

Vũ Sát Âm Kỳ

Contents

Vũ Sát Âm Kỳ	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	45
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	52
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	60
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	68
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73
34. Chương 34	76
35. Chương 35	79
36. Chương 36	81
37. Chương 37	83
38. Chương 38	84
39. Chương 39	86
40. Chương 40	88
41. Chương 41	90

42. Chương 42	92
43. Chương 43	95
44. Chương 44	97
45. Chương 45	99
46. Chương 46	101
47. Chương 47	103
48. Chương 48	105
49. Chương 49	106
50. Chương 50	108
51. Chương 51	111
52. Chương 52	113
53. Chương 53	115
54. Chương 54	118
55. Chương 55	120
56. Chương 56	122
57. Chương 57	125
58. Chương 58	128
59. Chương 59	131
60. Chương 60	132
61. Chương 61	135
62. Chương 62	138
63. Chương 63	140
64. Chương 64	144
65. Chương 65	146
66. Chương 66	149
67. Chương 67	152
68. Chương 68 - 69	155
69. Chương 70	157
70. Chương 71	160
71. Chương 72	162
72. Chương 73	164
73. Chương 74	166
74. Chương 75	168
75. Chương 76	170
76. Chương 77	172
77. Chương 78	175
78. Chương 79	176
79. Chương 80	179

Vũ Sát Âm Kì

Giới thiệu

chắc đa số các bạn vẫn chưa biết [xuyên không, dị giới] mình nêu ở tựa là gì đâu nhỉ, thế thì mình xin

1. Chương 1

PHẦN I: TU LUYỆN Ở Y SƠN CỐC

Chương 1: Xuyên không

Vào một đêm trời bão, những hạt mưa nặng trĩu đua nhau rót xuống mặt đường, những cơn gió mạnh không ngừng thổi, sớm chớp liên tục lóe cứ tưởng như bầu trời bị rách toạc, tạo ra những âm thanh gào rít xé tan cả màn đêm yên tĩnh. Cây cối bên đường bị cơn lốc làm cho xiêu quẹo, gãy đổ gây ra một cảnh vô cùng hỗn loạn.

- Bịch bịch bịch....

- Đoànng...Đoànng....

-Bắt nó lại.....

Bỗng đâu đó vang lên những tiếng súng, tiếng gào thét, tiếng những bước chân dồn dập làm khung cảnh càng thêm náo loạn.

Một bóng đen có thân người mảnh mai, trên gương mặt kia đang đeo một chiếc mặt nạ vàng, kí hiệu của một ninja cao cấp, trên lưng vắt 2 trái lựu đạn, 2 cây súng lục, 10 bao đạn, khoác áo chống đạn, trên đùi bắt những ám khí cùng những cây dao găm bóng loáng cả người ướt sũng đang chạy thục mạng trên đường, theo sau đó là cả một lũ những thân hình vạm vỡ, mặt mày bặm trợn đang không ngừng đuổi theo, la hét, bắn tỉa....

Và bóng đen có thân hình mảnh mai đó chính là cô - Vũ Hoàng Linh, một sát thủ cấp cao của tập ninja phi chính phủ. Những thân hình vạm vỡ đó chính là những kẻ thù tập kích cô trong khi cô đang làm nhiệm vụ.

Không may thay, cô càng chạy, càng đến gần cơn lốc xoáy đang tàn phá cả căn phố kia.

Tại sao cô không sử dụng chúng, không sử dụng súng, dao găm hay lựu đạn? Bởi vì cô bị tập kích bất ngờ, không kịp phòng bị nên bị trúng thuốc mê, tuy chúng không làm cô mê man bất tỉnh, nhưng đủ làm tốc độ của cô chậm lại như người bình thường, đầu đau như búa bổ, mắt hoa cả lên.... bọn người kia cũng đã đuổi kịp cô. Không còn cách nào khác, phía trước là cơn lốc xoáy mạnh như vòi rồng không ngừng cuồng phăng tất cả những thứ chúng đi qua; phía sau là những kẻ thù không đội trời chung, gặp người của tập đoàn ninja là giết....

P phía trước là sói, phía sau là hổ, dù đi bên nào cũng sẽ đến 1 con đường chết....nhưng với tinh thần của một ninja, cô thà lao đầu vào cơn lốc kia để còn có cơ may sống sót còn hơn bị chúng bắt về làm ô nhục thanh danh của tập đoàn ninja – căn nhà thứ 2 nuôi sống cô....

Lập tức, cô dùng chút sức lực còn lại của mình không ngừng, không ngừng chạy về phía trước....

Vào ngay tâm bão, cô cảm giác như thân hình mình bị xé rách, đau đớn vô cùng.... Nhưng bỗng nhiên, có một lỗ đen lớn dần dần, dần dần hút cô vào trong.... Thân hình nhỏ bé của cô từ từ bị nuốt chửng bởi một mảng đen u ám – mảng đen của lỗ hổng vũ trụ, biến mất không một dấu vết....

Cả thân người như đang lơ lửng, những đau đớn cùng thuốc mê cũng không còn, cô dần mở mắt. Trước mắt cô giờ đây là một màu đen không một chút ánh sáng, cô dùng tay chân sờ soạng mọi thứ quanh thân nhưng kết quả nhận được là không một thứ gì mà cô sờ được, toàn một khoảng không trống trải.

Cứ ngỡ như mình đã chết cô thả người mình lơ lửng trong khoảng trống “ không ngờ khi chết lại thoải mái đến vậy” cô nghĩ. Cô cảm tưởng như mình đang trải qua hàng thiên niên kỉ ở nơi tối tăm này, nhưng cô nào biết, mọi thứ diễn ra chỉ tích tắc như một giây đồng hồ.

Bị một luồng sáng chiếu vào mắt, cổ mở trùng mắt, cô đang rơi, đang bị lực hút của trái đất hút lấy.

Mừng rỡ vì mình chưa chết, nhưng khi chưa kịp cười, cô rơi trúng vào một cái gì đó mềm mềm, theo phản xạ cô dùng chân đang mang đôi boot kèm một lớp sắt mỏng, mũi phần giày có một cây dao găm nhỏ đá thẳng vào vật đó. Nào ngờ một chất lỏng màu đỏ bắn ra....là máu.

Nhìn kỹ lại, thì ra cô đã đá trúng vào phần đầu sau gáy của một con người mặc trang phục đen từ đầu đến chân, trông giống như y phục cổ đại, tóc để dài....là phụ nữ à.....nhưng....không phải...cô xoay mặt tên đó lại, là một tên nam nhân....

Nhìn lại cảnh vật xung quanh cô thốt lên:

-Gi vậy nè, chẳng phải mình vừa đang ở trong thành phố sao, sao ở đây lại có núi rừng hoang sơ?? Và chẳng phải đang nửa đêm sao? Sao ở đây là bình minh? Cái tên chết tiệt này lại mặc đồ cổ trang??....chẳng lẽ...mình vừa giết một diễn viên??...không ổn, phải coi coi ông đạo diễn đâu sẵn tiện.....giết người bịch đầu mới....

-Hú u....đạo diễn đâu...ra đây biểu....(t/g: tính cách thứ nhất của Linh tỷ - tự kỉ)

-Vù vù....

-Lạ thật chẳng lẽ chúng chạy đi báo cảnh sátkhông ổn...mau đuổi theo...

CHƯƠNG SAU NỮ 9 SẼ GẶP MỘT MỸ NAM

LIỆU MỸ NAM ĐÓ SAU NÀY SẼ CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI NỮ 9?

CHƯƠNG SAU SẼ RÕ

2. Chương 2

Chương 2 : sự phụ??

(bắt đầu từ chương này Huyền Vũ [shulazy]sẽ đổi đại từ cô ~> nàng nhá)

Nàng chạy, chạy, chạy đi tìm xung quanh nơi đó....nhưng chẳng thấy ai cả...

Hửm? mùi máu? Có người....cô cẩn trọng đi theo mùi máu tanh nồng kia....

Oa....là một mỹ namgì nữa đây? Diễn viên nữa à?...mặc đồ cổ trang...một thân lực y bê bết máu..... Tuy trên người đầy máu nhưng không làm mờ đi vẻ đẹp của một đại mỹ nam: vận trên người bộ lực y như những công tử thời xưa, tóc được búi lên gọn gàng bằng cây trâm gỗ, mái tóc lòa xòa trước trán càng làm tăng vẻ đẹp ỹ nam....phải cứu, phải cứu thôi...

Nàng lôi trong người ra một lọ thuốc mà chủ nhân của nàng đưa cho uống khi bị thương, nhét viên thuốc vào miệng mỹ nam kia., vỗ vỗ ngực cho viên thuốc trôi xuống bao tử..

- Thật may cho người, hôm nay gặp ta, tuy ta không phải một sắc nữ nhưng ta có lòng tốt lắm, cứu người lần này, sau người phải trả ơn cho ta...(t/g: có nhầm lẫn không? Mới vừa tính giết ông đạo diễn bịch đầu mới mà kêu lòng tốt? =.=)

Một lát sau, đôi mi cong cong kia chớp máy, đôi mắt đen huyền kia từ từ hé mở.... Nhìn thấy có một hắc y nhân(do nàng bận đồ sát thủ, khi này nàng đã gỡ bỏ mặt nạ, áo chống đạn cùng những thứ linh tinh ra bớt) nhìn mình chằm chằm mình, mỹ nam kêu lên:

-Tên kia....người....người....là ai? Sao người lại ở đây....người không giết ta sao? Được được, to gan lắm, giám chờ ta hồi phục....ta sẽ cho người biết tay.... Lúc ta bắt tỉnh người có làm gì ta không đấy, người tính cướp sắc sao..... ta là nam nhân người cũng không tha...đúng là tên biến thái, đoạn tụ @#\$\$%^&**(.....

Nàng méo mặt, tên mỹ nam này không ngờ lại bị điên tự nhiên chửi nàng thao thao bất tuyệt. Chịu không nổi, nàng quát:

-NGƯỜI CÂM MỒM CHO TA. Tên điên kia, người nói gì thế hả? Ta vừa cứu người mà người bảo ta giết người.....ta nói cho người biết ta là con gái nhá, cái gì mà đoạn tụ... tin ta giết người không?(t/g: .= tính cánh thứ 2: ăn nói thô tục)

-Người là nữ nhân???? Người cứu ta??? Thế tên hắc y nhân kia đâu???

-Hắc y nhân nào? [Ngây ngô hỏi]

-Thì là cái tên vận đồ sắt thủ, mang khăn che mặt màu đen, cùng ta trong khu rừng này...

-Vận đồ sắt thủ, cùng người trong khu rừng này..... à, chết rồi...

-Chết rồi? sao chết nhanh vậy?

-Ta đâm sau gáy hắc, chết không kịp ngáp...

-Không thể nào...ta và hắc đã chiến đấu với hắc 1 ngày 1 đêm mà vẫn bất phân thắng bại...ta thấy người không có nội công, võ công thì càng không, chỉ có vài cái ám khí sao mà giết hắc nhanh vậy được?? à mà người là người là ai? Sao vào được Y Sơn Cốc này? Người không phải người ở đây? Người...

-STOP....người bớt nhảm dùm ta cái..

-Hử? cái gì xì – tốp – xi cơ?

-Gì đây? Người là diễn viên cổ trang mà tiếng anh cũng không biết, nói chuyện thì toàn sử dụng tiếng cổ xưa? làm diễn viên nổi gì? Ông đạo diễn nào mà ngu vậy? người mà đóng phim bảo đảm ế chắc....

-Khoang khoang đã...cái gì mà diễn viên cổ trang? Cái gì mà đạo diễn? cái gì phim???

-Hử? người....người....không biết....

-Không..

-Dù sao ta cũng là ân nhân của người, người cho ta hỏi vài câu nhá....

-Ân..cứ hỏi...

-!@#\$\$%^&*!@#\$\$%^&

-!@#\$\$%^&*.....

Sau khi kết thúc đoạn đối thoại thì bây giờ nàng kết luận một câu: Nàng đã xuyên không....

Haizz....ta không ngờ những câu truyện tiểu thuyết Trung Quốc nói về những cuộc xuyên không như thế này lại có thật....và quan trọng hơn, ta chính là người trải qua những “tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết ” này.....thời đại này là thời vua Lữ Minh đời thứ 28 của Lữ Minh quốc..... và “mỹ nam” này tên là Dương Triệt Sơn...ở độ tuổi..... ngũ tuần...có một phu nhân và 4 đệ tử: Lâm Vỹ, Lâm Thanh, Phi Long, Phi Vũ.

Do là ân nhân cứu mạng của hắc nên được hắc nhận làm đệ tử, mang về nhà dạy võ....

Nơi ở của hắc không phải là “cốc” như cái tên mà là một vùng thung lũng giữa hai ngọn núi chập chùng cao, hung vĩ.... xung quanh chỉ toàn một màu xanh bao phủ: màu xanh lục rậm rạp ở những cánh rừng trên núi, màu xanh non mơn mớn của những cây cỏ trong vùng thung lũng này, màu xanh biếc của dòng sông uốn lượn hòa cùng màu trời xanh tạo nên khung cảnh thật nên thơ, hữu tình.... Không khí trong lành, yên tĩnh không giống như cái không khí đầy khói bụi cùng tiếng xe máy ồn ào..... Thật thoải mái..

Căn nhà của hắc cũng khá rộng nằm bên một rừng cây anh đào xanh ngắt, thoang thoảng còn lưu lại một mùi hương nhẹ nhàng....”chắc là mới vừa sang đầu hè” nàng nghĩ.

Nàng đi ra phía dòng sông xanh biếc kia. Nàng bước đi từng bước chân khoan khoái....

Thấp thoáng nàng thấy có 2 bóng người mảnh mai đang chơi đùa phía dưới sông.....

-Oa....là 2 mỹ nhân nga~...

-Là ai?

Lập tức, mỹ nhân mặc tử y gương mặt thanh tú, có nét lạnh lùng khoảng chừng 20 mấy tuổi cùng mỹ nhân còn lại mặc lam y gương mặt ngây ngô, đáng yêu khoảng độ tuổi mười mấy, 2 người “xet” một cái bay đến cạnh nàng, linh tính của một sát thủ cho biết nàng sắp gặp nguy hiểm, nhưng nàng cố tình để cho 2 mỹ nhân kia kẻ kiêu lên cổ, nàng giả bộ ú ớ:

-Khoan....khoan đã....muội là muội được sư phụ nhặt về làm...làm đệ tử a~ 2 tỷ khoan tức giận ...

-Sư phụ?[mỹ nhân lam y hỏi]

-Ân ân, đúng thế, là sư phụ của 2 tỷ nhặt muội về nha~

-Đúng thế đấy A Thanh, A Vũ..[sư phụ từ đầu đi đến, thân người vận đồ lục y khác, không còn vết máu nữa, nên cũng đẹp hơn hẳn]

-Sư phụ nhận hắc y nhân này làm đệ tử?[nữ nhân tử y lên tiếng]

-Đúng vậy, A Vũ, Linh Nhi là nữ nhân đấy, a đầu cứu ta một mạng vả lại không có nhà để về, lại mất trí nhớ (là nàng bị ra ả), có tiềm năng nên ta đưa nó về làm đệ tử của ta...

“Thì ra nữ nhân tử y là A Vũ, vậy người còn lại là A Thanh?”

-Làm sao có chuyện đó được, sư phụ người võ công cái thế, cần gì ai cứu mạng, nhất là tên không có nội công, võ công này....

-Biết làm sau được, ta bị địch thủ bỏ mê được, tuy là một “Độc Vương” nhưng lúc đó ta không có phòng bị, không có thuốc giải, hại ta hoa đầu, chóng mặt, đánh cả một ngày một đêm....

-Chàng chịu vác mặt về rồi à, thiếp tưởng chàng cuốn gói đi luôn rồi chứ.....

MỸ NỮ XUẤT HIỆN

SAU NÀY SẼ LÀ NGƯỜI THỨ 2 TRUYỀN VÕ CÔNG CHO NÀNG

AI THẾ? CHỜ CHƯƠNG SAO NHÁ....

3. Chương 3

Chương 4: Học võ và thu phục tiểu hồ

Sau những năm tháng dày công học võ, nàng đã học được Đỉnh Thiên kiếm và Hỏa Diệm Chi Thủ - tâm huyết cả đời của sư phụ và sư mẫu, nàng tự sáng chế ra một bộ Ngự Linh Chương – sự kết hợp của cả 2 người, được sư mẫu chỉ dạy cách điều khiển dị thú. Nàng bây giờ là người đứng đầu về năng lực của Y Sơn cốc này, bây giờ không chỉ đơn giản là một ninja sát thủ nữa, mà bây giờ nàng còn là một nữ sĩ giang hồ. Võ công có thể nói là cao thủ trong cao thủ....

Dù là thế, nhưng các sư huynh đệ không hề ghen tỵ, mà còn rất vui khi thấy nàng trở nên mạnh mẽ, không còn là một nữ nhân yếu đuối như mới bước chân đến Y Sơn Cốc này[t/g: ọc, mọi người bị Linh tỷ dụ rồi..]. Gần 5 năm qua, tình cảm của mọi người khắn khít như ruột thịt.

Sư phụ - sư mẫu từng nói:

Lý do ta cho Linh Nhi học hết các võ công của chúng ta vì thể chất của Linh Nhi rất kì lạ, thông thường, nếu luyện Đỉnh Thiên kiếm của sư phụ thì không thể luyện Hỏa Diệm Chi Thủ của sư mẫu vì đặc tính của 2 môn võ này hoàn toàn đối nghịch nhau, thậm chí bài xích nhau.

Trong các con, chỉ có Linh Nhi là có một thể chất kì hoặc nhất, không những chúng không bài xích nhau, thậm chí còn có khả năng phát huy hết tối đa tiềm lực của nó vì thể sư phụ và sư mẫu mới quyết định truyền cho Linh Nhi tất cả các tinh hoa võ học mà cả đời 2 người đã chất lọc.

.....

Vào một hôm nọ, nàng định đi tìm thảo dược để điều chế thuốc độc lẫn thuốc giải theo công thức mà sư phụ truyền giải.....

Ở đây phong cảnh thật hữu tình, bây giờ là mùa xuân, xung quanh đây chỉ toàn một màu hồng phấn, thanh nhã cùng với mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ của hoa anh đào.

Thời tiết se lạnh, vẫn còn dư âm của mùa đông rét buốt. Nàng một thân bạch y như ngày nào đang đi thông thả, ngắm nhìn xung quanh, len lén hít hương thơm của thảo dược quanh đây.

Thảo dược nhiều như nấm, chứng tỏ không có người đến đây, nàng bắt đầu lơ là xung quanh, thản nhiên lấy cây sáo ngọc từ trong người ra.....

“ ...Cũng đã lâu từ khi đến Y Sơn cốc này ta chưa hề thổi sáo, hôm nay phong cảnh thật hữu tình, ta cũng nên thổi lại, kéo ‘lục nghệ’...” nàng khẽ cười, bắt đầu thổi:

-..... ..

Những giai tha thiết, lúc trầm...lúc bổng.....lúc thanh thoát....lúc lại trầm buồn.....

Những âm thanh mê hoặc lòng người này không ngừng réo rắt....gợi cho con người cảm thấy lòng buồn rười rượi....động lại cảm giác đau thương, mất mát.....

Bạch y bay trong gió, như ẩn như hiện, như hư như ảo, mấy tóc đen huyền mềm mại, len lỏi mùi hương anh đào nhẹ nhàng..... Cảm giác như con người ấy là thần tiên hạ phàm, chỉ có thể nhìn, không thể chạm.....

Giai điệu dừng, nàng chẳng quan tâm đến xung quanh, hít một hơi thật sâu, nàng rảo chân bước đi..... Làm việc mà này giờ nàng bỏ quên: tìm thảo dược quý....

Nàng cũng nào ngờ, có một ánh mắt xa lạ đang nhìn nàng, nhìn ngây ngốc, nụ cười nhẹ nhưng đẹp không văn chương nào tả được, bản nhạc trầm buồn, một thân bạch y, cái mùi hương nhẹ nhàng, dịu dàng.....tất cả đều lọt vào ánh mắt đó, in sâu vào tâm trí kẻ đó một cách vô thức...

.....

Nàng là đang nhặt thuốc đây, cũng đã đầy vò rồi, chắc cũng đã đủ....

Nhẹ bước về, nàng phát hiện ra, gần đây có một sơn động đề chữ “ Kì Lân động – cấm địa Y Sơn”. Bên dưới còn đề chữ: không muốn chết thì đừng vào.

Tò mò, nàng đã ở đây gần 5 năm, vậy mà chưa từng nghe có cái động này và cũng không nghe sư phụ nhắc đến ở Y Sơn Cốc có cấm địa.....

-sột soạt.....sột soạt.....

-Tiếng gì thế nhỉ? ở đây có người sao? Phải vào thử mới được.....

-Bình.....

-Ui....a.....ở đây có kết giới sao??*lấy tay xoa xoa trán* Kì lạ.... Muốn ngăn ta à, không đơn giản đâu, càng muốn ngăn thì ta càng muốn vào.....(t/g: tính cách thứ 3- bước bình)

Quan sát kết giới một hồi, nàng phát hiện kết giới này là do sư phụ và sư mẫu tạo thành. Gồm có hai lớp, thứ nhất là lớp băng vô hình lúc này nàng đụng phải, lớp thứ 2 là lớp hỏa màu hồng cực nhạt, nếu không luyện võ công thuộc tính hỏa bảo đảm sẽ không thấy.

Mi mắt khép hờ, nàng bắt đầu vận nội công, một luồng sang gồm màu đỏ, vàng, lục xuất hiện bao quanh cơ thể nàng... Khẽ mở mắt, thêm một luồng ánh sang màu tím xuất hiện.

Cánh tay trái thon thả của nàng khẽ dịch sang hướng phía kết giới, một đạo ngân quang xuất hiện, làm rung chuyển các cành cây gần đó, lá bay tứ tung....

Kết giới bị đông cứng, cánh tay trái của nàng cũng di chuyển, một ngọn lửa đỏ rực từ bàn tay trắng ngần kia bay thẳng vào kết giới.

-rắc..rắc...âm....

Kết giới nứt dần, nứt dần rồi đổ sập xuống.... Tiếng kết giới đổ làm kinh động tới vật bên trong....

Nàng từ từ tiến vào, trong động này toàn là đá tảng to, nhưng lại mang cảm giác lạnh lạnh như trong động băng....tiếng vào trong, nàng dòm xung quanh cũng chẳng có mấy gì là đặc sắc, thứ duy nhất làm nàng chú ý là một con vật trông giống như hồ ly nằm cuộn tròn trên mỏm đá giữa động đang ngỏm đầu lên nhìn nàng

-Oa....là một tiểu hồ nha...thật xinh đẹp, đáng yêu quá đi.... Lại đây ta ôm cái nào...[t/g:tuy kiếp trước là một sát thủ giết người không gớm tay nhưng Linh tỷ rất yêu động vật, đặc biệt là những động vật đáng yêu như thế này]

Tiểu hồ cũng chẳng thêm động tâm, chăm chăm nhìn nàng cho tới khi nàng bỏ nhào đến toan ôm nó, thì nó vụt chạy khỏi động....

Nàng cũng chẳng phải hạn tâm thường gì, một ninja cộng thêm công lực như nàng thì không khó để đuổi kịp nó.....

Nàng nhanh chóng “chộp” được tiểu hồ, nàng tham lam nói:

-Tiểu hồ ơi tiểu hồ, ngươi thật may gặp được người như ta, đi theo ta nhá, ta sẽ chăm sóc ngươi, đi theo ta vui lắm nhá, còn hơn ở trong thạch động chán ngắt kia.....

Dường như tiểu hồ này có linh tính, sao khi nghe nàng dụ dỗ vài câu liền ưng thuận, dụi dụi đầu vào người nàng, mặc cho nàng bế, vuốt ve, nặn tròn nặn dẹt.....

Hôm nay nàng có thu hoạch lớn nha~ vừa thu được nhiều thảo dược vừa thu phục được tiểu hồ này...

Thật không hiểu cái thạch động kia nguy hiểm đâu không thấy chỉ thấy tiểu hồ đáng yêu nàng, thế tại sao phải đề “cấm địa Y Sơn Cốc” và còn “không muốn chết thì đừng vào”?

“Chắc có lẽ là không muốn ai vào cướp tiêu hồ này đi đây, thế thì xin lỗi trước hhahahaha ta không sợ chết vào cướp rồi đây” đầu thì suy nghĩ, miệng cười gian xảo, tay thì không ngừng vuốt ve tiểu hồ...thật hết nói nổi...=.=

(t/g: không phải tiểu hồ làm nam 9 ăn giấm chua đâu nhá mà là Tiến hóa của nó đấy ạ)

CHƯƠNG SAU SẼ CÓ NÀNG SẼ CHÍNH THỨC GẶP NAM CHÍNH.....NHƯNG TÌNH CẢNH HỒI.....VÀ.....

MỌI NGƯỜI CHỜ MUỘI NHÉ!

4. Chương 4

Chương 5: Hư vô băng hỏa động

Sau khi đem tiểu hồ về, sư phụ và sư mẫu nói mới biết tiểu hồ “không bình thường tí nào” Nàng đổ mồ hôi hột.... Nó không đơn giản như vẻ ngoài và đây cũng chẳng phải hình hài thật của nó, là nó biến hình....

Nó...là dị thú mà ngay cả sư phụ cùng sư mẫu không thu phục được, có thể nói nó là dã thú không thuần phục con người, ngông cuồng bá đạo hơn cả con người....nhưng tại sao? Tại sao? Nó lại đi theo nàng??? Lại là một bí ẩn ngay cả nàng cũng không thể giải đáp(t/g: ta biết nà, hohôhohô...)

.....

Bây giờ đã là canh tý rồi, thế mà bên phòng sư phụ với sư mẫu vẫn còn sáng đèn, chắc là có chuyện gì đây, bình thường 2 người này ngủ rất sớm mà....

Sáng hôm sau, khi mặt trời vẫn còn ngáy ngủ, những tia bình minh vẫn còn ngượng nghịu nấp ở những tán cây..... Thì sư phụ đã í ới gọi, kinh động cả một vùng....

Ngáp dài, ngáp dài nàng uể oải hỏi:

-Sư phụ a sư phụ, cho dù cả đêm người không buồn ngủ nhưng mà con rất buồn ngủ nga~[vuốt ve tiểu hồ đang ngáy ngủ trong lòng]

-oa...a...aa Tiểu Linh sư phụ à sư tổ gọi có gì thể[từ trong phòng A Kỳ, A Sở vừa ngáp vừa đi ra, lúc này thì 2 tiêu yêu tinh này nhận Linh tỷ làm sư phụ rồi a~]

-Có chuyện gì thể sư phụ [4 người kia đồng loạt lên tiếng, giống như đã gặp cảnh này thường xuyên]

-Sư mẫu....sư mẫu các con lại bỏ nhà đi nữa rồi....

-Lại??[nàng khó hiểu hỏi]

-Đúng thể đó, chuyện này diễn ra thường xuyên vào 5 năm trước khi muội chưa vào đây...[A Long nói]

-Là sao??

-Thì trước khi muội vào đây, sư mẫu và sư mẫu hay cãi nhau rồi, sư mẫu bỏ đi, toàn sư phụ đích thân đi tìm...[A Vỹ đáp]

-Chuyện là thể nào vậy sư phụ?[A Thanh hỏi]

-Sự tình là vậy: trước khi Linh Nhi nhập môn, ta có từng hứa với sư mẫu là sẽ tìm thảo được điều chế để duy trì nét thanh xuân của sư mẫu, không may bị tập kích...thể là gặp con...đến bây giờ ta vẫn chưa điều chế...vì...ta đang bận điều chế độc dược cực hạn không có thuốc giải để giết 1 người....thể nên....tối qua sư mẫu con giận bỏ đi...ta cứ tưởng đi đâu đó cho khoay khoả....ai ngờ....đến bây giờ vẫn không thấy về.....

-Vậy sư phụ tìm tụi con canh giữ Y Sơn cốc này để sư phụ đi à...[A Vũ nói]

-ừ...thì.....

-thôi để con đi cho ạ...dù sao thì cũng do con mà ra nên để con đi cho....với lại con chưa từng xuất sơn lần nào mà....[nàng giở giọng mè nheo, năng nỷ]

-ừm...thôi thể thì con đi giúp ta nhé...ta cũng bận.....hì

-đa tạ sư phụ

Nàng hí hửng quay mông đi không thèm nghe thêm câu nào nữa.....ha hah ha ha.....cuối cùng cũng được xuất sơn....

Phi thân một mạch đi không cần nghỉ...

Bỗng nàng cảm thấy có một cỗ hàn khí tỏa ra ở phía trước..."hư vô hỏa băng động"..Lại cái tính tò mò ấy của nàng dẫn nàng đến bên trông động.

Woa....đây là băng động nga~ ở nhiệt độ này cũng khoảng âm mấy độ xê nha~ ở môi trường lạnh như vậy không biết có kỳ trấn dị bảo gì đó trấn giữ không nữa, nếu không ở một nơi như thể này thì làm sao có động băng

Suy nghĩ một lát nàng lại càng tò mò thêm nữa...

Đi đi đi và đi, càng sâu càng lạnh, lạnh đến thấu xương.....nhưng bất quá kẻ tu luyện băng hỏa như nàng thì thấm tháp gì còn cảm thấy hảo thoải mái nữa là khác nha~...Băng động này thật kì lạ nha tại sao lại có cảm giác nóng nữa thể này, nóng lạnh hòa lẫn như thể nếu một người không có võ công thâm hậu thì chắc chắn sẽ bị tổn thương nguyên khí mà chết....

Nàng dường như là cục đá vậy, gương mặt chẳng biến sắc cũng chẳng có dấu hiệu tổn thương, tuy công lực nàng có phần thâm hậu....nhưng không đến nỗi hoàn toàn không có chút biến sắc nào như vậy..... Cơ thể nàng quả thật càng ngày càng bí ẩn.....

Băng động này chỉ có một đường thẳng dẫn đến cuối động, chẳng có cơ quan gì cả, chắc cũng dễ hiểu thôi, ở một nơi như thể này thì tiến vào cửa động 3 bước cũng đã chết cổng rồi, cần gì cơ quan chi cho phiền phức....

-gì thể này? Một vòng lửa bao quanh một khối băng sao? Không có chất gay cháy thì sao ngọn lửa đó cháy được?...

Bây giờ thứ nàng nhìn thấy là một khối băngnhìn kĩ lại thì là một vật gì đó được bao bởi một khối băng mới đúng.... không nhìn rõ hình dạng bởi vì bao vây nó là một ngọn lửa cháy cao vút trên sàn....băng.

Tính tò mò đã cao nay càng tăng vùn vụt, xem trong đó là kì trần dị bảo gì.....

Nàng vận nội công, lần này là Hỏa Diệm Chi Thủ của sư mẫu dạy, một đạo ánh sáng màu đỏ xuất hiện xung quanh nàng..... cánh tay phải cử động, nhưng không phải phóng ra lửa mà là.....hút ngọn lửa đang cháy kia vào trong lòng bàn tay nàng..... không một chút khó khăn gì cả, cũng chẳng thấy một vết bỏng nào trên tay.....

Bức tường lửa bị phá vỡ, hình dạng khối băng dần lộ diện, chẳng phải kì trần dị bảo gì mà là.....

5. Chương 5

Chương 6: Cứu mỹ nam thôi....

Bức tường lửa bị phá vỡ, hình dạng khối băng dần lộ diện, chẳng phải kì trần dị bảo gì mà là..... một cực phẩm mỹ nam....nhưng tiếc là đang bị tầng băng khá dày bao phủ....

“Không phải kì trần dị bảo....mà là một cực phẩm mỹ nam nga~....có nên cứu không ta, chẳng biết là người tốt hay kẻ xấu.....thôi thì làm phúc một lần vậy....sau này để đức lại cho con cháu...hắc hắc...với lại tên này trông đẹp yêu nghiệt thế này..đem về làm hậu cung của ta cũng được...hắc hắc”(t/g: nếu người không cứu thì người chẳng có con cháu đâu mà để đức...#. #)

Nói là làm liền, ngay tức khắc cánh tay phải nàng đưa lên, nhưng sao không có đạo ánh sáng nhỉ? Bởi vì nàng dùng ngọn lửa vừa thu lúc này phóng ra, thế là vừa không mất công lực vừa có hiệu quả(t/g: khôn lỏi >o<)>

Tầng băng kia tan chảy từ từ.... dần dần thì nguyên thể cực phẩm mỹ nam cũng lộ diện: làn mi cong khép hờ như đang ngủ, mày kiếm không một chút động tĩnh, da mặt trắng, mịn màng như nữ tử, mái tóc xòa lòa xòa trong thật “nam tính”, đôi môi mỏng hồng hồng, khuôn mặt tỏ ra sát khí – lạnh khốc – vô tình, thân hình săn chắc, vạm vỡ ,một thân trường bào màu đỏ, càng tăng thêm tính phúc hắc của hắn....nhưng sao thể nhỉ?? Trông không có sức sống, rõ ràng vẫn đang sống mà....

Bàn tay bé nhỏ của nàng khẽ bắt mạch hắn, mạch không đập???? không thể nào....rõ ràng là máu vẫn còn trong các mạch, không hề bị phân hủy hay đông cứng....(t/g: lại một kĩ năng đáng ngờ)

Lấy trên tóc xuống một cây kim bạc, mảnh và dài.... châm vào nguyệt đạo của hắn....thật bất ngờ khi rút kim ra, phần được đâm vào da thịt hắn chỉ toàn một mảnh màu đen kịt.....Hắn trúng độc...

Đưa kim bạc lên mũi ngửi là: Độc Phù Đoạn Tử. Sau trúng độc, độc sẽ trực tiếp tấn công lên thần kinh) làm đại não tê liệt, lâm vào tình trạng mê man, nếu trong vòng 3 ngày, độc sẽ từ từ tấn công lục phủ ngũ tạng, làm chúng thối rữa, chết một cách đau đớn nhất, khó coi nhất. Điều quan trọng nhất là: Độc Phù Đoạn Tử không có thuốc giải

Người hại tên nam nhân này cũng thật tàn độc, chắc là có huyết hải thâm thù gì đây.

Cũng may, sư phụ nàng là Độc Quỷ Vương, không phải không có cách mà là cơ hội là 50 50 a~

Chỉ còn cách dĩ độc trị độc, nhưng nếu hắn số hắn chưa tận, thì sẽ sống còn nếu.....haizzzz...

Vậy phải xem số phận của hắn rồi....lấy trong người một lọ thuốc độc của nàng điều chế cho hắn uống, vận chuyển nội công để viên thuốc đi vào kinh mạch.....

Sắc mặt của hắn từ từ chuyển biến, không còn trắng bệch như trước nữa, đã có phần chuyển sang hồng hào, có hồn hơn....thật may cho hắn, nàng thở phào nhẹ nhõm

Nhưnghắn vẫn chưa tỉnh...

“trời ơi, sao tên này vẫn không chịu tỉnh thế này, băng đã tan, độc cũng đã giải sao không chịu tỉnh dậy để ta hỏi chút coi.....ấy chết.....sao ta lại quên vậy nè, haizz xem ra máu vẫn còn bị ảnh hưởng bởi hàn khí, chưa lưu thông được, rốt cuộc rồi ta cũng phải sử dụng nội công của mình....” Đó là tiếng lòng của nàng.....

Nàng khẽ đỡ hấn ngồi dậy, áp bàn tay của nàng vào tay hấn “qoa, tay hấn to quá.....ây chết....mình nghĩ gì vậy nè...phải tập trung...phải tập trung” nàng lắc lắc đầu rồi bắt đầu vận khí..... Khói từ đầu bốc lên trên đỉnh đầu của 2 người....

Cảm nhận được cơ thể trở nên tốt hơn, và dường như có một luồng khí đang không ngừng đã thông kinh mạch cho hấn....Hấn khẽ mở mắt, đôi mắt đẹp không từ miêu tả, màu hổ phách quyến rũ, có phần lạnh lẽo. Trước mắt hấn bây giờ là một mỹ nhân xinh đẹp như thiên tiên, mày liễu, mi cong, mũi thanh, môi mỏng cắn mềm, và cái mùi hương thoang thoảng ấy....ánh mắt khẽ di chuyển, hấn nhìn thấy mỹ nhân cũng mặc một bộ bạch y như “người kia”.....Ánh mắt ấy khẽ xao động, có phần mừng rỡ, có phần hoang mang, có phần kích động.....

Bỗng dưng cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến, hấn lại chìm vào giấc ngủ...nhưng lần này không phải mê man mà là một giấc ngủ bắt đầu cho những sự kiện mới....

.....

Nàng thu hồi công lực, từ từ mở mắt, cực phẩm mỹ nhân lại hiện diện.... Bây giờ nhìn kĩ lại thì trông hấn không phải người của Y Sơn Cốc này, Liếc nhìn lên trường bào màu đỏ kia, nàng phát hiện một miếng ngọc bội được điêu khắc tinh xảo với chữ: Cung Vô Tâm – Đỉnh Hàn Sơn.

“Được lắm, ta sẽ lấy ngọc bội này, sau này ta sẽ lại tìm đến ngươi, hãy chờ đó khi ngươi khỏe lại...Ngươi sẽ là của ta.” Nàng khẽ mỉm cười, đi ra khỏi Băng động mà chẳng hay biết “mô tê” gì....

6. Chương 6

Chương 7: Náo loạn Lạc Hoa Lâu...

Nàng cũng đã đến lúc đi rồi...

Bước ra khỏi động, nàng mới tá hỏa không ngờ một phút tò mò mà bây giờ cũng đã xế chiều rồi, nhớ lúc đi trời vẫn còn chưa sáng đâu mà.

Tiểu hồ đang đứng trước cửa động trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt màu xanh lam như uất ức nhưng uy quyền, bá đạo, ý muốn bảo: ngươi có bảo là chủ nhân của ta không vậy? ngươi dám bỏ sủng vật của mình ở đây mà vô trong đó chơi một mình, làm ta chờ ngươi dài cả cổ rồi này.

Như hiểu được nỗi oai oán qua ánh mắt của tiểu hồ này , nàng vội vuốt ve, nâng niu giọng sủng nịnh:

-Tiểu hồ ngoan nha, là ta không tốt, ta để cho ngươi chờ ta~ ta xin lỗi ngươi nga~, ta hứa sẽ không tái phạm nữa ha~(t/g: sau giống xin lỗi má vậy ta?)

Chẳng biết tiểu hồ có hiểu hay không mà theo mắt của nàng thì nó liếc này rồi khẽ dụi đầu vào người nàng như bảo: tạm tha cho ngươi một lần....

“tiểu hồ này thật bá đạo nga~ ta thật không biết ta là chủ nhân hay nó là chủ nhân..... Có đời nào chủ nhân lại xin sủng vật tha lỗi...haizzz loạn rồi...”

Đẹp hết suy nghĩ linh tinh đi, nàng xuống núi tìm sư phụ....

.....

“Qoaaa.....cuối cùng cũng đến rồi...không hổ danh là một trong những thị thành lớn nhất Lữ Minh quốc. Minh Nhật thành này thật là sầm uất, nhộn nhịp nga~”

Tiếng người mua kẻ bán vang vang rôm rả khắp thành nghe thật thích thú. Cũng đúng thôi, đã lâu rồi nàng chưa đến những nơi nhộn nhịp thế này, tưởng như nàng đã quên mất cái âm thanh ồn ào, náo nhiệt này rồi.

Nàng đi một dạo một vòng để xem xét đường đi ngã rẽ nơi này để tránh bị lạc, thuận tiện cho việc tìm sư mẫu, dò la tin tức.

Trong thành đột nhiên xuất hiện một nữ tử bạch y, đầu đội mũ trắng có vành lớn, có kèm một tấm vải the(loại vải mỏng từ trong nhìn ra gần như trong suốt, nhưng vẫn có thể khiến người ở ngoài nhìn vào mờ

mờ ảo ảo không rõ dung mạo) cũng trắng nốt che phủ cả gương mặt, tuy không nhìn rõ diện mạo cho lắm, nhưng cái mờ ảo kia vẫn không che hết vẻ đẹp trời phú người người ganh tỵ kia. Cho dù không nhìn thấy đi chẳng nữa thì chỉ cần nhìn vào thân hình mảnh mai, chỗ cần lỗi thì lỗi, chỗ cần lồm thì lồm, bàn tay nâng niu một tiểu hồ ly lông trắng như tuyết, mắt đang lim dim ngủ, cũng đủ khiến người khác nhìn vào mà mơ mộng, mà ghen tỵ, mà sy ngốc, mà ngưỡng mộ...(t/g: mơ mộng gì nhể? Mơ mộng muốn làm tiểu hồ kia à?)

.....
Đi cũng đã lâm lâm rồi, trời cũng gần trưa, đường xá nơi này nàng cũng biết gần hết, cũng đã thấm mệt nàng bước vào một phòng trọ gần đó thuê phòng ăn, ngủ luôn. Dù sao theo tính cách của sư mẫu, ban ngày không có hành tung gì thì chắc chắn “chiến tích” ban đêm càng dữ dội..... Ngay lập tức nàng tiến vào cái nhà trọ gần đây tùy tiện thuê một phòng hạn nhất, ăn no, ngủ nghỉ.....

Quả nhiên nàng liệu việc như thần, tối đó tại tửu lâu Lạc Hoa Lâu nổi tiếng nhất Minh Nhật thành (nói thẳng ra là kĩ viện) đang ồn ào, náo nhiệt bởi một vị “công tử” đáng người thư sinh(nếu không muốn nói là mảnh mai như nữ tử) vận bộ.....y(là màu cam ạ, t/g chẳng biết kêu ntnTT^TT) tuần tú, trang nhã, phiêu diêu, thoát tục..... Vâng! Thưa quý vị đó chính là Bạch Thủy Y của chúng ta đây ạ, nàng đang.....uống rượu cùng những cô nương nơi này...

Không khí đang náo nhiệt bỗng nhiên im phăng phắc....cảm thấy kì lạ Bạch Thủy Y ngẩn mặt nhìn lên, ánh mắt khe biển, khuôn mặt đồng thời cũng khó coi theo... “Là Linh nhi, sao a đầu này lại ở đây....chết rồi, phải để nó lên tiếng trước, nếu không sẽ có chuyện a~ sao tướng công không đi mà lại để Linh nhi đi, thật là.....”

Nàng – Vũ Hoàng Linh một thân bạch y như thường ngày, không đội mũ nữa, cũng chẳng có khăn che....nàng đang định gây một trận náo loạn ở chốn thị thành này hay sao??? Đôi mắt kia ngấn nước, ánh mắt bị thương, đôi mày liễu khẽ nhăn, đôi môi bặm lại, nhìn nàng cảm giác như đang cố nén đau thương để không rơi lệ...

Sau lúc im phăng phắc không một động tĩnh, chẳng biết ai đó reo lên: “qua, là tiên nữ hạ phàm...”

Như hoàn hồn lại, cả tửu lâu càng ồn ào náo nhiệt hơn trước, người càng đến càng đông, nhưng không phải đến để ngắm các mỹ nữ ở trong tửu lâu mà là ngắm “tiên nữ hạ phàm”.... Cả tửu lâu vang lên giòn giã những tiếng reo hò đại loại như:

-Nàng ta thật đẹp, so với Ngọc Diệp đệ nhất mỹ nhân Lạc Hoa Lâu - Minh Nhật thành này chỉ hơn chứ không kém...

-Đúng thế đem so Ngọc Diệp với vị cô nương này thật không xứng

-Trên đời có người đẹp như nàng ta sao? Có thật nàng ta là người không thể? Đẹp như tiên nữ...

-Bôlôbala...abcxyz....@\$&*%#@!\$^...

Tửu lâu lại một lần im lặng nữa vì làn môi anh đào kia khẽ chuyển động:

7. Chương 7

Chương 8: Vũ Sát Âm Kì.....

-Chàng.....[giọng nói gắt quẫn như đang ghen ngào]

-Chàng nữ tử bỏ thiếp một mình....mà đi đến nơi như thế này....thiếp có gì thua kém những bông hoa đại nơi chốn phong trần kia chứ...

Giọng nói thanh thoát, nhẹ nhàng nhưng thật ai oán...như muốn gieo rắc bi thương vào nỗi lòng người khác. Lại một lần nữa, cổ im lặng bị phá tan, nhưng lần này là Bạch Thủy Y nàng ta đây, đổ mồ hôi hột, lạnh cả sống lưng nàng nói:

-Ách...nàng chớ có khóc, đừng kích động, là ta sai, là ta không đúng nàng hãy bình tĩnh nha~ ta sẽ về cùng nàng.....

Cũng may đầu óc của Thủy Y nàng còn hoạt động tốt, ứng phó kịp thời...nếu không, hậu quả khó lường, nhanh chân nàng bước theo Hoàng Linh ra khỏi tử lâu. Nhưng vẫn chưa bước ra khỏi cửa thì:

-Vị cô nương xin dừng bước....

- Có chuyện gì sao?[dừng lại hỏi nhưng không thêm quay mặt vào trong]

-Chẳng hay vị cô nương có thể cho lão nương biết cao danh quý tánh của cô nương? [giọng nói có phần chanh chua]

-Cao danh quý tánh? Các người vẫn chưa có tư cách hỏi, người đời thường gọi ta là: Vũ Sát Âm kì.[vẫn cái thái độ hống hách ấy]

-Vũ cô nương có ngạo khí nhĩ? Vậy chẳng hay cô nương đây có thể so tài với Ngọc Diệp của Lạc Hoa Lâu này?

Nghe lão bà kia nói như thế, nàng ung dung quay lại, vẫn là khuôn mặt đẹp không nói nên lời ấy nhưng lần này không còn vẻ yếu đuối đáng thương nữa, thay vào đó là ánh mắt sắc như dao, khuôn mặt lạnh và ngạo nghễ.

Hiện diện trước mặt nàng bây giờ là một vị “đại thẩm” ăn mặc sắc sỡ màu sắc làm rối cả mắt, khuôn mặt thì trang điểm màu mè như đóng tuồn cộng thêm nốt ruồi “ve chó” “đậu” phía trên đôi môi đỏ chét kia. Giọng nói thì the thé nổi da gà, cách nói chuyện có vẻ là tú bà ở đây. Nàng khẽ nhăn mặt khi cái dung mạo sắc sỡ không đầu vào đâu đập vào mắt, dù sao thì bao nhiêu năm qua nàng sống chung với toàn mỹ nam, mỹ nữ thấy được một dung mạo có thể đem so với quỷ này thì không thể trách nàng nhăn mặt được nga~. Nàng nói:

- So tài? Chẳng hay đại thẩm này muốn so tài về chủ đề gì?

-Vậy thì cô nương sẽ thi múa với Ngọc Diệp của bản lâu. Được chứ?[khuôn mặt tỏ vẻ không vui khi bị gọi là đại thẩm]

-Múa sao?

-Đúng vậy, chẳng hay cô nương có thể không?[thấy cam tâm khi thấy khuôn mặt của nàng có chút bất ngờ]

Khẽ quay sang nhìn Bạch Thủy Y, thấy nàng ta cũng đang nhìn mình cười nham hiểm, dù sao thì cũng chưa từng thấy Linh nhi để tử cương của nàng ta múa, thử coi một lần thỉnh giáo, hắc hắc....

Biết được ý đồ của Thủy Y nàng vừa đưa tiểu hồ cho nàng ta, nàng vừa nói vừa nở một nụ cười nham hiểm câu hồn đoạt phách:

-Được thôi....

“Múa à? Người muốn chết? Trên đời này người nhìn thấy ta múa chỉ có con đường chết, vì ta nổi tiếng là Vũ Sát Âm Kì có điệu múa cùng tiếng nhạc có thể giết người trong vô thức, lấy đi tánh mạng của người khác trong một tích tắc mà người đó không thể phản kháng, dù chỉ là một cái liếc nhìn. Hôm nay vì có thêm sự mẫu cùng tiểu hồ sủng vật của ta nên ta sẽ hạ cấp bậc của điệu vũ xuống mức thấp nhất, hãy tự liệu hồn lấy.....tiểu hồ ơi, người nhìn cho kĩ đấy nhé, hãy nhớ sau này phải nể mặt ta một chút, bớt hống hách đi...nếu không...hắc hắc” khuôn mặt nàng hiện lên nguyên chữ “xảo” ngay giữa trán =.=!

-Vậy chẳng hay Ngọc Diệp cô nương dung mạo ra sao mà ta đến bây giờ vẫn chưa được diện kiến?

-Vũ cô nương không cần nôn nóng, Ngọc Diệp hoa khôi, đệ nhất tài nữ của Minh Nhật thành này không phải khi nào cũng muốn gặp được thì gặp...Cô nương cứ yên tâm, Ngọc Diệp của bản lâu sẽ biểu diễn trước.....

Đôi lần môi mỏng anh đào kia nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, một nụ cười nửa miệng khinh bỉ nhưng đẹp rạng ngời.

Nàng đi theo tú bà kia vào phòng trong chuẩn bị, trước khi đi, nàng ngoảnh mặt lại nhìn Bạch Thủy Y cười, nụ cười quỷ quyệt chẳng ai đoán được ý nghĩa...Nhưng làm cho bao người tưởng rằng 3 người họ “tình chàng ý thiếp”, “phụ xướng phụ tỳ”....

.....

Tiếng nhạc cất lên ở sân khấu được trang trí rực rỡ nằm ngay giữa tử lâu, chiếm được mọi ánh nhìn của tất cả các ánh mắt của những công tử đam mê tử sắc.

Một bong bóng thấp thoáng trên sân khấu, dáng người khá thon, ba vòng đầy đặn, dung mạo cũng thuộc loại mỹ nữ, mày thanh môi tú. Trên người vận bộ hồng y mảnh đến nỗi có thể nhìn thấy được phần lớn da thịt trắng nõn bên trong, thấy được cả nội y màu vàng rực rỡ được thêu bong thêu hoa phía trong đó, chiếc phiến long vũ màu đỏ chót được quơ qua quơ lại khá thuần thực, thân người uốn éo làm lộ những da những thịt nuột nà. Trong rất gợi tình gợi dục, không một chút thuần phong mỹ tục trong con người kia.

Có lẽ trong mắt mọi người, Ngọc Diệp cô nương kia có chút sắc, chút tài nhưng đối với nàng, đó chẳng là gì cả. Cùng lắm là một con vẹt lòe loẹt màu đòi múa vũ điệu của loài khổng tước cao sang quyền quý.

8. Chương 8

Chương 9: Vũ Sát Âm Kỳ.....(hạ)

Điệu nhạc dừng, cả sân khấu vang lên những tràng pháo tay giòn giã, nàng ta hài lòng với thành tích của mình, mình cười đắc thắng, liếc mắt vào trong nhìn nàng thách thức(t/g: chưa biết ai thắng mà đã vội hống hách.....chờ kíp sau mới thắng nổi Linh tỷ của ta..)

Những lời xua nịnh chưa kịp thốt ra thì những âm thanh của đàn, sáo lại một lần nữa vang lên. Nhưng lần này, điệu nhạc không còn nhẹ nhàng như trước nữa. Tiếng nhạc lần này mang một giai điệu buồn ai oán, tiếng đàn mang cho người nghe một cổ cảm giác hoang mac, lo sợ, tiếng sáo đôi lúc cao vút, đôi lúc trầm lắng, như dấy xé tâm can người nghe.

Từ trên lầu hai của Lạc Hoa Lâu nàng phi thân bay xuống(t/g:lên trên hồi nào nhanh vậy?), bộ bạch y bay bay trong gió, ôm lấy thân hình “chuẩn không cần chỉnh” của nàng, chiếc khăn lụa quanh thân phát phơ, nhẹ nhàng, huyền huyền ảo ảo, hư hư thực thực, đẹp như thiên tiên....

Điệu múa câu hồn đoạt phách, uyển chuyển thanh thoát, dịu dàng thoát tục, trên nàng toát lên một vẻ đẹp của thần tiên,nhưng.....trong đó vang lên một nỗi buồn khôn tả, làm xao xuyến lòng người, tạo cho người xem nỗi đau đến xé lòng.

Đôi mắt đắm buồn, khuôn mặt tuy xinh đẹp nhưng trên đó không giấu nổi xót xa, đôi tay thon thả không ngừng di chuyển, nâng lên hạ xuống, thân hình uốn lượn theo từng nhịp điệu di chuyển của đôi chân ngọc ngà. Tấm vải lụa càng làm tăng vẻ mong lung, vô bờ bến.....

Mùi hoa anh đào thoang thoảng vương vấn trong gió, len lõi qua mái tóc nàng, từng tất thịt của nàng cũng dường như đang lan tỏa, một mùi hương nhẹ nhàng.....

Mùi hương ấy lan tỏa cả khán đài, xộc vào mũi của người ngồi ở dưới, tiến thẳng vào đại não...

Mắt nhìn thấy điệu múa, tai nghe thấy tiếng nhạc, mũi người phải mùi hương kia làm thần kinh tê dại, như lâm vào tình trạng “chết lâm sàng”. Dù là cao thủ đệ nhất võ lâm, dù cho nội công thâm hậu cách mấy, bất kể người hay yêu khi trúng phải đòn chỉ tử này cũng phải chịu chết một cách không hay không biết.

Bây giờ để giết người đối với nàng chỉ đơn giản như bóp chết con kiến. thậm chí không cần tốn công lực, thêm một ít kịch độc vào mùi anh đào thoang thoảng kia cũng đủ để giết toàn bộ người ở khán đài này rồi.....

Những thứ mê hoặc lòng người kia đã hết từ rất lâu: nhạc cũng đã tắt, nàng cũng đã ngừng múa, mùi hương anh đào cũng đã tán đi rồi.

Nhưng mà bọn họ vẫn không có phản ứng, dơ như cây cơ, kể cả Thủy Y và tiểu hồ kia cũng vậy. Haizzz , thật là tai hại khi nàng múa màn này a~. Vội kéo sự mẫu đi ra khỏi Lạc Hoa Lâu này, nàng không muốn ở đây chút nào nữa, lát lại có phiền phức thì hạo một nga~

Cũng khoảng từ đó, cái tên Vũ Sát Âm Kỳ vang danh toàn thiên hạ, không ai không biết, nhưng họ nào biết rằng, Vũ Sát Âm Kỳ không chỉ là một mỹ nhân, mà nàng còn là một đệ nhất sát thủ, giết người vô hình.

.....

Kéo theo sư mẫu về nhà mà nàng mệt bỏ hơi tai, sư mẫu cứ làm giá, không chịu về đòi ở lại Minh Nhật thành vài ngày nữa mới về thế sư phụ mới biết quý trọng sư mẫu(t/g: giá bây giờ có 1 ngàn 1 kí à, người có bao nhiêu giá? =.=)

Sư phụ đang sầu não uống trà trong đại sảnh thì thấp thoáng thấy bóng dáng của 2 nàng, hẳn mừng rỡ như bướm gặp hoa nhào tới hỏi han làm nàng nhức cả đầu.

Nói thật thì hẳn khá bất ngờ tới “thành tích” của nàng, mỗi lần sư mẫu giận là hẳn phải mất mười bữa nữa tháng để tìm kím + lôi kéo + năng nỉ + dụ dỗ thì nàng mới chịu về nhà, còn đằng này nàng chỉ cần mất 2 3 ngày thì đã “lôi” được bà vợ “yêu quái” ý lộn “yêu quý” của hẳn về rồi, hảo khâm phục nha~.

Mới đặt mông xuống ghế, chưa kịp hộp miếng trà thì mọi người kéo rông kéo rần đến hỏi han tùm lum làm nàng choáng váng.

Sau khi kể rõ sự tình thì mọi người ai ai cũng ngạc nhiên, không ngờ nàng cũng biết múa, vả lại múa đẹp đến mê hoặc lòng người. Mọi người ngạc nhiên bấy nhiêu thì sự khâm phục tài diễn xuất của nàng đã đạt đến “đỉnh cao của nghệ thuật”. Làm sư mẫu phải ngoan ngoãn rời khỏi từ lâu kia. Hảo khâm phục, hảo khâm phục nha~

.....

Cả ngày hôm qua khá mệt mỏi, mấy ngày qua lo đi tìm sư mẫu, không được nghỉ ngơi khiến nàng dường như kiệt sức, đến tận sang hôm nay mới hồi phục được đôi chút. Cho dù là đệ nhất cao thủ cũng cần phải nghỉ ngơi chút chút, với lại hôm trước vừa cứu cực phẩm mỹ nam kia cộng với múa vài điệu Vũ Sát nữa làm sao mà nàng chịu nổi.

Nhưng tinh thần tỉnh táo hẳn lên khi nghe sư phụ, sư mẫu bảo vài ngày sau tất cả các đệ tử sẽ lên kinh thành để làm nhiệm vụ.

Chuyện là tối qua khi nàng rời đi thì sư phụ cùng sư phụ bàn bạc chuyện hệ trọng gì gì đó, nên cả đêm không ngủ.

Đến sáng nay thông báo tình hình ọi người biết xong thì chạy mất tiêu luôn, có lẽ họ đã khá mệt rồi. sư phụ người thông báo ntn:

“Nhiệm vụ của các con lần này là phải xuất sơn, xuống kinh thành trà trộn vào hoàng cung, xây dựng thế lực và tìm lại viên Ngọc Đoạn Tình của ta(một viên ngọc chữa trị bách độc chuyên chế của sư phụ) đang trong tay của Lý Tịch Thiên – Thừa tướng của Lữ Minh Quốc.

Nhiệm vụ rất hệ trọng cùng nguy hiểm nên tất cả các con sẽ xuất sơn để hỗ trợ lẫn nhau.

+ Linh Nhi: do con có võ công cao nhất trong các đệ tử nên ta giao cho con trà trộn vào hoàng cung để tìm cơ hội lấy lại Ngọc Đoạn Tình.

+ Tiểu hồ: người sẽ biến thành người để bảo vệ Linh Nhi(tiểu hồ là dị thú)

+ A Kỳ, A Sở: cùng Linh Nhi vào cung vì do 2 con còn là tiểu oa nhi nên không ai để ý đến

+ Lâm Thanh, Lâm Vỹ, Phi Vũ, Phi Long: sẽ ở bên ngoài tạo thế lực yểm trợ cho Linh Nhi.

Tiểu hồ chuẩn bị trở thành đại soái ca đây...húhú... bây giờ hẳn mới chính thức lên sàn...

9. Chương 9

Chương 10: Tiểu hồ - Ngạo Thiên Khai..

Nàng là nàng đang rất vui nga~ Hôm nay lại được xuất sơn còn là đi đến kinh thành, vào hoàng cung nữa vui hết biết(t/g: không biết chết là gì)

Hôm nay lại được nhìn thấy tiểu hồ hóa thành người nữa. Tò mò thật nga, tiểu hồ dễ thương như vậy chắc khi hóa thành người sẽ trở thành một tiểu oa nhi đẹp như thiên sứ quá....

Nàng tay xác nách mang bao nhiêu thứ là thứ, chân thì đi đi lại lại trong đại sảnh nhìn y như dân chạy nạn châu phi nhìn thật tức cười....

Bỗng ở ngoài, xa xa có một nam tử đi đến... Là đại soái ca, cực phẩm mỹ nam nga~ thân hồng y phiêu dật, một chiếc long choàng đuôi hồ ly trong yêu nghiệt đến mê người. Mái tóc đen dài óng mượt, đôi mắt yêu nghiệt đang nhìn nàng, đôi mắt đại bàng sắc bén, ánh mắt bá đạo nhưng có vài tia ôn nhu, giữa trán có ấn kí gì đó không rõ, đôi môi hồng hồng đang nhếch lên gợi cảm, thân hình cao ráo, lực lưỡng, làn da cực phẩm lán bóng y như nữ tử... còn... còn đẹp hơn cả sư phụ nàng.... ôi chu choa.... chẳng biết con nhà ai mà đẹp thế không biết.....

Mỹ nam tử kia đang đi lại phía nàng, dáng điệu ngọc thụ lâm phong, nhìn mà phát thèm.... Còn nàng? Nàng bây giờ đang đơ như cây cơ đây, túi đồ thì rơi “phịch” xuống đất lúc nào cũng chả hay... Mắt thì mở to, miệng thì há hốc, còn thiếu chút nữa là chảy nước dãi rồi....

-Linh Nhi, ngươi đang có biểu hiện gì đấy, thật kinh tởm.....

Giọng nói trầm trầm, lạnh lẽo vang lên. Nàng hoàn hồn vội chỉnh chu lại hành động sổ sang của mình. Bất ngờ trước nhan sắc khuynh thành của hắn, nàng đâm ra lấp ba lấp bắp:

-Mỹ nam...à..à không...vị..vị..công tử này....sao..sao lại ở đây....ngươi..ngươi biết tên ta à...sao ngươi..ngươi đến được chỗ...chỗ này...ngươi ...ngươi là ai?

Vất vả lắm nàng mới hỏi xong một câu. Nàng là nàng lần đầu tiên nhìn thấy “ngươi” đẹp như hắn nên nhất thời mất bình tĩnh. Hắn phì cười:

-Ngươi có cần tỏ thái độ thái quá như vậy không?

Giọng nói ấy lại một lần nữa vang lên, nàng lại một lần nữa đơ như cây cơ.(t/g: bản tính háo sắc bộc lộ =.=!) Không nhìn hắn nữa, nàng vội vàng xoay qua hướng khác để tránh ánh mắt kia:

-Thật ra ngươi là ai? Tại sao lại ở đây?

-Linh Nhi ngươi không nhận ra ta à? Ta là tiểu hồ....

-Tiểu..tiểu hồ...tiểu hồ còn nhỏ lắm mà, lẽ nào lại lớn như vậy?

-Là ta biến hình.

-Thật là tiểu hồ?

-[gật gật]

Sau khi khẳng định đó là sủng vật yêu quý của mình, nàng không ngần ngại cái gì mà câu “nam nữ thụ thụ bất thân” hay cái gì mà “công dung ngôn hạnh” vội vàng chạy lại sờ sờ, ngấm ngấm, vuốt vuốt, ôm ôm, ăn đậu hủ....

“trời ạ, không ngờ tiểu hồ đáng yêu ngày nào của ta lại trở thành cực phẩm mỹ nam như vậy, ngọc thụ lâm phong, yêu nghiệt hết biết, phải thừa cơ hội ăn đậu hủ mới được”

Còn về phần hắn, khoe miệng giât giât, cả người cứng đờ, gương mặt hiện chút phẫn hồng, đôi mắt bá đạo ngày nào nay trở nên ngạt nhiên, ôn nhu..... Nhìn càng thêm yêu mị...

Ăn no một bụng đậu hủ, cuối cùng nàng cũng chịu buồn ra, nhìn thấy gương mặt có chút phẫn hồng của hắn, nàng cười gian xảo:

-Hắc hắc, ngươi đang đổ mặt kìa. Mà ngươi biến thành người như vậy rồi, không thể gọi là tiểu hồ được nữa. Không hợp tý nào. Chẳng phải là con của dị thú đứng đầu dị thú giới sao? Ngươi tên gì? Là loài nào?

-Ta không có tên, cũng không thuộc loài nào cả [giật mình quay hướng khác trả lời]

-Hử, vậy hình dáng của ngươi ntn?

-Thân bạch hổ, cánh đại bàng, áo giáp rồng thuộc tính hỏa.

-Trời đất...chẳng..chẳng phải ngươi mang sức mạnh cùng hình dáng của tứ linh* sao?

-Không được không được, người quá mạnh, không thể tên tiểu hồ được người tên là...Ngạo Thiên Khai, đúng là Ngạo Thiên Khai.[nàng tiếp tục]

-Ngạo Thiên Khai?[hắn nhại lại y chang]

-Ân, có nghĩa là ngạo khí cao ngất trời, tính cách của người...

-Không ngờ người cũng có chút đầu óc..[hắn cười sùng nịnh, nụ cười mỉ hoặc nhân tâm, làm trái đất ngừng lại vài giây]

-Ta.....

-Hahaha....đúng là một cực phẩm mỹ nam...không hổ danh là tiểu hồ....

Sư mẫu từ bên ngoài vào, vẫn dáng đi thực nữ ấy, hôm nay nàng ấy vận bộ tử y, thanh thoát, nhẹ nhàng, quyến rũ. Kéo theo một đoàn rồng rắn nam thanh nữ tú cùng “lão mỹ nam” vào. Nàng vừa ngẩng nhìn Thiên Khai(tiểu hồ) vừa tấm tắc khen ngợi làm ai kia tối sầm mặt, ăn giấm chua...

-Vào vấn đề chính, không khen qua tán lại nữa.

Sư phụ mặt đen như đất nồi, hậm hực nói, từ trong cử chỉ, giọng nói tỏa ra mùi giấm chua nồng nặc(t/g: hắc hắc, không ngờ Khai ca ca cũng là nguồn gốc dấm chua của sư phụ).

- Hắc hắc, sư phụ đâu cần ghen như thế. À mà chẳng phải chúng ta đi liền sao? Tại sao còn bàn bạc gì nữa sư phụ?

-Ta cho các con thời gian 3 tháng để hoàn thành nhiệm vụ, ta vừa phát hiện trong cơ thể sư mẫu con có một loại cổ hàn khí rất lạ, ta không thể nào hút nó ra được, ta sợ để lâu sẽ nguy hiểm đến tính mạng....Nên các con cố gắng lấy lại viên Ngọc Đoạn Hồn để ta chữa trị cho sư mẫu các con....[phớt lờ câu hỏi của nàng, hắn nghiêm túc nói]

-Sư mẫu bị gì sau ạ? Sư mẫu người có sao không? Làm sao mà người lại trúng cổ hàn khí lạ được? hàn khí khác với hỏa khí của người, để lâu không sao chứ?[nàng lo lắng hỏi]

Mấy nhân kia cũng lao nhao lo lắng. Sư phụ khẽ lắc đầu, không biết là ý gì, “không sao” hay “không có cách giải”. Một trận lo lắng ập đến với nàng, tâm trạng bắt đầu thấp thỏm lo sợ....

.....

Bây giờ nàng là nàng đang trên đường đi xuống kinh thành nga~ Nhưng do mới vừa đi lúc trưa nên vừa đi khoảng 2 canh giờ sau đã là hoàng hôn rồi.

Chương này gần 7 trang work, mong là mọi người hài lòng...T~T

10. Chương 10

Chương 11: sư phụ, sư mẫu người không được chết.....

Bầu trời còn rắng đỏ, trong giữa cánh rừng núi bạc ngàn ngăn Y Sơn cốc với thế giới bên ngoài có 8 hình ảnh, 8 con người hướng phía bìa rừng mà đi gồm: 3 nam, 3 nữ cùng một cặp tiên đồng ngọc nữ.

Dáng người đẹp tựa thiên tiên, mang nét đẹp yêu nghiệt của loài yêu tinh, đặc biệt là nàng cùng Thiên Khai(tiểu hồ). Nhưng ở những con người đó, dường như đang mang một vẻ lo âu, phiền não.

.....

Vù...vù....vù.....

Một cơn gió thổi qua mang theo âm khí lạnh lẽo, rung rợn làm dựng cả tóc gáy.

Tiếng xì xào của cây lá, tiếng hú của thú rừng làm cả khu rừng vang dội tiếng vọng của nó, mây đen từ đâu kéo đến, che phủ cả bầu trời. Mặt trời đã từ lâu lặn xuống chân núi, mảng bóng tối đen kịt bao quanh lấy những con người đang đứng đấy. Sấm chớp nổi lên, những tia lửa điện rạch ngang trời, tiếng rền xiết vang

lên càng dữ dội, cơn gió kia ngày càng to, thổi ngày càng mạnh tựa như tiếng khóc của vong hồn vọng về từ âm ti địa ngục.....

Cảnh giác, đây không đơn giản chỉ là mưa hay going bão bình thường, âm khí nơi đây quá dày đặc, ở nơi tràn đầy linh khí như thế này sao lại có âm khí lạnh lẽo như thế. Những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống, bốc mùi tanh nồng khiến người ta muốn nôn mửa, nằng hét:

- Không ổn, đây là huyết vũ, mau tạo kết giới để tự bảo vệ bản thân, nó có thể ăn mòn da thịt chúng ta.

Đúng vậy, nó là huyết vũ, là một loại mưa đỏ hay nói cách khác là mưa máu có tính ăn mòn như axit. Cơn mưa này rơi nhất định là phải có nguyên nhân, báo trước là sẽ có một điều xấu....

Phía chân trời kia, có một thứ ánh sáng lóe lên trong đêm tối, làm chói mắt của mọi người. Khi đã tích nghi được với ánh sáng, nàng mới kinh hoàng phát hiện, thứ ánh sáng này được tạo nên từ lửa, ánh lửa đằng kia.....nhưng quan trọng nhất là....hướng đó, chính là hướng căn nhà của sư phụ....

Tức tốc, nàng phia thân trở về căn nhà trong rừng cây anh đào xinh đẹp ấy. Nàng là một ninja sát thủ chuyên về tốc độ, nay lại thêm khinh công cùng nội công của mấy năm học võ, nàng đã nhanh chóng vượt bỏ những người phía sau. Tốc độ nhanh như thiểm điện, nhưng giờ đây nàng thấy nó thật chậm chạp, nỗi lo lắng chèn ép cả tâm trí của nàng, con tim như thắt lại.....

Ở trong khu rừng này vài khắc trước có tận 8 người, nhưng sau trận huyết vũ kia, họ lại biến mất về hướng mà họ vừa tới, tốc độ nhanh tựa ánh sáng, thấp thoáng chỉ nghe thấy tiếng xào xạc của những lá cây còn sót lại, không bị ăn mòn bởi cơn mưa đỏ kia.

.....

Chốc lát sau, nàng đứng trước ngôi nhà ở giữa rừng đào xinh đẹp trước kia.

Thất thần nhìn về phía căn nhà đang cháy đỏ rực trước mặt, ngọn lửa hung bạo điên cuồng không ngừng cắn nuốt căn nhà, rừng cây,....Ngọn lửa sang rực cả bầu trời mới về đêm

Trong người đang cũng đang có một cỗ ngọn lửa đang cháy hừng hực trong lòng, ngọn lửa của sự sợ hãi.

Não nàng bắt đầu có phản ứng, nàng vội vàng chuyển động cả 2 tay, một cỗ ánh sáng màu đỏ bao quanh lấy nàng, xung quanh nhiệt độ cũng đang tăng dần lên. Hướng 2 lòng bàn tay về phía ngọn lửa tàn độc kia, những ngón tay cử động, ngọn lửa kia cũng cử động theo từng nhịp điệu của tay nàng. Ngọn lửa dần dần thu lại thành một vòi rồng lửa, trong hệt như con hỏa long cường hân đang giận giữ. Con hỏa long ấy lao về phía nàng, nóng gấp mấy lần nhiệt độ của những ngọn lửa bình thường, nhiệt độ của nó có thể làm nóng chảy cả kim loại.

Nhưng bất quá, ngọn lửa này có nóng đến đâu cũng chẳng bằng ngọn lửa trong lòng nàng bây giờ, nó nóng gấp ngàn lần như thế.

Con hỏa long hung bạo kia cũng đã mất, tất cả còn lại chỉ là một rừng đào xơ xác, bị cháy trơ trụi. Căn nhà xinh đẹp, ấm áp thuở nào nay cũng đã bị cháy hết phân nửa, có lẽ sư mẫu nàng đã dùng công lực của mình để giăng kết giới lửa.

Nàng bàng hoàng, vội vã chạy đến nơi có 2 thân xác đang nằm ở đấy. Khuôn mặt thất thần, chẳng có sức sống, đôi mắt vô hồn, không một cảm xúc, nhưng ở đâu đấy trong đáy mắt, những tia lửa hận thù đang được hình thành.

- Sư phụ sư mẫu, người mau tỉnh lại, mau tỉnh lại...

- Linh....Nhi...con trở...lại? [nghe được âm thanh quen thuộc, sư phụ khẽ mở đôi mắt mệt mỏi]

- Sư phụ, người chờ con, con sẽ vận công trị thương cho người....

Vô ích thôi....ta đã trúng...hỏa kì châm....kinh mạch....bị hủy...chỉ còn lại....một chút hơi...sức này[vội ngăn lại bàn tay đang định vận công của nàng]

- Người nói cho con biết, ai đã hại sư phụ trở thành ntn?[đau xót hỏi]

- Là....Lý Tịch Thiên...

- Người...người nói Lý Tịch Thiên, thừa tướng Lữ Minh quốc, kẻ cắp Ngọc Đoạn Tình của người?...
- Ân...Hắn cho người....hãm hại ta...cùng sư mẫu...của con....sư mẫu vì cứu...ta....mà đã....[giọt lệ khẽ rơi trên đôi mắt đẹp kia]
- Sư mẫu....[bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, đến nỗi móng tay đâm vào da thịt, tê buốt..]
- Hãy nghe ta nói...con phải bảo vệ...các...sư huynh...muội....phải trả thù...cho sư mẫu....lấy lại Ngọc....Hắn...là một tên mặt người...dạ thú...hại rất nhiều người...con....nhất định...phải ...giết hắn...hứa với ta....
- Ân...ân con hứa...

Gương mặt anh tuấn kia khẽ nở nụ cười mãn nguyện, đôi mắt xinh đẹp mang lại vẻ ấm áp kia khẽ nhắm lại, 1 bàn tay khẽ buông rơi, 1 bàn tay kia vẫn nắm chặt tay của sư mẫu....

- Không....sư phụ, sư mẫu....người không được rời xa Linh Nhi, không được....

Nàng ngửa mặt lên trời, tay ôm 2 thi thể, hét thật to, hai dòng lệ rơi xuống....nhưng...nó không trong suốt tựa pha lê như bao người....mà....nó có mùi tanh nồng....màu..đỏ, đầm ứot cả khuôn mặt trắng tuyết. Là...huyết lệ...

7 thân ảnh kia, cũng đang hướng về phía này, họ đang quỳ, những giọt lệ cũng đang chảy, vương trên mắt của họ. Khuôn mặt hiện lên sự đau xót đến cực điểm, hận thù đang xâm chiếm vào những đôi mắt kia.

.....

Cũng là 8 thân ảnh ấy, họ đang quỳ trước mộ của những 2 người ấy, 2 người mà họ kính trọng nhất: Độc Quỷ Vương – Dương Triệt Sơn cùng ái thê Bạch Thủy Y – Hỏa Diệm Giới chi mộ, tất cả các đệ tử đồng lập.

- Sư phụ...sư mẫu...2 người lại bỏ Linh nhi mà đi....2 người đã từng cho Linh nhi cảm nhận được hơi ấm của gia đình....bây giờ....cũng vì 2 người....Linh nhi lại một lần nữa....đau khổ, tuổi nhục....Vì sao, vì sao chứ?

Hai dòng huyết lệ lại một lần nữa tuôn rơi, màu đỏ của máu cứ theo đôi má ngọc ngà kia mà chảy. Đau lòng, Thiên Khai nói:

- Người đừng quá đau buồn, yên tâm đi Linh nhi. Người còn ta, còn 6 người họ, chúng ta đều sẽ là người 1 nhà như từ trước đến nay, đừng buồn. Chúng ta.....sẽ giúp người..trả thù....
- Ân đúng thế, 2 sư phụ và sư mẫu cũng có ân với chúng ta, cũng là người nuôi dưỡng chúng ta. Chúng ta sẽ cùng nhau TRẢ THÙ.

11. Chương 11

PHẦN 2: TRẢ THÙ.

Chương 12: Kế hoạch....

Sau khi chuyện đau thương đó xảy ra, kế hoạch của từng người có chút thay đổi. Thiên Khai mang theo tứ linh – tứ đại hộ pháp nổi tiếng của dị giới đi theo để giúp nàng xây dựng thế lực lớn – Ngọc Diệm cung, đệ nhất sát cung làm trợ thủ của việc trả thù .

Nhiệm vụ chi tiết được nàng phân lại cụ thể như sau:

- Nàng – Vũ Hoàng Linh: sẽ là cung chủ của Ngọc Diệm cung, trà trộn vào hoàng cung, lấy lại Ngọc Đoạn Tình của sư phụ, tìm bằng chứng phạm tội của một gian thần và sau cùng là giết hắn bằng hình phạt khủng khiếp nhất.
- Ngạo Thiên Khai: sẽ là hộ vệ kề cận của nàng, đồng thời là phó cung chủ đảm nhiệm việc quản lý toàn thể nội, ngoại cung.
- A Kỳ, A Sở: cùng nàng và Thiên Khai vào cung.
- Lâm Vỹ, Lâm Thanh, Phi Long, Phi Vũ: sẽ ở bên ngoài điều tra tin tức, tập luyện nâng cao võ công.

Và Tứ Ling gồm:

- Thanh Luân Nhật(Thanh Long): Thành lập, quản lí Ngọc Diệm sơn trang, xây dựng Ngọc Diệm sơn trang thành sơn trang mạnh nhất, nổi tiếng nhất trong giang hồ.
- Chu Tử Nguyệt(Chu Tước): Xây dựng và quản lí Ngọc Diệm Lâu(kĩ viện), đào tạo các vũ công trở thành sát thủ với 1 trong những tuyệt chiêu của Vũ Sát.
- Bạch Lạc Sư(Bạch Hổ): Thành lập và quản lí Ngọc Diệm tiêu cục, huấn luyện các cao thủ, sát thủ chuyên đi giết người cướp tiêu.
- Huyền Châu Dạ(Huyền Vũ): Xây dựng và quản lí Ngọc Diệm trà lầu, trà lầu đệ nhất kinh thành dành cho các bậc hoàng tộc, là nơi mua bán tin tức của hoàng tộc....

(Tất cả sơn trang, kĩ viện, tiêu cục, trà lầu đều chịu sự quản lí dưới trướng của Thiên Khai, và từ đó, mọi người trên giang hồ ai ai cũng đều biết Ngọc Diệm cung là đệ nhất cung thời bấy giờ trên giang hồ....Nhưng họ chưa ai từng gặp mặt Phó cung chủ hay Cung chủ cả)

Hôm nay nàng cảm thấy tâm trạng có phần hồi phục hơn, không thể chui rúc một chỗ hoài được với lại nàng cần tâm trạng thoải mái để mà suy nghĩ kế hoạch vào cung, giữ khuôn mặt như bình thường để tránh gây chú ý.

Kể từ khi xuống núi đến nay cũng đã khoảng vài tuần rồi, nhưng nàng chỉ ở trong phòng trọ ngoại thành để thăm dò tin tức. Thiên Khai thì đã vào thành tìm hiểu sự tình trong đó. Akỳ Asở thì vào mấy hôm trước được nàng gởi vào Phước Lâm Tự và được một vị quan nào đó thu nhận làm nghĩa tử, tất thấy đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ nàng trà trộn vào cung thì mọi việc sẽ bắt đầu phát triển.

.....

Hôm này thời tiết khá đẹp, cũng đã gần chiều mà trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng chẳng hòa hôn lên cảnh vật, không còn gay gắt như buổi trưa nóng bức. Những thảm cỏ dài trải ven đường với những bông hoa dại tít tít đầy màu sắc.

Trên con đường mòn cũ ngoại thành, một vị nữ tử vận bộ lục y đơn giản những toát lên vẻ đẹp mê hồn. Khuôn mặt đẹp tựa điêu khắc, đôi mắt đẹp một vẻ đẹp mê mẩn, ánh mắt mông lung như hồ thu, mang một nỗi buồn man mác nhưng có chút lạnh lung, vô hồn trong đó. Đôi môi anh đào mềm mại đỏ hồng. Tóc được búi đơn giản. Tuy thế, nhưng vẫn không thể nào che lấp vẻ đẹp thanh thúy, thuần khiết và đẹp tựa thiên tiên của nàng.

Đang mien mang với đồng suy nghĩ hỗn độn, đang cố gắng kìm nén nỗi hận thù thì những tiếng động ồn ào náo loạn cắt ngang suy nghĩ của nàng.

Những tiếng la ó, tiếng ngựa chạy, tiếng đánh giết nhau vang lên, mùi máu tanh nồng làm chấn động cả một vùng trời tĩnh lặng.

Nàng lập tức phi thân đến phía những âm thanh ấy, đứng trên một cành cây cách đó không xa, nàng cẩn thận quan sát tình hình, đánh giá vụ việc.

- Bọn hắc y nhân kia, ai phái người giết chủ nhân của bọn ta.

Một nam tử cũng khá mỹ, ăn vận khá sang trọng đang đứng thủ thế trước một cái kiệu sang trọng không kém, thanh kiếm sang loáng đang trong tư thế ứng chiến hết lên. Nhìn dáng vẻ và trang phục của hắn và đám binh lính kia chắc chắn là quan phủ gì đó của triều đình.

- Người không cần biết ta là do người nào phái đến, chỉ cần biết được rằng hôm nay là ngày chết của các người.

Trong đám khoảng tầm hơn 50 hắc y nhân đang bao quanh chiếc kiệu sang trọng kia lên tiếng, có vẻ người ngồi trong kiệu không phải người bình thường vì vậy mới bị bọn hắc y nhân ám sát.

- Thật to gan, thế thì xong lên...

Nói rồi cả đám binh lính, vệ sĩ người của nam tử đó xông vào đánh giết bọn hắc y nhân. Nhưng có vẻ đám tiểu tốt kia không phải là đối thủ của bọn hắc y nhân, hình như chúng là những sát thủ chuyên nghiệp chuyên đi giết người.

“Cơ hội của mình ra tay” khẽ mỉm cười với ý nghĩ ấy, nàng phi thân xuống, ung dung lên tiếng:

- Giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà cũng có người muốn cướp của giết người sao?[giọng nói thanh thúy vang lên ngọt lịm, đáng vẻ rất ư là thực nữ]

- Vị mỹ nhân này là ai? Lo chuyện bao đồng, không sợ chết? Dù là nữ nhi chỉ cần nhún tay vào chuyện này đều phải chết.

Một tên hắc y nhân thân hình vạm vỡ lên tiếng nói, lập tức khoảng 4-5 tên lao đến toan giết nàng. Mỉm cười nhẹ như gió xuân nhưng mang theo vạn phần chết chóc, nàng nhanh tay lấy thanh sáo mà bấy lâu nay chưa hề động vào để giết người ra, nhanh hơn cả tốc độ của những tên sát thủ, nàng thối.

Âm thanh từ cây sáo vang lên, lập tức mọi việc ngừng hoạt động, những tiếng chém giết sắc mùi máu tanh bên kia cũng ngừng lại.

Không âm thanh quá hay khiến người khác phải ngưng làm mọi việc. Mà lần này âm thanh cực kì hỗn loạn, không vào một âm hưởng nào cả, âm thanh lên xuống trầm bổng vô cùng gay gắt, như một tấn số thô miên làm tê liệt đại não, mọi việc bị ngưng trệ.

Nàng ngưng một lát, đi đến đoàn người binh lính qua sai kia ôi người một viên được. Có lẽ nó là thuốc làm cho tất cả các dây thần kinh tê liệt tạm thời, và điều quan trọng nhất là làm cho tai không nghe thấy gì cả.

12. Chương 12

Chương 13: Nghĩa phụ...

Sau khi uống thuốc bọn họ ngất lịm đi, cả thân người ngã xuống đất, chân tay mềm nhũn. Đó cũng là lúc bọn người hắc y nhân dần dần hồi phục tuy đầu còn đau như búa bổ và lỗ tai thì nhứt nhối và nghe ù ù không rõ.

Một tên trông có vẻ vạm vỡ, cường tráng cố gắng kìm chế cơn đau đầu của mình, hồi phục có phần nhanh hơn các nhân khác, có lẽ võ công của hắn cũng không tệ bạo gan hỏi nàng:

-Vị cô nương này là ai? Tại sao ngăn cản bọn ta giết tên quốc sư này?

-Thừa tướng? ngươi cả gan ám sát thừa tướng Lữ Minh quốc, tội tày trời, là ai sai khiến các ngươi?

-Cô không cần biết, chỉ cần cô thấy bọn tôi ám sát họ thì cô cũng phải chết.

Tên hắc y nhân chết tiệt dung hết sức lực của mình loạn choạng cầm đao hướng về nàng.

Thân người bất động, nàng thản nhiên nhìn cây đao đang hướng về mình “châm như rùa bò” mà cười nửa miệng. Dù sao thì cũng là một cao thủ, cần gì vội vàng tránh né, cây đao này làm sao có thể tổn hại được nàng.

Khi mũi thanh đao chỉ còn cách khuôn mặt xinh đẹp kia tầm 10cm thì “Keng” một tiếng, thanh đao vị bắn ra xa chỉ vì một cái “va chạm nhẹ” của thanh sáo ngọc. Tên hắc y nhân kia sững lại, chưa kịp hiểu ra vấn đề thì:

-Mau nói, ai đã sai khiến các ngươi?

Lục y bay trong gió, mái tóc cũng uốn lượn thả thướt đùa giỡn. “xẹt” một cái, nàng đã đứng trước mặt hắn, thanh sáo ngọc kề vào cổ cứ ngỡ như chỉ cần chạm nhẹ thêm chút nữa thì những nét điêu khắc điêu nghệ mà sắc bén trên thanh sáo sẽ rạch cổ hắn.

Khuôn mặt trở về trạng thái vô cảm, lãnh khốc tàn nhẫn. Ánh mắt sắc bén có thể giết chết người nếu dám nhìn trực diện vào nó, đôi môi cong lên tạo thành một đường nét quyến rũ. Nàng cười một nụ cười yêu nghiệt, giọng nói phát ra như tấn song âm thanh làm mê hoặc loài người:

-Ai đã phái người giết hần?

-Lý Tịch Thiên....[nói trong vô thức, ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn người đối diện]

-Thừa tướng Lữ Minh quốc?[giọng nói hạ thấp, gằng giọng, tay nắm thành quyền]

-Ân.....

-Lý do?

-Không biết

Nàng bây giờ đã thật sự phần nộ, lại là hần. Hần cư nhiên giám giết trung thần, làm loạn triều đình, cũng chính là hần, nàng đã từng nói nàng phải giết hần không để cho hần lộng hành nữa, nàng nhất định phải giết hần.....

-Rất tiếc cho các người, dám tiếp giáo cho giặc, nếu là ai thì ta còn có thể tha, nhưng là hần, tên súc sinh đó thì các người phải chết....

Nàng mở miệng, tần sóng âm thanh được hạ tới cực độ, giọng nói như phát ra từ địa ngục, là quỷ câu hồn đến dẫn bọn chúng đi. Nụ cười nữa miệng ác quỷ khiến người nhìn bất giác rung mình, không rét mà run....

Cây sáo ngọc lại một lần nữa vang lên những âm thanh ủy dị, mê hoặc tâm linh, làm cuồng loạn tâm trí người nghe.

Âm thanh vang lên không lớn(cũng không phải nhỏ), nhưng lại mang một tần sóng đủ để làm điên loạn tâm trí, thủng màng nhĩ, phá vỡ các nơtron thần kinh. Máu từ lỗ tai, khoe mắt, khoe miệng, lỗ mũi,....chảy ra, làm cho người nghe đau đớn tận tâm can, bị mất máu dần dần mà chết.

Cái khung cảnh đẹp đẽ của bầu trời mới vừa lúc này đã thay bằng một cảnh hỗn chiến, xác chết chất đầy như bãi tha ma, máu me tanh nồng làm người ngửi phải buồn nôn, khắp nơi nhuộm chỉ toàn màu đỏ của máu, cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, ghê rợn...

Ở giữa những thi thể ấy là một vị nữ nhân, đẹp như tiên nữ, một thân lục y đơn giản bay trong gió làm cho người ta cảm thấy ở nàng không hề vương bụi trần, không hề liên quan đến cái cảnh tượng kia, giống như một đóa hoa sen đứng giữa đầm bùn như nhuốc nếu họ không nhìn thấy ánh mắt của nàng: Ánh mắt của một tu la khát máu, đầy hận thù và vô cùng tàn độc.....

Sau khi giải quyết cái cảnh hỗn độn đậm mùi chết chóc đó cũng đã hoàng hôn nàng đưa những người còn sống trở vào một ngôi miếu hoang gần đấy. Cho họ uống thuốc giải, trong lúc chờ họ tỉnh, nàng ra ngoài mua ít thảo dược về giúp họ hồi phục vết thương.....Từ lúc đến thế giới này tới giờ, tính ra nàng đã cứu khá nhiều người:.....sư phụ.., mỹ nam bị nàng lấy ngọc bội chắc là người của Cung Vô Tâm gì đó, bây giờ là đến bọn người này.....Hình như nàng cũng “hiện như thánh mẫu thì phải”

Thuốc đã sắc xong, nàng chia ra thành từng bát đem đến cho những vị kia, vừa bước đến cửa miếu thì:

-Quốc sư, liệu ngài nghĩ vị cô nương lúc này là người ntn? Tại sao lại cứu chúng ta?

-Ta nghĩ vị cô nương ấy không có ý gì hết, chắc chỉ là một nữ hào hiệp ra tay tương trợ thôi.....

-Hình như là nàng ta không biết thân phận của ngài thì phải?

-Ta nghĩ là như thế. Tuần Hạ à, dù sao thì người ta cũng đã cứu chúng ta một mạng, lần này đi tuần, chẳng mai bị ám sát, nếu không có nàng ta thì chúng ta đã không toàn mạng ngồi đây rồi.....người cũng đừng nghi ngờ như nhiều quá, kéo bị cô nương ấy nghe thấy sẽ không hay, làm cho ân nhân của chúng ta phật lòng thì người sẽ có lỗi lắm....

-Ân..

2 giọng nói 1 già 1 trẻ vang lên đều đều trong miếu, giọng nói trẻ kia của vị nam tử lúc này, hình như tên Tuần Hạ. Như thế người kia là Văn Phàm rồi, giọng nói nghe thật ôn nhu, tình cảm, cách ăn nói thì lịch sự, nhã nhặn, khiêm tốn vừa nghe là biết ngay là người tốt.

Nàng từ tốn cầm chén thuốc đi vào, trước mặt nàng là một vị thúc thúc, độ tuổi khoảng ngũ tuần, gương mặt phúc hậu, vận quan bào – Văn Phàm cùng Tuần Hạ và những người phía sau, có lẽ người có chức vụ thấp....

Đưa chén thuốc cho Văn Phàm nàng nói, giọng nói, mỉm cười ôn nhu:

-Người uống nhân lúc còn nóng, thuốc này là do tiểu nữ sắc. Người bị thương, nó sẽ giúp người mau hồi phục....

Cầm lấy chén thuốc từ tay nàng, quốc sư nói:

-Đa tạ cô nương....

-Khoan đã, ngài cẩn thận....[cẩn trọng nói]

-Được rồi, ta tin vị cô nương đây không hại ta, nếu không đã bỏ mặt chúng ta cho bọn sát thủ đó....[cắt ngang lời nói của Tuần Hạ]

-Đa tạ người đã tin tưởng....Tiểu sắc khá nhiều thuốc ở phía sau miếu, ai bị thương cứ lấy mà uống

-Vị cô nương đây khách sáo, người đa tạ phải là ta mới đúng....

Nàng chỉ mỉm cười, không nói gì.....Văn Phàm Quốc sư đã uống thuốc, không khí trở nên im lặng đến ngột ngạt..Cuối cùng Quốc sư cũng phải lên tiếng trước:

-Cho ta hỏi cao danh quý tách của vị cô nương này, không thể gọi như vậy hoài được

-Tiểu nữ tên Vũ Hoàng Linh....

-Ấn...Vũ cô nương, chẳng hay cô nương ngụ ở đâu?

-Tiểu nữ....không có nhà...cha mẹ của tiểu nữ vừa mới qua đời, tiểu nữ phải lưu lạc tha phương, không có nơi ở ổn định...

Trông khuôn mặt quốc sư thoáng có chút ngạc nhiên, vội vàng nói:

-Xin lỗi đã chạm vào nỗi đau của cô nương....

-Ấn...không có gì....

Cô cười gượng gạo, đôi mắt lại mang một nỗi buồn thăm thẳm làm cho 2 người kia phải đau xót mà nhìn....Không biết khoảng thời gian im lặng ấy lại trải qua bao lâu, nhưng cuối cùng cũng có người phá vỡ nó, lần này cũng là...:

-Vậy chẳng hay cô nương có thể đến làm nghĩa tử của ta không?

-Người nói sao?

-Hơi đường đột nhưng Vũ cô nương đây thân là nữ nhi, tuy biết võ công nhưng cũng không nên lưu lạc bên ngoài...Vả lại Vũ cô nương có ân với ta, làm nghĩa tử của ta, ta sẽ lo lắng, chăm sóc cho cô để đền ơn báo đáp, chẳng hay cô nương nghĩ như thế nào?

“Muốn nhận ta làm nghĩa tử? Đó có thật là tấm lòng của hần? Ta thật không muốn mất nợ ân tình.....Nhưng mà, đây là cơ hội tốt để vào cung...có nên không lợi dụng hần?....Nếu...hần giống như sư phụ cùng sư mẫu ta...thì.....Mặc kệ đi, đây là cơ hội tốt, ta nhất định phải bảo vệ hần, không thể để tên súc sinh kia giết người vô tội như thế được..”

-Sao rồi? Con đã suy nghĩ xong chưa?

-Ấn....Nghĩa phụ...

13. Chương 13

Chương 14: tiếp theo...

Nàng bây giờ là đang ngồi trong chiếc xe ngựa, sang trọng, lộng lẫy cùng với nghĩa phụ. Nàng đã đi khá lâu rồi, giờ đang trên đường về phủ quốc sư – căn nhà mới, gia đình mới của nàng.

Trên đường về, nghĩa phụ kể cho nàng nghe chuyện trong ngoài hoàng cung, kể về lịch sử của Lữ Minh quốc cùng các cấp bậc trên dưới trong phủ cũng như trong triều đình. Ở người nghĩa phụ nàng, mang lại cho nàng một cảm giác ấm áp, được che chở của một phụ thân thật sự... Một lần nữa, trái tim của nàng bị dao động, nghĩa phụ là đối với nàng quan tâm như con ruột, không lợi dụng nàng, chỉ dạy nàng như sư phụ, sư mẫu đã từng làm. Nhớ lại những tháng ngày ở Y Sơn cốc, nhớ lại cảnh sư phụ sư mẫu nàng đã chết ntn, nước mắt chực trào... Nó lại làm cho ngọn lửa thù hận trong lòng ngày càng cháy dữ dội...

Một mỗi, nàng thiếp đi, dựa đầu vào vai của nghĩa phụ, lòng cảm thấy ấm áp, xoa dịu đi nỗi mất mát trong lòng nàng....

“Linh nhi, con thật mỏng manh, yếu đuối. Ta thực không hiểu được rằng vì sao một mình con lại có thể chống chọi được bọn sát thủ đó. Nhưng dù sao con cũng đã cứu ta, ta sẽ nuôi dưỡng con thay cho phụ mẫu thân sinh của con...”

Nàng chợt tỉnh khi có tiếng gọi:

-Linh nhi, đã về đến nhà rồi, vào nhà thôi, nhà mới của con.

-Ân...Nghĩa phụ...

Nàng dụi mắt, thoát nhìn động tác đáng yêu vô cùng, đôi mắt đẹp như hồ thu ấy, to tròn như chú mèo nhỏ, đôi môi chum chim chu chu. Trông còn đang ngáy ngủ.

Bước xuống cỗ xe ngựa kia, nàng nhìn thấy đằng sau là một kinh thành nhộn nhịp, đông đúc. Trước mặt là một cánh cổng to với cái bảng to dùng, được dát vàng đề: “Quốc Sư Phủ” khéo léo tỷ mỉ, theo ời nghĩa phụ nói thì đây là do hoàng thượng ban tặng. Hai bên là 2 con sư tử to còn hơn người nàng đang nhe nanh múa vuốt oai nghiêm vô cùng. Cách cổng được làm bằng một loại gỗ nhìn vô cùng bắt mắt trông có vẻ đắt tiền(t/g:haizzz...ta không biết tả cảnh nga~hắn là còn nhiều sai sót...TT^TT)

Cánh cổng được 2 tên gia nhân từ trong phủ chạy ra mở từ bên trong....Khung cảnh của phủ bắt đầu lộ diện...

Không hổ danh là phủ quốc sư, cảnh như thơ như mộng, đẹp một nét đẹp thật cổ kính, các đường nét, chỉ tiết nhỏ cũng được điêu khắc tỷ mỉ.

Nàng đứng chờ ra đó trong chốc lát, lập tức cùng nghĩa phụ vào đại sảnh, thông báo ọi người biết thân phận của nàng.

Ngày hôm sau, lúc nàng còn đang nằm trong chăn say giấc nồng thì:

-Tiểu thư, mời người dậy ạ.....

-Ừm! Người là ai? Sao lại ở đây?

-Dạ tiểu nữ là Tiểu Phấn, là người hầu của tiểu thư ạ...

-Ừm, là nghĩa phụ kêu người tới à?

-Ân...đúng thế thưa tiểu thư..

-Được rồi, lấy điểm tâm cho ta đi, ta tự rửa mặt được...

Nàng bước xuống giường, chỉ vào thao đồng sang loáng đầy nước phía trước mặt, mỉm cười dịu dàng nói. Dù sao thì từ tối hôm qua đến giờ nàng vẫn chưa bỏ gì vào bụng, nó đang sôi sục lên đây...

Sau khi rửa mặt và ăn điểm tâm do Tiểu Phấn đưa đến, nàng ngồi cho Tiểu Phấn vấn tóc. Theo lời Tiểu Phấn nói thì hôm nay là sinh thần của hoàng thượng đương triều, sinh thần lần thứ 26 của ngài, hoàng thượng dung mạo ngọc thụ lâm phong là một đại mỹ nam, nhưng bất quá, hắn rất đào hoa, bây giờ trong hậu cung của hắn gồm: 1 thê, 7 thiếp, 9 phi....ai ai cũng đều là mỹ nhân của mỹ nhân, đẹp như tiên nữ.

Sở dĩ hôm nay nghĩa phụ gọi nàng dậy sớm bởi vì muốn này yết kiến hoàng thượng. Vì ngài có chỉ là nếu các hạ thần có nghĩa tử là nữ nhi phải dẫn đến cho hần gặp.

Nàng khẽ mỉm cười “hoàng thượng này xem ra đào hoa hơn ta tưởng nhieu a~”

-Tiểu Phấn à....[nàng khẽ gọi khi Tiểu Phấn đang tìm cây tram cài cho nàng]

-Vâng thưa tiểu thư, có chuyện gì ạ...

-Muội đừng kêu tỷ là tiểu thư nữa,
kêu bằng tỷ tỷ đi....

-Không được đâu ạ....

-Không cần nhưng nhị, chuyện gì cứ để cho tỷ gánh...

-Ừm....vâng, tỷ tỷ.

-Tốt. À! Mà nghĩa phụ có dự định tặng lễ vật cho hoàng thượng gì không?

-Dạ có, tỷ tỷ hỏi có gì không ạ?

-Nói với nghĩa phụ là người không cần đem theo lễ vật đâu, cứ để ta lo cho, ta sẽ mua một bài tặng hoàng thượng..

-Nhưng...

-Mau đi muội...

-Ân...tỷ tỷ...

Dứt lời, Tiểu Phấn vội vã đi ra khỏi phòng. Chỉ còn một mình nàng ở đó. Khẽ cười với kế hoạch của mình, nàng nghĩ:

“Hoàng thượng ơi hoàng thượng, để xem người có thể chạy khỏi tầm tay của ta không? Hahahaha....Người chính là công cụ để ta trả thù....Lý Tịch Thiên, người cứ từ từ hưởng thụ những giây phút cuối đời....sẽ chẳng bao lâu nữa, người cũng sẽ có kết cục vô cùng thảm hại, ta bắt người phải chết...phải đau khổ gấp ngàn lần sự phụ, sự mẫu của ta..”

Trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, bao nhiêu cảm xúc trộn lẫn làm người ta không thể phân biệt được cảm xúc của nàng....

Vui vẻ có, buồn bực có, thỏa mãn có, phẫn nộ có, hận thù có, đau khổ có..... Hàng loạt tâm trạng không ngừng chảy qua đôi mắt vô hồn kia....

Trong đại sảnh, nghĩa phụ đang chờ nàng đến, để cùng đi đến hoàng cung và hỏi chuyện lúc này Tiểu Phấn thông báo với người.

Hôm nay nghĩa phụ ăn mặc khá sang trọng, chứng tỏ người rất tôn trọng hoàng thượng...Người quan phục, trường bào khoát ngoài màu trắng. Tỏ ra khí thái bất phàm nhưng giàu lòng nhân ái, một trung thần của người. Đầu đội mũ quan, gương mặt có thoáng nét sương gió, màu quang màu nâu mang lại cảm giác ấm cúng cùng thân thiện. Chắc hẳn ngày còn là trai tráng nghĩa phụ người cũng là một trang nam tử ngọc thụ lâm phong, tài năng tuấn kiệt....

Tay khẽ nâng tách trà, người khựng lại khi nhìn thấy nghĩa tử của mình – Linh nhi....

Tay khẽ run, người nói:

-Linh nhi, con thật xinh đẹp, tựa như thần tiên giáng trần...Nhưng...với dung mạo này...ta sợ rằng...Hoàng thượng sẽ...[giọng nói ngắt quãng tỏ vẻ luyến tiếc....]

-Nghĩa phụ, người yên tâm....Con sẽ không để Hoàng thượng xâm hại...càng sẽ không để hần đem về làm ái phi đâu....

-Nhưng Linh nhi a~ một kháng chỉ, có sẽ bị chém đầu....

-Nghĩa phụ không cần lo lắng quá nhiều đâu ạ, con sẽ tự có cách của con....à! chẳng hay Tiểu Phấn có thông báo với người chuyên lễ vật chưa ạ?

-Ân...ta đang muốn hỏi con chuyện này...con muốn múa thay lễ vật sao?Liều con có làm được không?

-Ân...con sẽ làm được, nghĩa phụ người không tin con?

-Không phải như thế, chỉ vì ta lo cho con thôi....

-Người yên tâm, không cần lo cho con đâu.....

-Thế thì được rồi, ta mau lên đường thôi, sắp trễ rồi đây.....

-Ân...

Ngay sau đó, một cỗ xe ngựa lộng lẫy của phủ quốc sư đang chở một đại mỹ nhân cùng vị quốc sư đang trên đường hướng tới hoàng cung.....

14. Chương 14

Chương 15: Vũ Phong Tọa Hương (Vũ Sát)....

Bước xuống xe ngựa, nàng đứng ngó ra nhìn cái khung cảnh trước mặt, cái khung cảnh mà xưa nay nàng chỉ nhìn thấy qua cái màn hình tivi: Một hoàng cung uy nghi tráng lệ, sang trọng kiêu sa, thể hiện một cường quốc đang không ngừng phát triển...

Từng bước, nàng theo nghĩa phụ cùng mấy tên thái giám bước vào trong, lần đầu tiên nàng cảm nhận được cái cảm giác mà những người giàu có mới có thể đặt chân tới.Tủi thân, nét mặt thoát lên một chút buồn...

.....

Trong cung, nơi đang tổ chức cái bữa tiệc...à không...phải nói là buổi lễ, đang vang lên tiếng của những quan lại không ngừng xua nịnh hoàng thượng. Tất cả họ đều vận quan bào lộng lẫy, những vị nữ nhi ở đây đều là mỹ nữ, đều ăn vận sang trọng. Những trang nam tử đều là cực phẩm mỹ nam, nhìn mà hoa cả mắt....Đặc biệt, trong đó có 3 thân ảnh một yêu nghiệt, ngọc thụ lâm phong và 2 người kia là một cặp tiểu oa nhi song sinh.....

Phía trên long ỷ chính là vị hoàng đế – nguyên nhân chính, nhân vật chính của buổi lễ hôm nay. Hắn chính là Lữ Minh hoàng đế thứ 28 của Lữ Minh quốc. Tuổi trẻ tài cao, dung mạo hơn người, phải nói là một cực phẩm mỹ nam. Nhưng bất quá hắn cũng giống như những tên hoàng đế khác, hắn có một hậu cung to “đồ sộ”, trắng hoa, ong bướm, chưa hề chung tình với người nào.....

-Chúc mừng sinh thần của hoàng thượng, chúc hoàng thượng vạn năm trẻ mãi để trị nước, an dân....

-Chúc hoàng thượng...!@#%^*~%#@@..

Có lẽ phần chính của buổi lễ đã tới, mọi người đang tập trung lại tuân ra những lời chúc văn vẻ, nịnh nọt.....Lễ vật được dâng lên, nào là trân châu, nhân sâm,.....

Bên ngoài, một thân ảnh từ từ tiến vào. Trên người vận quan phục tuy uy nghiêm nhưng vẫn nhìn ra điểm phúc hậu, tinh anh trên đôi mắt kia:

-Hạ thần Văn Phàm quốc sư xin kiến giá, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế....

-Khanh bình thân. Nguyên do gì mà khanh lại đến trễ?

-Bẩm hoàng thượng, do đường xá xa xôi, và hạ thần bận chuẩn bị một món quà đặc biệt tặng ngài.

-Hảo...tốt lắm...Khanh tặng trăm những gì, đem lên đây nào....

-Bẩm hoàng thượng, lễ vật của hạ thần chỉ thể nhìn, không thể chạm, chỉ có thể thưởng thức không thể chiếm làm của riêng....

-Hahaha, vẫn là tính cách thẳng thắn đó của khanh. Được, trẫm cũng đang rất tò mò, là vật gì mà cả trẫm cũng không chiếm làm của riêng được.....Mau mau..

-Tuân lệnh hoàng thượng....Bốp bốp...

Văn Phàm vỗ tay 2 cái rồi lùi

vào trong, đến nơi của mình rồi từ tốn ngồi xuống, dáng vẻ ung dung, khoan khoái....

Ngay saudó, một tiếng nhạc nổi lên, nhưng lần này không phải tiếng nhạc buồn thảm, cũng không phải tiếng nhạc giết người. Mà là một giai điệu du dương, ngọt lịm như rót mật vào tai người nghe. Tiếng sáo cao vút làm tâm hồn cảm thấy thư thái, tiếng đàn rí rít làm cho đầu óc cảm thấy hảo thoải mái.....

Không lâu sau, một thân ảnh phi thân bay vào, mang theo một luồng gió lạ thổi vào hoàng cung, những cánh hoa đào không biết ở đâu nhẹ nhàng bay bay trong gió, tạo nên khung cảnh lãng mạn, đẹp tựa chốn bồng lai....

Một bộ huyết y đỏ rực rỡ, xinh đẹp đến yêu nghiệt. Phần thân màu xám ôm trọn lấy bộ ngực đầy đặn cùng cái eo thon gọn, tạo nên một đường cong quyến rũ đến mị hoặc....Tay áo cùng với chiếc váy rực rỡ với màu đỏ – màu máu. Tay áo rộng và dài, chiếc váy cũng rộng, kiểu như xếp li, xòe rộng phần đuôi làm tăng thêm nét bồng bênh, uyển chuyển của nàng. Những sợi dây mỏng được đính kèm bên thắt lưng cũng màu đỏ đồng bộ, làm nàng trông thần bí, thu hút..

Khuôn mặt không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, chỉ là làn môi anh đào kia khẽ nhếch nhẹ nhàng, đôi mâu quang lướt qua từng thân ảnh....Đôi mắt mang một vẻ cuốn hút đến lạ kì. Mang cho người ta sự thèm thuồng, làm dục vọng trỗi dậy....nhưng bất quá, “chỉ có thể nhìn không thể chạm, chỉ có thể thưởng thức không thể chiếm giữ làm của riêng”.Đôi mắt đẹp không văn chương nào có thể miêu tả nổi hết, trong trẻo đến vô hồn, đầy xúc cảm đến mức không thể hiện được cảm xúc....

Thân hình không ngừng di chuyển, bay lên không trung, hạ xuống vô cùng nhẹ nhàng. Thân người uống lượng theo điệu nhạc vô cùng điệu nghệ.

Mỗi khi tiếng sáo lên cao vút, thân ảnh của nàng lại phi thân lên, bay nhẹ nhàng, đùa giỡn với làn gió, giễu cợt với cánh hoa. Trông nàng không hề vướng bụi trần.....

Thân người dẻo đến kì lạ, nàng ngửa người ra sau, gấp đến gần 180 độ. Gương mặt yêu nghiệt lại hiện ra, vẫn là đôi mắt cuốn hút, vẫn là đôi môi cười tựa tíu phi tíu. Nhưng nó lại ẩn ẩn hiện hiện sau những cái phát tay áo vô cùng thanh thoát. Mái tóc dài mượt tràn ngập hương anh đào bay bay trong gió, ôm lấy khuôn mặt kia, ôm lấy thân hình kia, đùa giỡn với gió, true đùa cùng hoa....

Khi tiếng đàn trầm, nàng đáp xuống trên mặt sàn, đôi chân di chuyển vô cùng điệu nghệ. Nàng lướt qua hết tất cả những vị đại thần trong đây, khẽ cười khi thấy Thiên Khai của Akỳ Asở đều tụ hợp ở đây, điều này cho thấy họ đã trà trộn vào hoàng cung mà không chút nguy hiểm....

Nhưng nàng nào hay, nụ cười đó đã thu hết vào mắt hoàng thượng. Cũng chính vì vậy mà con đường sau này của nàng sẽ thêm phần rắc rối.....

Điệu múa “Vũ phong tọa hương”kết thúc với một cái xoay người vô cùng mị hoặc. Mùi hương kia không bay mất như những lần trước mà lần này, mùi hương kia lưu lại trên người nàng, làm nét đẹp của nàng khó có ai mà cưỡng nổi nay lại càng.....giết người(t/g: phải chi ta cũng có thể mị hoặc như nàng...)

Khẽ cúi người, những đường cong quyến rũ lại thêm phần rõ rệt. Giọng nói thanh thúy mà ngọt lịm rót vào tai mọi người:

-Tiểu nữ Vũ Hoàng Linh nghĩ tử của Văn Phàm quốc sư xin thỉnh an hoàng thượng. Chúc hoàng thượng hồng phúc tề thiên, vạn năm thiên soái.....

Hoàng cung lại một mảnh trầm mặc, không ngờ người con gái kia chẳng những tướng mạo tuyệt mỹ mà còn có giọng nói mị hoặc nhân tâm, lời lẽ văn chương xuất chúng.....

-Hoàng thượng?...[nàng hỏi khi thấy hoàng thượng không lên tiếng]

-Ân...trẫm...à khanh bình thân....

-Đa tạ hoàng thượng...[nhún nhẹ nàng như vô cùng...haizzz..]

Hoàng thượng đang cảm thấy khí huyết dâng trào, tinh thần cực kì căng thẳng, trái tim cũng đập loạn nhịp. Lần đầu tiên hắn cảm thấy có một cảm giác lạ đến thế, hắn....đã lọt vào lưới tình mà nàng giăng sẵn....

Không nói gì tiếp, nàng chỉ khẽ cúi đầu lấy lệ rồi tìm kiếm 3 thân ảnh thân quen kia....

Ở một góc phòng nào đó, một cực phẩm mỹ nam đang ngồi thất thần cùng với 2 tiểu oa nhi cực mỹ.

Hắn tuy là lần thứ 2 thấy nàng múa, nhưng lần trước dù sao cũng đang trong bộ dạng hồ ly nên dễ kiềm chế, với lại khi này, nàng mỉm cười với hắn, điệu múa cùng với mùi hương tuy không làm tê liệt cả người như lần trước nhưng lần này lại mang nét tà mị gấp trăm lần..... Hắn tuy là một dị thú, nhưng hắn là một dị thú thượng đẳng có thể hóa thành người, vì thế hắn cũng có cảm xúc như con người. Cơ thể hắn đang nóng lên, hắn dường như hơi tức giận. Bây giờ hắn chỉ muốn đem nàng chạy trốn, chạy thật xa và giết hết những nam nhân dám nhìn nàng bằng cặp mắt thêm thường như sói đói kia....

Còn về phần Akỳ Asở thì làm sao mà thoát khỏi cái mị ảnh lúc này. Ngay cả Thiên Khai còn choáng váng thì với 2 kẻ lần đầu tiên chứng kiến cảnh này thì không thể nào kháng cự.....

-Cuối cùng cũng tìm được 3 người, 3 người thật giỏi trốn ta a~

-Linh nhi, người... cuối cùng cũng đã nhìn thấy người...

Hắn đứng dậy, choàng tay ôm nàng vào bộ ngực rắn chắc kia, cuối cùng hắn cũng có thể ôm được mỹ nhân kia.

Nàng khẽ cười, đẩy hắn ra.

-Người đang làm gì đấy? đây là chỗ đông người, đừng nên thân mật như thế, kéo lộ tẩy....

Hắn cũng đành nghe theo lời nàng, tạm thời buông nàng ra nhưng trong lòng thực sự rất không cam tâm, không muốn xa rời cái thân thể mềm mại mang mùi hương quyến rũ kia.....

-Linh nhi sư phụ a~ tụi con rất nhớ sư phụ....

-A kỳ A sở, không được gọi ta như vậy, nên nhớ đây là đâu...

Nàng nghiêm giọng.....

15. Chương 15

Chương 16: Sự trùng phùng của Vũ Hoàng Linh cùng Thiên Vỹ Phong....

Sau khi một hồi trao đổi với Akỳ Asở nàng mới biết, hôm nay tên Lý Tịch Thiên phải đi qua nước láng giềng làm đặc sứ, không thể tham gia sinh thần của hoàng thượng.

Thiên Khai đang là quan tứ phẩm, Akỳ và Asở đang ở cùng với hắn.

Nàng đang tự hỏi là làm thế nào mà trong thời gian ngắn như thế hắn có thể leo lên chức tứ phẩm? Tứ phẩm không phải là chức quan nhỏ, phải đạt được nhiều chiến công mới có thể leo lên tới chức vụ này.

Nhưng chưa kịp mở miệng nói thì bên ngoài một mảnh hỗn loạn. Tiếng gươm đao va chạm, tiếng la hét thất thanh, mùi máu bốc lên tanh tưởi làm người bên trong hỗn loạn vô cùng.

Người thì sợ hãi, kẻ thì trốn chạy....Chốc chốc lại có người kêu lên thảm thiết...

Vẫn chưa định hình được cái gì đang xảy ra thì cánh cửa chính được canh phòng nghiêm ngặt hơn cả chục tên ngự lâm quân anh giữ bị đẩy ra một cái “rầm”.

Bụi của bột phấn vàng bay mù mịt(t/g:má ơi là vàng) làm kinh động tới tất cả những người bên trong. Nàng vội vã đến gần nơi nghĩa phụ đang đứng, xem xét tình hình.

Lớp bụi kia từ từ mỏng dần, rồi biến mất...

Một thân ảnh đứng đằng sau lớp bụi kia hiện ra rõ ràng hơn....

Một thân người cao to, vạm vỡ, vận trường bào màu lam, cầm chiếc phiến màu nâu đồng ứng với mái tóc. Đôi mắt quang lạnh lẽo còn hơn cả nàng, lãnh khốc, tàn bạo, ngạo nghễ. Đôi môi đỏ như nữ nhân, mũi thanh cao thẳng tắp, da mặt trắng như nữ tử không một tỳ vết. Mái tóc được vấn tạm bợ bởi một cây trâm ngọc, phần tóc còn lại lay lay trong gió, đẹp mỹ lệ yêu nghiệt đến vô ngần.

Dáng đứng cao cao tự đắc, uy nghi còn hơn bậc đế vương.

Mắt phượng hồ hững hờ hết toàn bộ con người ở trong đây. Mang cho người ta một cỗ hàn khí, sợ hãi xâm nhập tâm can. Nhưng bất quá nàng cùng Thiên Khai và cặp song sinh kia chẳng mấy sợ hãi.

Ánh mắt sắc bén kia đột nhiên ngừng lại trên người nàng. Có phân sửng sốt, có phần bất ngờ, có phần vui vẻ,.....Nhưng trên hết cái nàng nhìn thấy là...ánh mắt đe dọa.(t/g: ặc...)

Bóng người khẽ di chuyển, đôi mày kiếm khẽ nhăn lại, nhưng nụ cười lại hiện trên môi.(t/g: hửm???)

Không ngờ một kẻ mặt lạnh như hắc cũng có thể cười...đặc biệt hơn là....với...nữ nhân.

Dáng người mà nàng đang nghĩ người nhìn nàng bây giờ đang đứng trước mặt nàng...chưa tới 1m.

-Người...là ai?...Sao lại đến chỗ ta....người đang định giết ta à??

Nàng bối rối nói, nàng thốt lên một câu hết sức lảng vảng, theo ý nghĩ của nàng. Hắc vẫn không nói không rằng, cứ đứng đó, như tượng....chẳng ai biết được ý nghĩ của hắc lúc này....

-Điều dân to gan, dám xông vào hoàng cung làm náo loạn....Người đâu, mau bắt hắc lại đem nhốt vào nhà lao....

Một tốp người theo khẩu lệnh của nhà vua vội vã đem kiếm đem giáo lao đến. Nhưng bất quá, chưa kịp chạm đến vật áo của hắc thì 2 bóng người xẹt một cái đánh tung bật tất cả những tên ngự lâm quân đó ra....

Bàn tay hắc dịch chuyển cánh tay trái, hướng đến gò má bầu bĩnh kia mà chạm vào. Nàng thất thần, tại sao bàn tay này lại có phần thân thuộc đến như vậy. Trái tim nàng đập loạn xạ, đôi má ửng hồng. Từ khi nào? Từ khi nào nàng lại biết xấu hổ? từ khi nàng lại đứng thất thần như vậy để mặc cho người khác muốn làm gì thì làm? Từ khi nào nàng ngỡ người lạ rằng đã quen????

Nàng chỉ biết đứng đực như trời đất nhìn hắc, hắc cũng đang đứng đực nhìn nàng. Lúc này, lúc mà những đầu ngón tay chạm vào gò má kia, dường như có một dòng điện chạy dọc từ tay sang đến cơ thể, len lỏi trong tim hắc một cảm giác kì lạ, dịu kì...

Hắc đang đắm chìm trong cái cảm giác kì ảo, vui mừng kia thì có một bàn tay nào đó hất tay hắc ra.

-Người là ai? Tại sao lại dám chạm vào Linh nhi của ta....

Là Ngạo Thiên Khai đã quẩn cánh tay kia ra khỏi cặp má kia, tiểu Khai nhà ta đang ăn giấm chua a~ Linh nhi chỉ có thể là của hắc, không thể là của ai khác. Nàng bị Thiên Khai lôi về phía sau, cuối cùng thì hồn cũng nhập về thể xác....

-Đáng chết, thứ mà Thiên Vỹ Phong ta muốn có được đừng hòng lấy....

Chỉ một câu nói lên tất cả, hắc là muốn có nàng, là muốn có nàng a~

-Người chính là cung chủ của Cung Vô Tâm?

Hoàng thượng đứng xem tình hình từ nãy giờ, tuy lòng có chúc bực bội nhưng phải nhịn. Nghe được 3 chữ Thiên Vỹ Phong thì Hoàng thượng hắc cũng phải kinh hãi..

Cung Vô Tâm chính là cung đệ nhất giang hồ lúc bấy giờ, nổi tiếng là không có tình người, giết người vô số, là một Cung mạnh nhất trong tất cả các cung hay môn phái khác. Nhưng nghe nói là cung chủ của cung bị hạ độc đã chết. Cũng chính là Vỹ Phong hắc đây. Sao giờ phút này lại đứng đây tranh giành nữ nhân với Ngạo Thiên Khai – Tứ phẩm hậu vệ của hoàng cung.

Thiên Vỹ Phong hắc thích dùng hành động thay cho lời nói, một tay phóng ra ám khí hình có ngọn gió(một đầu hình cung, đầu kia hình 3 tia giống như ngọn gió) tượng trưng cho “Phong” hướng tới Hoàng thượng.

Cũng may võ công của hoàng thượng không tệ nên tránh được ám khí ác độc này dù có hơi khó khăn. Ám khí ấy trượt ngang hoàng thượng, cắm phập vào bức tường phía sau....sâu hoắm....

Cả hoàng cung một mảnh hỗn loạn, Thiên Khai thấy vậy lập tức bay về phía nghĩa phụ cùng Akỳ Asở đề phòng, nàng rốt cục cũng biết được điều gì đang diễn ra(t/g: Chậm tiêu..=.)

Nàng sức nhớ cái gì đó, lấy từ trong tay áo ra một miếng ngọc bội màu đen tuyền, lấp lánh, vừa nhìn là biết bảo vật quý hiếm có 1 không 2. Trên đó khắc một hình thù kì quái mà nàng nhìn không thể nào đoán ra được cùng với chữ “Cung Vô Tâm”. Miếng ngọc này chính là miếng ngọc nàng lấy trên người của mỹ nam trong động kia. Nhớ như những người này biết hần thì sao? Nàng phải tìm lại để làm hâu cung của nàng a~(t/g:ngay trước mặt kia kia tỷ, người ta đẹp hơn xưa nhìn không ra à =.)

-Chính người là kẻ cắp đó....To gan, dám chạm vào ngọc bội Định Thiên của Cung Vô Tâm ngoài cung chủ chỉ có con đường chết.....

Tiếng nói vừa dứt, một đạo hồng quan từ trong tay của một tên đứng phía sau Thiên Vỹ Phong lóe lên, nhắm hướng nàng phóng thẳng.

Trong tích tắc, nhận được sự nguy hiểm nàng lập tức vận khí, người nàng cũng hiện lên một hồng quan như vậy, nhưng có phần mạnh và sang hơn bao bọc lấy thân thể nhỏ bé kiều diễm của nàng.

Nàng bây giờ xinh đẹp yêu nghiệt chẳng khác gì một con yêu tinh hóa thành người mị hoặc nhân gian cả.

Ngón trỏ của nàng lay chuyển, hướng về phía kẻ đang hại nàng phóng ra một đạo huyết quan đỏ rực lửa, tưởng chừng như đang cổ tình thiêu sống tên đó.

Mỗi một cử động của nàng, mùi anh đào kia lại thoát ra nồng đậm, nhất là khi vận khí, mùi hương như gió bay hết cả hoàng cung. Làm cho ai kia nhất thời động tâm: “Là mùi hương này, là hỏa khí này. Trên tay nàng còn cầm ngọc bội của ta. Đúng vậy chính là nàng. Nhưng tại sao nàng lại đến nơi này? Tại sao nàng lại ăn vận như thế? Tại sao nàng lại có ánh mắt vô hồn kia? Chuyện gì đã xảy ra với nàng?”.

Dường như hần định tâm lại được đôi chút và phát hiện ra nguy hiểm đang ập đến thuộc hạ thân cận của hần. Hối sao ko nguy hiểm được khi ngọn lửa đó chính là Hỏa Diệm Thủ, một chiêu giết người của sư mẫu nàng truyền dạy.

Nhanh như chớp, Vỹ Phong hần ngưng khí lại ở bàn tay và lập tức ngăn cản lại đòn tấn công kia.

16. Chương 16

Chương 17: Tâm tư của Thiên Vỹ Phong

Một đạo lam quan mang theo hàn khí lạnh thấu xương xoẹt ngang ngọn lửa đỏ. Nhưng không phải ngọn lửa bị đóng băng hay hàn khí đó mất tác dụng, mà là sự va chạm giữa 2 đạo năng lượng lớn làm chúng nổ vang.

Cát bụi bay mù mịt, mờ cả tầm nhìn. Xung quanh, những người gần đó bị bắn ra xa, tổn thương trầm trọng. Nhẹ thì bị nội thương, nặng thì đi gặp ông bà luôn....

Những người còn lại tuy không bị ảnh hưởng bởi sự kiên ban nãy nhưng cũng vì sự thay đổi nhiệt độ đột ngột làm cho tổn thương nội tạng mà thổ huyết...

Chỉ có đám người Thiên Khai là không bị trọng thương bởi cái kết giới vững chắc do hần tạo thành kia. Tuy nhiên, nghĩa phụ một trận kinh hoàng, vô cùng lo lắng cho an nguy của hoàng thượng.

-Thiên Yến, Thiên Bình đi.....

Lời nói kia vừa dứt thì hình bóng của họ cũng mất dạng. Lúc này, hoàng thượng tuy võ công không tệ nhưng làm sao tránh khỏi cú va chạm ác liệt kia, may mắn thay là lúc đó hần kịp thời tạo kết giới. Tuy sau đó kết giới bị phá hủy nhưng hần vẫn toàn mạng.

Các quan đại thân tham dự vì biết trước có hỗn chiến xảy ra nên một top chạy lấy thân, một top khác là trung thần ở lại cùng hoàng thượng ứng phó.

Đúng là cháy nhà mới lòe mặt chuột, lúc hoạn nạn mới thấy chân tình. Bọn tham sống sợ chết.....

.....

Sự kiện hôm sinh thần của hoàng thượng chẳng mấy chốc được thiên hạ đồn đãi ầm ỉ, càng đồn càng được thổi phồng....Khiến cho cả đất nước càng ngày càng khiếp sợ Cung Vô Tâm hơn....

Bây giờ trên giang hồ lại xuất hiện một Cung mới là Ngọc Diễm cung, nó cũng đang lớn mạnh không ngừng, xâm nhập gần nhưng tất cả các lĩnh vực trong xã hội bấy giờ, VD như kĩ viện, trà lầu, sơn trang, tiêu cục.....

Giang hồ ngày trước vô cùng náo loạn bởi cung chủ Cung Vô Tâm phái người đi tìm kiếm thân ảnh của một nhân cướp đi Đỉnh Thiên ngọc bội của cung chủ.....

Thật không ngờ ngọc bội mà cung chủ ngày ngày đêm đêm mang bên mình mà lại bị cướp trắng trợn như vậy(t/g: cái này là không ai biết Vỹ Phong ca bị trúng độc a~)

.....

Trên ngọn Đỉnh Vân, nơi mà Cung Vô Tâm đang ngự trị cùng với tên cung chủ lãnh khốc tàn nhẫn kia:

-Thuộc hạ vô dụng, xin cung chủ cứ xử phạt

Thiên Yến, kẻ tấn công nàng lên tiếng. Thiên Vỹ Phong hần hiện đang nộ khí xung thiên đây. Nếu không vì thuộc hạ của hần bị thương thì hôm nay hần đã đưa được nàng về rồi. Nhắc mới chớ càng tức hơn cái tên dị thú kia, dám ngăn cản hần chạm vào nàng. Tên dị thú đó thật ra là ai? Cư nhiên có những hành động xem nàng là của tên đó.

-Thiên Bình.....[giọng nói âm lãnh vang lên]

-Có thuộc hạ.....

-Dẫn tên vô dụng này cùng người đi trị thương[vẫn là cái giọng đều đều lạnh lạnh ấy]

-Nhưng còn.....

-Ta sẽ xử tội sau.

-Ấn...thưa cung chủ.

Cuối cùng hần cũng có thể gặp lại nàng.

Nhớ lúc trước hần bị người của triều đình hạ kịch độc, làm hần phải lưu lạc đến nơi đó. Thuộc hạ của hần thì bị triều đình truy đuổi. Không còn cách nào khác hần đành phải chạy đến Y Sơn cốc.

Không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc đó lại gặp được nàng. Lúc đó độc trong người hần vẫn chưa phát tán, trong lúc đang bỏ chạy, tình cờ nghe được tiếng sáo mê hoặc lòng người. Hần dám khẳng định rằng từ trước đến giờ hần vẫn chưa từng nghe được tiếng sáo nào hay đến thanh khiết như thế, chưa từng ngửi được mùi hương nào làm cho hần cảm thấy tinh thần hảo thoát mái như thế. Điều đặc biệt nhất là hần chưa từng gặp được người con gái nào xinh đẹp như thiên tiên như vậy.

Hần xưa nay là một cung chủ lãnh huyết vô tình, chưa từng động tâm với bất kì ai, nên hần cũng không nghĩ là hần đã khắc sâu hình ảnh của nàng trong tim hần.

Nàng bỏ đi, hần cũng sắp không cầm cự được nữa, đành đi tìm nơi trú ẩn.

Hần phát hiện được một băng động mang tên “hư vô băng hỏa động”.

Quả thật cái động này rất kì quái, vừa có băng lại vừa có hỏa, như hư như thực, khiến cho hần bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Ngất lịm dần đi, mất hết ý thức, hần tưởng chừng như cả đời này hần không bao giờ có thể tỉnh dậy được nữa.

Nhưng không, một đạo hỏa khí được truyền vào trong người hần, làm cho khí huyết lưu thông và hình như độc được trong người hần cũng đã được giải.

Khẽ mở mắt ra, cái hấn nhìn thấy chính là hình ảnh một người con gái xinh đẹp tuyệt trần. Tâm hấn khẽ động, tuy lúc đó hấn không nhìn rõ mặt nàng nhưng cái mùi hương có 1 không 2 này thì làm sao hấn có thể quên.

Trái tim hấn bắt đầu đập nhanh hơn, một cảm giác lạ xâm nhập vào thần trí hấn như nửa mê nửa tỉnh. Cuối cùng cũng được gặp lại nàng. Hấn vừa hoang mang sợ đó là giấc mơ, vừa vui mừng khi biết nàng đã cứu hấn. Chỉ mong sao đôi mắt đẹp kia khẽ mở ra, nhìn hấn một lần.

Nhưng vẫn chưa làm được thì một mùi hương lạ xộc vào mũi hấn, làm tâm trí hấn bắt đầu mất dần ý thức. Hấn không cam tâm, hấn là hấn muốn nàng nhìn hấn một lần chỉ một lần thôi để rồi hấn có thể đem nàng làm nương tử của hấn. Làm sao được khi hấn đã trúng mê dược của nàng?

Hấn tỉnh dậy, vẫn là đang trong cái động lạnh băng mà nóng bức này....nhưng hình ảnh ấy không có ở đây nữa. Nàng đã bỏ đi rồi sao? Nàng cứ nhiên bỏ hấn đi như thế? Tốt lắm, tốt lắm hấn phải nhất định tìm được nàng. Phát hiện ra trong người mình thiếu mảnh ngọc bội Đỉnh Thiên, hấn khẽ mỉm cười....

Hấn trở về Cung Vô Tâm, xây dựng lại thế lực và điên cuồng tìm kiếm nàng với lý do: nàng đã trộm Ngọc Bội Đỉnh Thiên của hấn.

Nhưng qua bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng, hấn vẫn không tìm được nàng. Hấn như gần như hóa điên hóa dại thì nhận được tin nàng đang trong hoàng cung.

Không cần nghĩ ngợi, hấn lập tức đến ngay hoàng cung. Nhưng những tên lính không biết sống chết kia lại cứ nhiên dám ngăn cản hấn. Không muốn chậm trễ, hấn đã thực sự chịu hết nổi những ngày tháng phải nhớ đến nàng rồi. Ra lệnh cho 2 tên cận vệ là Thiên Yến và Thiên Bình giết hết, hấn một mình xông vào nơi đang đãi yến tiệc kia.

Mùi hương của nàng từ bên trong làm cho tâm tư hấn càng thêm xáo động.

Cuối cùng hấn cũng đã nhìn thấy nàng, nhìn thấy thân ảnh của người mà hấn ngày nhớ đêm mong. Nàng đang nhìn hấn chăm chăm, như đang cố nhớ gì đó làm hấn không khỏi ba động.

Tay chạm vào má nàng, một dòng điện từ tay chạy thẳng đến cơ tim kia làm nó đập liên hồi.

Nhưng nàng bị gì thế này? Nàng từ lúc nào lại ăn vận thu hút nam nhân như thế? Tại sao nàng lại trang điểm như thế? Tại sao ánh mắt của nàng lại xa lạ như vậy....

Hấn đang tâm tư suy nghĩ thì một cánh tay phất tay hấn ra. Là một tên đệ tử. Nhưng hấn chưa kịp phản ứng gì thì tên hoàng thượng thói tha kia lại phá đám.

Hấn không ngần ngại hay giấu giếm thân phận của mình. Không ngờ nàng nhớ lại được và đem ra miếng ngọc bội ấy, tuy biết chính nàng là người đã cứu hấn nhưng hấn thật muốn thử thách xem đó có phải là sự thật....

Thiên Yến đánh nàng, nàng cũng không ngần ngại đánh trả, kết quả là Thiên Yến thua, nên hấn phải giải vây.....

Không còn nghi ngờ nàng gì nữa nhưng cũng không muốn đá động quá nhiều người của triều đình nên hấn phải rút lui để sau này sẽ chính thức cướp nàng từ tay những nam nhân kia.

Một mối, đôi mắt phượng đẹp đẽ mà lạnh lùng kia từ từ khép lại.

Dung mạo yêu nghiệt lại một lần nữa chiếm đóng lòng người.

Bây giờ hấn không còn là một cung chủ lãnh khốc vô tình hay âm lãnh tàn bạo nữa.

Hấn bây giờ chỉ đơn giản là một mỹ nam ngọc thụ lâm phong, tiêu soái tuấn dật với mắt phượng mày kiếm, mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng hồng hồng lại ướt ươn. Vận bộ trường bào lam ban này vẫn chưa thay, chiếc phiến được gấp ngay ngắn ở trên bàn. Thả mình nằm xuống chiếc ghế được làm bằng ngọc xa hoa dưới một căn phòng lộng lẫy.

Hấn từ từ chìm vào mộng ảo.....trông đó chỉ có hấn và nàng...

17. Chương 17

Chương 18: Chuẩn bị...

Đã mấy ngày qua, nàng là đang ở trong cung chữa trị cho hoàng thượng và các đại thần. Đáng lý ra thì chẳng ai biết được nàng biết y thuật.

Nhưng tiếc thay cho nàng là khi nàng đang ở trong phủ quốc sư bắt mạch cho nghĩa phụ xem người có thật không có vấn đề. Lúc đó thì công công đến bảo hoàng thượng triệu nàng vào cung.

Cũng chẳng có việc gì nếu tên công công leo mép đó không bảo với hoàng thượng là nàng biết y thuật.

Còn thời cơ nào tốt hơn nữa chứ, thế là hần bắt nàng phải ở lại trong cung chữa trị cho hần và ban thánh chỉ rằng nàng phải là thái y của hoàng cung.

Nàng dở khóc dở cười, không biết nên vui hay nên buồn khi tên hoàng thượng này cứ muốn bám dí lấy nàng như vậy.....

-Linh nhi à....ái khanh đang làm gì mà suy tư thế?

Đang miên mang hồi tưởng lại mấy ngày qua nàng phải mệt mỏi thế nào thì bị tiếng nói trầm ấm ấy làm giật cả mình...

-Mặc kệ ta....

-Nàng đang nghĩ đến ai thế?[mặt dày vô sỉ..]

-Thiên Vỹ Phong.

3 tiếng được thốt lên bởi bờ môi quyến rũ kia làm cho tim ai tan nát(t/g: có ai nghe thấy ko?)

Nàng quả thật là đang suy nghĩ tới hần. Hần quả thật rất đẹp, đôi mắt kia, đôi mắt mang theo sự lạnh giá đến vô hồn, còn hơn cả nàng. Tuy được che bởi vẻ ngoài vô cùng giả tạo nhưng đôi mắt thật của nàng cũng không lạnh bằng hần.

Phải chăng hần cũng có nỗi đau về quá khứ? Hay chỉ là do võ công hần luyện thuộc hàn tính? Tại sao hần lại nhìn nàng bằng ánh mắt đó?

Là hãm dọa? là hận thù? Là ánh mắt của kẻ đòi nợ? Dù sao thì chính nàng cũng đã cứu hần, chính nàng là người đưa hần thoát khỏi quỷ môn quan....

Nhưng bây giờ nàng mới sức nhớ...Lúc ấy, nàng đã bỏ quên hần ở Hư Vô Hỏa Băng Động, nơi đó hàn khí lạnh cực kì, hỏa khí như trong lò luyện đan, tại sao khi hần bị thương vừa mới khỏi mà có thể ra khỏi đó?

Hần quả thực võ công vô cùng thâm hậu. Lúc ở yến tiệc tuy hần mới vừa xuất 1 chiêu thôi nhưng nó có thể đối chọi với Liệt Diễm Thủ của nàng không phải là hạn vừa. Thử hỏi trên thế gian có mấy ai hóa giải được 1 trong các tuyệt kĩ của Liệt Diễm Giới – sư mẫu của nàng?

-Linh nhi a~ nàng đừng có mãi mơ mộng nữa, có trăm đây này, trăm sẽ yêu thương nàng. Đừng mơ tưởng tới tên máu lạnh đó. Hần chưa bao giờ động tâm với nữ sắc, nàng đừng mãi nghĩ về hần. Ta yêu nàng này, làm hoàng hậu của ta nhé...(t/g: tranh thủ cơ hội gồm...)

Hần là hần đang thao thao bất tuyệt mặt dày vô sỉ mè nheo, dụ dỗ nàng. Nhưng bắt quá nàng chỉ xem như con mũi vo ve chỉ muốn đập một phát chết ngắt cho xong.

-Cốc..cốc....

Là ai thế?[hoàng thượng chỉnh lại giọng nói uy nghiêm]

-Hạ thần là Lam công công.....[cái giọng the thé cất lên]

-Vào đi....Có chuyện gì sao?[sau khi hần thỉnh an, hành lễ xong xui, hoàng thượng hỏi]

-Bẩm hoàng thượng, Lý Tịch Thiên thừa tướng đã trở về, đang chờ diện kiến hoàng thượng.....

-Được rồi, lui đi.....

-Hạ thần tuân lệnh.

Sau khi nghe đến cái tên Lý Tịch Thiên thì khí huyết trong người nàng bỗng chốc dâng trào. Bàn tay nắm chặt thành quyền.

Không được, nàng phải giữ bình tĩnh, bao nhiêu bài học ở trường huấn luyện ninja phải đem ra sử dụng. Nàng phải học cách tạo cảm xúc giả, tâm tĩnh như nước thì mới có thể thực hiện kế hoạch.

Lập tức lấy lại vẻ mặt tươi cười yêu mị mà giả tạo kia.

-Trẫm phải thượng triều rồi, sức khỏe cũng đã có chuyển biến. Ái khanh cứ hồi phủ.

-Khoan đã hoàng thượng....

-có việc gì sao?

-Ân, ta có thể cầu xin người một việc?

-Ân, hoàng hậu tương lai cứ nói. Là nhất định sẽ làm nếu thực hiện được.

-Hảo, ta muốn ngài không được nói chuyện sảy ra hôm ấy với hần. Không được tiết lộ bất cứ chuyện gì. Chỉ cần nói Văn Phạm quốc sư mới vừa thu nhận một nghĩa tử là được.....

-Hảo, cứ để trẫm.

Nói xong, hoàng thượng cũng dời bước.

Trong tấm cung của Hoàng thượng giờ chỉ còn nàng với vẻ mặt lạnh băng, khát máu, một đôi mắt chỉ động lại lòng hận thù, một khuôn mặt không biểu cảm nhưng tỏa hàn khí đến rợn người.....

Tên súc sinh ấy đã về, tốt lắm. Nàng sẽ cho người điều tra hần, từ cử chỉ hành động của hần đến những oan nghiệt mà hần tạo ra...(t/g: ở đây ta cố ý dung từ “oan nghiệt” nhá, mọi người hãy tưởng tượng tý đi nào.....)

Rời khỏi tấm cung, tâm trạng nàng đang cực kì không tốt. Nàng muốn khoay khoả một chút....

Ở kinh thành này, chỗ nào náo nhiệt nhất mà có thể khiến nàng giải sầu nhỉ?hahaha...đúng rồi chính là ở đó, nàng phải xuất cung tìm thú vui thôi...

Màn đêm bao phủ cả kinh thành Nguyệt Hoa, ánh trăng mờ ảo che lấp mọi vật, sao trên bầu trời lấp lánh tỏa sáng, tạo nên một khung cảnh thơ mộng cho kinh thành.

Trên đường phố kia, một bóng người mảnh khảnh, vận nam trang bạch y vô cùng phiêu dật. Mái tóc nữa buộc nữa xoắn, đôi mắt sắc lạnh vô hồn, gương mặt tỏa hàn khí làm người khác không lạnh mà run. Trên ấy có một nét tuấn mĩ tuy không có gì đặc biệt nhưng tỏa ra khí chất bất phàm, người người ngưỡng mộ.

Nhìn nam tử kia rất lạnh, rất tàn nhưng vẫn có một thứ gì đó làm người khác cảm thấy bồi hồi, buồn bã, và còn nữa một thứ làm người khác không liên tưởng được nam tử ấy là nam nhân.

Nàng đang đi, nàng hôm nay vận nam trang, sử dụng một ít dịch dung đơn để người khác không thể nhận ra. Nàng đang đi hướng đến.....tửu lâu đệ nhất kinh thành Nguyệt Hoa – Ngọc Xuân lâu.

Trong Ngọc Xuân lâu là một cảnh náo nhiệt, ồn ào. Mùi những loại tửu thượng hạng, mùi thơm nức của những món sơn hào mỹ vị làm cho cả tửu lâu thêm phần hứng khởi.....

Những âm thanh bắt đầu im dần, im dần rồi tắt hẳn bởi một thân ảnh nam nhân vô cùng lạnh lùng, ngũ quan tuy không có đặc biệt nhưng vẫn đẹp đến hút hồn. Mang một khí khái âm lãnh, nét mặt cũng lãnh băng chả kém.

Đó chính là nàng, không hổ danh là tửu lâu đệ nhất kinh thành, lộng lẫy xa hoa đến choáng cả mắt...

Một nụ cười nửa miệng nở trên đôi môi ngọc ngà đỏ mọng. Chiếc phiến phe phẩy trước ngực, tuấn lãng thập phần.....

-Không chào đón ta à?

Giọng nói tuy không âm lãnh như bề ngoài như khí chất không hề biến đổi.

Cả tửu lâu bắt đầu nhao nháo...Từ trong, một vị mỹ nữ bước ra, một nụ cười sắc sảo luôn rạng ngời trên môi....

-Vị công tử đây, xin đừng trách bản lâu. Đã chậm trễ, xin thứ lỗi..

Giọng nói ngọt lịm, rót mật vào

tay người nghe, nụ cười quyến rũ, uốn éo thân người đang vận tử y ôm sát cơ thể, hơi xòe phần váy.....

-Hảo...hahaha...bổn đại gia đây không chấp nhất....mau mau gọi hết tất cả các hoa khôi ở tửu lâu ra cho bổn đại gia...

Nụ cười vẫn nở nhưng nhìn nó gian gian, rất ư là đào hoa với chiếc phiến phe phẩy, ẩn ẩn hiện hiện đôi môi mọng đỏ kia....

-Các tỷ muội, ra đây nào, để đại gia đây chọn lựa.....

Một loạt những con vệt điệu đà đi ra, nàng nhả mặt....

-Người ta muốn là hoa khôi của Ngọc Xuân Lâu này, không phải lũ vệt các người....

Giọng nói ngạo nghễ, khinh khỉnh cùng hống hách làm ọi người phải nể sợ.....Những mỹ nhân này đều là mỹ nữ thế mà hần dám bảo là “vệt”, phải chăng hần đã gặp quá nhiều mỹ nữ..

-Vị đại gia đây chẳng hay có cần hống hách, khinh bỉ bổn lâu đến vậy? Đại gia thực sự có muốn cô nương?

-Đúng vậy, ta muốn có cô nương nhưng không phải những con vệt này, mà là nữ nhân ấy....

Tay nàng chỉ lên tầng 2, nơi có một mỹ nhân đang ngồi đấy cùng với một nam nhân và quan trọng hơn, nam nhân ấy chính là Thiên Vỹ Phong của chúng ta....

18. Chương 18

Chương 19: Hử?...à...thả ta xuống...người muốn đưa ta đi đâu?

Mọi người đồng loạt nhìn lên lầu 2 kia. Ở đấy có một mỹ nhân vận lam y nhẹ nhàng ngồi hầu rượu ột mỹ nam mặt lạnh như băng, sát khí tỏa ra ngút trời. Làm ọi người một phen khiếp vía.

Ngũ quan tinh sảo, mắt phượng lạnh lùng, cái nhìn sắc bén, sát khí dày đặc, thân người vạm vỡ, trường bào bạch ngọc, yêu nghiệt mỹ nhân. Chính là hần – Thiên Vỹ Phong.

Mặc kệ những ồn ào bên dưới, hần vẫn nâng tửu ly. Ánh mắt chưa từng nhìn đến mỹ nhân hoa khôi đệ nhất ấy dù chỉ một lần, chỉ chăm chăm vào ly rượu. Không hề ba động.

Nàng ở dưới cũng rất bất ngờ, nàng chỉ thuận mắt chỉ đại vị mỹ nhân kia vì trong nàng ta thanh bạch nhất tửu lâu này. Không ngờ, người cô ấy bồi rượu lại là hần, Thiên Vỹ Phong. Nàng bây giờ đã khá thích nghi được với vẻ đẹp yêu mị này của hần, dù chỉ gặp có 2 lần. Nhưng nàng là đang bối rối sợ hần nhận ra....

Nhưng bối rối gì chứ? Nàng là đang cải nam trang cùng với dịch dung nha~ muốn nhận ra nàng đâu dễ.

-Đại gia à, Diễm Trinh đã được vị công tử ấy.....

-Không cần nói nhiều, hần cho người bao nhiêu, ta cho người gấp đôi hần.....

-Đề....để thiếp nói chuyện với vị ấy xem sao..à mà đại gia đây có thể cho biết cao danh quý tánh?

-Ta họ Diệp...tên chỉ một chữ Vũ

Nàng mau chóng nghĩ ra một cái tên qua loa để ứng phó. Nàng là nàng rất muốn chọc hần a, thử chơi đùa với hần 1 lần xem sao....Không ngờ một con người cao cao tại thượng, ngạo khí ngất trời, bá đạo hung tàn như hần cũng đến nơi này. Bây giờ nàng mới biết đâu là bản chất của một đàn ông.....

Trên lầu 2:

-Trình nhi, đứng qua một bên....[Hong tỷ tỷ, hay nói cách khác là Hồng ma ma, người lúc này tiếp chuyện cùng nàng]

-Ân.....

-Vị công tử à, có một vị đại gia xưng là Diệp Vũ muốn Diễm Trình đây tiếp chuyện...Chẳng hay ngài có thể... Chưa nói dứt câu thì nhận được cái nhìn sắc như dao của Phong ca nhà ta.

-Là ai?

Hắn cũng muốn biết là ai muốn tranh giành nữ nhân hầu rượu của hắn, chẳng lẽ không biết hắn là cung chủ của Cung Vô Tâm sao? Không sợ chết?

-Là....là...vị đó..

Hồng tỷ tỷ nói như gà mắc tóc, lắp ba lắp bắp bởi vì đang run sợ trước cái nhìn như dao kia. Nàng ta thầm nghĩ vị Diệp Vũ kia thế nào cũng không xong....

Hồng tỷ tỷ dương tay chỉ về phía nàng đang đứng. Chỉ quay bóng lưng thôi, đang nói chuyện cùng với những nữ nhân phía dưới, cùng với chiếc phiến phe phẩy làm bay bay tóc, khẽ lộ gương mặt....

Hắn hơi bất ngờ, bóng dáng đó, hắn thấy rất quen, rất thân thuộc. Tim đập liên hồi....mùi hương anh đào thoang thoảng đó làm sao có thể bị khóa lấp được. Hắn đã nhận ra từ nãy giờ, nhưng vì nghĩ nàng là nữ nhi không thể nào đến nơi như thế này, nàng đang ở trong cung, không thể rời cung vào lúc khuya khoắt thế này....

Hắn cứ bị hình ảnh của nàng quay quanh, nhớ nàng đến nỗi phát điên lên, chỉ mong có thể bắt nàng về mà sở hữu. Nhưng không thể dứt dây động rừng, hiện nay kẻ thù hắn đã trở về hoàng cung, phải cẩn trọng kẻ thù không thể trả mà còn có thể tổn hại đến nàng....

Trong lòng hắn đang cực kỳ xấu hổ mới đến đây uống rượu, không ngờ lại có người làm phiền nên mới có ánh mắt giết người như lúc này(t/g: ánh mắt ca lúc nào mà chẳng giết người, đôi khi đẹp cũng là nguyên nhân a~...)

Không muốn chờ lâu hơn nữa, hắn phi thân xuống....

(cũng nói thêm với mọi người là Vỹ Phong đến đây vì một nguyên nhân ko thể tiết lộ ngay lúc này)

Nàng là nàng đang nói chuyện phiếm với mấy vị cô nương ở đây, tiện thể dò la tin tức.....

Bỗng nhiên cảm thấy có một đạo ánh mắt nhìn mình chằm chằm, cũng biết là hắn nên thấy không thoải mái lắm, đành dung chiếc phiến quạt cho đỡ vậy.

Không lâu sau, bỗng dưng cảm giác của một ninja cho biết phía sau có một cỗ lực đang hướng đến nàng.

Nhanh như thiểm điện, nàng lách qua đám người phía trước, quay lại.....

Trời đất ơi cũng là cái khoảng cách đó, cái khoảng cách mà khiến nàng phải bối rối....Vẫn là vẻ tuấn mỹ yêu nhiệt đó....Ặc, lần trước tình hình cấp bách nên nàng không ngắm rõ, với lại do nàng quá hồi hộp nên.....ây....bây giờ nhìn kĩ lại thì đẹp hơn, sắc sảo hơn, mịn hoặc hơn....không ổn, không ổn nếu còn nhìn nữa thì bao nhiêu máu mũi sẽ sịt hết cả ra....

Nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, tránh cái nhìn chằm chằm đó, với lại nàng nhìn hắn rất mỏi cổ a~ nàng chỉ đứng tới cổ hắn, xấu hổ chết mất....

Nàng đâu biết hành động đó làm cho ai kia khó chịu.....

Hắn là hắn đang nhìn chằm chằm nàng. Tại sao khuôn mặt không giống tuy đôi mắt vẫn như vậy, lạnh lẽo, vô hồn, buồn bã.....

Chắc chắn đó là nàng, không thể nhầm lẫn bởi vì mùi hương kia với....cái miếng ngọc bội bị lòi ra khỏi thắt lưng kia.....

Không nói không rằng hấn ôm nàng, phi thân một mạch rời khỏi tũu lâu để lại bao nhiêu dị nghị, bàn tán phía đó.

Nàng giật mình, bỗng nhiên hấn ôm nàng bay đi. Còn ôm rất chặt làm nàng không thể kháng cự. Nhưng mà...hấn hảo thơm a~ một mùi thơm rất nam tính....Ách...nàng đang nghĩ gì vậy nè....

Lắc lắc đầu xua tan ý nghĩ đen tối đó....

Hấn là hấn đang rất thích ôm nàng nga~ Thân người mềm mại, mùi hương anh đào tỏa ra làm tinh thần hấn hảo thoải mái. Bỗng dưng nàng lắc lắc đầu, khó hiểu hấn hỏi, giọng tuy âm lãnh nhưng có phần ôn nhu:

-Chuyện gì?

Bị hấn hỏi bất ngờ khi tâm trí đang lơ mơ, nàng giật mình:

-Hử?...à...thả ta xuống...người muốn đưa ta đi đâu?

-Đi rồi sẽ biết....

-Người làm gì thế hả? Ta là nam nhân, người đoạn tỵ à?

-Đừng hồng xảo biện, nàng nhìn lại miếng ngọc bội của ta đang trên thắt lưng của nàng kia.....(t/g: hơ...phong ca nói nhiều thế kia?)

-Hửm? Á...đây đâu phải của người....

-Nàng dung dịch dung đơn....

-Người.....người.....THẢ TA XUỐNG MAU....

Thẹn quá hóa giận, nàng hét vào tai hấn, vùng vẫy. Nhấn mặt:

-Nàng trật tự, ngoan ngoãn chút đi.....

-Hừ....tốt tốt lắm....con bà nhà người để khi nhà người thả ta xuống ta sẽ cắn chết người. Tất nhiên nàng chỉ dám thở mạnh, không dám thốt lên những tiếng kia....vì lý do rất đơn giản, hấn đang ôm nàng phi qua một nơi rất đẹp, một bên là núi, một bên là sông, không khéo.....nàng không biết bơi a~

19. Chương 19

Chương 20: Đào hoa đảo và sự phẫn nộ của nàng.

Gió hiu hiu mát, nàng thiếp đi trên bờ vai vững chắc của Võ Phong.

Cảm nhận được hơi thở đều đều trên vai, hấn khẽ mỉm cười. Sau một lát, hấn đáp xuống bên một căn nhà nhỏ ven hồ, xung quanh bốn bề được bao phủ bởi rừng anh đào bát ngát, mùi hương thơm ngan ngát, troả hoa quanh năm.

Căn nhà được đặt ven một hồ nước rộng, trong xanh, phẳng lặng như đôi mắt của nàng.

Đưa nàng vào trong, đặt nàng lên giường. Đôi mày kiếm nhấn lại bởi khuôn mặt mà dịch dung đơn làm ra. Hấn lấy trong người một viên đan dược, nâng nàng dậy và đưa viên thuốc vào miệng.

Trong khoảnh khắc tay hấn chạm vào làn môi kia, tim hấn như ngừng đập. Nó...rất mềm mại...lại còn ướt. Càng nhìn càng muốn cắn a~

Tâm trạng chưa kịp hồi phục bình thường thì cái dung mạo xinh đẹp, thuần khiết ấy từ từ trở lại. Tim đập loạn nhịp, đúng vậy....Hấn chính là yêu con người này của nàng, một con người trong sáng, ngay thơ. Mang nét đẹp của thiên tiên, nàng vui vẻ, nàng thuần khiết, nàng chính là nàng. Còn khi hấn gặp nàng ở hoàng cung, nàng mang một vỏ bọc giả tạo, một nụ cười giả dối. Đúng, nàng rất xinh đẹp trong bộ dạng đó, nhưng nó mang sự đau khổ, sự hận thù, sự buồn bã và rất yêu nghiệt....

Hôm nay hấn phải hỏi cho ra lẽ vì sao nàng lại có ánh mắt vô hồn đến xa lạ đó, tại sao nàng phải vào hoàng cung, tại sao nàng không ở trong Y Sơn Cốc đó nữa.....

Hắn muốn biết, biết tất cả về nàng...Hắn đã từng tìm, từng kiếm, thậm chí là “truy nã” với lý do nàng lấy ngọc bội của hắn. Nhưng tiếc rằng hắn chẳng lấy được thông tin gì của nàng, cứ như nàng từ trên trời rơi xuống vậy....

.....

Rèm mi khẽ động, đôi mắt sáng như hồ thu được mở ra.

-Oa....Ngủ ngon quá...cũng đã lâu không ngủ ngon như vậy.....

Nàng đứng vậy, dụi dụi mắt, ngáp một cái rồi vươn vai trông vô cùng đáng yêu cùng sáng khoái.

Cái mùi hương này, mùi hương mà bấy lâu nay nàng chưa được ngửi, cái mùi hương gợi lên bao nhiêu niềm vui, nỗi buồn của nàng – mùi anh đào.

Bước ra khỏi căn nhà nhỏ, nàng chợt nhận ra, nơi đây không phải kinh thành Nguyệt Hoa. Ở đây rất đẹp, rất có linh khí, thật sự làm cho người khác có một cảm giác hảo thoải mái.

Những tia nắng hoàng hôn chiếu rọi xuống khắp nơi, soi sáng mọi góc ngách, xua tan không khí lạnh lẽo, âm u, ẩm mốc của màn đêm u tối.

Nhắm mắt lại, tận hưởng một chút khoái cảm này. Tuy trong lòng rất đau, rất nhớ nhưng nàng phải cố gắng kìm nén.

Hít một hơi thật sâu, mọi khung cảnh tối qua hiện về. Nàng giật thót khi nhớ đến gương mặt ấy, là hắn đang ôm nàng, đem nàng về đây.

Nhìn xuống y phục, nàng thở phào nhẹ nhõm khi thấy y phục vẫn như cũ tuy có chút xóc xếch.

Ở dưới hồ, là nàng, là gương mặt của nàng. Sao lại như thế, rõ ràng là hôm qua nàng đã uống dịch dung đan rồi mà, chẳng lẽ là hắn giải....

Nhìn vào trong nhà, chẳng thấy ai, chỉ là một bộ quần áo lam y vô cùng sang trọng, phía trong góc là một bàn trang điểm nhìn thoạt khá đơn giản.

Thay xong y phục, chải xong tóc...

Bây giờ nàng xinh đẹp, thoát tục nhưng tiên tiên. Mái tóc đen huyền xỏa hơi quá thất lưỡng, mày liễu môi anh đào, mắt sáng lạnh như hồ thu, mệnh môn lạc lõng....

Nàng ngó xung quanh, hoàn toàn vắng lặng. Chẳng lẽ hắn cố tình bắt nàng ở đây để trả ngọc bội hắn à~

Nàng bắt đầu đi tìm kiếm xung quanh. Khung cảnh ở đây thực sự rất đẹp khiến cho người nhìn say đắm. Toàn bộ đều ngập tràn trong màu hồng cùng mùi hương dịu nhẹ của hoa anh đào.

Nàng bắt đầu cảm thấy hoa mắt, cảnh vật cứ y hệt như nhau, như từ một khuôn đúc ra ko có lối thoát.

Cứ như thế nàng cứ đi, đi và đi...chỉ mong có thể thoát khỏi nơi này. Tuy ở đây quả thực rất đẹp nhưng nó không thể xoa dịu hận thù của nàng nữa huống chi là ở lại đây. Ở nơi đây càng lâu chỉ tổ làm hận thù càng lúc càng tăng.

Nó làm nàng nhớ đến lúc ở YSơn cốc, làm nàng nhớ những ngày tháng vui vẻ ở đó, làm nàng nhớ đến ngày mà nó bị hủy diệt, làm nàng càng hận càng thù càng muốn giết người.

Nàng cứ thế mà đi ko một phương hướng cứ ngỡ rằng sẽ thoát ra nhưng nàng nào biết nàng là đang vào trung tâm của rừng đào này....

Nàng đi chậm lại rồi dừng hẳn.....

Vì phía trước mắt nàng là hắn – Thiên Vỹ Phong. Hắn đang đứng quay phía bóng lưng lại với nàng...

Hắn vận trường bào màu đen nổi bật giữa một ngôi đình nhỏ ở trên một gò đất cao, thoáng mát....

Dáng người tựa thiên tiên, phiêu diêu tự tại nhưng lại cô đơn, trống vắng. Mái tóc đen bay bay trong gió, những cánh đào mềm mại lướt trên tóc, trên vai hắn.....

Cảm nhận được hơi thở phía sau(t/g: là do nàng ko có che dấu khí tức trong người a~), hấn quay lại vẫn là ánh mắt đại bàng sắc như dao ấy, nhưng nó ôn nhu hơn....khiến cho người nhìn ko thể nào rời khỏi mặt ảnh kia.

-Ta chờ nàng đã lâu....

-Đây là đâu?

Nàng lần này ít bị mặt hoặc hơn do mùi hương anh đào kia đang dần dần lấn áp. Giọng nói lạnh lùng và có phần gì đó khiến người ta khó có thể lý giải.

-Đào hoa đảo...[hấn mặt kệ thái độ của nàng, cũng vì lý do này mà.....]

-Tại sao người lại bắt ta đến đây?

-Vì nàng lấy ngọc bội của ta [“và cả trái tim ta nữa” nhưng chưa kịp thốt lên mấy từ cuối thì...]

-Vút...[ngọc bội Đỉnh Thiên trở về trong tay hấn....]

-Trả lại cho người, mau chỉ cách ra khỏi đây cho ta.

-Không....ta muốn nàng ở lại đây.

Hỏa khí đang dâng lên trong lòng nàng. Chết tiệt! Ai muốn ngay nàng ngay lúc này thì chẳng khác nào tự muốn hỏa thiêu chính mình.

-Ta không cần biết...1 là chỉ ta cách ra khỏi đây.2 là cả đào hoa đảo này sẽ bị hỏa thiêu, và cả người....

Càng nói giọng càng băng lãnh. Hỏa khí của nàng đang được dồn nén, vì thế nếu không được hạ xuống thì lập tức bùng nổ....Hấn cứ tưởng rằng nàng ko thể nào hỏa thiêu nơi như thế này, bởi vì đây cũng là một trong những kí ức của nàng....Nhưng hấn nào có biết....

-Ta muốn nàng mãi mãi ở bên ta.....

-Được.....Thế thì đừng trách ta một ngọn lửa hủy diệt toàn bộ đảo đào hoa này.....

Ngọn lửa đỏ rực đang bùng bùng cháy trên 2 bàn tay ngọc ngà của nàng....

-Khoan đã...

-Có ý gì?

-Ta chỉ muốn biết tại sao nàng lại cứu ta?

-Thích thì cứu

-Tại sao nàng ở kinh thành?

-Mặc ta.....

-Nhà của nàng là ở Y Sơn cốc mà? Tại sao nàng lại rời khỏi.

-[Im Lặng...]

-Tại sao nàng lại trở nên băng lãnh như thế?

-[cũng im lặng....]

-Tại sao nàng lại hận thù? Nàng hận ai?

-[vẫn là im lặng....]

-Sự phụ sự mẫu nàng có chuyện?

-Đáng chết.....Người ko được nhắc đến họ....

Mây đen từ phương trời nào đó ùng ùng kéo đến, che phủ hết toàn bộ ánh nhật. Những cơn gió thổi điên cuồng, làm những cánh anh đào bay tứ loạn. Một khung cảnh thơ mộng nào bấy giờ lại trở nên âm u, lạnh lẽo đến vậy?

Một đạo ánh sáng rực rỡ xanh lòe tỏa sáng cả một vùng trời...Ngọn lửa ấy từ nàng mà phát sáng....

Đúng vậy, là từ nàng. Một ngọn lửa xanh lam đang cháy, cháy phừng phừng trên cơ thể nàng. Ánh mắt nàng, vô cùng đáng sợ...đôi đồng tử...màu đỏ..

Ánh mắt ấy nhìn trực diện về phía hắn....Hắn đang nhìn nàng, nhìn chăm chăm, nhìn từ cách biểu cảm của nàng đến sự thay đổi bên trong cơ thể ấy.....

20. Chương 20

Chương 21: Tĩnh Hỏa Liên – Hoa của lửa.

Một khi đã tức giận thì cơn giận đó chính là ngọn lửa sẵn sàng thiêu đốt hết tất cả những gì mà nó đi qua.

Nàng cũng thế, thù hận đã che mắt nàng lại, điều khiển tâm trí nàng và chỉ hướng tới sự chết chóc tan thương. Mà nàng không phải là một con người bình thường, thế nên ngọn lửa ấy đáng sợ gấp trăm lần như thế.

Ngọn lửa thù hận của nàng mang tên Tĩnh Hỏa Liên. Nó chính là sự kết hợp của hàn khí lạnh lẽo bên trong nàng cùng hỏa khí thù hận đang không chế.

Hỏa Tĩnh Liên là một Đóa hoa lửa chỉ làm hại những thứ mà nó thống hận.

Không thể khống chế được cơ thể nữa. Thân ảnh của nàng cũng di chuyển.

Ban đầu là từ bước nhẹ nhàng, sau đó là bay nhanh như gió. Ban đầu chỉ là ngọn lửa nhỏ nhưng sau đó là cả một đám cháy cuộn cuộn dâng tràn.

Hỏa Tĩnh Liên bắt đầu hoạt động, từng tia lửa nhỏ cứ lượn lờ lượn lờ hợp thành một quả cầu lửa màu xanh đang không ngừng xoay thấp sáng cả bầu trời.

Hắn chỉ biết đứng đó nhìn cơn phản nộ của nàng. Hắn đang ngạc nhiên, sửng sốt tột độ. Sự phụ sự mẫu của nàng thật ra đã xảy ra chuyện gì? Tại sao khi nhắc đến họ nàng lại tức giận đến thế? Phải chăng đó là một kí ức đau lòng?

Mất hết lí trí, nàng chỉ xông thẳng tới hướng của hắn mà chăm chăm đánh. Những cánh hoa anh đào hoảng loạn bay tứ tung. Tốc độ nhanh đến xé gió.

Chỉ còn 2m.

.

.

.

.

.

.

.

.1m.

.

.

.

.

50cm.

.
.
.
.
.

-Vù..vù...

-Oành....

-Phụt....

-Bịch....

Hàng loạt những âm thanh đáng sợ cứ thế vang lên. Không hề tránh né, hắn cứ đứng đó mặc cho chưởng lực của nàng cứ hướng tới.

Thôi rồi....Cả một đóa Tinh Hỏa Liên theo bàn tay vô tình đó của nàng ấn vào lòng ngực hắn. Đau nhói, một ngụm máu từ đôi môi quặn rũ kia phụt ra. Hắn bị bắn ra xa, ngã oạch xuống đất.

Tay ôm ngực, hắn cố gượng ngồi dậy trông vô cùng đau đớn..Nhưng ánh mắt kia vẫn ko thay đổi, không một chút sợ sệt hay đau đớn. Dù bị thương như thế nhưng tuyệt nhiên ko một tiếng oán trách.

Nàng bây giờ đã có thể kiểm soát tâm trạng của mình. Không ngờ một khi mất bình tĩnh, cả một cực phẩm soái ca như thế nàng cũng đành vùi hoa dập liễu....Có đôi chút thê lương, nàng nói:

-Tại sao ngươi ko đánh lại?

-Ta ko muốn.. làm tổn thương nàng....

Ách....là ân hận, tuyệt đối nàng đang ân hận...Từ trước đến nay nàng luôn hành động có suy nghĩ nên hối hận là điều ko bao giờ xảy ra. Nhưng nay....

-Thế tại sao ngươi ko tránh?[giọng nói ôn nhu hơn chút...]

-Ta muốn nàng được giải tỏa...

-Ý gì?

-Ta biết một khi cơn tức giận lên tới đỉnh điểm mà ko được giải phóng thì lập tức bị chính hỏa khí của mình làm tổn thương.....

Cũng lại là lo cho nàng....haiz....tạo sao lại tốt với nàng như thế? Nàng là ko muốn mắc nợ ân tình thêm một ai nữa nha~

-Ta nợ ngươi một ân tình.....Muốn gì cứ nói?

-Ta muốn biết mọi sự thật về nàng...

-Ta trị thương cho ngươi trước đã.

.....

Sau khi trị thương cho hắn xong nàng cũng khá bất ngờ vì thương tích trầm trọng thế mà trong mắt hắn cứ trơ trơ í....Nàng thấy xót xót nga~

Người đẹp thế mà bị nàng ột chưởng bầm dập =.=

Đỡ hắn nằm nghỉ, nàng nói:

-Nằm đây dưỡng thương đi.

Nàng định dời bước ra khỏi phòng để hắn nghỉ ngơi thì:

-Đừng đi..

-Hửm?

-Ta ko muốn cô đơn...

Thật chẳng hiểu nổi con người này, lớn xác thể mà như trẻ con ấy. Ai bảo cung chủ Cung Vô Tâm tàn độc, âm lãnh, ít nói bao giờ? Hắn bây giờ chắc là một con người khác, khác 180o luôn..

Nhìn hắn đẹp, rất đẹp....Hắn ko mang cho nàng cảm giác dễ phòng, xa lạ. Có một cái gì đó khiến nàng phải tin tưởng hắn, khiến nàng cảm thấy bớt đi sự cô đơn, bớt đi sự lạnh lẽo.....

(mọi bí mật trong đoạn này sẽ được tiết lộ lúc cần thiết, nhưng báo trước là ko có H..)

.....

Nàng đã trở về kinh thành, nơi đây vẫn nhộn nhịp, vẫn đông đúc. Nhưng hình như có cái gì đó nhốn nháo thì phải. Nàng chen chúc vào xem cáo thị thì bắt gặp a~

Nàng vừa mới vắng mặt có 2 3 ngày thì hoàng thượng dán cáo thị tìm nàng, quốc sư phủ điều động lực lượng đi tìm kiếm....Ai tìm được thì thưởng 50 lượng vàng....Nàng quan trọng đến vậy sao?

Vì ko muốn gây sự chú ý nên nàng đội thêm chiếc mũ trùm kính cả mặt mũi vì biết nghĩa phụ sẽ tìm nàng. Nhưng ko ngờ lạ lại làm kinh động tới hoàng thượng a~

Trong quốc sư phủ:

-Linh nhi chào nghĩa phụ

-Linh nhi? Thật là con? 2 Ngày qua con đã đi đâu? Thật làm ta lo lắng....

-Con xin lỗi vì làm người lo lắng a~ Con là con đi lạc nên....

-Ừm được rồi, bây giờ con hẳn đã mệt, hay vào trong nghỉ đi nhé, hôm nay là lễ hội hoa đăng, đích thân hoàng thượng sẽ xuất cung đó. Người mong con khi trở về có thể cùng người đi a~

-Ấn.....

Nàng về phòng để mặc dục canh y(tắm rửa)...

Một thùng gỗ lớn chứa nước ấm cùng những cánh anh đào hồng phấn ngát hương được gia nhân đem đến phòng nàng.....

Thoát ra bộ y phục bên ngoài, bờ vai trần trắng mịn nõn nà ko tỳ vết hiện lên dưới ánh nến mờ ảo.

Nàng thả hồn theo hương gió anh đào bay đi. Đôi mắt đẹp khép lại, mơ mơ màng màng trông vô cùng yêu nghiệt.

Mái tóc dài, đen huyền ướt nước ôm lấy khuôn mặt quyến rũ, những đường cong cũng hiện lên vô cùng gợi tình.

Đôi môi hồng cắn mọng ngân nga theo một bài hát nào đó ở hiện đại.

Hôm nay, có thể nói là nàng được thư giãn nhất trong những ngày xuất sơn. Có phải chăng là được nhớ lại những ngày tháng đó cùng mới cánh đào dịu mộng hay được gặp hắn, người đầu tiên mang lại một cảm giác lạ lẫm cho nàng.....

21. Chương 21

Chương 22: Lễ hội hoa đăng – thượng.

Sau khi đánh một giấc xua tan bao mệt mỏi thì bây giờ nàng thay y phục, chỉnh chu lại nhan sắc một tí để tối hôm nay đi lễ hội.

Hôm nay nàng đặc biệt đi đến chỗ Ngạo Thiên Khai sớm rủ rê hắn đi cùng. Thật ra ko cần rủ thì hắn cũng mặt dày đến đi cùng nàng, chỉ là nàng kiếm chỗ đi chơi thôi.

Hoàng hôn chỉ vừa mới khuất, ánh trăng hiền hòa vẫn còn e ấp nấp sau rặng tre ngà phía xa xa chân trời. Nhưng những chiếc đèn lồng đã được thắp sáng rực rỡ, đầy đủ màu sắc với những kiểu trang trí khác nhau nối tiếp trên con đường đông đúc người.

Vào một trà lâu cũng đông đúc không kém, ở một góc khuất trong ấy, một vị nam tử bạch y vô cùng tuấn mã đang ngồi. Nhìn sắc thái xem độ rất vui mừng và đang chờ đợi ai đó.

Từ khi nàng bước vào, những ánh mắt của những con người nơi đây đều đồng nhất hướng về nàng – người có sắc đẹp hơn cả thiên tiên kia.

Dù sao thì cũng đã quen với tình trạng này(t/g: là trước khi xuyên, tỷ ấy cũng đi học nên quen. Sau khi xuyên thì đẹp hơn trước thành ra....) nên nàng cứ xem như gió thoảng mây bay cứ hướng tới phía Thiên Khai mà đi.

Hắn là hắn đang say sưa ngắm nghía cảnh bên ngoài nên ko để ý lắm đến chuyện “thế gian”. Nàng thấy vậy, chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống, hướng theo ánh mắt hắn mà nhìn.

-Ta ko ngờ Thiên Khai cao ngạo ngày nào cũng nhìn nữ nhân ở tửu lâu bên kia a~

-Linh nhi?

Hắn bất ngờ quay sang phía đối diện, chính là nàng, cuối cùng cũng gặp nàng. Hắn đẩy luôn cái bàn cản trở vắng xa mấy mét(t/g:ta chem...).

“trầm”

Tiếng va đập của cái bàn đáng thương với cái bức tường tội nghiệp thu hút ánh mắt của những sự chú ý đến nàng và hắn. Chẳng màn thế sự, hắn “vù” một cái, ôm nàng chặt cứng. Đầu thì dụi dụi vào bộ bạch y khá lộ lầy của nàng. Nhìn xem! Nhìn xem! Nàng là chỉ đứng tới cổ hắn thôi a~

Lúc này làm nàng nhớ đến Tiểu Hồ thường xuyên làm nũng với nàng như thế a~ Có lẽ nào bản tính thích làm sủng vật trời dấy, chẳng chịu làm một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất?

Trên người hắn toát ra một mùi hương khá giống với mùi hương trên người nàng – mùi hoa anh đào. Nhưng nó mang một mùi rất ư là nam tính làm nàng phải bó tay nha~ Được ăn đậu hủ của người mà bấy lâu nay ra về ta đây sướng biết chừng nào. Ấy a~

Cơ thể hắn thật là chuẩn ko cần chỉnh a~(t/g: chút nữa là chảy nước dãi rồi...gúm quá má ơi)

-Tiểu...Hồ a~ Có rất nhiều người đang nhìn chúng ta đó nga~

-Ta rất nhớ ngươi, Linh nhi à...[sao nghe có vẻ vẫn ngạo khí tràn trề ý nhĩ tuy có ôn nhu chút đỉnh]

-Buồn...buồn ta ra nào. Ta có chuyện cần nói a~

Thật mà nói thì nói ra câu đó nàng cũng thấy hơi tiếc. Được ăn đậu hủ thượng hạng mà trắng trợn như thế thì còn gì bằng. Nhưng mà tự dưng thấy lạnh sống lưng, da gà da vịt nó cứ nổi đần nổi đống lên nên đành dứt khoát buồn ra.

Tiểu Hồ ơi tiểu hồ, ngươi thật là đáng yêu quá mà. Thật ra hắn là Tiểu Hồ hay là Ngạo Thiên Khai đây.....

Tuy đã buồn nàng ra nhưng hắn vẫn nhất nhất ngồi cạnh nàng. Kêu đồ ăn cho nàng, chăm nàng ăn, lo nàng uống. Rất chi là ân cần. Thật ra có chuyện gì thế a~ Đáng lý ra nàng phải rất là vui chứ, sao mà nguyên bữa ăn cứ thất ổn ổn, cảm giác như một luồng sắt khí + hàn khí chứ quay quanh đây....chắc chắc

-Thiên Khai a~ ta muốn nhờ ngươi một điều....

-Ngươi cứ nói....

-Lát nữa ngươi có thể đi dự lễ hội hoa đăng ko?

-Tất nhiên là được rồi....

-Ừm vậy đi thôi, ta thấy ở đây nói hơi hời hợt nga~...

-Khoan đã Linh nhi, ta muốn ngươi bế ta...

-Bé..bé người?

-Đúng vậy...ta sẽ biến thành một con thỏ..

-Tại sao?

-Ta muốn ăn đậu hủ của người....

Khóe môi giật giật...Bây giờ tình hình là gì đây? Tuy hẳn nói rất nhỏ những câu sau nhưng với nội công của nàng thì nghe nó ko có gì là khó a~

-Ừc...Ân[là nàng nuốt nước bọt vì ko biết hẳn có mưu đồ gì đây]

.....

Trên chiếc cầu Thành Duyên – Chiếc cầu này là nơi các bậc vua chúa hoàng tộc hay hoàng thân quốc thích mới có thể đứng trên đó mà thả hoa đăng. Hoàng thượng vận Long bào rực rỡ ánh vàng thêu rồng tỉ mỉ và xa hoa, phải nói là ngụy thụ lâm phong, văn hay võ, tài hay mạo đều vẹn toàn. Nhưng chỉ có một khuyết điểm là rất chi là đào hoa. Người đang đứng chờ ai đó, xung quanh là những vương gia, quận chúa đang chờ thả hoa đăng cùng hoàng thượng.

Đêm nay trăng rất sáng, rất đẹp. Ánh trăng vàng vạc vàng soi bóng mọi vật chứ không e lệ nấp dưới tán cây như những ngày khác.

Màu vàng man mác ấy chảy xuống khắp mọi vật, hôn lên mọi thứ. Vàng trăng kia.....tuyệt đẹp.

Con đường dẫn đến cầu Thành Duyên vô cùng náo nức bởi những người dân, họ muốn xem mặt hoàng thượng thật sự tuần mĩ đến mức nào.

Nhưng họ bỗng dưng tách ra làm 2, những tiếng bàn tán xôn xao cũng tắt hẳn. Ánh mắt họ chăm chú nhìn về nàng – Vũ Hoàng Linh đang

đi tới.

Bạch y thướt tha kết hợp với dáng đi uyển chuyển tạo nên một Vũ Hoàng Linh vô cùng thanh thoát. Bạch y mang màu trắng thuần khiết mà vô cùng xinh đẹp. Khuôn mặt đẹp như điêu khắc, đôi mắt đắm buồn, ánh mắt luôn luôn mong lung ko nhìn xác định bất cứ một sự vật quá 10 giây. Trên tay ôm một chú bạch thỏ trắng muốt, mũm mĩm đáng yêu, có đôi mắt điều luyện như đại bàng.

Tất cả tạo nên một Vũ Hoàng Linh vô cùng đặc biệt. Ko phải quá sa hoa, lộng lẫy; ko phải quá dịu dàng, mềm yếu mà là một Vũ Hoàng Linh yêu nghiệt mà vẫn thoát tục, sang trọng mà vẫn giản đơn.

-Linh nhi bái kiến hoàng thượng....

-Ái Khanh miễn lễ...Trẫm đã chờ nàng từ rất lâu.(t/g: quên nói với mọi người là Linh tỷ được phong là Ngọc Diệm Thần Y chúc vụ tương đương quan nhất phẩm a~)

-Xin lỗi vì làm hoàng thượng chờ lâu....Người cứ phạt....

-Không, làm sao ta có thể phạt nàng được chứ....

Khẽ mỉm cười, chẳng ai biết được ý nghĩa của nụ cười đó vì họ trên hết đã bị sức hút của nụ cười hiếm hoi mà câu hồn đoạt phách kia chiếm lấy tâm hồn rồi.

-Bẩm báo hoàng thượng, Lý thừa tướng đã mang chiếc hoa đăng mà người muốn ngài ấy làm đến rồi ạ.

Một nam tử vận trường bào nói với hoàng thượng, chắc cũng là hoàng thân quốc thích mới lên được chiếc cầu này.

-Truyền...

Hoàng thượng phát tay qua loa. Ánh mắt nàng khẽ động, hướng đến thân ảnh đang đi tới. Khuôn mặt chữ điền nghiêm nghị, mày rậm, ánh mắt tinh tường mà sắc thái lại mang đến cảm giác dễ phòng. Chính là hắc Lý Tịch Thiên, kẻ thù giết sư phụ sư mẫu của nàng, và cũng là người gây ra bao nhiêu oan nghiệt, nguồn gốc của tội lỗi.

“Linh nhi, người phải bình tĩnh” tiếng nói được truyền bằng nội lực của Thiên Khai báo cho nàng biết khi khí huyết trong người nàng chực dâng trào.

Không được, phải kiềm chế. Không thể giết hắn ngay lúc này, phải tìm ra đầu dây mối nhợ, giải quyết chuyện của Thiên Võ Phong trước nhất, sau đó phải làm cho hắn thân bại danh liệt, lúc đó thì giết hắn vẫn chưa muộn cơ mà.

Bầu trời trăng thanh gió mát bỗng dưng tối sầm lại. Cổ hàn khí “quen thuộc” lại bao trùm cảnh vật, lạnh đến run người. Những ngọn gió mang hơi sương thổi xào xạc, những chiếc lá đang nằm yên dưới đất bị làn gió ấy đưa đẩy bay bay trong không trung.

Hắn – Thiên Võ Phong vận một bộ bạch y bên trong, khoát bên ngoài bộ trường bào xanh đen. Mái tóc được xõa bay tứ loạn trong gió. Mắt phượng với mâu quang màu bạc, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng. Cao cao tại thượng đứng trên Càn Đẩu Vân(tức là mây) trên trời. Xinh đẹp yêu mị, tựa thần tựa yêu.

Ánh mắt ánh vô định phương hướng. Nhưng vô cùng băng lãnh và đặng đặng sát khí.

Những vầng mây đen cũng tản ra hết, chỉ còn lại vầng trăng cô đơn. Hắn....đứng phía mặt trăng ánh sáng chói lòa. Như thần tiên, như yêu tinh đứng cô độc ở đó. Đang hướng về phía trần thế mà đi....

22. Chương 22

Chương 23: lễ hội hoa đăng – hạ

Sự thật – thượng

Hắn lần nào xuất hiện cũng hoành tráng như thế. Lúc nào cũng khiến trái tim nàng chệch mấy nhịp.^^

Ánh mắt hắn lướt qua toàn bộ những người ở dưới. Rồi dừng lại ở chỗ Lý Tịch Thiên, một ánh mắt chứa đầy thù hận và rực lửa – ánh lửa địa ngục.

Sở dĩ hắn trở nên đáng sợ như thế, sở dĩ hắn luôn lạnh lùng như thế đều là nhờ “phước” của Lý Tịch Thiên “ban cho”. Mẹ hắn đã chết từ lúc hắn 10 tuổi.

Lý do à?

Chính là do Lý Tịch Thiên hắn giết....Nhưng quan trọng nhất cha hắn chính là kẻ gián tiếp làm chuyện đó. Hắn có một gia đình hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Nhưng từ khi Lý Tịch Thiên xuất hiện, mọi thứ chỉ tan biến trong chớp lát. Lý thừa tướng – thừa tướng của Triều đại Lữ Minh này đã chia cắt phụ mẫu hắn, giết mẫu thân hắn. Phá tan mái ấm của hắn. Khiến con hận cha, khiến hắn trở nên trầm cảm không nói chuyện. Chỉ sống khép kín trong một thế giới hận thù.

Khi lớn lên, vì một dịp tình cơ nên hắn hóa cường, làm nên sự nghiệp lớn, xây dựng Cung Vô Tâm, giết người vô số, lãnh khốc vô tình. Nhưng được gì chứ hắn vẫn không thể tự tay giết kẻ đã hại bản thân hắn.

Nhưng hắn nào biết, mọi thứ đều xuất phát từ tội ác của Lý Tịch Thiên. Phụ thân của hắn cũng bị hại thôi.

.....

Quay trở lại thực tại. Mọi người vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Lý Tịch Thiên cũng thế, hắn nào có biết thế hệ sau của kẻ hắn giết đang tìm đến hắn. Đơn giản chỉ là hắn quá chủ quan với đứa trẻ 10t năm nào.

-Thật...thật giống...[Lý Tịch Thiên lơ miệng thốt lên]

-Khanh đang nói hắn giống ai? Người biết hắn?[Hoàng Thượng thắc mắc]

-Không...không ạ..

-Hắn chính là Cung Chủ Cung Vô Tâm – Thiên Võ Phong....

-Thiên Võ Phong...Cung chủ?[khuôn mặt tuy cố giấu nhưng nàng vẫn nhìn thấy vẻ ngạc nhiên từ đôi mắt ấy]

-Đúng thế, lần trước hần đã một lần náo loạn hoàng cung, chẳng biết hôm nay tại sao hần lại xuất hiện ở đây. Là vô tình hay là hữu ý..

“Thiên Vỹ Phong..hần chính là con trai duy nhất của Thiên Vỹ Kỳ* cùng Vô Thủy Hoa**...Không ngờ năm xưa ta để lại mối tay họa lớn này..hần đã trở nên cường hãn. Chỉ mong là hần đến đây ko phải vì mình”(t/g: tình hình là hần nghe nói lần trước náo loạn hoàng cung là do tìm nàng, nên bây giờ hần mong là thế để khi về kịp thời thu xếp...)

*Thiên Vỹ Kỳ: cha của hần[còn một số thông tin dài đăng đăng, để giải thích sau a~]

**Vô Thủy Hoa: mẫu thân của hần, hiện tại đã chết nguyên lai vẫn còn mờ ám...

-Lý Tịch Thiên...mối thù của ta và người..sẽ được giải quyết trong hôm nay...

Bên người hần xuất hiện một luồng ánh sáng màu xanh, sau đó nó mờ mờ ảo ảo như sương mù. Rồi hơi lạnh lẽo được thổi đến từ đó, những làn sương mờ mịn đó ngưng tụ thành ám khí lạnh như băng, sẵn sàng giết người một khi chỉ cần chạm nhẹ.

Vút tay một cái, hàng ngàn ám khí ấy theo hướng Lý Tịch Thiên mà phi. Rất ko may là nàng ở gần đó, đầu có xa xôi. Nhưng trông vẻ mặt nàng vẫn bình thản như ko, như những ám khí lãnh độc ấy chỉ là hư ko..

Hoàng thượng hốt hoảng mà quên rằng nàng là một thân võ công hơn người, hần nhào đến chắn cho nàng. Nội công của hần hình thành một vòng cung che chở nàng, còn bản thân thì quên mất....

Thế nên trông tích tắc, dù võ công cũng thuộc hạn cao thủ nhưng các cơ mạch bị hàn khí là cho ngừng trệ làm chậm tốc độ.

“Phập” Một băng khí trúng ngay bả vai hần, máu bắn lên ko trung đỏ thẫm...

-Hoàng thượng..cứu giá..cứu giá....

Còn Thiên Vỹ Phong hần khẽ nhăn mày vì hành động đó của hoàng thượng, hần lại có thêm một tình địch rồi. Nhưng bất quá hần quá cường hãn đi, sợ gì một hoàng thượng như hần. Hần chỉ lo rằng nàng hiện giờ vẫn ko yêu hần..thế nên hần mới một thoáng nhăn mày...Đã làm náo loạn triều đình một lần nữa, nhưng lần này lại hoàn toàn khác ý định của lần kia. Lần này hần làm việc có kế hoạch và rất chi là có mục đích...

Lý Tịch Thiên hần một mảnh sưng sốt, ngưng khí thành băng đây tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ. Hần phải nhất mực đề phòng. Dù cả đời toan tính nhưng hần vẫn ko tính toán được tương lai của mình sau này sẽ thế thê thảm đến độ nào....Hần bây giờ ko bị thương, đúng vậy. Chỉ đơn giản vì hần cũng là một cao thủ nên mới giết được mẫu thân của Vỹ Phong. Tránh được đòn này ko quá khó khăn. Nhưng hần biết đây chỉ là đòn cảnh cáo....

Còn về phía nàng thì sao a? Nàng chỉ ném ánh nhìn kỳ hoặc về phía hoàng thượng, quan sát tâm trạng của Lý Tịch Thiên cùng hành tung của Thiên Vỹ Phong. Hoàng thượng thực ngốc, nàng sợ gì đòn tấn công đó, cơ bản ko thể chạm được cơ thể đầy hỏa khí của nàng.

Còn Ngạo Thiên Khai đang trong hình dáng của tiểu bạch thỏ thì đang bức bối trong lòng. Hần bây giờ có hoàng thượng cùng Vỹ Phong là địch nhân a~ Hoàng thượng thì hần chẳng mấy lo còn Vỹ Phong thì khác, cái hần sợ nhất là nàng sẽ yêu Vỹ Phong....

Phi thân đi, hần chỉ để ánh mắt lưu lại ở nữ nhân xinh đẹp đang đứng làm chủ tình hình tay ôm một tiểu bạch thỏ kia. Hửm? Tiểu bạch thỏ, đó là dị thú mà, khí tức này chính là Ngạo Thiên Khai a~

Hần cư nhiên dám ôm nàng trước bàn dân thiên hạ ở trà lầu, dám có những cử chỉ thân thiết đó với nàng, dám cùng nàng hảo hảo như thế....Ngạo Thiên Khai, hần đã ko để ý rồi...

Nàng sau khi về cung, đưa hoàng thượng đến tắm cung, ắc chế cơn đau và bôi thuốc. Nàng vội vã rời bước đi...Nhưng hướng nàng đi chẳng phải quốc sư phủ, cũng chẳng phải nơi của Ngạo Thiên Khai mà nơi nàng hướng đến chính là phủ thừa tướng nơi tên cừu nhân đang ở đây...

Nàng ko vận những bộ cổ trang cầu kì vương vít nữa, đổi lại là nàng vận bộ ninja sát thủ với những phụ kiện có thể giết người chớp nhoáng....

.....
Tại phủ tướng gia:

-Phu nhân à, nguy to rồi..[Lý Tịch Thiên]

-Có chuyện gì to tát lắm sao?[Phu nhân hấn]

-Chuyện ta làm cách đây nhiều năm trước bị sai sót.

-Sai sót? Tướng công làm ntn mà lại có thể sai sót?

-Phu nhân có còn nhớ năm xưa, khi ta giết...Hoa nhi[phụ mẫu của Vỹ Phong]. Còn sót lại một đứa trẻ 10t không?

-Tên nhóc con đó gây ra chuyện?

-Đúng thế, hấn bây giờ ko còn là một tên nhóc nữa mà đã hóa cường, phu nhân có biết cung chủ của Cung Vô Tâm?

-Là...là...hấn sao?

-Đúng thế..

-Cũng tại tướng công. Cũng vì chàng yêu Vô Thủy Hoa kia nên mọi việc mới thành ra như ngày hôm nay...

-Ta yêu Hoa nhi thì có liên quan gì?

-Chính chàng đã tự tay giết chết ả cơ mà. Chẳng phải chàng nói rằng Thiên Vỹ Kỳ và con trai hấn tâm trí bấn loạn vì cái chết đó, ko cần lo sao?

-Đừng nhắc đến chuyện đó...

-Chàng đã giết Vô Thủy Hoa, chàng đã làm nên sự việc như hôm nay.

-Đã bảo đừng nhắc đến chuyện đó cơ mà...

-Chàng đang trốn tránh sự thật sao? Chẳng phải năm xưa chàng vì muốn “Ăn không được phải phá cho ời” sao? Chàng đã cưới thiếp chỉ vì thiếp là biểu muội của tiên đế, lợi dụng thiếp để trốn tránh tội danh còn gì?

-hahahahahaha....đúng thế. Ta chính là tự tay giết Hoa nhi của ta. Nhưng chính ta cũng ko muốn như thế, ta chỉ là muốn nàng ta nếm thử mùi vị mất người yêu ntn, nào ngờ chính nàng ta tự hại bản thân thôi..hahaha..

Giọng cười điên cuồng, giọng nói ngắt quãng thể hiện sự bi thương đến tột cùng...Hấn lại nói tiếp..

-Trong tim ta chỉ có Hoa nhi, ta yêu nàng ấy. Nhưng nàng ấy lại yêu sư đệ của ta – Thiên Vỹ Kỳ. Từ nhỏ thì sư phụ đã cưng chiều truyền dạy võ công cho hấn, tất cả những sự tốt đẹp đều cho hấn tất. Đến Hoa nhi cũng vậy, tại sao người nàng ấy yêu lại là hấn không phải ta?

Không để phu nhân lên tiếng nữa lời hấn cứ nói:

-Chẳng phải phu nhân nàng năm xưa cũng vì thấy ta có thế lực trong gian hồ, là đệ tử của Độc Vương mới lấy ta sao? 2 ta thành hôn đều có mục đích, nàng không có tư cách nói so sánh với Hoa nhi..

-Không có tư cách sao? Người không có tư cách nói tới Vô Thủy Hoa mới là chàng. Chính chàng đã giết nàng ta, nàng ta dù sao cũng là bản hữu thân của thiếp....[phu nhân ủy khuất nói]

-Hahahaha...bản hữu??Không phải nàng yêu Vỹ Kỳ sao? Chẳng phải nàng yêu tri kỷ của bản hữu mình? Chẳng phải nàng hiền kẻ giúp ta tách hai người đó ra. Hoa nhi của ta, Vỹ Kỳ của nàng?

-Ta...ta [phu nhân ấp úng]

-Thôi được rồi, hai ta cũng chỉ là những kẻ bị người khác vứt bỏ, cũng trốn chạy sự thật thôi. Thay vì cãi nhau thì mau tìm cách loại bỏ cái gay ấy đi...

Lý Tịch Thiên giải quyết vấn đề tranh luận mà mang lại đau khổ, gợi lại ký ức đau thương ấy. Vẫn là lấy cách hại người khác giải quyết vấn đề ình....

23. Chương 23

Chương 24: sự thật – hạ

Nàng đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại đó. Bộ não vẫn đang kịch liệt phân tích, hoạt động đến hết mức có thể.

.....

t/g: ta nghĩ rằng mọi người cũng đang rối về vụ này đây a~để ta ngoài lề giải thích chút....

Năm xưa:

Sư phụ của nàng – Độc Vương hay Độc Quỷ Vương ngày xưa chính là bá vương của giang hồ với những chiêu độc đệ nhất thiên hạ không một ai có thể giải được.

Sư mẫu nàng Bạch Thủy Y chính là Diệm giới với khả năng dung lửa siêu hạng. Sư mẫu đến từ dị giới, là người điều khiển linh thú tài giỏi nhất của dị giới.

Hai người năm xưa nhận hai đệ tử là Thiên Võ Kỳ phụ thân hần và Lý Tịch Thiên thừa tướng Lữ Minh.

Sau khi học hành thành đạt, tài giỏi ngất trời thì ra giang hồ, cả hai cùng gặp Vô Thủy Hoa mẫu thân của hần. Tất nhiên nàng ta chỉ yêu Võ Kỳ nên mới có hần ngày hôm nay.

Lúc ấy thì nàng ta có một người bạn hữu chí thân, chính là phu nhân tướng của tướng gia hay Lý Tịch Thiên. 4 người gặp nhau, nhưng trở trêu thay Lý Tịch Thiên yêu Vô Thủy Hoa, Phu nhân tướng gia lại yêu Võ Kỳ. Từ đó những cuộc tranh giành thảm khốc xảy ra.

Lý Tịch Thiên lên núi tìm sư phụ để cướp đi Ngọc Đoạn Tình – chính là viên ngọc mà Hoàng Linh nàng đang muốn tìm để ắc chế bách độc của sư phụ nàng là Độc Vương. Sư phụ tức giận vì bị chính đứa đệ tử của mình hại, nên bảo Võ Kỳ lấy lại.

Trong cuộc tìm kiếm ấy, Võ Kỳ cùng Thủy Hoa sinh ra hần. Cả hai định sống hạnh phúc sau khi tìm lại thứ mà sư phụ cần tìm.

Mười năm sau Lý Tịch Thiên cùng phu nhân vẫn biệt tích. Sau đó thì Lý Tịch Thiên lên làm tướng gia lấy biểu muội của hoàng thượng tức tiên đế hiện giờ.

Nhưng ngay sau đó thì bị tên phản đồ hần hại. Hần là vốn định giết Võ Kỳ để phục thù cho dù phu nhân hần chỉ muốn hần chia cắt hai người họ.

Một kiếm xuyên tim, nhưng người hứng chịu ko phải Võ Kỳ mà chính là Thủy Hoa. Đau khổ, trốn tránh, hần trở về làm thừa tướng của hần tận hưởng vinh hoa phú quý mà ko hề một tia suy nghĩ về việc mình đã làm. Nhưng đáng tiếc hơn là hần trước khi đi để lại tin đồn rằng người lấy viên ngọc ấy chính là Võ Kỳ. Hần cố tình để lại đứa con 10t yếu ớt đó để hần hận Võ Kỳ.

Hần đã làm được điều đó bởi vì với đầu óc non nớt như thế thì Võ Phong có thể nghĩ gì thêm. Quá đau khổ bởi vì phụ mẫu đã mất, phụ thân lại gián tiếp giết phụ mẫu của mình[bởi vì hần nghĩ phụ thân lấy viên ngọc gì đó, khiến tên hắc y nhân kia giết nhầm phụ mẫu].

Hần trở nên lãnh cảm với tất cả mọi người. Hần cứ thế cô đơn đối diện với bóng tối lạnh lẽo mà sống. Hần ko muốn yêu một người nào nữa bởi vì hần ko muốn một lần nữa người đó sẽ như phụ mẫu của hần ra đi mà bỏ hần.

Hần hận cha hần, hận đến xương tủy. Thử hỏi có người con nào lại hận cha? Lý Tịch Thiên đã làm nên một oan nghiệt, chắc chắn rằng hần ta sẽ ko có một kết cục tốt đẹp

Hần trở nên cường bạo bởi học được một người sư phụ giỏi có tiếng tăm trên giang hồ. Hần đem bao nhiêu ủy khuất của mình hóa thành sự ngoan độc của hần. Hần giết những tên tham quan, giết những tên bá hộ giàu có ức hiếp mọi người, sang bằng tất cả các tà ma ngoại đạo. Tuy thế nhưng không một ai coi hần là người tốt, thậm chí là một con người.

hắn cũng mạnh thật, là hơn chục người bị thương chứ không ít, như vậy chỉ mới là màn khởi động của hắn thôi mới chết.@.@!

Nàng hôm nay rất thanh tú với một bộ y phục đơn giản màu trắng tinh tươm, chiếc khăn lụa mỏng che lại phần nào khuôn mặt xinh đẹp cũng màu trắng nốt. Chỉ còn lại một đôi mắt không hiện trở vui buồn, cứ thâm sâu khó đoán.

Nàng hướng phía Đỉnh Vân Sơn mà đi – địa bàn của Cung Vô Tâm. Nơi có trùng trùng điệp điệp, vô vàng nhưng nguy hiểm. Ở đó có những loài linh thú dữ tợn nhất canh giữ, hầu hết chúng đều là linh thú của Cung Vô Tâm. Nếu không phải người của Cung hay biết thuật điều khiển dị thú thì không một ai sống sót trở ra...[thử hỏi có mấy ai biết thuật điều khiển dị thú?]

.....

Không lâu sau đó, kinh thành nhận nhịp đã ở lại phía sau lưng nàng rất xa, rất xa..(t/g: rời khỏi kinh thành rồi tỷ ấy làm supper man bay dè dè í...)

Từ chân núi có thể nhìn thấy Đỉnh Vân Thiên này hùng vĩ biết nhường nào, tất cả được bao phủ bởi màu xanh thẳm. Ở đó cực kì nguy hiểm, bởi vì nàng nhìn thấy được những ánh mắt khát máu của bầy linh thú, nghe được nhịp tim của chúng, từng bước đi hơi thở của chúng.

Nhưng bất quá có gì đáng sợ đâu chứ. Dù sao thì ở hiện đại nàng cũng là một ninja cấp cao, được huấn luyện ở những điều kiện khắc nghiệt nhất.

Nàng đã từng quyết đấu với chúng, rạch da làm áo, lấy thịt để ăn, thậm chí lấy cả máu để uống khi ở những tình trạng khí hậu đặc biệt[ở sa mạc ko có nước, ở nơi cực lạnh uống máu để giữ ấm cơ thể]...

Cộng thêm những biệt tài mà nàng học được ở đây chẳng nhẽ phải sợ bọn chúng.

Nàng cứ thế đặt bước chân của mình lên vùng được đánh dấu đỏ trên giang hồ mà ko một chút sợ sệt hay chùn bước.

24. Chương 24

Chương 25: Sự chạm trán bầy sói xám dị thú sơ đẳng*

*ở dị giới được chia thành hai cấp dành cho động vật linh thú, dị thú:

@Linh thú: được chia thành linh thú quý tộc có cấp cao nhì và linh thú hoàng tộc có cấp bậc cao nhất trong dị giới.(tu luyện trên 5000 năm)

@Dị thú: gồm

+Dị thú sơ đẳng: dị thú mới bước vào thời kì tiến hóa, cấp bậc thấp nhất.

+Dị thú hạ cấp: Tu luyện được 100 đến 300 năm.

+Dị Thú trung cấp: tu luyện từ 300 đến 600 năm.

+Dị thú Thượng cấp: Tu luyện từ 600 đến 1200 năm.

(cấp thượng được chia thành 3 cấp nữa)

Dị thú thượng – sơ cai, thượng – trung cai, thượng – linh cai(thượng linh nghĩa là ở cấp bậc linh thú những ko mang dòng máu hoàng tộc hay quý tộc): ở mức độ tu luyện từ 1200 đến 5000 năm.

[Đối với Ngạo Thiên Khai (tiểu hồ) thì từ nhỏ đã là Linh thú hoàng tộc thượng đẳng tiểu vương gia, con của chúa tể dị giới]

Dù là ban ngày nhưng hàng vạt chiếc là um tùm đã che khuất hầu như tất cả nhật minh(ánh mặt trời), bóng tối u ám bao lấy khu rừng, xa xa có một vài tia nắng may mắn thoát khỏi sự truy đuổi của những chiếc là mà vọt xuống om lên đất mẹ, nhưng nó càng làm khu rừng thêm quỷ dị. Không khí ẩm ướt của

cánh rừng nhiệt đới, đầu đó tiếng côn trùng kêu rả rít, tiếng xào xạc của những chiếc lá lìa cành, tiếng bước chân vọng lại ong ong...làm cho không khí ngày càng ngột ngạt đến khó chịu....

Được không bao lâu thì chúng cũng phá rồi bước đi của nàng. Từ trong bóng tối, hàng chục cặp mắt xanh biếc đang nhìn nàng một cách thêm thường, hoang dã đến đáng sợ. Sau đó là tiếng tim của chúng đập thình thịch như nghĩ đến nàng sắp là món mồi béo bở(t/g: hay là yêu nàng a~ Dù sao cũng là dị thú...bất quá chưa thành hình nhân thôi....).

“xào xạc”....”xào xạc”....”rầm rập”....”rầm rập”....”xào xào xào”....”bịch bịch bịch”

Những tiếng động cứ theo luật tăng cấp mà vọt lên. Cái bóng đen ủa dị kia ko thể che hết toàn thân thể bọn chúng. Hàng chục con sói xám cứ thể chạy ra....Bước chân dồn dập, mang theo sự đói khát đến kinh người..

Chúng bao vây nàng, quan sát từng hành động, cử chỉ của con mồi đáng thương...Nhưng chúng đã lầm..

Nàng thì làm sao có thể thua chúng, làm sao một ninja sát thủ có thể thua, làm sao một trong những số người có thể điều khiển linh thú có thể thua chúng..Chúng chỉ là những con dị thú sơ đẳng* thấp kém cạnh gác bìa rừng này...

Nàng thật ko muốn mất thời gian với chúng, nàng là đang tìm đường nên dung tốc độ của một con người để đi thôi a!~...

Nếu theo cấp bậc của chúng mà nói thì chúng còn dưới trưởng của nhiều dị thú nữa, đồng nghĩa với việc nàng phải nhờ chúng dẫn đường từ dị thú sơ cấp đến dị thú thượng cấp(từ dị thú thượng – sơ cai trở lên hầu như ko có ở thế giới nhân loại, nếu có chỉ là truyền thuyết) mới có thể đến Cung Vô Tâm. Đúng là tìm Thiên Vỹ Phong hẳn khó thiệt a~

Trong đầu suy tính , nàng không khỏi thở dài... Nàng cũng phải vận động các cơ tủy, kỹ thuật của một ninja sẽ bị mai một nếu ko tập luyện...

-Các người phải là công cụ luyện tập của ta rồi, thật đáng thương, nhưng bất quá ta sẽ chừa cho các người một con đường sống nếu dẫn ta đến chủ nhân của các người....

-Grừ...Grừ....

-Được thể thì đừng trách ta ko hạ thủ lưu tình...[nàng đang nói chuyện với dị thú, chứ ko phải một con thú thông thường, chúng có linh tính, biết nghe lời nói của con người a~....lúc này là chúng ko đồng ý nên mới phát ra âm thanh như thế, còn nếu ko thì sẽ ngoắc đuôi ngoan ngoãn rồi.^.^.]

Ngữ tất, nàng ko ngần ngại cởi bỏ lớp y phục vướng víu trên người...Bây giờ nàng chính là một ninja thực thụ với một bộ đồ sát thủ đen huyền phủ kín ôm sát thân thể, tấm khăn che mặt bằng vải lụa mỏng kia cũng vất bỏ, mái tóc nhanh chóng được buộc gọn gang. Trên khuôn mặt kiều mị kia được một chiếc mặt nạ vào chóc bao lấy, chỉ còn lại đôi môi đầy mọng cùng đôi mắt đầy sát khí..

Đừng có hỏi vì sao trước tri giao chiến nàng lại điệu như thế, nếu đối thủ là con người thì trong lúc nàng thay y phục đã một đao chém chết nàng rồi? Cũng xin nói luôn, thật ra cũng ko có gì quan trọng cả, bởi vì khi tiếp xúc với những động vật như thế thì nó cào rách bộ y phục xinh đẹp của nàng a, và cũng bởi vì nàng đây thời gian khá thoáng vì chúng là dị thú mà...tò mò với hành động mà chẳng thêm tấn công^v^.....Những lúc cấp bách thì nàng ko có vậy a~

Thân người chuyển động, cây dao găm sáng bóng trong người đã được ngự sẵn trên tay....Chẳng thấy được nàng dù chỉ là ảo ảnh, thứ thấy duy nhất chính là những tia chói lóa của cây dao găm theo phản xạ của ánh sang để lại.

Nhưng một làn gió, nàng lướt nhẹ đến từng con một trong đàn. Sở đầu chúng, móng tay nàng lướt nhẹ trên những đám lông êm nhẹ kia, nhưng ngay sau đó là một vết máu lưu lại.

Con vật hốt hoảng, đau đớn theo quán tính vò đến nàng. Chúng nhảy lên cao nơi mà nàng đang đứng. Với tốc độ chớp nhoáng, nàng trước tự do xuống phía dưới phần bụng của con sói đáng thương. Lại là bàn tay ngọc ngà ấy, chúng chạm vào phần lông trắng dưới ức, năm vết máu vật đánh dấu sự hiện diện của năm ngón tay nàng. Máu bắn tung tóe, con sói ngã sập xuống đất từ ko trung cao khoảng 2m.

Nhưng nó cũng ngoan cường mà ngồi dậy, vồ đến một lần nữa, tuy có chút khó khăn. Thật là một sự sai lầm quyết định số mệnh của nó. Nàng ko tránh né cũng ko ra đòn lắc léo như lúc nãy nữa, cây dao găm được nàng phóng thẳng trực diện. Găm thẳng vào trán của chúng sâu hoắm.

Máu từ không trung bắn lên tung tóe, mùi tanh nồng của nó làm cho người ta sởn gai ốc....Chúng vương lên mặt nàng một vệt dài...

-Hahaha....thật dơ bẩn, ta ko bao giờ hút máu của những con thú hạ cấp đáng thương như thế...Lên hết đi chứ, ta vờn đủ rồi....

Đứng trên một tảng đá cách bầy sói không xa, nàng nở một nụ cười hống hách. Những giọt máu vương trên chiếc mặt nạ cùng bờ môi nàng bị nàng lau đi một cách khinh bỉ nhất.

Con vật đáng thương bị nàng tiễn lên trời bây giờ nằm la liệt dưới đất, máu loang đỏ cả một vùng, đôi mắt vẫn còn mở to xanh biếc....

“grừ...hú..hú..hú...hú”

Tiếng hú ngân dài giữa rừng rậm âm u, vang vọng tựa như tiếng quỷ cầu hồn. Ngay sau đó, con sói xám to nhất lao đến, những con khác cũng theo đó lao theo....

Lại là chiêu đùa bốn lúc nãy, nàng lướt qua từng con, từng con một để lại cho chúng những vết máu hằn sâu trong da thịt....Mùi tanh tươi bắt đầu nồng nặc. Từng con một bị nàng làm tổn hao thể lực, mất máu khá nhiều.

Ra đòn quyết định, những kẻ ngón tay xuất hiện những ám khí sang choang, không biết từ khi nào lao vào vụt đến chúng..

“phập..phập” “phập..phập” “phập..phập”

Tất cả đều nhắm phía thái dương của bọn chúng mà đâm sâu vào. Những dòng máu đỏ thẫm tanh tươi bốc lên nồng nặc...

Vẫn còn 2 con...bọn chúng có vẻ khá nhỏ, nhìn nàng bằng ánh mắt căm thù...Nàng mỉm cười, nhưng nụ cười này vụn phần ngoan độc....

-Ha ha ha ha...thù à? Hận à? Đến đây đi...giết ta đi..hahaha...vô ích thôi, trên thế giới này bóng tối lúc nàng cũng lấn áp ánh sáng...cái ác lúc nào cũng hãm hại cái thiện.....Càng yếu thì càng bị ức hiếp, hãy nhớ một điều, các ngươi không đủ khả năng làm tổn hại ta.....Hãy hóa cường đi, sau đó đến giết ta, trả thù ta này.....ha ha ha ha ha....

Tiếng nói vang vọng cả một vùng, mang theo tia hỗn loạn len lõi đến từng kẻ lá...Tiếng cười man rợ nhưng thật bi thương...Tiếng nói ngoan độc nhưng lại ủy khuất...

Máu...tất cả đều là máu....Đúng là màu máu là đẹp nhất. Một giọt máu rơi thay ột cuộc đời đau khổ..Sẽ có một ngày máu nhộm cả phủ tướng gia...

Bỗng nhiên một con sói xám to lớn lao đến tấn công nàng cho dù máu đang bê bết dính trên người nó. Nàng biết chứ, nàng biết ngoài 2 con sói xám nhỏ kia thì còn một nhíp tim vẫn đập dù nhỏ thế nào đi nữa, nhưng nàng cố tình để nó sống, lửa giận trong người lại bốc lên, nàng muốn con sói cuối cùng này sẽ chết một cách tan thương nhất[2 con sói nhỏ kia nàng đã để nó chạy đi].

Nó cứ theo đà ấy mà lao đến nàng, hàm răng nhọn hoắt cắm phập vào lớp da màu đen(t/g: nói thẳng ra là vải quần áo).

25. Chương 25

Chương 26: Linh xà Dị Thức và Nhện đen.

Nhưng không một giọt máu rỉ ra, mà ngược lại con sói đau đớn lắc cái đầu nguầy nguậy...Nước dãi có lẫn máu cứ tứa ra từ trong mồm.

-Hahaha..sao nào, đau chứ, người tưởng có thể dễ dàng làm tổn thương ta? Sai lầm

Nguyên lai chiếc quần[và cả bộ] làm bằng một chất liệu đặc biệt, đạn bắn không thủng, kiếm đâm không xuyên...Quan trọng nhất là trên mặt bộ quần áo đặc biệt này được một lớp axit cực mạnh dạng keo bao phủ, chúng ko thể ăn mòn được bề mặt bộ quần áo, nhưng nếu khi địch thủ bị dính dù chỉ một ít thì cũng đủ đến nó ăn mòn toàn bộ cơ thể rồi....

-Nếu sói xám nhà người dẫn ta đến gặp chủ tử nhà người thì ta sẽ tha cho người một mạng, về mà chăm sóc hai sói kia.

Giọng nói lạnh hàn đến cực độ, nhưng ở đó vẫn còn có chút tình thương của một con người. Con sói ấy tuy là dị thú nhưng nó vẫn chưa có thể biến thành người được, suy xét nguyên lý kia cũng đúng, nên nó dung ánh mắt bộc lộ, mong sao nàng hiểu.

“Ta là sơ đẳng dị thú, nên ko thể đưa người đến gặp chủ tử của ta, nhưng những dị thú cấp trên ta có thể, ta dẫn người đi.”

Nàng trước đây đã từng học qua lớp huấn luyện và lắng nghe thú hoang dã nên phần nào hiểu ý của con sói kia. Nó đi trước nàng, dẫn đường nhưng:

-Khoan đã..

Con sói giật mình run rẩy quay lại nhìn nàng. Như hiểu ý nàng nói:

-Ta đã nói sẽ ko hại người thì tuyệt đối ko tổn hại đến người. Nhưng người mất quá nhiều máu, thương tích lại chủ yếu ở chân thì biết bao giờ mới có thể đến nơi...

Nàng đi đến, con sói sục lùi lại phía sau nhưng nó vẫn kjo thắng nổi tốc độ của nàng đành ngoan ngoãn đứng yên cho nàng tùy ý. Không dài dòng lằng nhằng, nàng lấy trong người ra một lọ thuốc, từ trong lọ một thứ bột màu trắng được rắc lên vết thương của con sói. Nó grừ grừ vài tiếng đau đớn, sau đó thì vết thương ngay lập tức lành lại. Rút trong người ra thêm một lọ đan dược nữa, nàng lấy ra một viên cho con sói nuốt.

Thấy tình trạng của nó khá hơn nàng cũng ko nói nhiều bảo nó dẫn đường đi. Càng sâu vào rừng không khí càng ủy dị, sau trận chiến lúc nãy thì bây giờ cũng đã xế chiều, nàng ko ăn ko uống cứ thế theo con sói đó đi vào sâu trong rừng rậm. Một lúc lâu sau thì “hú...hú”.

Sau tiếng hú ngân vang đó thì một con vẹt nhiều màu lòe loẹt bay đến đậu trên vai con sói xám. Một lát sau khi trao đổi ngôn từ của những loài vật, con sói xám quay bước trở lại. Còn lại con vẹt nhiều màu ấy vẫn đứng trên cành cây đó ko xa.

-Đừng nhìn ta với ánh mắt mang rợ như thế[con vẹt nói, dù sao thì nó cũng là 1 trong những loài dị thú chưa biến thành người nhưng biết nói a~]

-Còn ko mau dẫn đường[nàng ko ngạc nhiên ngược lại đánh giọng, sát khí tỏa ra làm con vẹt xém rụng hết lông]

“Phạch phạch” tiếng co vẹt vỗ cánh bay tiếp theo đoạn đường ban nãy, chẳng dám nghỉ ngơi. Sợ rằng nó sẽ mất mạng như chơi ấy.^^

Lại tiếp tục cuộc hành trình, dường như trời đã tối hẳn, những tiếng côn trùng bắt đầu kêu. Trời tối đen như mực chẳng có 1 chút lấy ánh sáng. Thử hỏi vào ban ngày mặt trời còn ko thể để những tia nắng lọt vào thì trăng và sao làm sao có thể. Nhiệt độ ban đêm hạ lạnh đột ngột, đến nỗi con vẹt phải chui vào một cái hang ở gần đấy mà run cầm cập.

Nàng thì cứ trơ trơ ra ấy, dường như ko khí lạnh chưa hề xuất hiện ở đây. Mà cũng đúng thôi, cả nhiệt độ băng tuyết nàng cũng chẳng có dấu hiệu gì gọi là lạnh thì ở cái nhiệt độ này là cái gì chứ. Nhưng dù sao thì cũng đã đi cả ngày, tìm gì ăn lấy lại sức đã...

Cái han tối tăm không khác gì bên ngoài, nhiệt độ dường như cũng ko khác là mấy. Tìm một tảng đá bằng phẳng nàng ngồi xuống, đôi mắt đẹp khép lại, chiếc mặt nạ mạ vàng kia che đi hết tất cả các xúc cảm hiện diện trên khuôn mặt nàng.

Nàng ko ngờ, ở nơi có nhiệt độ lạnh lẽo thế này nàng lại có thể ngủ quên, và lại còn rất ư là ngon lành, chẳng bận tâm và rất thư thái...dễ..chịu.....Giấc mộng đẹp bị phá đám khi bên ngoài vang lên những tiếng gầm rú, xô xát, dầm đạp và còn cả mùi máu tanh tươi nữa.....

Mở mắt một cách đầy bất mãn, hé thấy con vệt đang run lấy bầy đậu trên một cành cây khô cạnh nàng, mắt hướng ra cửa động...

-Có chuyện gì?[giọng nói lạnh ngang ngửa nhiệt độ nơi đây]

-Bên ngoài đang diễn ra...trận chiến.

-Trận chiến gì?

-Trận chiến của...của.....

-Còn ko mau nói, muốn chết? [nàng là đang bực mình, nghe thấy cái giọng lú lú, lấp bắp của con vệt đang sợ hãi cùng lạnh mà làm áu nóng sôi phùng phùng => nàng rất dễ nổi nóng]

-A...của...những dị thú thượng cấp đại nhân....Linh Xà Dị Thức đại nhân cùng một...một dị thú thượng cấp...không..không thuộc sự cai trị của...Cung Vô Tâm..

Gì đây? Trận chiến của dị thú à? Nàng thực là tò mò a~ trước giờ chỉ thấy người giao chiến hoặc những con thú hoang đấu đá nhau thôi, chứ nào có xem dị thú chiến bao giờ. Từ xưa thì dị thú đã rất có tính đoàn kết và kỉ cương nề nếp và cấp bậc y như con người, vì thế những trận chiến như thế này rất khó có thể chứng kiến a~

Máu tò mò lại nổi lên, nàng lon ton chạy ra ngoài như đang đi dạo phố, đi chơi ấy. Nhưng cứ nhiên ko phát ra một tiếng động nhỏ nào nhé ^0^...

Trước mắt nàng là một khung cảnh vô cùng...tráng lệ. Với bên trái.....ánh sáng rực rỡ toát ra cùng những ngọn lửa bay tứ loạn trên không trung, một con măng xà đỏ chóc đang há cái mồm to lớn chi chi chit những răng cùng bốn cây răng nanh nhọn đầy nọc độc. Có lẽ sức mạnh của nó là hỏa, những ngọn lửa đỏ rực bùng bùng cháy từ trong miệng nó phun ra mãnh liệt chia thành một nhánh chín nhánh thẳng vào kẻ thù và những nhánh nhỏ khác thiêu rụi các sự vật quanh kẻ thù đó.

Bên phải là một con Nhện với một màu đen u ám cùng lác đác những sợi lông dài, độc. Con nhện không ngừng phun tơ từ trong cái miệng được “bảo vệ” bởi 2 chiếc càng to và khỏe. 8 cái chân to kền kền mà vững chắc. Vô số sợi tơ trắng muốt nhưng chứa đầy nọc độc không ngừng chống trả cùng bảo vệ nó.

Mỗi lần một tia lửa được phun ra từ miệng của măng xà là mỗi lần chúng được dập tắt ở khoảng cách ăn toàn bằng những sợi tơ ẩm ướt đầy nọc độc.

Cả hai bọn chúng to lớn đến kinh khủng, nếu so con vệt đang lấy bầy run trong động kia với 1 trong 2 con vật này thì quả thực rất tức cười. Con vệt ấy chỉ bé tí teo bằng 1/4...chiếc càng của con nhện đen nhem kia thôi. Nhìn cũng đủ biết chúng có lực tấn công cùng phòng thủ mạnh đến cỡ nào rồi.

Nhưng mùi máu, mùi máu là ở đâu a? Trời tối đen, chỉ được thắp sáng qua những ánh lửa của măng xà kia thôi, quan sát tình hình ở đây hảo khó a~ Nhờ khứu giác nhạy bén của nàng vậy....

Là ở trên thân người của con măng xà a~ Nó bị thương rồi, thế thì chẳng bao lâu nữa sẽ kiệt sức à xem....Nhìn, nhìn, nhìn...Nàng là đang nhìn cái hình dáng của nó khi trở thành con người a~ Nếu mỹ thì nàng cứu, còn ko thì...tự sinh tự diệt *nhún vai*

Nhìn ra rồi nga~ Hả hình tướng mạo cũng thuộc hàng...tiểu mỹ nam, bởi vì hình dáng đó cũng chỉ khoảng 15 16 tuổi gì đó thôi à...Mắt phượng mày ngài, mũi ôi đỏ, dáng người thư sinh tỹ....nhưng vẫn đẹp....hấchắc...cứu thôi....

Háo sắc đại sư tỷ – Vũ Hoàng Linh bây giờ nổi lên máu hám trai đẹp ngay lúc căng thẳng như thế này @.@! Nhưng cũng may nó ko làm mờ lý trí, vẫn còn chút tư duy nên đang chờ cơ hội bày ra cứu...hắn a~

Nàng từ nãy giờ đứng đây cũng khá lâu rồi. Nàng phát hiện ra sau cứ mỗi 30 chiêu mà con măng xà kia vừa phun lửa, vừa tấn công, vừa lợi dụng độ dẻo chắc của xương loài xà thì con nhện đen lại để lộ một

sơ hở, cứ như sau một lúc đánh liên tiếp thì nó lại cần một chút linh khí để hấp thụ thay cho năng lượng chiến đấu.

Đó cũng là lý do con nhện đen này có thể duy trì lâu như thế. Con măng xà đỏ kia sắp kiệt sức rồi, sau những đòn tấn công mãnh liệt....nhưng ko gây ra mấy là thương tổn cho nhện đen. Thế thượng phong đang nghiêng về phía con nhện ấy. Phun ra hàng ngàn các sợi tơ chứa đầy nọc độc ẩm ướt, không ngừng hướng phía con măng xà mà tấn công.

Nhận biết tình thế nguy kịch, nàng nhanh chóng phi thân ra. Một bóng đen với tốc độ chớp nhoáng hướng phía con măng xà và nhện đen mà tới. Bóng đen đó dùng thân người mình chắn ăng xà to lớn đồng thời vận công tạo kết giới cho nó. Một đạo ánh sáng màu đỏ bao bọc cơ thể nàng, rồi dần rộng ra phía con măng xà ấy. Kết giới lửa này vừa có thể bảo vệ nó, vừa có thể giúp nó có thể hồi phục năng lượng tiêu hao và giảm nội ngoại thương của nó.

-Mau hóa thành hình người để vận công....

Nàng nói, âm thanh lạnh lẽo vang lên như thúc giục. Những sợi tơ độc bao lấy cơ thể nhỏ bé của nàng, dần dần nàng chìm sâu vào trong những sợi tơ trắng muốt, ẩm ướt ấy.

26. Chương 26

Chương 27:

Thử ở trong kén...nhện, nàng thấy cũng mềm mại và ấm áp lắm, chỉ có điều hơi ngột ngạt và ẩm ướt thôi. Chắc giờ này mỹ nam măng xà kia cũng biến thành người rồi nhỉ, nàng phải mau mau chóng chóng giết con nhện đen nhem bẩn nhũu gớm ghiếc này mới được.

“Con này ko sợ lửa, ko biết nó có sợ băng ko nhỉ, ừm....chắc là ko đâu, hay là cho sấm chớp đánh chết nó nhỉ....Hahahah..được đó, ta chưa sử dụng sấm chớp bao giờ, bây giờ sử dụng làm ko khí thêm vui thôi.....hấchắc” – Suy nghĩ thâm độc của nàng.

Bên ngoài, con nhện đen vẫn đang cố gắng phá vỡ cái kết giới lửa đáng sợ đó của nàng. Bởi vì trong đó, con măng xà ấy đã biến thành người, một khi nó hấp thụ năng lượng dưới hình thể con người thì nó sẽ mạnh hơn, khả năng phòng thủ và tấn công cũng cao hơn....Con măng xà này chỉ mới chập chững bước lên cấp thượng đẳng dị thú khoảng 100 năm thôi(tương đương 700 tuổi) nên so với con nhện đen tu luyện luyện 900 tuổi như nó(tương đương 300 năm thượng đẳng) ko lấy làm đáng sợ là mấy(t/g: hơn nhau 10 năm thôi thì công lực đã khác hẳn nhau rồi, dị thú thượng đẳng mà^^).

Nhưng nó ở dưới dạng con người mà hấp thụ linh hỏa khí thì lại khác(t/g: Dị thú ko thể hấp thụ linh khí khi ở hình thể con người, nhưng một khi hấp thụ được thì quả là đáng sợ..).

Không hề để ý đến cái kén kia, chắc có lẽ nó nghĩ rằng nàng chỉ là một người thường lọt vào cái kén toàn độc ấy đã chết từ lâu rồi. Nó nào có biết, ở trong đó nàng đang thôn tính xem giết nó bằng cách nào đây a~....

Hàng ngàn tia hồng quan xuyên qua các khe hở ở kén rực hồng cả vùng trời. Rồi từng chút, từng chút một những tia hồng quan ấy hóa lửa thiêu đốt luôn cái kén ẩm ướt, thiêu cả những vật xung quanh nó.

Dần dần, những sợi tơ cháy hết toàn bộ, chỉ còn lại một ngọn lửa rực đỏ đang cháy trên ko trung...Ngọn lửa pháp phòng đỏ đến đáng sợ, đem tất cả các sự vật mang theo dư âm đó. Nhiệt độ mãnh liệt này ko ngừng tăng lên với mức độ khủng khiếp. tất cả mọi thứ cứ ngỡ như đang tan chảy, nhưng ko....ko có một vết tích nào gọi là cháy cả huống chi là chảy.

Nàng là nàng đang muốn tiếp năng lượng cho tiểu mỹ nam đang được kết giới lửa đỏ của nàng bao bọc a~ Cảm nhận được con nhện đen nhem kia đang rất khó chịu dưới nhiệt độ của “lò luyện đan” này, còn cơ hội nào tốt hơn là kẻ thù đang trong tình trạng lung túng mà đánh lên chứ(t/g: thông cảm cho tỷ ấy, là do một ninja phải hành động như thế nên tỷ ấy “ngựa quen đường cũ” ạ....).

Không còn chờ đợi, nàng đưa tay ngang ngực, hai bàn tay áp vào nhau, những ngón kia co lại chỉ riêng ngón trỏ và ngón giữa vẫn thế, tạo nên một thuật niệm chú.(t/g: ai coi phim Lưu Bá Ôn biết liền à...)

Miếng lấm bầm gì đó, những tán cây trên đầu che phủ bầu trời bỗng nhiên rực cháy một cách ko rõ nguyên nhân. Ánh lửa đỏ rực cả một góc rừng. Trả lại một bầu trời của nhân loại.

Nhưng chẳng bao lâu sau đó, mấy mù lại kéo đến dày đặc mà nhiệt độ nóng bức ở dưới này vẫn ko thay đổi. Trong những đám mây đen đó, những tia điện nhỏ xoẹt qua thoang thoảng làm cho người ta có dự cảm ko lành.

Chưa kịp phỏng đoán vấn đề thì “xoẹt...xoẹt...rầm..ầm...ầm..ầm” Một đạo tia lửa điện xé toạc bầu trời. Tiếp theo đó là những tiếng rầm rú mang theo như tiếng thét của địa ngục kêu gọi một linh hồn về với địa phủ. Và linh hồn đó chính là con dị thú thượng đẳng Nhện đen kia. Trong lúc nó đang bàng hoàng về tiếng sấm lúc này thì lại “ầm..ầm”....

Lại là lửa, nhưng lần này là lửa của trời, cháy rừng rực trên người con nhện. Nó gào thét, giãy dụa, cố gắng dùng những sợi tơ còn sót lại dập tắt ngọn lửa ấy nhưng mà....đó là lửa trời, đâu có dễ dàng dập tắt như thế.....

-Hahahahaha.....Cảm giác thế nào? Hảo thoát mái, đúng ko...hahahaha

Tiếng cười man rợ từ trong ánh lửa đỏ đang cháy giữa ko trung này giờ vang lên đầy ghê rợn. Giọng điệu tàn độc đến âm lãnh....Bóng lửa ấy từ từ mờ nhạt rồi mất hẳn...

Một bóng đen với thân hình, những đường cong lộ ra khá rõ nét(t/g: do cái kết giới lửa và bầu trời mới vừa “giải thoát” nên nó rõ..^^). Chiếc mặt nạ nam vàng che lại hầu như toàn bộ khuôn mặt, chỉ còn lại ánh mắt khát máu cùng đôi môi đỏ mọng đang cười..xinh đẹp.

Phi thân đến con nhện đang cháy và ko ngừng giãy từ kia(t/g: cái này theo nghĩa giãy chết ạ..^^).

-Người là sống dai hay cứng đầu ko chịu chết...Đồ bẩn thủ ghê tởm, chết đi cho khuất mắt ta....

Chướng mắt lắm rồi cái cảnh nó cứ ko chịu chết, nàng tiện tay lấy một ám khí trong người ra, phi thẳng đến điểm huyết[yếu điểm, điểm chết] của nó, một ám khí có khắc hình hoa anh túc...

Kiếp trước nàng rất thích hoa anh túc, vì thế kí hiệu trên ám khí của nàng cũng có một đóa hoa anh túc như thế.

Bất khả kháng, mặc cho ngọn lửa trời vẫn còn đang hùng hực cháy, con nhện ngã sập xuống đất. Ám khí vẫn còn hằn sâu trong điểm huyết kia.

Ngọn lửa cùng phai dần rồi mất hẳn, bầu trời cũng tan đi nhưng đám mây đen, ở một góc trời nào đó, ánh hồng quang rực rỡ, bình minh đã lên rồi.

Từ khi bước chân vào Đỉnh Vân Thiên này đây là lần đầu tiên nàng thấy ánh sang lọt xuống, chiếu sang ôn hòa xua đi bao nhiêu âm khí. Khung cảnh bây giờ cũng chẳng làm đẹp mắt. Đường như mọi thứ ở đây không phải cháy rụi[do lửa của nàng, trời, dị thú mãnh xà] thì cũng là đen nhẻm[do dính độc của nhện đen].

Thu lại kết giới lửa quanh tiểu mỹ nam, dường như hắn đang ngủ a~ Mắt phượng mày ngài, đôi mi cong khép hờ, đôi môi quyến rũ, hơi thở đều đặn trong thật bình yên.

Nàng nâng hắn dựa vào một cây cổ thụ to với tán lá rộng. Vậy mà ko tỉnh a~ Ngủ say thật, nhìn hảo soái, tuy có chút trẻ con hiện hữu nhưng khuôn mặt hảo hảo hiện rõ đường nét của một đại đại soái ca sau này nga~

Nàng đi lại hang động tối qua nàng ở, chiếc mặt nạ mạ vàng đã được tháo ra từ lâu, nhưng trên người vẫn là bộ đồ bó sát đen huyền quyến rũ.

Cái hang động này ko có gì đặc biệt lắm, điều duy nhất tạo cho người ta sự huyền bí chính là phía trước nó hoàn toàn bị che khuất bởi những dây leo, cây cỏ cao. Nếu không phải con vệt ấy dẫn nàng vào thì chưa chắc nàng biết ở chốn này có một cái động.

Vẫn là con vệt ấy, nhưng nó có vẻ đang rất ư là sợ sệt, run cầm cập ở...dưới đất.

-Ra đây.....

-Ếc.....

“vù vù...”

Con vệt hốt hoảng khi nghe tiếng nàng, gấp rút vỗ cánh bay. Nhưng mà hướng nó đi là chỗ con sói xám í. Ấy...nó sợ bay mất luôn rồi. Nàng cũng chẳng màng mà bắt lại, dù sao thì cũng có tiểu mỹ nam rồi, lát dẫn dụ hắn đến hơi Vỹ Phong, tiểu mỹ nam là thượng cấp dị thú chắc chắn có thể gặp Vỹ Phong a~

Lại đi ra góc cây ấy, “hiện trường” bây giờ đã bị xua đi bớt phần nào hoang tàn, có lẽ vì gió thổi bay đi những tro tàn sót lại. Tiểu mỹ nam còn ở đó, đôi mắt khép lơ đãng, mái tóc phất phơ theo gió. Vài giọt mồ hôi trên trán chảy theo đường nét của khuôn mặt, rơi tòm xuống bộ y phục tử y kia. Đôi môi mềm, mũi thẳng, mày ngài, mắt mi. Thật là một sự kết hợp của đất trời đã ưu ái cho những loài dị thú cấp à....

1 canh giờ trôi qua.....Nàng bực mình rồi nga~ Đã đang gấp rồi còn gấp tên ngu như chết thể này thì làm sao mà có thể tới nơi đây. Hắn tuy đẹp thì có đẹp, nhưng làm mất thời gian của nàng như thể nàng hảo tức tối a~(t/g: tỷ này lạ vô đối, ngang như cua í...)

Nàng vốn thuộc top người không biết thương hoa tiếc ngọc nha~ Tuy có khoái cái bề ngoài đôi chút nhưng làm lỡ đại sự thì nàng không tiếc vùi hoa dập liễu ầu....

Nàng đứng phắt dậy, nheo mắt nhìn hắn, vậy mà hắn cứ trơ trơ ra í(t/g: anh í ngu, có biết gì đâu a~....). Bực dọc!

Bị “ức chế” quá khắc, não bắt đầu “tức giận”, điều khiển các nơtron thần kinh “bạo lực” hoạt động. Lập tức nhận được tính hiệu, cơ chân phản ứng, co lên và duỗi ra mang theo...chút lực. Ngay sau đó “Rầm”....

Nhận được cú đá trời giáng của nàng, nạn nhân từ góc cây lăn lóc ra gần 5m(t/g: ta chem gió....a~). Tiểu mỹ nhân ngồi dậy với khuôn mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Xoa xoa chỗ đau, mở to đôi mắt màu...cam(t/g: do anh í là dị thú hệ hỏa) sang bừng. Ủy khuất nói:

-A~ Tên nào dám đá vào mông ta, ta đốt chết người...

Ặc thì ra là nàng đá tiểu mông mông của hắn, vậy ra lúc nãy hắn...xoa mông @.@!!

-Là ta, người đã ngủ 3 tháng rồi đó...(t/g: nói láo trắng trợn =.=!)

-Gi? 3 tháng? Ask.....

Trợn tròn đôi mắt nhìn nàng, ngạc nhiên hết cỡ...và tin cái rụp luôn... “Vù...vù...” Một tiếng xé gió vang lên giữa khu rừng già, và cùng lúc đó là cái bóng tim tím vùn vụt chạy đi. “vù... vù...” lại một cái bóng...đen nữa lướt qua không gian chạy một cách vội vã đuổi theo...

27. Chương 27

Chương 28: Thiên Vỹ Phong – Đại đại mỹ nam...

Đỉnh Vân Thiên – Một ngọn núi mang danh “Địa ngục trần thế” không phải bởi vì nó là nơi ở của “Diêm la thế gian” mà chỉ đơn giản rằng nó là một nơi đầy rẫy nguy hiểm. Một khi bước vào thì y như rằng bước vào cánh cổng của thần chết. Nó mang một không khí ảm đạm, một khung cảnh âm u đến lạ kì bởi không một tia sáng nào có thể dễ dàng vượt qua những tán lá dày đặc ở đây.

Từ bên ngoài nhìn vào, đỉnh vân thiên tràn đầy linh khí nhưng cũng tràn đầy sát khí. Bởi vì nơi đây chính là một nơi hội tụ đủ “thiên thời – địa lợi – nhân hòa”. Không phải vào vào ra ra dễ như đi chợ, bìa rừng của nó có một làn sương mù chứa nhìn âm khí do âm hồn tạo thành. Nó chỉ tồn tại ở chân núi để bảo bọc con người không tự do đi lại.

Nhưng làn sương âm khí ấy sẽ mất đi vào giờ thiêng, cái giờ mà mặt trời lên cao nhất, đỉnh điểm của nhật minh và chỉ khoảng 3 khắc. Và nàng may mắn đến ngay trong 3 khắc linh thiêng đó ~> bắt đi một cuộc chiến.

Và ngay trong ấy, ngay trong Đỉnh Vân Thiên, có 2 bóng đen không ngừng “rượt đuổi nhau”(t/g: thật ra là chạy theo ý a..). Bóng đen đằng trước di chuyển nhanh như chớp, cố gắng luồn lách, lắt léo nhất có thể

nhằm cắt đuôi bám dí đằng sau.(t/g: tiểu mỹ nam biết nàng theo a~ do đang gấp gáp nên không tiện ngừng lại mà “chiến”...).

Giờn à? Nàng dù sao cũng là một ninja cao cấp nhất nga~ Vả lại tài năng của nàng thiên về vận tốc chớp nhoáng cùng thủ thuật siêu việt(t/g: có các ninja thiên về máy tính như hacker, thiên về sức mạnh, thiên về kiếm đạo..v...v..). Muốn cắt đuôi nàng đã không phải dễ, nay lại có thêm khinh nội công thì tưởng rằng dễ lắm chắc? Mím cười gian trá nàng cứ luồn qua cây này, lách qua tảng đá kia, hướng theo bóng đen phía trước mà chạy....

Không còn cách nào khác, dù sao thì lãnh địa của Cung chủ vẫn là quan trọng nhất, đuổi tên phía sau trước đã – Một ý nghĩ xoẹt qua trong đầu của tiểu mỹ nam. Đổi hướng tức tốc, rẽ 180o nhanh như chớp. Dù sao thì cũng là măng xà, tốc độ xoay người phản ứng cũng chẳng phải tầm thường.

Bóng đen tím đỏ bỗng chốc lao trở về hướng nàng với một tốc độ ánh sáng. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng phản ứng của nàng cũng nhanh ko kém. Xê dịch người sang phải một chút, thế là cái bóng ấy lướt ngang qua nàng một tiếng xé gió rất cả da mặt(t/g: lão..).

“Xào...” Một chân đạp vào thân cây cổ thụ phía trước, do mất đà nên lực đạp hơi bị mạnh tạo nên một lỗ hổng sâu trên thân cây. Lại lấy tốc độ đó, lại một lần nữa lao đến nàng.

Nhưng lần này nàng ko chọn biện pháp né nữa mà “chơi” trực diện luôn. Lấy từ trong người ra một mảnh ngọc đen lấp lánh, dường như là bị tách ra từ một miếng ngọc bội(t/g: có ai còn nhớ ngọc bội Đinh Vân Thiên làm bằng kim cương đen ko?...)

Ánh sáng lấp lánh từ miếng ngọc bội hắt ra tạo thành những tia sáng có 1 không 2, chiếu thẳng vào mắt màu cam rực rỡ của tiểu mỹ nam. “Rítttt....” Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên giữa khu rừng già.

.....(Muội cắt bớt mấy đoạn nói nhảm nhá...)

Ở đây chính là đỉnh sơn của Đinh vân thiên rồi. Ở đây không giống như ở chân núi, ở độ cao có thể chạm tới mây xanh này, mọi cảnh vật không phải âm u như ở dưới, cũng không lạnh giá quanh năm băng tuyết bao phủ như những ngọn nàng thường thấy trong TV ở thế kỉ 21.

Mà ở đây rất đẹp, rất đẹp....Xung quanh là dòng song nhỏ, chảy uốn lượn theo từng ngách đá. Được bao phủ bởi một rừng phong rực đỏ và những cây cổ thụ xanh rì, vàng hoe[chú ý là màu của lá, ko phải màu lá vàng rụng a~]. Khung cảnh thực sự rất thơ mộng.

Giữa một rừng thông bạt ngàn lá đỏ chính là những căn nhà nhỏ với trung tâm là một tòa nhà lớn[ko biết sử dụng tiếng hán việt cho từ tòa nhà nì] được trang hoàng khá đơn thuần nhưng sang trọng. Mọi thứ đều được bao bọc bởi màu nâu sẫm của gỗ quý hiếm.

-Người cứ tự nhiên đi, cung chủ đã giao cho người nữa mảnh ngọc bội chứng tỏ người có quyền hạn ngang bằng với Cung chủ. Ta phải đi làm việc của riêng ta[Tiểu mỹ nam cất tiếng]

-Được[nàng cũng nhanh gọn lẹ]

Ngũ tất, thân ảnh của tiểu mỹ nam cũng khẽ nhoáng và biến mất trong rừng phong đỏ lửa. Nàng cũng dời bước đi, từng bước, từng bước một.

Lấy trong người bộ y phục lúc nãy tiểu mỹ nam đưa cho, nàng bước ra bờ suối gần đó thoát y và mục dục canh y[tắm rửa](t/g: đoạn đưa quần áo, hướng dẫn đường đi đã cắt bớt a~)

Lớp y phục sát thủ cũng được thoát ra, bây giờ trên người nàng chỉ còn lại 2 mảnh vải che những thứ cần thiết. Bước chân xuống dòng nước trong lành mát mẻ kia, nàng trầm mình xuống hưởng thụ một chút thư thái mà nơi đây có...

Đường cong quyến rũ khi xuống nước lộ rõ hơn bao giờ hết, trông vô cùng gợi tình. Mái tóc đen huyền nhẹ nhàng theo dòng nước nhấp nhô, vài sợi tóc mai đắm nước ôm sát khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên của nàng.Nhắm mắt, môi anh đào khẽ băng qư câu hát...

Ngồi lặng thinh, quang vắng tanh, em một mình...

Chẳng còn anh, nhưng vẫn kêu cà phê đắng....

Cành hoa trắng, mong manh, rụng trên phôi cây dương cầm....Như chính em muốn héo hắt những chiều mưa....

Bài nhạc xưa, em đã nghe bao nhiêu lần...

Là cô đơn, nỗi nhớ anh nhiều bấy nhiêu....

Cà phê đắng ở trên môi, mà em đắng ở trong lòng....

Không hiểu sao em chẳng khóc mãi nhặt nhòa...

Bỗng vỡ òa, vì những xót xa khi nhận ra mình rất nhớ...

Ngỡ đã quên hình bóng thân quen, mà hôm nay lại nhớ thêm.....v...v...v....

Giọng hát trong trẻo, cao vút lên lời theo từng giọt nước, vương vấn vào ngọn gió bay tận chân trời, vang vọng cả khu rừng....Một giọng hát buồn bã mang theo nỗi nhớ nhung da diết của một người thiếu nữ...Một bài hát của thế kỉ 21.

Bỗng đôi mắt trong trẻo của nàng khẽ mở, hiện diện lên một khung cảnh vô cùng yên bình, thanh tĩnh. Gió thổi, một vài cánh phong rơi xuống suối. Nhìn về nơi ấy....Nàng bất ngờ, vì ở đó, không chỉ có lá phong đỏ rực...

Không xa con suối mà nàng đang tắm ấy. Có một nam nhân tuấn lãng, phiêu dật, mỉa hoặc nhân tâm một cách yêu nhiệt đang lắng lắng nghe, thả hồn vào bài hát(t/g: cho dù không mấy hiểu...).

Vận một bộ tử y hồ hững, một sợi thắt lưng bằng sợi dây mỏng và hồ hững không kém. Ngồi trên một chiếc ghế ngọc được đúc dẻo tinh tế thuần sắc đen huyền.

Phía trên là những sợi dây leo có những đóa hoa dây trải dọc theo chiếc ghế, một màu tím buồn. Màu của hoa phong lan tím, mềm mại như nước.

Mắt phượng nửa khép nửa mở, một đôi đồng tử bạc ngày nào nay chứa đầy sự ôn nhu. Ánh mắt nhẹ nhàng mà quyết liệt, đầy rẫy sự nhớ mong. Muốn khép như không nở, muốn mở nhưng cái âm thanh trong trẻo ấy lại kéo rèm mi cong vút ấy lại. Mây kiếm thư thả không một động tĩnh...

Chiếc mũi cao ráo ngự trị trên khuôn mặt đẹp như điêu khắc, hoàn hảo đến từng chi tiết ấy. Làn môi hồng mềm nhẹ, ướt ươn ướt như nữ nhi. Khóe miệng nhếch tạo nên một đường cong tuyệt mỹ mê hoặc quỷ thần...

Mái tóc mềm như suối nửa buộc nửa xõa. Làn tóc mềm mại chảy trên bờ vai vững chắc ấy, len lỏi xuống xương quai xanh đầy quyến rũ. Vài sợi tóc vương vấn trên khuôn mặt hoàn mỹ, hồ hững bay bay.

Tay trái chống trên thành ghế, chân phải gác dưới chân ghế, tai phải cầm ly rượu nạm bạc. Tạo nên một đại đại mỹ nam vô cùng mỉa hoặc với một tư thế ngồi động lòng yêu quý.

Vài cánh phong đỏ rực xao xuyến bay, vài cánh hoa màu tím vương trên người.....Hơi khó chịu vì giọng hát ấy ngừng lại...Hắn cuối cùng cũng lười biếng khẽ nhếch mi....

Đôi đồng tử bạc sắc như dao, lạnh tựa băng, mỉa hoặc tựa yêu tinh....Hàng mi cong không chớp, cũng chẳng có động tĩnh gì nhưng đôi môi mềm mại hồng hồng ấy có chút động tĩnh.

Từ khóe miệng hiện lên một đường cong rõ nét. Trời đất ơi, nàng sắp chảy máu mũi mất. Cho dù đã gặp hắn nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy hắn trong bộ dạng....gợi tình này a~(t/g: tỷ cũng gợi tình chả kém đó thôi....)

Sực nhớ bây giờ nàng là đang mục dục canh y, vừa hốt hoảng, vừa sửng sốt, vừa đỏ mặt. Nàng phóng cái vèo ra khỏi dòng suối trong mắt ấy...Quần bữa cái bộ y phục rờm rà mà tiểu mỹ nam đưa khi này.....Là một bộ bạch lam y phục....

Bộ dạng sốc sếch, nàng hốt ha hốt hải quay mặt đi tránh ánh mắt đáng sợ ấy. Thiên Vũ Phong hắn dời bước rời khỏi chiếc ghế ngọc. Dáng bộ cao ráo, thần nhiên tạo cho người ta một cảm giác thông dong lạ thường...

Hướng tới thân ảnh nhỏ bé, mềm mại đang chập vọt với bộ quần áo rườm rà kia. Khóe môi lại một lần nữa nhếch lên nụ cười rực rỡ khó tả, quyến rũ dị thường.

-Ta chờ nàng, lâu lắm rồi.

Một giọng nói âm trầm mà tràn đầy ôn nhu, và có một chút gì đó đang...kìm nén. Giọng nói nhỏ nhẹ bên tai, hơi ẩm phả ra làm tim nàng loạn nhịp. Từ phía sau lưng, hân vòng đôi tay rắn chắc ôm người nàng.

Hơi bất ngờ với tiếng nói kia, lại thêm một lực kéo từ phía sau, nàng không chuẩn bị, lọt thỏm vào bờ ngực vạm vỡ kia. Một mùi hương nhẹ nhàng nam tính xộc vào mũi, nàng không khỏi đỏ mặt.

Người nàng hảo hảo mềm nga~ Trên người lại tỏa lên mùi hoa anh đào bất hủ, hân say đắm rồi. Người hân rạo rức một cảm giác nóng bỏng. Dục vọng mà bấy lâu nay ngỡ như đã tắt lịm bỗng chốc dâng trào.

Xoay người nàng lại, khuôn mặt đẹp như thiên tiên hiện ra. Cụp mắt xuống, nàng thực không dám nhìn vào đôi mắt quyến rũ kia nữa. Chỉ biết lao vào bờ ngực kia một lần nữa đỏ mặt.

Hân khá bất ngờ về hành động của nàng a~ Như một con mèo ngoan, nhỏ nhẹ, mềm mại trong lòng hân. Dục vọng một lần nữa càng thêm mãnh liệt.

-Nàng thật bất cần, vận áo như thế này à. Để ta giúp nàng.

28. Chương 28

Chương 29: Rời đi.

TỬ NGUYỆT – PHƯỢNG HOÀNG LINH THỨ

Hân khá bất ngờ về hành động của nàng a~ Như một con mèo ngoan, nhỏ nhẹ, mềm mại trong lòng hân. Dục vọng một lần nữa càng thêm mãnh liệt.

-Nàng thật bất cần, vận áo như thế này à. Để ta giúp nàng..

Bàn tay hân lướt nhẹ đến vòng eo nhỏ nhắn của nàng, chạm đến chiếc thắt lưng bằng lụa mỏng hờ. Nhẹ nhàng rơi xuống đất, chiếc thắt lưng bấy giờ đang nằm chơ chơ trên mặt đất trải đầy lá phong đỏ.

Không còn điểm kết, chiếc áo của nàng cũng hững hờ chênh vênh. Đôi mắt nàng khẽ chớp, hồn đã quay về, nhanh chóng nắm bắt được tình hình hiện tại, nàng vội vã nhặt lên mảnh vải mỏng đang nằm trên lá phong đỏ. Nhanh chóng xoay người, rời khỏi vòm ngực kia, động tác tuy vội vã nhưng khéo léo. Chiếc thắt lưng lại một lần nữa yên vị trên chiếc eo nhỏ nhắn kia.

Trùng mắt nhìn hân, nàng thực sự bức rỗi nga, ngang nhiên “sỉ nhục” nàng như thế(t/g: đối với một ninja, hành động như thế quả thực rất là xúc phạm...*nhún vai*).

-Người định làm gì? – Giọng nàng đánh lại, khuôn mặt có chút sát khí.

Vẫn theo chủ nghĩa làm nhiều hơn nói, hân tiến lại sát nàng. Hân tiến một bước, nàng lùi một bước cho đến khi phía sau nàng là một cây phong cổ thụ to lớn. Hân (lại) vòng 1 tay ôm lấy chiếc eo thon gọn kia, đôi mắt phượng nữa mở nữa khép, đôi đồng tử màu bạc lấp lánh, ôn nhu và...có chút dục vọng. 1 tay còn lại, hân sờ lên khuôn mặt tựa thiên tiên kia. Hơi thở phả nên mặt nàng, nóng bỏng.

-Nàng có biết, ta rất nhớ nàng?

Câu này gọi là gì nhỉ? Là hỏi hay là biểu cảm? chắc có lẽ là cả hai, vì hân thực sự rất nhớ nàng. Hân nhớ hình ảnh của một cô nương trong sang như tiên nữ, lạnh lẽo như mùa đông, tàn nhẫn tựa ác quỷ(t/g: còn nhớ lần ở đảo hoa đào, nàng cho hân một chương í mà...). Trong mắt hân, nàng là một cô nương...à không, phải nói nàng chính là mặt trời duy nhất soi sáng tâm hồn lạnh lẽo, bị bao trùm bởi một màu đen chết chóc của hân. Chỉ có nàng mới có thể làm trái tim hân lỗi nhịp, chỉ có nàng mới có thể làm dục vọng cháy bỏng trong tâm hân trỗi dậy, chỉ có nàng.

Áp sát khuôn mặt yêu nghiệt của mình vào mặt nàng. Hân tận hưởng cảm giác của bao nhớ nhung bao lâu nay tan biến, tận hưởng cái cảm giác mà hânboa lâu nay vẫn mong. Đưa làn môi của mình đến đôi môi

anh đào của nàng, chỉ còn 10cm....7cm....4cm...1cm....Rồi bất chợt, giọng nói của nàng vang lên làm hấn sững lại..

-Người vốn chỉ ham muốn thể xác của ta.

Không một khuôn bậc cảm xúc nào thể hiện trong lời nói ấy. Đôi đồng tử đen láy của nàng bỗng chốc lạnh lẽo. Bờ môi hờ hững buồn lời nói. Khuôn mặt cũng chẳng có một tí ti nào gọi là xúc cảm.

Hấn giật mình, lời nói của nàng...làm cả người hấn trở nên cứng đi. Đầu óc tê dại, cảm giác nhói đau bên lòng ngực trái. Nàng...tại sao lại nói như thế?

Nhìn vào mắt nàng, một cổ cảm giác sợ hãi dâng lên trong tim hấn. “Sợ”...hấn chưa bao giờ biết đến chữ “sợ” cả. Hay nói trắng ra, hấn chưa bao giờ tồn tại những cảm xúc nhưng bây giờ. Phải chăng hấn đã quá vội vã khi làm như thế? Nhưng đó cũng chỉ vì hấn quá yêu nàng, hấn quá nhớ mong nàng thôi. Không lẽ nàng không hiểu?(t/g: rất tiết cho ca, tỷ ấy rất khờ khạo trong chuyện tình cảm.....Đến khi yêu ca rồi mà tỷ ấy vẫn không hề biết cũng nên..)

-Đúng...[chưa kịp nói tiếp thì]

-Cung chủ, mặt thám có tình báo.....

Tiểu mỹ nam măng xà từ đâu “chui” ra bất ngờ lên tiếng, phá vỡ không khí căng thẳng hiện hữu.(t/g: tiểu mỹ nam ơi tiểu mỹ nam, người thật đáng trách, người cắt lời ca ấy rồi, sau này sẽ có chuyện lớn về vấn đề này đây....haiz...). Tuy hấn thấy tình cảm trước mắt, nhưng mà hấn đâu có làm gì được, chuyện hệ trọng nếu không cho cung chủ biết thì nhất định sẽ không xong đâu...

Khó chịu với tình hình bây giờ, hấn bực dọc buồn ra đúng một chữ. Âm thanh không lớn nhưng vạn phần âm lãnh:

-Lui.

Nhận được mệnh lệnh, tiểu mỹ nam đành rút trước chứ tình hình này ở lại thì không ổn a.

-Chuyện này để sau, người vào đi.

Lại là cái giọng khô khốc không cảm xúc của nàng vang lên. Hấn tuy bực dọc nhưng đành phải đi vào thôi bởi vì một khi mặt thám có tình báo quan trọng thì cung chủ mới đích thân giải quyết.(t/g: để vợ lên đầu, trường sinh bắt từ...)

-Đi cùng ta.

Nắm lấy tay nàng, hấn định dẫn nàng vào. Nào ngờ “phăng” một tiếng, nàng rút tay mình ra khỏi hấn một cách thô bạo. Còn biết làm gì hơn, hấn đành đi trước để nàng mới có thể theo sau.

.....

Ở đại sảnh:

-Lý Tịch Thiên bắt đầu lên kế hoạch rồi sao?

-Vâng, thưa cung chủ. Hấn cho chuẩn bị kị binh, ngày đem thao luyện, tìm khắp kinh thành những đại học sĩ tài giỏi, mượn quân của hoàng thượng chuẩn bị nghênh chiến, hoàng thượng hạ thánh chỉ cho Thừa Ly vị tướng tài của nhà Lữ(t/g: Nhà Lữ giống như nhà Minh, nhà Thanh vậy á. Tên đại diện của triều đại..) lãnh quân hỗ trợ...bla..bla..bla

-Được rồi, lui xuống.

Ngũ tât, tên hấn y nhân quỳ rạp dưới gối bấm tấu với hấn này giờ lui xuống. Tiểu mỹ nam đứng kế bên này giờ vẫn đang nghe nghe ngóng ngóng xem xét tình hình. Đôi mắt màu cam sáng bừng, một vài giọt mồ hôi lăn xuống khuôn mặt “bêbi” của hấn, vài sợi tóc mai dăm ước áp sát vào khuôn mặt, từng đường nét quyến rũ rõ hơn, nhưng nhìn vẫn rất dễ thương và “con trẻ”. Chắc có lẽ hấn đang đổ mồ hôi lạnh khi nhìn nữ nhân bạch lam y kia.

Nàng ngồi gần đấy, khuôn mặt lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc. Đôi mắt đen lầy to tròn ngây thơ lúc nào(t/g: lúc ở bờ suối á...) nay trở nên lạnh lẽo vô hồn. Đôi môi anh đào mím chặt ko thốt một lời. Tay nắm thành quyền, móng tay bầu chặt vào da thịt đau điếng. Quanh người dường như bao trùm bởi làn mây đen dày sát khí vô cùng lạnh lẽo.

Nàng là nàng đang nóng giận chuyện của Thiên Vũ Phong, nay lại nhắc đến Lý Tịch Thiên làm nàng nhớ đến cái quá khứ đầm máu kia. Tâm trạng vốn không tốt giờ càng trở nên đáng sợ.

Hắn Vũ Phong cũng đã nghe lời của mật thám nói, nhìn thấy tình trạng không thể nào tốt của nàng. Đôi mày kiếm nhíu lại, mắt phượng khẽ lay. Đôi đồng tử bạc hiện lên tia ba động. Vài sợi tóc từ trên búi tóc rớt xuống, chảy dài trên khuôn mặt được thượng đế ưu đãi kia, rớt xuống cả chiếc cổ rắn chắc, bờ ngực vạm vỡ. Dáng vẻ yêu nghiệt, phong thái cao cao tại thượng tựa một đức quân vương.

-Dạ Hỏa, lui.

Ngũ tặc, tiểu mỹ nam nhanh chóng lui xuống. Còn ở lại đây phút giây nào nữa chắc hẳn đột quỵ vì tình hình trước mặt quá. Một đại sảnh rộng lớn được lộng lẫy và uy nghiêm giờ chỉ còn lại Vũ Phong và nàng. Không khí ngột ngạt bao trùm cả sảnh.

-Nàng có kế hoạch gì?[Hắn đành phải lên tiếng phá tan không khí]

-Nội ứng ngoại hợp.[4 chữ hữu nghĩa]

-.....asjkhsf....#\$\$%^&*

-FGHJKTYU6&*&*(IU....

Tiếng nói vẫn vang lên đều đều trong sảnh, nhưng trên hết là nó mang một hơi lạnh rợn người, sát khí và chết chóc. Một cuộc đại chiến sắp đến, hứa hẹn những tháng ngày bình yên sẽ khép lại.

.....

Hoàng hôn đỏ, rừng phong đỏ. Mọi thứ ở đây rực rỡ màu lửa, màu của tình yêu nồng cháy. Nhưng cũng nơi đây, chứa đầy oán hận đầm máu.

Tiếng sáo réo rất từ vang lên ngập cả một vùng trời. Tiếng sáo đó không ai khác chính là do nàng thổi. Nàng là nàng không muốn đi về đường lúc trước đã đi, tức là ngang qua khu rừng đó nữa. Không phải nàng sợ, nhưng nàng không muốn trở về kinh thành nữa, và tâm trạng nàng đang cực kì xấu, không muốn giết những dị thú ở đây, vì nó sẽ còn hữu dụng sao này.

Không lâu sau...

Trên bầu trời bị nhuộm màu đỏ kia, một con phượng hoàng vàng rực bay lượn không ngừng. Những sợi lông của nó vàng óng ánh, đôi mắt màu xanh lá vô cùng sang trọng. Cái đuôi dài và rực rỡ. Cứ mỗi lần đập cánh của nó thì những lá phong đỏ lại bị xoáy lên cuộn tròn lại bay lên cao và cháy lại.

Ở dưới này, nàng ném lên con phượng hoàng thanh sáo ngọc. Cú ném ko mạnh của chả nhẹ, phượng hoàng ấy dễ dàng bắt được cây sáo.

Ngàn vạn tia sáng vàng rực từ con phượng hoàng phát sang. Làm những người + dị thú ở đây phải khiếp lại đôi mi mắt nếu không muốn tia sang ấy làm hỏng mắt. Vũ Phong cũng không ngoại lệ, hắn nhắm lại đôi mắt phượng, đôi mày kiếm (lại) chau vào nhau, dung tay áo che bớt ánh sang kia. Tiểu mỹ nam Dạ Hỏa còn hơn nữa, cu cậu mặt nhăn như khi ăn ớt, dung cả 2 tay bịt chặt mắt, xoay lưng lại phía ánh sang....Làm hơi thái quá a~

Ánh sang mờ dần...mờ dần rồi tắt hẳn, mọi người mở mắt ra. Trước mặt là một mỹ nhân diễm lệ với vẻ đẹp sắc sảo với bộ lam y mỹ lệ và ấn ký hình đóa Hoa Liên trước trán. Nàng ta chính là linh thú, linh thú canh giữ Dị Thú Giới từ trước đến giờ chỉ có mặt trong truyền thuyết.

Nàng Hoàng Linh cũng đứng cách đó không xa, nàng nhìn thấy hắn cũng Dạ Hỏa nhìn chăm chăm vào Tử Nguyệt (Linh thú Phượng Hoàng) chỉ mỉm cười nhẹ, nụ cười không vui và còn vẻ chua xót, đôi mắt đã lạnh nay còn băng giá gấp vạn lần.(t/g: tỷ này tướng Phong ca thích chị Nguyệt...haiz...người ta chỉ là quan sát "Kì trân dị bảo" để hiểu biết rộng rãi thôi mà)...

-Tử Nguyệt, đi.[đi đến chỗ Tử Nguyệt ko thèm nhìn một lần đến đôi mắt đang luyến tiếc của hắn]

Nhận lệnh, Tử Nguyệt không nói nhiều, miệng chỉ niệm câu thần chú gì đó. Quanh thân 2 người bao bọc một màng hào quang chớp nhoáng, sau đó hóa thành lửa đỏ rực. Nhanh chóng, đám lửa bay lên trời, ầm ầm hiện hiện 2 thân ảnh của 2 vị mỹ nhân yêu nghiệt động lòng người. Dần dần, đám lửa chỉ còn là một đốm lửa nhỏ, rồi từ từ biến mất ở chân trời xa kia. Mặt trời cũng một mỗi lặn xuống phía sau ngọn Đỉnh Vân Thiên.

29. Chương 29

Chương 30: Kế hoạch phát triển.

Người ta thường nói: “Giặc đến ào ào như vũ bão thì không sợ, chỉ sợ giặc gặm nhấm như tằm ăn dâu”. Đúng như thế, nàng sẽ theo câu tục ngữ này mà làm. Nhưng có điều, nàng sẽ biến thể nó một cách khéo léo. Thù trong giặc ngoài, thử hỏi ai có thể cầm cự được lâu dài chứ.

Tạm gác những suy nghĩ riêng tư của mình, lo cho đại sự là phần tất yếu. Trước tiên phải trả xong mối thù mà Lý Tịch Thiên đã nợ nàng, sau đó, khoảng thời gian còn lại tha hồ mà sống cho bản thân.

Về đến kinh thành chỉ trong phút chốc. Nhưng có điều nàng không hướng về quốc sư phủ hay hoàng thành. Cái nàng hướng đến chính là Ngọc Diệm Sơn Trang – Nơi có dị thú là Thanh Long cai quản.

Trích:

Thanh Luân Nhật(Thanh Long): Thành lập, quản lí Ngọc Diệm sơn trang, xây dựng Ngọc Diệm sơn trang thành sơn trang mạnh nhất, nổi tiếng nhất trong giang hồ.

Nàng phải củng cố lại thế lực, chọn ra một số nhân tài để “gặm nhấm” thế lực của Lý Tịch Thiên. Ngao Thiên Khai tập hợp lại 4 tứ linh gồm: Thanh Long, Phượng Hoàng, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Nàng bắt đầu triển khai kế hoạch.

Một phần của nó như sau:

*Thanh Long – Thanh Luân Nhật sẽ mượn danh tiếng của Ngọc Diệm Sơn Trang nổi danh trên giang hồ bao lâu nay để gây áp đảo các sơn trang khác nhằm mục đích tạo tiếng vang đến tai triều đình. Đồng thời lấy sức mạnh của Ngọc Diệm bắt các sơn trang khác phục tùng và vờn lực lượng.

*Phượng Hoàng – Vũ Tử Nguyệt nâng cao danh tiếng của Ngọc Diệm lâu(Kì Viện), đưa những vũ nương đã được đào tạo trà trộn vào thế lực của Lý Tịch Thiên. Ăn mòn độ tinh nhuệ số quân lính trong đó bằng điệu múa làm suy giảm khả năng hoạt động của não kiểu như một loại mê hồn thuật.

*Bạch Hổ – Bạch Lạc Sư sẽ âm thầm làm thâm hụt ngân khố được chuyển tải từ hoàng cung đến với quân lính đang thao luyện bằng cách cướp tiêu. Đưa những sát thủ được huấn luyện khắc khe trao đổi thành người của đoàn tiêu và gia nhập vào đội ngũ của quân lính của Hoàng Thượng.

*Huyền Vũ – Huyền Châu Dạ tiếp tục nghe ngóng tin tức của hoàng thành, các bậc quan lại cấp cao để tiện cho việc hành động. Nhằm mang lại sự ăn khớp cho các con “Virus” thả và quân lính của Hoàng cung và quân lính của Lý Tịch Thiên. Đồng thời tìm cơ hội giết chết một số nhân vật chủ chốt của cuộc chiến tranh sắp xảy ra này.

*Vương gia Dị Thú Giới – Ngao Thiên Khai đã trà trộn vào Hoàng Cung từ lâu, lấy được sự tin tưởng của các đại tướng và các triều thần. Nay chỉ cần tìm cơ hội tiếp cận Thừa Ly – vị đại tướng được Hoàng Thượng ứng chỉ để điều binh lãnh chiến, đưa ra những kế hoạch được coi là “Lưỡng toàn kỳ mỹ” làm mờ mắt Thừa Ly, rồi sao đó từ trong những sơ hở của nó mà cắt bớt từ từ quân lính.

*Còn nàng – Vũ Hoàng Linh xưa nay chỉ ẩn trong lớp bọc của nữ nhi nghĩa tử của Quốc Sư Văn Phàm sẽ tạm thời biến mất để mang đến sự trở lại của Vũ Sát Âm Kì đã mất tích từ lâu. Cung chủ Ngọc Diệm Cung lộ diện, trực tiếp náo loạn giang hồ. Một giang hồ đẫm máu bắt đầu được mở ra.

Về phần Vỹ Phong, nàng sẽ đưa AKỳ và ASở đến để giúp hắn thu phục những dị thú cấp cao chưa chịu phục hắn(AKỳ ASở là cháu của sư mẫu, tức là những con người duy nhất có mặt ở dị thú giới để điều

khể di thú). Đồng thời mang những di thú cấp cao ở Di Thú Giới sang đây chuẩn bị cho cuộc tấn công chẳng bao lâu nữa. Lâm Vỹ, Lâm Thanh, Phi Long, Phi Vũ cũng được nàng gửi sang đây để cùng thuộc hạ của hần xây dựng thế lực ở Cung Vô Tâm. Cung Vô Tâm trong thời gian này sẽ không gây động tĩnh trên giang hồ nhằm tránh đá động đến Ngọc Diệm Cung(tránh tình trạng gà nhà đá gà nhà).

.....
Đêm ở Ngọc Diệm Sơn Trang vô cùng yên tĩnh. Vầng trăng tròn to oạch, tỏ muôn vàn tia sáng vàng vạc xuống xua tan đi bớt cái bóng đêm tĩnh mịch. Gió Thổi hiu hắt làm những cành cây xao động.

Nàng ngồi trênnóc nhà hóng gió. Phút chốc, thời gian như ngừng trôi. Nhắm mắt tận hưởng chút không khí yên bình này, không lâu nữa thôi, thiên hạ sẽ đại biến, vạn vật nhuộm một màu máu tươi tanh nồng. Nàng biết sẽ như thế, bởi vì trước khi mỗi hận được giải quyết triệt để thì thế gian này không thể nào yên ổn.

Nhắm mắt lại, thả tâm trí bên yên theo gió thoảng. Một cảm xúc dâng trào trong tim nàng, hình bóng của Vỹ Phong hiện lên. Hình ảnh của hần ở Hư Vô Hỏa Bằng Động, ở Đào Hoa Đảo, ở Hội Hoa Đăng và cuối cùng chính là hình ảnh của hần ở Đỉnh Vân Thiên. Ánh mắt của hần nhìn nàng, đôi lúc dịu dàng, đôi lúc lạnh lùng hờ hững, đôi lúc lại thêm khát một cách ghê sợ.(t/g: hình như tỷ này có đôi mắt bị thái quá....)

Bỗng, một chiếc áo choàng to lớn choàng lên người nàng, nó mang một mùi hương quen thuộc, nam tính. Nàng không thối mắc, cũng chẳng mở mắt ra. Vì nàng biết, đó không ai khác là Ngạo Thiên Khai của chúng ta..

-Người không ngủ à? Linh Nhi?

-Ta muốn tận hưởng một chút yên bình cuối cùng của Lữ Minh Quốc này.

-Sắp tới đây, mùi máu tanh loang ra không chỉ ở Lữ Minh Quốc này đâu nhỉ?

-Haha, đúng thế, nếu hoàng thượng muốn tìm diện binh ở các nước lân cận.

-Người chắc chắn rằng hoàng thượng sẽ tìm diện binh chứ?

-Hần còn có cách nào khác sao?

-Hahahhahah...đúng thế...

Tiếng cười giòn giã cứ thế vang lên, một không khí vui vẻ tràn ngập Ngọc Diệm sơn trang. Nhưng đâu đó trong tâm hồn ai kia, một hình bóng vạm vỡ vẫn mãi vương vấn.

.....
Vài ngày sau đó, tại kinh thành xa hoa tráng lệ, những người dân cứ truyền tai nhau về chuyện đại hội võ lâm sắp đến. Cứ 5 năm một lần, đại hội võ lâm sẽ được tổ chức để đưa nhân tài võ học lên làm võ lâm minh chủ. Hiện tại trong thời khắc này, người nắm giữ chức võ lâm không ai khác ngoài người của Lý Tịch Thiên.

Cơ hội tốt để nàng chính thức lộ diện với danh phận là một Vũ Sát Âm Kì – Sát thủ giết người không để lại một giọt máu. Nhưng lần này, nàng sẽ ko sử dụng đến Vũ Sát và Âm Kì[âm thanh, đại khái là tiếng sáo] mà nàng sẽ sử dụng võ thuật, nội công ma sư phụ và sư mẫu đã truyền dạy. Không lâu nữa thôi, một Vũ Hoàng Linh sẽ tái xuất giang hồ với tư cách là thế hệ sau của Độc Quỷ Vương[sư phụ] và Hỏa Diệm Giới[sư mẫu].

Ngọc Diệm Sơn Trang, vào buổi sáng sớm, tại Hà Chi Cát:

-Người định sẽ khi nào đi? Linh Nhi?

-Ngày mai.

-Có cần Tử Nguyệt đi cùng người không?

-Không cần đâu, sau khi đấu xong, ta sẽ đến chỗ của Huyền Châu Dạ.

-Tại sao? Người nên nhớ nơi đó là dành cho hoàng thân quốc thích đến, tuy thuộc bộ phận của chúng ta nhưng...

-Người không cần lo, ta đã có dự kiến rồi. Sở dĩ ta đến đó là vì muốn dung thân thể của ta áp đảo triều đình, quên đi một Vũ Hoàng Linh nghĩa nữ của Quốc Sư.

-Người thật sự muốn làm Minh Chủ võ lâm sao?

-Không có chuyện đó. Ta đã là cung chủ của Ngọc Diễm Cung, có thể nói đây là một cung tà ma ngoại đạo. Muốn lên làm Minh Chủ chẳng khác nào muốn diệt cung cả.

[Ngừng một chút, nàng nói tiếp]

-Ta không muốn lên, thì ta cũng sẽ không cho ai lên cả. Muốn đổi đầu ta? Chẳng khác nào muốn máu nhuộm cả gia tộc.

-Ta sẽ đi theo người.[Thiên Khai]

-Người ở lại quản lí Sơn Trang, Tửu Lâu, Trà Lầu, Tiêu cục. Được rồi, ta đi đây.

Cách Ngọc Diễm Sơn Trang 800 dặm về phía Bắc, Đỉnh Vân Sơn, Cung Vô Tâm, nơi tổ chức các cuộc huấn luyện dành cho sát thủ, khắc khe nhất. Những tiếng kiêu như “Bình” “Bốp” “Rầm”..v...v.. diễn ra hàng ngày. Nơi đó, 4 thân ảnh đang không ngừng luyện tập đó là: Vỹ, Vũ, Thanh, Long – người của nàng được gửi vào để tập luyện.

Chốc sau, mọi người ngừng luyện, có vẻ đến giờ nghỉ trưa rồi.

-Còn vài ngày nữa đã đến đại hội võ lâm rồi.[Lâm Thanh lên tiếng, tay lau mồ hôi]

-Mọi người nghĩ chúng ta có nên đi không?[Phi Long]

-Võ công của chúng ta vẫn chưa đạt đến mức cao thâm, nếu so với người giang hồ chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.[Lâm Vỹ]

-Không lẽ bao lâu nay học ở Y Sơn Cốc chưa đủ để ra giang hồ sao? Tùy tiện đánh đại cũng giết được mười người.[Lâm Thanh đắc thắng]

-Muội đừng kiêu ngạo. Không nên gây hiềm xích với những kẻ tiểu nhân.[Phi Vũ lên tiếng, luôn là người kĩ lưỡng nhất]

-Hình như có Linh Nhi đi nữa đó.[Phi Long]

-Sao huynh biết?[Lâm Vỹ]

-Chuyện là ta nghe người của Vỹ Phong nói thôi.[Phi Long trả lời]

-Chúng ta đi đi, sẵn tiện gặp mặt Linh Nhi. Mở mang tầm mắt.[Lâm Thanh]

-Được đó...[Vỹ, Long đồng thanh]

-Còn tỷ?[Lâm Thanh]

-Thôi được, nhưng đừng làm gánh nặng cho Linh Nhi đấy.[sau một hồi suy tính Phi Vũ cũng lên tiếng].

.....

Ngày đại hội võ lâm.

30. Chương 30

Chương 31: Đại hội võ lâm 1.

Ngày đại hội võ lâm.

Trời chỉ vừa hửng sáng, nhưng trên con đường thành Minh Nhật đã chật cứng toàn những người và người. Chuyện, hôm nay là đại hội võ lâm cơ mà, tất nhiên phải đặc biệt đông đúc thôi.

Tại lõi đài được đặt ở Võ Lâm Quán, nó là một khối hình vuông được đặt nhô cao so với mặt đất, xung quanh được bao bởi 4 thanh trụ to lớn ở 4 góc, xung quanh được rào bởi những sợi dây thừng được nối đến

4 cây trụ[giống như võ đài môn quyền anh, đâm béc].Số người phải nói rằng đông như kiến. Phía các vị ban giám khảo, những vị Cung chủ của các cường cung và vị Minh Chủ Võ Lâm kì trước đã an tọa sẵn sàng. Năm nào cũng thế, người đến tham nhiều vô kể, mỗi năm đều mất 3 ngày để chọn ra người có võ công cao nhất để ngồi lên ngôi vị được xem là “Ngai vàng” của giang hồ.

Mặt trời điểm giờ mao[8-9giờ] 3 khắc. 3 hồi trống vang lên báo động cả Võ Lâm Quán, báo hiệu đã đến giờ thi thố tài năng. Một vị trưởng lão râu tóc điểm bạc đứng lên, cất cái giọng ồm ồm mà vang vang:

-Giờ mao đã đến, các vị giang hồ đồng đạo xin mời lên lôi đài ứng chiến.

Ngũ tặc, 2 người nam nhân cùng nhau bay lên lôi đài, sử dụng môn võ công của mình chiến đấu với đối thủ. Lần lượt, hết người này lên, đến người kia xuống. Y như rằng một người không thể nào trụ nổi quá 3 hiệp. Các cao thủ còn ở phía sau, đâu dễ lộ diện như thế.

Bọn người Phi Long[bọn người Phi Long = Phi Long, Phi Vũ, Lâm Vỹ, Lâm Thanh. Sau này ta gọi thế cho nó gọn] đứng đó mà nhàm chán hết chỗ nói, bọn họ chờ cả ngày rồi mà 1 cao thủ cũng không thấy lộ diện, và cả Linh Nhi cũng không thấy tăm hơi.

1 ngày tưởng trôi qua êm xuôi, không có gì đặc sắc.

Nhưng bọn họ nào biết, những việc diễn ra ngày hôm nay đã thu hết vào tầm mắt của nàng. Nàng không ở cách xa nơi đó, chỉ là đứng vắt vẻo trên cây thòi, vậy mà không ai phát hiện cả.

Những vị giám khảo ngồi theo dõi trận chiến, những vị giang hồ đồng đạo không ứng chiến ngày hôm nay, những người bại trận và tạm thắng...Tất cả đều không thoát khỏi đôi mắt “đại bàng” của nàng. Dựa vào những gì nàng thấy, chỉ những kẻ khôn mới chọn thời điểm kẻ chốt để quyết chiến, từ đó, những cao thủ còn chưa ra tay bay giờ.

Nàng vốn không thích chờ đợi, vì thế, hôm nay nàng phải gây náo động, để ngày mai, giải quyết luôn một thế. Xong, lựa thời điểm 1 trong 2 đối thủ còn mải mê quyết chiến, người còn lại thì đang cố tình chuẩn bị sử dụng ám khí để hạ thủ. Chớp thời cơ, tùy tiện hái một chiếc lá trên cành, phi thẳng lên lôi đài không một do dự.

Một chiếc lá mềm yếu, dễ bị rách, tưởng chừng như vô hại từ tay nàng trở nên sắc bén, nguy hiểm đến đáng kinh. Tốc độ xé gió, chiếc lá hướng thẳng đến ám khí vừa được đưa vào không trung của tên hèn hạ trên lôi đài.

“Keng” một tiếng, cứ ngỡ như 2 thanh sắt vừa chạm vào nhau, nhưng nhìn kĩ lại, chiếc lá ấy chạm đến ám khí, lực quá mạnh làm ám khí bay ngược trở lại. “Phụt” dòng máu tươi từ miệng kẻ hèn hạ phun lên tạo thành một vệt đỏ giữa bầu trời quang đãng.

Không để ý đến tên đó, ánh mắt của tất cả các người ngồi ở khác đài và ban giám khảo đều trầm mặc đồng loạt nhìn lên chiếc lá gây ra vụ giết người gián tiếp kia. “Tách” một tiếng búng tay, chiếc lá phục cháy. Phút chốc, tro tàn bay theo gió. Mọi thứ ngỡ ngàn, dường như có cái gì đó không ổn ở đây.

-Chính là người đó đã phóng chiếc lá...Là người đó..

Bỗng, bên dưới, có một người nào đó, có lẽ nghe thấy tiếng búng tay của nàng, la lên hốt hoảng.

-Sao..là người đó à?

-Hình như là nữ nhân đấy...

-Dáng người đẹp quá...Nhưng gương mặt bị che bởi chiếc mặt nạ rồi, tiếc ghê....

-Tử y nhìn nhẹ nhàng quá...

-...bla..bla...[những câu cảm than, bất ngờ của những nhân ở đây]

-Mọi người im lặng.[Giọng nói ồm ồm lúc này vang lên]

-Nữ nhân kia, nếu muốn ứng chiến thì cứ lên lôi đài, có sao phải dung ám khí đánh lén?[Lại tiếp]

-Đánh lén? Hahahaha...Ta không bao giờ đánh lén. Chẳng qua là gây ông đập lưng ông thôi.[Giọng nói sắc bén mang âm hưởng cuồng vọng mà đỉnh đỉnh]

-Người....Ăn nói xàm bậy, có gan thì đừng nấp ở cây đó, có giỏi thì ra đây đàm đạo.[Ngữ khí tức giận, nhưng ngôn từ vẫn cố gắng tỏ vẻ muốn nghị hòa]

-Hahahaha.....

Giọng cười của nàng vang lên, không trầm không đục, không cao không thấp. Dáng người mảnh khảnh, nhỏ bé, tóc đen được búi vô cùng gọn gẽ. Điều bộ thông dong nhưng khiến người ta muốn phục tùng. Nàng không nhanh không chậm bay đến lôi đài. Dừng chân trước cảnh liễu gần đó, đứng đó không động tĩnh. Cảnh liễu ấy cũng không nhúc nhích, ngỡ như hư không, không trọng lực.

Những nhân ở dưới cũng không khỏi trầm trồ khen ngợi. Hảo hảo khinh công, hắc nữ tử đó đã đạt đến trình độ “Đạp tuyết vô ngân” rồi.

-Chẳng hay các hạ là ai? Tại sao lại đến quấy rối Đại hội võ lâm?

-Vũ Hoàng Linh, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ta đây đến để quấy rối, chỉ là vô tình ghé ngang, thử xem chốn này có bấy nhiêu nhân tài võ học. Nào ngờ cái nhìn thấy chỉ là sự hèn hạ của bọn người sảo trá các ngươi. [cất giọng oang vàng, đông đặc. Đôi mắt lạnh đẹp như hồ thu chậm trải lướt ngang lên bọn người giám khảo]

-Cái các hạ chứng kiến chỉ là một số trò nhỏ của những người hòng chiến thắng. Các nhân tài xưa nay ở chốn này không thiếu. Họ còn chưa trở tài.[Biện minh, lão già tóc ngà bạc phân bua]

-Hahahaha...Trò sảo biện.[Giọng lạnh ngắt]

-Nếu các hạ đã nói như thế, chi bằng cùng so tài với các võ lâm đồng đạo?[Nửa vờ nửa hỏi]

-Bảo ta đánh với bọn tép riu này?[Nhăn mày, mắt khinh bỉ liếc xuống bọn người bên dưới]

-CÓ GIỎI THÌ ĐÁNH ĐI, ĐỪNG NHIỀU LỜI.

Từ bên dưới, một giọng hét vọng lên, có lẽ là do những lời khích tướng ban nãy của nàng. Dứt tiếng, một thân ảnh cao to đồ sộ, có thể nói to gấp 2 nàng, cứ thế như võ sĩ Sumô bên nhật í. Bay lên võ đài một cách oai cường nhất có thể. “Oành..” tiếng Sumô tiếp sần trên lôi đài làm những chú chim trên cành cây xa xa kia bay loạn xạ, cát bụi mịt mờ. Miệng nàng nhếch lên khinh bỉ.

Lớp bụi tản dần, trước mắt những khán giả là 2 thân ảnh có thể nói đối lập nhau về mọi mặt. Nữ nhân tử y đeo khăn lụa, che mất một phần mặt, chỉ còn lại đôi mắt đầy sát khí, sự khinh bỉ và lạnh lẽo đến vô hồn. Thân người nhỏ nhắn, mảnh mai, nhẹ nhàng và uyển chuyển, quanh thân không có một cái gọi là vũ khí. Nam nhân sumô to lớn gấp 2 lần nữ nhân, mập mạp cường tráng, gương mặt thô kệch, mắt hí, mũi tẹt, da nâu khoát trên mình một bộ y phục tầm thường.

Khoảng vài khắc sau, có lẽ tên sumô không còn kiên nhẫn nữa, hắc bản đầu lao về phía nàng. Từng bước chân của hắc nặng nề, tuy đã có khinh công phần nào chống đỡ, nhưng nó vẫn vang lên tiếng “uỳnh uỳnh” chói tay. Hai tay hắc dang rộng như tư thế đấu vật, chân thì đang tăng tốc hết sức có thể.

Khoảng cách chỉ còn gần 2 mét, thân người nàng bắt đầu chuyển động. Nàng không tránh, mà ngược lại lao về phía hắc. Cả khán đài nín thở, một tên to con vật lộn với một nữ nhân nhỏ nhắn, phần thắng còn có thể nghiêng về nữ nhân sau? Tốc độ chớp nhoáng, thậm chí đôi chân chưa bước, chỉ là lướt trên mặt sàn thôi, nàng cứ thế tiến về phía sumô kia.

“Soạt”....Tiếng gì thế nhỉ? Haha...chính là tiếng nàng lướt qua hắc. Tua lại một khắc trước nào.

Cả 2 lao vào nhau, thân hình còng kình của summon gần như che khuất nàng. Nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay phải định chop lấy eo nàng bằng cách lách chiếc eo nhỏ sang một bên. Bàn tay trái cũng khá linh hoạt, hắc định bắt vào đầu nàng, nhưng đầu dễ như thế. Nàng gạt người 90o về phía sau, mái tóc dài phủ xuống cả nền lôi đài.

Dùng chân bậc người về phía sau, sumô toan bắt nàng. Lướt về phía trước, thân người gập về phía sau, chỉ còn tí ti nữa thôi thì thân người nàng đã nằm sập xuống....Ma sát của đôi hài và nền lồi đài tạo nên tiếng “Soạt” kia

Bây giờ, tên sumô mất đà, loạng choạng với tay về khoảng không trước mặt. Được thế, nàng đá vào chân hắn. Hoàn toàn mất thế, “Oành” một tiếng [nữa], cát bụi [lại] bay mịt mù, tên summon nằm chổng quèo trên sàn.

Đứng nhìn hân đầy khinh bỉ, từ nãy giờ nàng chưa động tay nha[chỉ động chân thôi], thế mà đã nằm sải lai rồi, mất mặt quá.

Dường như biết được sự cười nhạo của mọi người. Hắn đứng dậy, dù có hơi choáng váng. Một lần nữa lao đến nàng, mang theo sự nhục nhã chưa từng thấy. Hắn tiến, nàng tiến, hắn lui, nàng lui, hắn tấn công, nàng lách, mất đà, hắn té, nhục nhã, đứng dậy lao đến nàng....v..v...

Vòng tuần hoàn ấy cứ thế diễn ra đến khi nàng phát chán với việc đùa bỡn với tên này. Hắn đang lao đến nàng không biết nhục nhã, nàng bắt đầu chán ngấy, không muốn đùa nữa, nàng ra đòn quyết định, nhưng trước khi ra...chân, nàng hô to:

-Trên lồi đài, chết chịu, ta ko có trách nhiệm.

Ngũ tất, một chân trụ, một chân đá vào lòng ngực hắn “pạch”. Hắn sững lại, miệng túa ra máu, đôi mắt trợn trắng, người bắt đầu mềm nhũn, chuẩn bị ngã rạp xuống đất thì “Bình” một tiếng, lại là chân nàng, nàng “dít” hắn bay xuống lồi đài. Các người xem hốt hoảng tản ra một vùng lớn, thân người của hắn lại tiếp đất và “oành” một tiếng cuối cùng. Nhất quá tam, tiếng thứ 3 sẽ chết, đó chính là quy luật giết người của nàng.

-Hahahaha....thì ra chỉ có vậy.[Giọng cười ngạo nghễ không một cái gì gọi là mệt, khinh bỉ một cách đáng sợ]

-Vẫn chưa xong đâu...

Lại một thân ảnh bay lên trên lồi đài ứng chiến. Nhưng giọng nói của lão già ban nãy lại cất lên:

-Khoan đã, trời đã sập tối, ngày mai lại ứng chiến tiếp tục.

31. Chương 31

Chương 32: Đại hội võ lâm 2.

-Vẫn chưa xong đâu...

Lại một thân ảnh bay lên trên lồi đài ứng chiến. Nhưng giọng nói của lão già ban nãy lại cất lên:

-Khoan đã, trời đã sập tối, ngày mai lại ứng chiến tiếp tục.

-Hahaha...Sợ à?

-Người...

-Tần trưởng lão, được rồi.[Một trong các vị cung chủ lên tiếng]

Trời cũng sập tối, những mảng ánh sáng còn lại in lên nền đất loang lổ. Nàng đã phi thân rời đi từ lâu, các vị cung chủ cũng đã rút. Nhưng hiện trường vẫn đông đúc không ngờ, họ ở lại bàn tán, bình luận, còn có 1 vài cư sĩ giang hồ không đi tìm phòng trọ mà trú lại ở đây chờ sáng mai dành được chỗ tốt.

Bọn người Phi Long lúc nãy chứng kiến cảnh đánh không dung một tí ti sức lực nào mà không khỏi trầm trồ than phục. Không ngờ nàng đã đạt đến trình độ lấy nhu thắng cương, mà còn thắng không hao tổn một chút nguyên khí nào.

.....

Ngày hôm sau, cũng tại lồi đài, số người đã đông nay còn nghet thở hơn nữa. Họ chen chúc, giẫm đạp lên nhau để có thể có vị trí tốt nhất để theo dõi trận đấu đầy kịch tính sắp diễn ra. Bên cạnh đó, một số người

cơ hồ hảo hảo ung dung, có lẽ họ sẽ lên ứng chiến với nàng – người mà hôm qua không ngừng khinh bỉ và khích tướng những cao thủ.

Giờ mao 3 khắc cũng đã đến, mọi người bắt đầu nhón nha nhón nháo cả lên. Những người có tư thế chuẩn bị ứng chiến cũng bắt đầu làm nóng các cơ khớp. Có người vận nội công chạy khắp cơ thể, có người lấy mấy môn võ mình học được ra múa vài quyền làm màu, có người lại dung tay dung chân đá vào những bao cát to ụ để vận động =.=

Lão già Tần trưởng lão lại đứng dậy “La lồi”:

-Đã đến giờ rồi, mời các vị giang hồ đồng đạo tỷ thí so tài.

Và sau lời nói của hắn là vô số những lời bàn tán um sùm:

-Ủa? Vũ Hoàng Linh, nữ nhân hôm qua không ứng chiến sao?[mở to mắt] [n1]

-Hôm qua chẳng phải nói sẽ ứng chiến tiếp sao?[gãi đầu] [n2]

-Không có ai lên tỷ thí hết kìa...[chỉ chỉ] [n3]

-Chắc là chờ vị cô nương đó đến[ra vẻ hiểu biết] [n4]

-...bla...bla...

Mỗi người một thái độ, mỗi người một câu nói, mỗi người một cử chỉ. Cả Võ Lâm Quán bắt đầu ồn ào, những người tỷ thí cũng không lên lời dài. Tất cả người ở đây đều chờ nàng, nói về nàng, nhớ về nàng[theo nghĩa bình thường thôi]. Sức ảnh hưởng của nàng cũng thật lớn a~ Chỉ mới xuất hiện gần một canh giờ vào hôm qua thôi, mà mọi người đã phải hướng về nàng cả.

Sau một lát chờ đợi.....Thân ảnh vận tỷ y, mang khăn che mặt cũng đã đến. Nàng phi thân đến lời dài, đôi đồng tử lạnh lướt qua một vòng, miệng nhếch mép....Bọn họ chờ nàng ứng chiến. Nơi dừng chân của nàng chính là cạnh liễu kẻ lời dài đó. Vẫn là nơi đứng luôn luôn trên vạn người, đáng người uyển chuyển thư thái, không một trọng lực, không một lay động.

-Cuối cùng cũng đã tới, ta đã chờ người lâu rồi.

Một trong những con người ở phía dưới nói vọng lên. Không lâu sau, hắn cũng bay lên lời dài. Người vận nguyên bộ đồ đen từ đầu đến đuôi, đầu còn đội mũ vành to, vải mỏng thô cũng đen nốt, che hết cả khuôn mặt hắn. Thân người cũng được coi là vạm vỡ, cao to, nhưng chỉ có thanh kiếm làm nàng không ưng ý lắm. Đây rõ ràng là so tài tay không cơ mà.

-Lão già kia, Đại hội võ lâm từ trước đến nay, khi tỷ thí trên khán đài có cho sử dụng vũ khí sao?[Ý nàng nói đây là tỷ thí tay không, khi nào có 2 người bất phân thắng bại thì lúc đó mới dung vũ khí chiến đấu, và 1 trong 2 phải chết] [nàng hất mặt sang phía Tần trưởng lão]

-Luật có thay đổi, sẽ sử dụng hung khí ngay từ vòng này.

-Chơi đều sao?

-Hahaha...Trách Vũ cô nương nắm bắt thông tin quá chậm.

-Hahaha...Nếu đã vậy thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.

Đáp lại nụ cười khinh bỉ bằng một nụ cười khinh bỉ. Có ai như nàng không? Nhưng ngoài miệng vậy thôi, trong tâm nàng thực sự đang mất bình tĩnh đây. Bình sinh nàng đã rất ghét những kẻ chơi đều như thế. Tuy là một ninja giết người không gớm tay, nhưng nàng cũng là một con người nghĩa khí. Máu nóng nàng mà sôi lên thì nàng sẵn sàng phá vỡ quy tắc “Nhất quá tam” của nàng.

-Vận động gân cốt tỷ nào...[Giọng nói mang sát hàn khí (sát khí + hàn khí)]

Ngữ tất nàng lao đến tên nam nhân phía dưới. Hắn cũng chuẩn bị tư thế đánh chiến với nàng, biết rõ lợi thế của nàng là sự mềm dẻo của cơ thể nên hắn có chút đề phòng. Những điểm trọng yếu là hắn không biết được yếu điểm của nàng =.=!

(t/g: Cũng đúng thôi, bởi vì yếu điểm của nàng không có ở đây)

“Roẹt” tiếng rút kiếm rít gió vang lên, hắc chĩa kiếm về phía nàng phi tới. Nàng cảm thấy tên này cũng biết chút quan sát, thị lực tốt chỉ có não kém phát triển thôi, đâm trực diện thì làm sao mà trúng nàng được chứ!!!

Nhưng bất quá...nàng là muốn đấu với cao thủ tạo tiếng vang, dư hơi với mấy tên tép riu này thật mất thời gian. Vừa bực dọc vừa chán nản, nàng quyết định sử dụng đòn gây ông đập lưng ông “sử dụng vũ khí, thì ta sẽ cho người chết vì vũ khí”-Tiếng nói bên trong của nàng.

Không chần chừ do dự, ánh mắt lóe lên tia sát khí ngoan độc, hắc khí từ trong người nàng tỏa ra làm người ta không lạnh mà run. Phi thân về phía trước, nàng theo hướng cây kiếm của hắc mà lao vào.

Nhận thức được sự nguy hiểm đang đến gần, tên nam nhân vùng kiếm toan làm thương tổn nàng. Nhưng đầu có dễ dàng như thế chứ. Nàng xoay người 180o, thân người ngã về phía sau, dùng chân đá vào khuỷu tay hắc.

“Vụt” tiếng thanh kiếm rơi ra tay hắc, bay thẳng lên không trung xé gió mà đi. Sẵn người, nàng lộn một vòng chân không chạm đất mà bay lại phía hắc, lại dùng chân đá thẳng hắc bay lên trời.

Cùng lúc đó, thanh kiếm rớt xuống, lưỡi kiếm hướng xuống đất, theo lao lực hút lao xuống dưới. Thân ảnh màu đen của hắc không một chủ lực bay lên. “Phập” “Phụt” “Bịch”....

Những tiếng động vang lên dồn dập. Thanh kiếm đâm xuyên lồng ngực, máu từ miệng hắc phun ra và tiếng thân thể va chạm xuống đất làm người ta rợn tóc gáy. Màu đỏ của máu nhanh chóng đánh thức thị giác của mọi người, mùi tanh nồng xông thẳng vào mũi, nhiều người đứng quanh lôi đài bị vấy bẩn bởi máu của tên thảm hại trên đó.

Không khí khán đài thay đổi không ngừng, từ một mảnh trầm mặc căng thẳng đến nín thở, chú ý đến thân ảnh của nàng thực sự đang ở đâu khi quanh đó chỉ toàn là tàn ảnh. Đến tiếng xôn xao không ngừng khi thanh kiếm bay vút lên không trung. Rồi cuối cùng là sự hoảng loạn về tốc độ và độ nhạy bén của nàng. Những người đó...thực sự sợ rồi...

-Đúng là vô dụng[cười khẩy, giọng nói khinh bỉ, tay phải phải những hạt bụi trên người]

Bị lời nói và hành động của nàng thách thức, bọn người cư sĩ giang hồ bắt đầu “hăng máu”. Họ thi nhau lên lôi đài quyết đấu với nàng. Nhưng những người đó trụ được chưa đầy 3 khắc thì đi và 1 trong 2 con đường: 1 chết, 2 tàn phế suốt đời.

Máu vương khắp nơi trên lôi đài, những tiếng rên rỉ và sợ sệt của họ vang lên như những oan hồn chốn âm phủ. Được một lát sau, số người lên ứng chiến thưa dần rồi không có ai lên nữa. Nàng thấy bực mình khi này giờ không lấy đến 1 cao thủ. Bực dọc, nàng nói:

-Muốn đấu với 1 cao thủ chốn giang hồ này khó khăn vậy sao?

-Đừng vội đắc ý, cô nương, tiểu nữ sẽ tiếp cô nương vậy.

Một giọng nói ngọt ngào, thanh thúy cất lên. Nàng quay xuống dưới khán đài. Trước mắt nàng, một vị nữ tử cũng vận tử y, nhưng màu sậm và có phần lây màu huyết. Khoát một mảnh vải màu cam bên người, mày thanh môi tú, có thể cho là một mỹ nhân. Dáng người khá nhỏ nhắn và đôi mắt to tròn trông vô cùng dễ thương.

-Mỹ nhân à! Người không sợ chết?

-Tiểu nữ chỉ là muốn so tài với vị Vũ Sát đã từng náo loạn Lạc Hoa Lâu thôi.

-Hay lắm, thế thì ta sẵn sàng ứng chiến.

-Nhưng lôi đài quá bẩn.

“Tách” một cái búng tay của nàng, bỗng những vết máu đầy tanh nồng đỏ thắm bốc cháy không một nguyên nhân. Những đóm lửa đỏ đỏ tựa máu, nó cháy hừng hực, rồi từ từ tắt lịm dần, và cuối cùng là không một dấu vết còn lưu lại.

-Vậy thì tiểu nữ xin ứng chiến. [phi thân lên lôi đài]

-Thế nàng muốn ứng chiến về võ à? Nàng tên gì?[nàng có hảo cảm với nữ nhân này]

-Tiểu nữ Lam Ngọc Thư, tiểu nữ muốn đấu với Vũ cô nương về...múa.

“Hahahaha....Lại là múa sao? Biết rằng ta đã từng náo loạn Lạc Hoa Lầu chắc rằng đã biết điệu múa của ta. Thế mà còn bảo ta thi múa!

Cương không được, vũ khí cũng không xong, thế định dùng nhu đối phó ta à? Ngốc quá Lam Ngọc Thư ạ.

Nhưng chắc rằng không đơn giản như thế, trên người cũng có nhiều độc được nè, định dùng độc sao? Thế thì cũng dùng sai người rồi nhóc ạ.”Vừa nhìn Lam Ngọc Thư nàng vừa đánh giá con người này, vừa phân tích nó.

-Hảo.[Một từ dứt khoát]

-*Mỉm cười*...

Bỗng tiếng nhạc từ đâu cất lên, cả 2 bắt đầu chuyển động theo điệu nhạc.

32. Chương 32

Chương 33: Đại Hội võ lâm 3.

Lam Ngọc Thư xinh đẹp nhưng....haiz...

Xoay một vòng trên không trung, Lam Ngọc Thư bắt đầu chuyển hướng sang xông về nàng. Từ không trung, nàng ta bay về phía nàng, vung lên tay áo phải, một làn khói mịn mờ theo đó bay ra. Ngã người về phía sau, tóc dài chạm đất, nàng cũng không vừa tay trái vung lên, một làn khói trắng như hư ảo đối kháng lại, cả 2 cùng biến mất.

Thấy được nàng cũng biết dùng độc, Lam Ngọc Thư bắt đầu uốn éo thân người, bay vòng lồi dãi, lượn lên không trung rồi hạ xuống đất. Tốc độ cũng được cho là nhanh, đủ để lưu lại một ít tàn ảnh. Đứng giữa lồi dãi, nàng uốn thân mình theo nhịp nhạc, ngã người 90 độ về phía sau và đá chân phải lên, một làn khói hồng phủ cả lồi dãi. Lam Ngọc Thư biết nàng dùng độc, nếu bị bao phủ bởi làn khói này, không khí sẽ bị hút cạn kiệt và khí độc sẽ xâm nhập vào cơ thể. Nàng ta nhanh chóng bay lên không trung, thoát khỏi làn khói.

Làn khói mờ ảo bắt đầu phân tán, từ một mảnh dày đặc trên lồi dãi thành một tàn sương mờ ảo phủ cả khán đài. May thay nàng đã rút bớt kịch độc trong đó và hiện giờ nó chỉ có công dụng làm giảm thị lực của mọi người trong vòng 10 phút đồng hồ.

Nhanh chóng thi triển điệu Vũ Sát bậc 2, tiếng nhạc kia đã dừng lại, có lẽ người chơi nhạc đã bị độc làm phân tâm. Đó không là chuyện gì cả, vì từ đầu đến, những cánh đào màu trắng bạch rơi xuống lồi dãi. Thân người nàng di chuyển theo tựa như những cánh anh đào vô trọng lực.

Bay lên không trung, xoay vòng nghệ thuật, uốn người, những động tác mị hoặc nhân tâm được khởi xướng một cách điêu luyện. Đáp xuống đất nhẹ nhàng như cánh đào úy mị. Từng cử chỉ, từng hành động, từng điệu nghệ của nàng đều làm cho tâm hồn Lam Ngọc Thư chao đảo. Như mê luyện, như áp đảo, như mị hoặc, và như giết người.

Đôi mắt Lam Ngọc Thư không thể rời khỏi thân hình đang trước mặt. Đúng, cô nương họ Lam chính là một nữ nhân, nhưng tại sao nàng lại bị mị hoặc bởi vẻ đẹp thanh à hút hồn kia? Như ảo ảnh, như hư, như thực...

Hình ảnh kia nàng đi sâu vào tâm trí nàng ta. Những cử chỉ ấy như ám ảnh trong đầu, tua đi tua lại như một cuốn phim không bắt đầu cũng không hề kết thúc. Trước mắt Lam Ngọc Thư bây giờ mọi thứ dần như ảo mộng, nó cứ hoa lên, mờ ảo đến khó tin. Đầu đau như búa bổ, đôi mắt nhút nhối đến kinh người.

Từ đâu đó một mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi Lam cô nương. Ngọt ngào.....Đầu đã hết đau, mắt cũng không còn cảm giác nhút nhối nữa, ngược lại cả thân người dần trở nên thư thái hơn bao giờ hết. Cả người mềm nhũn ra, tay chân không còn khả năng hoạt động nữa.

Rồi....Lam Ngọc Thư đột nhiên thấy lạnh, lạnh thấu xương dường như nàng ta đang ở Bắc Cực giá lạnh. Cả người co rúm lại, mặt mày tái xanh, môi hồng thâm tím, những móng tay bầu chặt vào da thịt..

-Lạnh...Tại sao lại lạnh thế này...

Chưa dừng lại ở đó...Cơ thể nàng ta bỗng nhiên nóng ran, nóng như đang trong lò lửa, cả cơ thể tựa hồ tan chảy trong tích tắc. Cả người đỏ bừng, vội vàng vứt hầu hết tất cả quần áo trên người ra...Nhưng cái nóng ấy vẫn bao quanh lấy cơ thể.

-Nóng quá, không...nóng quá...ha...

Lạnh không còn, nóng cũng đã hết....Nhưng cơ thể lại trở nên đau đớn một cách tàn bạo. Lục phủ ngũ tạng dường như bể tan trong cơ thể. Dòng máu chảy nhanh hơn bao giờ hết, từng loạt từng loạt cuồn cuộn nổ ra trong mạch, hiện ra rõ ở ngoài da. Trái tim co thắt đến khó thở. Các cơ giãn nở chạy khắp cơ thể.

-Đau quá...Khó thở quá....aaaaaaaa

Đầu óc lại hiện lên hình ảnh mị hoặc của điệu Vũ Sát bậc 2, như nổ tung cả não.....Dường như cơ thể Lam Ngọc Thư không còn chịu nổi nữa, “A” một tiếng vang, thân người này giờ đang co giật liên tục bỗng dừng ngưng lại, những tiếng rên rỉ cũng tắt hẳn. Máu chảy ra ở mắt, mũi, tai,miệng. Cơ thể thâm tím vì những cơn đau, đôi môi trắng bạch không một chút máu, da dễ nhăn lại như một lão bà, móng tay chuyển màu bầu chặt vào thân người, cơ thể co rúm....trong vô cùng đáng sợ. Và....Lam Ngọc Thư đã chết, một cái chết đau đớn từ tâm hồn lẫn thể xác.(t/g: chắc chắn, mới có bậc 2 mà đã như thế này....thế....)

Vũ Hoàng Linh nàng đứng trên trụ lôi đài, quay mặt xuống khán đài, trong chiếc khăn che, khóe môi cười mỉm. Từ này đến giờ đã trải qua gần 20 phút đồng hồ. Đồng nghĩa với việc, tất cả các ban giám khảo và các người xem đã thấy hết cơn đau của Lam Ngọc Thư và sự chuyển biến đáng sợ của cơ thể ấy.

Một mảnh trầm mặc đáng sợ quay quanh khán đài, nhiều người hoảng loạn ôm chặt đầu, ngồi sập xuống đất, nhiều người sợ sệt run cầm cập loạng choạng không đứng vững. Những vị giám khảo cũng lâm vào cuộc khủng hoảng không kém. Tất cả mọi người đều có chung câu hỏi:

-Thực ra nàng là ai? Tại sao Lam Ngọc Thư nổi tiếng giang hồ với chấn danh “Đệ Nhất Độc Vũ Nữ” cũng phải chết một cách đau đớn như thế? Lúc này chẳng phải bọn họ đều múa sao, sao bây giờ lại như thế này?

Bọn họ kinh rồi, thực sự kinh rồi, nàng quả thực đáng sợ, thật ra nàng ta còn bao nhiêu tài nghệ nữa? còn bao nhiêu thủ thuật giết người như thế nữa?

-Hahahahaha....Còn ai nữa nào...

Giọng cười khinh thường lại vang lên, giọng nói mang theo sự thách thức, kiêu ngạo đáng ghê. Nhưng những người ở dưới không còn thái độ xem thường nữa, mà chỉ còn lại một sự sợ sệt vô đối và hình như đầu đó là sự phục tùng vô điều kiện.

-LAM NGỌC THƯ...MUỘI KHÔNG ĐƯỢC CHẾT

Giọng nói oanh oanh liệt liệt mang theo ngữ khí vô cùng phần nộ, căm phẫn và hận thù của một thanh niên đẹp đẽ cất lên. Từ xa, thân hình ấy bay vù vù mang theo sát khí đến lôi đài.

Càng đến gần thì dung mạo anh tuấn càng lộ diện rõ hơn. Mất phượng mây ngài, đôi đồng tử hổ phách chứa đầy căm phẫn, thân người khá cao to, vận một bộ lục y vô cùng thanh nhã, mang theo một chiếc đàn tranh được bao trong túi vải. Nhưng trong người ngọn lửa hận thù đang bùng cháy mãnh liệt, quanh người sát khí bao vây.

Vừa đến thì liền chạy ngay đến xác chết lịm tàn kia không ngừng tuôn ra những lời đau lòng đau dạ. Nào là “Muội tỉnh lại đi, huynh đã đến rồi...mau tỉnh lại”, “Muội tại sao lại bỏ lại huynh chứ...”, “Huynh đã đến trễ rồi, muội...”,..v.v.v...v.

-Đủ chưa thế? Có muốn khóc lóc gì thì về mộ nàng ta mà khóc, đau cả đầu.[Lạnh lùng, vô tình]

-Người giết biểu muội ta còn ở đó lớn tiếng.[nghe thấy căm phẫn]

-Không biết lượng sức.[dù nàng có chút cảm tình với nàng ta, nhưng sự xảo trá của nàng ta làm nàng muốn giết ả]

-Được...Thế thì hôm nay Dương Bách ta sẽ giết chết người báo thù cho biểu muội...

Nghe được cuộc đối thoại trên lời đài, khán đài lại ồn ào như trước. Với mọi những cử chỉ, lời nói, thái độ khác nhau, đại khái là:

-Gì cơ? Dương Bách? Chẳng phải hắn ta là Đệ Nhất Cầm Sát sao?

-Hắn là biểu ca của Lam Ngọc Thư – Đệ Nhất Vũ Độc Nương à?

-Không thể tin được 2 trong Tứ Đại Đệ Nhất đã tề tựu về đây rồi..

-Chỉ còn Đệ Nhất Linh Tiễn, Đệ Nhất Đao nữa...Nhưng nghe nói hình như 2 người họ không còn trong Lữ Minh Quốc nữa.

-Vậy thì chỉ cần thắng Đệ Nhất Cầm Sát và Võ Lâm Minh Chủ đương thời thì con người đó trở thành Võ Lâm Minh Chủ rồi...

-.....bla.....bla.....bla.....

Trên chỗ những vị cung chủ, bọn họ cũng không ngừng lo lắng, nếu nữ ma đầu giết người không ghém tay kia thắng luôn cả 2 người kia thì chẳng phải danh hiệu quyền lực Võ Lâm Minh Chủ sẽ lọt vào tay ả sao? Bọn họ bàn tính kế hoạch để áp đảo năng lực của nàng, bắt nàng lại,....v.v....

Và quyết định cuối cùng của bọn họ chính là tập hợp những sát thủ tinh nhuệ của các cung cùng đối phó nàng. Một quyết định không những không sang suốt mà còn là một thuận lợi để tạo tiếng vang trong giang hồ.

Quay trở lại phía nàng và Dương Bách. Hắn đã lấy ra cây đàn của mình, chuẩn bị tư thế ứng chiến tốt nhất.

“Đây được gọi là gì nhỉ?hahaha...rõ ràng ta được mang danh là Vũ Sát Âm Kì mà lại cùng thi thố, chiến đấu với hết bằng vũ rồi lại bằng âm....Dường như bọn người rất muốn chết rồi thì phải...” Trong lòng nghĩ bọn người này thật ngốc, đem những biệt tài hơn người của nàng rat hi đấu, đây có phải gọi là tạo bước cho nàng lên mây không?

Lấy ra cây sáo ngọc trong người, nàng cũng không chần chừ tốn sức lực. Lần này nàng sẽ ọi người ở đây thấy đâu mới thực sự là Vũ Hoàng Linh với biệt danh là Vũ Sát Âm Kì.

33. Chương 33

Chương 34: Đại Hội Võ Lâm 4.

Trời cũng đã sắp tối rồi, nhưng trên lời đài sát khí vẫn hừng hực làm người ta có cảm giác ghê sợ.

Dương Bách bị hận thù làm mờ mắt, đầu óc trống rỗng chỉ nghĩ duy nhất đến chuyện trả thù cho biểu muội của hắn Lam Ngọc Thư.

Nhận biết được tình hình trước mặt, nàng biết chắc chắn dù hắn ta có tài nghệ cỡ nào đi chăng nữa thì người bại trận vẫn là hắn. Vì sao ư? Đơn giản chỉ là một Cầm thủ thì phải đặt tâm tĩnh lên hàng đầu, nếu không sẽ bị chính loạn tâm của mình hại chết.

Không còn chờ được nữa, Dương Bách bắt đầu động thủ trước. Từng ngón tay lướt nhẹ qua 36 dây đàn, tiếng trầm bổng ản đục vang lên. Xong, 10 ngón tay thanh mảnh chuyển động qua lại trên dây đàn, nốt nhạc vang như rót mật vào tay người nghe.

Chỉ mới đây thôi, cả khán đài còn ồn ào lắm, mà bây giờ chỉ còn một mảnh tĩnh mịch lạ thường. Một số người còn dung tay bịch chặt tai mình lại, nhưng mắt vẫn hướng đến trận đấu.

Nàng còn chưa động thủ, chỉ đứng đó xót thương ột cầm thủ sắp bị hỏa tâm của mình hại chết. Nếu không biết dằn lại lòng mình, thì không lâu nữa thôi, một mỹ nam sẽ ko còn trên đời này nữa.

Nhưng cũng không có thời gian, nàng đã xuất hiện cả ngày nay rồi, một mối thì không nhưng đói bụng đã có, phải nhanh gọn vụ này rồi lo cho bao tử đang réo từng hồi kia...

Bờ môi nàng chạm vào thanh sáo ngọc, một âm thanh trong trẻo cao vút vang lên. Âm thanh mị người, lấn áp cả tiếng đàn. Biết được mình thất thế, Dương Bách chuyển điệu nhạc, nó trở nên ủy dĩ giữa trời chiều.

Tiếng sáo đột ngột không còn thanh cao nữa, cả tiếng đàn cũng thế. Tiếng sáo trở nên loạn nhịp, từng mảng âm thanh không rõ âm vực rắc vào tai người nghe làm tai đau nhức nhối. Nhịp điệu loạn lạc kinh khủng, như dằng xéo tâm trí, như cắt xén trí não, áp đảo cả tinh thần của người nghe. Tiếng đàn reo lên nốt nhạc không âm hưởng, chỉ là những tiếng “tưng tung” khô khốc, những ngón tay cũng lướt nhanh hơn, ngày càng bấn loạn hơn.

Tiếng sáo của nàng bỗng nhiên cao vút như tiếng quỷ gọi hồn, rồi trầm lắng xuống như tiếng âm hồn rên rỉ. Rồi nó ngang ngang như dạ quỷ hiện hình. Không biết từ đâu, những hình ảnh đáng sợ kinh hoàng trước giờ chưa từng thấy hiện lên trong trí não của bọn người ở dưới, cả Dương Bách cũng thế.

Đầu đau như búa bổ, những hình ảnh của Lam Ngọc Thư hiện về làm tim hấn đau đớn, cử chỉ yêu thương của đôi thanh mai trúc mã càng làm tâm hấn xao động. Tiếng đàn bấn loạn không còn những giai điệu đòi hỏi kĩ thuật cao để giết người nữa. Hấn bây giờ cũng không thể thi triển được đoạn tình hoa nhất trong thủ thuật giết người của Cầm Sát.

Được thế, tiếng sáo ngọc càng trở nên dai dẳng trong màn đêm u tối, réo gọi kí ức của mọi người về, gọi cả những kỉ niệm đau thương nhất. Làm tâm trí chính thức chao đảo, không còn một chút sức nào chống cự được ngoại lực bên ngoài.

Dương Bách một tay ôm đầu đau đớn, một tay vẫn cố gắng bám trụ không để thua xúc. Nhưng “Băng” một tiếng, dây đàn đứt.

Cùng lúc đó, hình ảnh cái chết của Lam Ngọc Thư hiện về, rồi hình ảnh cả 2 nô đùa bên nhau, cái chết đau đớn của nàng ta, hình ảnh nàng ta chăm sóc hấn...Như một cuốn băng tua đi tua lại giữa quá khứ và hiện thực làm cho hấn tâm thần bấn loạn, thần trí không còn tỉnh táo nữa.

-Hahaha....Thư Thư muội à, muội đùa biếu ca đi đâu thế?...Được được, biếu ca đi, miễn hai ta được ở bên nhau thôi....hahaha...la la la...hahhaa....

Tiếng sáo của nàng đã dừng lại khi nghe giọng nói của hấn, xót thương thay ột mỹ nam lại trở nên điên loạn vì ả đó. Thôi được, thế thì hôm nay nàng sẽ đặc ân cho hấn sống sót....Đây có lẽ một quyết định khiến bước đường sau này của nàng ngày càng khó khăn hơn...

Nhưng lạ thật...khán đài sao yên tĩnh thế nhỉ? Quay xuống dưới, nàng tròn mắt khi thấy thái độ của bọn họ....

Mọi người mỗi sắc thái, từ lân lân vui sướng, đến hoang man kinh hoàng đều có đủ. Chắc chắc...chắc là do tiếng sáo lúc này kêu gọi lại kí ức của họ đây mà. Cũng may nàng dùng tiếng sáo này, nếu không thì bọn họ đã chết từ lâu rồi.

(t/g: lân lân vui sướng chắc là do tuổi thơ có kí ức đẹp, còn bàn hoàng hoang mang là do kí ức đau khổ, tuổi nhục hay đại khái là như thế...)

-Hôm nay đã tối rồi nhỉ, thế thì ngày mai ta lại ứng chiến. “Nhưng ngày mai sẽ là ngày cuối cùng bình yên trên giang hồ còn lại, Minh Chủ Võ Lâm, đừng hòng ai đoạt được.”

Ngũ tất, thân ảnh của nàng biến mất theo làn gió, tất cả chỉ còn lại máu, xác chết và đám người hỗn độn phía dưới. Những vị cung chủ cũng đã rời đi rồi, chuẩn bị cho cuộc chiến không hứa hẹn của ngày mai. Võ Lâm Minh Chủ đương thời kia cũng gấp rút lui về phủ đệ của hấn.

.....
Thoát cái đã trôi qua 1 đêm dài với lắm cơn mộng. Buổi sáng bình minh lại đến với Lữ Minh Quốc. Ở Võ Lâm Quán hiện giờ số người vẫn rất đông đúc, sau một đêm dài, những người hôm qua bị Âm Kì của nàng quấy nhiễu giờ đây cứ như một kẻ mất hồn, dù thân xác vẫn di chuyển...và...họ cũng vẫn đến lời đài như những ngày trước.

(t/g: đây là 1 trong những nhân lực của Ngọc Diễm Cung, tuy thấy như vậy thôi chứ khi oánh lộn khiếp lắm á, duy nhất chỉ có Dương Bách bị điên nên anh í sau này cũng kinh khủng lắm á)

Vẫn là cái không khí ồn ào náo nhiệt này, vẫn là những con người ở đây, và cũng chính tại địa điểm này. Nhưng hôm nay có vẻ chẳng có ai dám lên phen kên kiệu nữa. Chỉ chờ nàng đến để chính thức chiến đấu với Võ Lâm Minh Chủ đương thời.

[Chú thích, luật thi đấu tranh chức Võ lâm Minh Chủ: nếu trong trận chiến ko có các cao thủ được giang hồ phong danh “Đệ nhất” vào tham gia thì các vị giang hồ đồng đạo tham chiến phải chiến đấu đến khi nào hết người ứng chiến thì mới xét đến việc tiếp theo.

Còn nếu trong trận chiến có các cao thủ được giang hồ phong danh “Đệ Nhất” vào tham gia thì khi các vị giang hồ đồng đạo tham gia phải thắng những người đó thì mới có thể trực chiến với Minh Chủ. Nhưng từ trước đến nay nàng là người đầu tiên đánh bại 2 trong số các “Đệ Nhất” vì thế, nàng sẽ được trực chiến với Minh Chủ]

Trên sân đấu bây giờ, vị Minh Chủ Võ Lâm có thể nói là một mỹ nam anh tuấn, nhưng một bên mặt đã bị chiếc bán huyền diện[một nửa mặt nạ có hình thù trang trí kì quái] che mất một nửa. Trên người vận bộ lam y nhẹ nhàng, thân hình cũng khá chuẩn. Tóc được búi nửa, nửa còn lại thả lơ dểnh trên vai, nhều sợi tóc mai ko được vấn xuống gương mặt, tạo nên một vẻ lạnh lùng huyền bí. Dáng đứng có vẻ cô độc, mặc cho những làn gió nô đùa trên tóc tai y phục.

Chẳng mấy chốc sau, một thân ảnh vận bộ tử y thuê Nhuyễn Hoa Anh Túc bay tới. Mang một chiếc kim huyền diện[mặt nạ nam vàng hình thù kì lạ] bay tới. (t/g: quái gì mà 2 người đều mang mặt nạ thế kia..). Cánh tay được bao bọc bởi một lớp không rõ chất liệu cũng có màu tím hình Nhuyễn Hoa Anh Túc ôm sát lấy cánh tay. Tóc được búi gọn, chiếc kim huyền diện chỉ che được một phần gương mặt, còn lại một bờ môi anh đào quyến rũ và làn da trắng muốt mịn màng.

Bọn người dưới khan đài xôn xao:

-Lại thêm một mỹ nữ nữa à?

-Đến để khiêu chiến sau?

-Còn vị Vũ cô nương kia đâu?

-Hình như chỉ có Vũ cô nương mới có quyền chiến đấu tiếp mà...

Quay lại trên lôi đài, Võ Lâm Minh Chủ cũng ngỡ ngàng không kém. Hắn là hấn ngây ngốc dưới vẻ đẹp huyền bí và nguy hiểm kia rồi. Nhưng....trong giang hồ không thể để chữ tình chi phối, nên hấn kịp thời ngăn cản con tim của mình lại. Lý trí nhắc nhở nhắc người đứng ở đó không hề bình thường, môi bạc mấp máy, cất tiếng lạnh:

-Nơi đây hiện tại không nghênh chiến với các giang hồ đồng đạo nữa, mời các hạ về cho.

-Hahahahahaa...mới chỉ qua một đêm, hấn đã quên ta?

Vẫn là giọng cười đó, lời nói đó, ngữ khí đó, mọi thứ vẫn không thay đổi, cái thay đổi duy nhất chỉ là ngoại hình mà thôi. Vâng! Không ai khác đó chính là nàng Vũ Hoàng Linh – Vũ Sát Âm Kì.

Hấn bất ngờ, thực sự bất ngờ, không ngờ người mà chỉ giây phút trước đây thôi hấn đã si ngốc lại chính là nữ ma đầu hôm qua. Thảo nào hấn thấy sự nguy hiểm ở con người kia. Nhưng biết làm sao được, dù chỉ là một phút thôi nhưng trái tim hấn đã lỡ nhịp rồi.(t/g: Võ Lâm Minh Chủ gì dở ế, thế thì đánh đấm gì được....)

-Người chính là Võ Lâm Minh Chủ? Có cần bất ngờ thế không?

Giật mình, rõ ràng hấn dù có bất ngờ đến mấy, tức giận đến mấy hay vui đến mấy thì đều không lộ ra ngoài. Bởi vì...từ nhỏ thì hấn đã bị liệt hệ cảm xúc mặt(t/g: nói thẳng ra là đứt dây thần kinh biểu thị cảm xúc.). Nàng...có thể đọc được tâm trạng của hấn, điều mà từ trước đến nay không ai có thể?

-Cảm à? Người tên gì? Chả nhẽ cứ kêu Võ Lâm Minh Chủ mãi sao?(t/g: hôm nay chị nhãi nói nhều...)

-Ta là Hạ Chương.

-Tốt rồi, vào vấn đề chính đi?

-??

-Đánh nhau đó. Ngu thế là cùng.

Cả khán đài bắt đầu vang lên tiếng khúc khích. Mọi người hảo bắt ngờ nha, hôm nay nàng thay đổi so với những hôm trước, nói nhều hơn tuy ngữ khí vẫn sốc hông như thế!!

Nàng hơi nhăn mặt trước khúc gỗ trước mắt, hình như tên này không có tinh thần hiếu chiến thì phải, làm nàng mất cả hứng. Đã thế thì nàng phải ép hấn rat ay thôi, xong xui thì đi chỗ Ngọc Diễm trà lầu nghĩ ngơi cái đã, mấy hôm rài không có ngủ, toàn đi chơi khắp thành không à.

34. Chương 34

Chương 35: Náo loạn võ lâm 1.

Nàng hơi nhăn mặt trước khúc gỗ trước mắt, hình như tên này không có tinh thần hiếu chiến thì phải, làm nàng mất cả hứng. Đã thế nàng phải ép hấn ra tay thôi....

Di chuyển từng bước chân chậm rãi về phía Hạ Chương. Quan sát từng cử chỉ, dò xét ánh mắt của hấn. Đôi môi anh đào quyến rũ khẽ nhếch, một nụ cười nửa miệng hiện lên gang tà, ánh mắt như nhìn thấu tận tâm can.

Vung tay đánh hấn, ko đánh trả, chỉ tránh sang một bên, vung tay còn lại thì cũng né tránh mà thôi. Không hề có ý chí chiến đấu gì hết. Thấy thế nàng dùng tốc độ tấn công hấn, tay và chân không ngừng đả thương hấn. Xung quanh Hạ Chương bây giờ là những vệt tử quan bao vây. Chỉ thấy thân thể hấn nhanh nhẹn tránh đòn từ không trung.

Mọi người bắt đầu náo loạn. Lo lắng có, tức giận có, bắt ngờ có, chỉ trích có, thắc mắc có,...v.v..tất cả như đang ngồi trên đồng lửa.

Nàng trên này, thân ảnh bắt ngờ ngừng chuyển động, đứng đối diện với hấn. Đôi đồng tử đen láy thâm sâu khó đoán nhìn trực diện vào gương mặt bị chiếc mặt nạ che hết một nửa. Lạnh lùng lắng sâu vào đồng tử màu nâu đồng kia, bên trong là một mớ bòng bong nhều tia hỗn tạp. Không hiểu vì sao nhưng từ khi bị đôi đồng tử màu đen của nàng nhắm vào, mắt hấn không thể di chuyển sang mục tiêu hay hướng nhìn nào khác, chỉ có nàng, ánh mắt nàng. Đầu óc dường như bị mị hoặc:

-Người là ai?[nàng hỏi]

-Hạ Chương, Võ Lâm Minh Chủ.

-Ta là ai?[lại hỏi]

-Nữ ma đầu giết người không chớp mắt.

-Nhiệm vụ của ngươi?[nhoẻng miệng cười, tiếp tục hỏi]

-Giết nữ ma đầu, diệt trừ hậu quả.

-Tốt, thế thì mau làm đi chứ. “Tách”

Sau tiếng bụn tay của nàng, hấn choàng tỉnh, giật lùi về phía sau. Bây giờ đầu óc trống rỗng, chỉ biết 1 nhiệm vụ duy nhất, đó là giết nàng. Hấn bắt đầu tấn công nàng.

Lam y bay tứ loạn. Bảo kiếm trong tay được giang hồ phong Phiên Danh Đoạt Mệnh được rút ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm không mỏng cũng chẳng dày, thân người sắc bén, không dẻo cũng chẳng cứng, chuôi kiếm nạm ngọc vững chắc được rút ra khỏi vỏ. Hảo bảo kiếm, vừa được thoát ra, ngân quang lóe sang, chuôi kiếm phát ra ánh sáng do được phản xạ từ mặt trời. Đám trắng về phía đối diện.

Trong tích tắc, mâu quang chợt lóe, thân người nàng ngã về phía sau tựa như cành liễu trước gió. Lập tức trở tay, thanh kiếm đổi chiều, xoay 90o về phía dưới, trước thẳng xuống, toan đâm xuống người nàng.

Đâu dễ như thế, theo đã ngã lúc này, nàng hai tay chóng xuống đất, hai chân hứng kiếm “Keng” một cái. Hai tay xoay, cả thân người xoay theo, chân phải đá vào người hắn, chân trái bậc mạnh lên trên làm kiếm tuột ra khỏi tay hắn, điều luyện đá vào chuôi kiếm làm thanh kiếm bay lên trời.

Lùi về sau vài bước, biết mình thất thế, khi kiếm thủ không có kiếm thì chẳng khác gì người bình thường. Thế nên hắn phi thân lên trời, bảo kiếm lại trở về trong tay cố chủ. Nhanh trí, theo đà bay xuống đó, hắn chia mũi kiếm thẳng về phía nàng, tốc độ xé gió.

Không hốt hoảng, lách sang một bên, nàng [lại] dung chân đá vào tay cầm kiếm của hắn. Tuy không kiếm tuột khỏi tay như lần trước, nhưng do lực quá mạnh nên hắn phải theo chiều lực lộn vòng về phía sau phòng thủ. Chỉ một chút lực nữa thôi thì cú đá lúc này đã làm xương tay hắn gãy. Vận công chữa trị tạm thời vết thương, làn khói trắng mờ ảo hiện lên trên đỉnh đầu của hắn, vầng trán bị tóc che lấp tấm mồ hôi.

Nhân cơ hội đó, nàng tấn công hắn bằng liên hoàn cước. Nguy hiểm trước mặt, hắn vội lướt về phía sau. Không ổn, phía sau là trụ lõi đài, hắn khó khăn lách rẽ sang một bên.

“Ầm” một tiếng, cây trụ ấy vỡ tung thành nhũn mảnh nhỏ, khói bụi mịt mờ. Mất đà, nàng lộn vòng lên không trung, bay bề hướng Hạ Minh Chủ hiện thời đang đứng.

“Keng” âm thanh để giày va chạm với lưỡi kiếm vang lên một lần nữa đỉnh tai nhức óc. Gập người gần 180o về phía sau, chưởng lực ở tay đánh thẳng vào đan điền của hắn. Trở tay không kịp, bị lực còn dư đẩy về phía sau, một ngụm máu phun ra nơi môi bạc, mày nhăn lại, sắc mặt khá kém tuy ko có biểu cảm ra khuôn mặt[bị đứt dây thần kinh cảm xúc].

Xong, lại lao vào nhau đánh đến khi 1 trong 2 bị đả thương thì mới dứt ra, nhưng chưa được bao lâu thì lại đánh tiếp. Cứ thế đánh gần 300 hiệp, mặt trời đã xuống gần đến đằng Tây rồi.

Hắn là một trang nam tử oai oai phong phong, thế mà giờ đây mồ hôi nhễ nhại, gương mặt biến sắc, thở hổn hển. Nhưng nàng chỉ là một nữ nhi “liều yếu đào tơ”, vậy mà gương mặt nàng không hề có một biểu thị của sự mệt mỏi, môi anh đào hé nở:

-Nên sử dụng tuyệt chiêu của ngươi đi, nếu không ta e đến ngày mai mọi chuyện vẫn chưa dứt khoát.(t/g: má này khôn lỏi, má không sử dụng tuyệt chiêu cứ kêu người ta là seo?....)

Ngữ tất, nàng không mệt mỏi, sức trâu phi thân về phía hắn, chân không chạm đất, thân người ngã về phía trước gần như chạm. Xương cốt dường như được làm bằng nhành liễu hay hóa thân của xà tinh ấy. Nàng luôn lách như một con tiểu xà, uốn lượn như một tấm lụa mỏng giữa trời bão táp, làm cho đối phương không biết nơi nàng đến và cũng chẳng biết nàng sẽ ra tay ở đâu.

Bất đắc dĩ, hắn đành sử dụng tuyệt chiêu của bảo kiếm, nhưng nếu một khi tuyệt chiêu này không đánh trúng nàng thì hắn cũng sẽ thua, vì chiêu này tổn rất nhiều chân nguyên khí.

Nội công được dồn lên tột đỉnh, xung quanh Hạ Chương bắt đầu tích tụ những luồng gió đáng sợ. Chúng tụ lại, từ từ, từ từ trở thành một cơn lốc lớn trên lưỡi kiếm.

Gió thổi ào ào, cây cối đổ lieo xiêu, vạn người kinh hoàng. Cơn thịnh nộ của gió bắt đầu di chuyển trên lưỡi kiếm. Bỗng, môi bạc nhấp nháy..

-Phiên Danh Đoạt Mệnh Kiếm, Cuồn phong truy hồn[tên của chiêu thức].

Vùng kiếm đánh vào khoảng không trước mắt, nơi cách đó không xa chính là nàng đang hướng tới. Cơn cuồn phong nhanh như chớp thoát ra khỏi lưỡi kiếm, mặc sức tung hoành. Chúng cuốn cây cối, đất đá quanh đó vào, và cả nàng cũng bị lôi vào đó.

Như ngàn vạn lưỡi dao, từng ngọn gió sắc bén xé rách y phục của nàng. Chúng điên cuồng gào thét, cả đất trời như bị khuấy động, sức mạnh kinh hồn. Chiêu Cuồn Phong Truy Hồn quả thật đáng sợ, nhưng theo nàng biết.....thực lực của nó không chỉ như thế này, trừ phi.....Hạ Chương vẫn chưa biết cách luyện thanh Phiên Danh Đoạt Mệnh lên tới đỉnh cao.

Quanh người nàng tuy bị cào xé rất dữ dội, nhưng vẫn không mảy may một vết xước nào. Bởi vì chiếc áo mang tên Nhuyễn Hoa Vệ được làm từ một chất liệu nào đó “Tiền không xuyên, đạn không thủng” đã bảo vệ cơ thể nàng. Chiếc thắt lưng lấp lánh mà vàng bạc được nàng khéo léo tháo ra, nó hiện ra nguyên hình thật của mình: Triệt Diễm Xích.

Từng bằng bạc mắc xích được lồng vào những lưỡi cưa vô cùng sắc bén, chiều dài không giới hạn, 2 đỉnh đầu của nó là 2 lưỡi dao vàng sắc bén không kém. Đây là thứ vũ khí nàng mang từ hiện đại sang đây[cùng súng, lựu mìn, dao găm, ám khí,...].

Từ bên ngoài, mọi người chỉ thấy cơn lốc đang thịnh nộ cán nuốt nền đá trên lối đi, nó nứt ra và bị hút vào đó từng mảnh, từng mảnh một, cứ ngỡ như con người bị nó cuốn vào không thể nào sống sót được. Nhưng, bỗng nhiên từ trong đó phát ra những tia sáng loe loé, những mảnh đá, mảnh gỗ hay những gì cơn cuồng phong cán nuốt này giờ nát vụn và văng tứ tung khắp bốn phương tám hướng.

Rồi, một tia sáng mạnh mẽ đâm xuyên qua cơn lốc hiện ra ngoài rõ mồn một dù đang là ban ngày. Xong, tia sáng ấy ngày càng bành trướng, chẳng mấy chốc bao lấy cơn cuồng phong. Vạn vật trở lại trạng thái tĩnh lặng hơn bao giờ hết. Chốc lát sau, vầng sáng ấy nhỏ dần nhỏ dần rồi mất hẳn. Thân hình mảnh mai từ sắc hiện lên với những đường cong rõ rệt, làm người nhìn người mê, quý nhìn quý yêu, thần thấy thần sâu.

Chuyện gì đã xảy ra bên trong đó, quay lại vài khắc trước nhé.

Khi Triệt Diễm Xích xuất hiện, ánh sáng vàng bạc của nó phát ra chói lòa. Vung xích bảo tọa như một điệu múa, uốn lượn như một đoạn vải lụa. Thế mà tất cả những tạp nham trong đây bị đánh nát vụn và đẩy ra ngoài hết.

Rồi, một đóa hoa trên bộ Nhuyễn Hoa Vệ Phát sáng mạnh mẽ, tia sáng nhanh chóng xuyên qua lớp gió dữ và bao trọn cả cơn lốc, nó bị áp chế dần, và rồi cơn thịnh nộ của Phong Thần đã bị hút hết vào Nhuyễn Hoa đó, thế giới bên ngoài một lần nữa hiện ra trước mắt nàng, vẫn là thế đứng trên vạn người, lơ lửng trên không.

Đôi mắt đen lạnh lướt ngang khán đài, môi anh đào mỉm cười khinh bỉ khi ở đó bây giờ chẳng còn bóng dáng ai cả. Chắc hẳn bọn họ đã chạy tán loạn lúc cơn cuồng phong thịnh nộ. Quá yếu đuối đi, chạy là phải.

Đôi mi khẽ chớp khi thấy Hạ Chương – Võ Lâm Minh Chủ của chúng ta đang đứng thất thần ở đấy, vẻ mặt tái nhợt không một cảm xúc. Hạ bảo xích quất vào lối đi phía dưới.

“Rầm” một tiếng động kinh thiên động địa là rung chuyển cả mặt đất vang lên. Nhưng may thay, Hạ Chương đã được các vị cung chủ nhanh chóng đưa khỏi đó. Nhưng mặt lối đi đã bị hằn một vết nứt sâu.

Còn lại là một hàng người, toàn những cung chủ của các cung danh tiếng trên giang hồ, phía sau là một đoàn quân tinh nhuệ, sát thủ lão luyện trên đấu trường.

-Hahahaha....Các người coi trọng ta vậy sao? Tốt, tốt....hahahahah...

Giọng cười vang lên chứa đầy sát khí, hàn khí từ đó tỏa ra làm người khác không lạnh mà run. Nàng lại tiếp tục:

Ý đông người, toàn những trai tráng khỏe mạnh như thế, chỉ đối phó một cô nương liễu yếu đào tơ như ta sao? Thế thì đâu được.*Nhoẻng miệng cười*.

-Thật ninja gia, thuật phân thân[lại tiếp tục, tay chấp phía trước làm động tác của thuật ninja]

Ngũ tất, một làn khói trắng mờ mờ ảo ảo từ đâu bay lơ lửng khắp chỗ nàng. Chớp mắt một cái, phía trước những vị cung chủ không phải một Vũ Hoàng Linh một nữ ma đầu nữa, mà chính là những 50 Vũ Hoàng Linh nữ ma đầu. Họ giống y như nhau, cử chỉ giống hệt nhau, khó lòng phân biệt được đâu là thật trong 50 thân ảnh kia.

Lòng người bắn loạn.

35. Chương 35

Chương 36: Náo Loạn Võ Lâm (kết).

Một làn khói trắng mờ mờ ảo ảo từ đầu bay lơ lửng khắp chỗ nàng. Chớp mắt một cái, phía trước những vị cung chủ không phải một Vũ Hoàng Linh một nữ ma đầu nữa, mà chính là những 50 Vũ Hoàng Linh nữ ma đầu. Họ giống y như nhau, cử chỉ giống hệt nhau, khó lòng phân biệt được đâu là thật trong 50 thân ảnh kia.

Lòng người bấn loạn. Chỉ có 1 Vũ Hoàng Linh đã không ổn rồi, nay lại có thêm những 50 người kia, võ lâm giang hồ kỳ này e rằng khó thoát kiếp “Máu Nhuộm Võ Lâm” rồi.

Đúng là như thế. 50 con người, sử dụng 50 loại sức mạnh khác nhau, một chiêu thức trước nay chưa từng có. Từ sử dụng súng, phi tiêu, dao găm, tốc độ, ảo thuật, vô số các thuật ninja đến các cổ võ được học ở nơi đây, hỏa, băng, độc,...v.v.v....[Không sử dụng Vũ Sát Âm Kì, vì chỉ có nàng thực sự mới có thể dùng]

Đông, Tây, Nam, Bắc bốn phương tám hướng đều là thân ảnh của nàng, sợi Triệt Diễm Xích không ngừng vung lên, quất xuống và bao nhiêu người tử trận.

Thân ảnh thứ nhất của nàng đấu với Cung Chủ Du Liên Cung: Du Liên cung nổi tiếng với tốc độ của sấm, nên đối với nàng có lẽ là ngang tài nàng sức. CC[=Cung chủ, viết tắt cho gọn] này liên tiếp sử dụng những chiêu đòn hiểm hách, tốc độ kinh hoàng đối phó với nàng. Nàng cũng không vừa, dung tốc độ vốn đã nhanh của mình di chuyển chỉ còn lại tàn ảnh, phân tâm sự chú ý của CC đó. Rồi “Đoàng” một tiếng, phát súng nhắm trúng ngực phải mà bắn.

Sau đó, ngã người 90o về phía sau và “Đoàng” 1 tiếng nữa, phát súng ghìem vào ngay đỉnh đầu của những tên sát thủ đang mải mê đánh với những phân thân ảnh kia. Máu bắn tung tóe, vương lên người nàng, vương lên cành cây kế đó, vương lên bức tường không xa, và thấm vào mặt đất.

Cách đó không xa là 1 phân thân ảnh của nàng nữa, phân thân ảnh này dùng Triệt Diễm xích, cứ mỗi lần vung xích lên, thu xích lại như thêm, thì một loạt người nằm rạp dưới đất không kịp trở tay, trong đó có cả những vị CC đang đấu với phân thân ảnh khác mà không chú tâm đến. Máu đọng thành vũng, xác chết như rạ.

Rồi không khí nóng lên, một phân thân ảnh khác đang dung lửa đốt sạch những con người trong phạm vi 1 dặm[trong đó có những phân thân ảnh khác, nhưng không bị cháy, vì trong người vốn “Nước không xâm, lửa không phạm”]

Cách đó không xa lại là không khí lạnh tột cùng do chiêu Băng Phách của nàng dung. Mọi thứ bị đông lại, lạnh đến tận xương tủy. Và “Phập..phập...phập” những tiếng ám khí bầu sâu vào da thịt và những dòng máu đỏ loang lỗ khắc các mặt bị đóng băng.

“A...Á...Á...” “U.....u...” những tiếng rên la vang lên rợn người bởi những thân ảnh nằm giãy giụa dưới đất, gương mặt không ngừng bị biến dạng, những thớ thịt lồi lõm đầy máu, những tất da bị ăn mòn, máu chảy như nước. Đó chính là độc dược của nàng, 1 trong những loại độc chỉ có Độc Quỷ Vương mới có thể điều chế.

Trên không, những phân thân ảnh của nàng cũng đang quành hành bá đạo, đánh ra những chiêu thức hiểm độc, một quyền chết tươi, máu chảy như mưa. Những tên sát thủ ngu ngốc đại dột bay lên ứng phó, chỉ một cú đập, vào đầu, ngực, lưng,Thì đã ngã xuống ngay lập tức vì vỡ sọ, lục phủ ngũ tạng bị tán bầy, từng đốt sụn sườn sụn sống bị gãy rời rạc,..

Mặt trời xuống núi, cũng chính là lúc Đại Hội Võ Lâm kết thúc, đa số các Cung mạnh đều diệt vong, giang hồ nhuộm màu máu đỏ, tất cả chỉ còn là bãi tha ma. Võ Lâm Quán chỉ còn lại đồng cỏ nát. Sàn đấu bị nứt đôi, đầu đầu cũng là máu, xác người chết, mùi tanh nồng bốc lên nồng nặc làm những người vô tình đi ngang hay chứng kiến cũng không khỏi nôn mửa, bấn loạn thần kinh, sợ hãi tột đỉnh, đột quỵ chết(t/g: lãng xẹt),...v.v.v.v

-Hahahahaha.....Các người đã biết hậu quả của việc chống lại ta chưa?

-Ta đã không làm Võ Lâm Minh Chủ thì không 1 ai có thể ngồi lên chiếc ghế này, nếu không muốn cảnh này tái hiện ở gia tộc kẻ đó.

-Hãy nhớ đó, Vũ Sát Âm Kì, Cung chủ Ngọc Diệm Cung....Hahahahaha

Âm thanh trong đêm tối vang lên tựa như lời của quỷ, dung nội lực vang tận khắp bốn phương tám hướng, tất cả các người dân của Lữ Minh Quốc từ đó không ai không biết “Thảm họa diệt Võ Lâm” ngày hôm nay.

Những lời nói của nàng không những chỉ có thế, nói được nàng hằng âm kí dấu ở bức tường đá nơi đặt chiếc ghế Võ Lâm Minh Chủ, ai ngồi lên chiếc ghế đó, tức là ngồi trước mặt nàng. Đã ngồi trước mặt nàng thì làm sao có thể sống được cơ chứ.

Sáng hôm sau, trời nắng trong xanh, chim hát líu lo trên cành, cảnh vật vẫn như hôm nào, sự khác biệt duy nhất chính là con đường kinh thành đông đúc ồn ào, náo nhiệt ngày nào hôm nay vắng hẵn. Bọ họ đều tránh con đường đi ngang hay gần Võ Lâm Quán, những cư dân gần đó đều đi đến nhà người thân ở, hoặc thuê phòng trọ cách xa đó, vì không một ai dám lại gần nơi lưu giữ vô số vong hồn ở đó. Những người ở kinh thành tất thấy đều ra ngoài đường với vẻ mặt sợ sệt, hốt hoảng. Những quan sai được điều đến thu dọn bãi chiến trường, mặc nhiên không một can thiệp vào chuyện giang hồ.

Trong Ngọc Diệm Trà Lầu – Trà lầu mới được thành lập nhưng nổi tiếng nhất kinh thành, là nơi dừng chân của các đấng quân vương, chư hầu, tể tướng. Là nơi dùm bữa của các sứ giả để quốc lân cận. Đồng thời đây là nơi mua bán thông tin nổi tiếng nhất kinh thành, hầu như bí mật quân sự hay bí mật quốc gia đều được tiết lộ ở đây, tuy không truyền ra ngoài.

Không khí khá nhộn nhịp và trang hoàng, từ bên ngoài, một thân ảnh tiếng vào làm say đắm lòng người. Dáng thon thả, 3 vòng đầy đặn, vận bộ tử y thuê hoa anh túc xinh đẹp, chiếc khăn lụa che đi một phần gương mặt, chỉ còn lại đôi mắt với đôi đồng tử đen lạnh, đầy sát khí và đầu đó...một nỗi cô đơn. Thướt tha mà cao quý, quý tộc nhưng không vương bụi trần, một nét đẹp thanh cao và quý quyền.

Đôi mắt đẹp lướt qua toàn bộ khung cảnh nơi đây, mỉa hoặc nhân tâm, nhẹ nhàng như nước, thanh cao như ngọc. Nàng chọn một chiếc bàn gần cửa sổ, ở đó nhìn ra ngoài là một vườn hoa thơ mộng với 1 vài cây cổ thụ, hòn non bộ giả và một hồ nước xinh đẹp.

-Tiểu thư, chẳng hay người muốn dùng gì?[Tiểu nhị hỏi, không dám nhìn mặt nàng, sợ sẽ thất lễ]

-Một tách trà.[Giọng nói mượt mà êm tai vang lên]

-Vâng, thế tiểu thư có muốn thuê phòng ở đây không?

-Một phòng hạng sang.

-Ân, xin người đợi chút.

Chẳng mấy chốc sau, một tách trà thơm lừng nghi ngút khói được đặt trước mặt nàng. Vừa định đặt trà lên môi uống thì:

-“Rầm” người tưởng người giỏi lắm sao? Chẳng qua là chủ quán nơi đây thôi, muốn làm trái ý bốn thiếu gia à?

Tiếng lật bàn cùng giọng nói rang rang vang lên từ một thân ảnh vận bộ trường bào màu nâu thẫm, thuê những chi tiết cầu kì. Gương mặt khá anh tuấn, thân người tuy không phải thuộc loại “Chuẩn men” như Vỹ Phong nhưng không đến nỗi tệ. Hắn đang gây gổ với chủ quán, cũng tức là Huyền Châu Dạ – Huyền Vũ linh thú. Nàng ta vận một bộ hồng y thêu hoa, gương mặt diễm lệ tuy còn khá trẻ.

-Trương thiếu gia, ta không phải người chốn thanh lâu, không phải người muốn ta đến thì đến, muốn đi thì đi.[Giọng nói lạnh lùng]

-Bốn thiếu gia chẳng qua thấy ngươi là một mỹ nhân nên muốn cùng ngươi thưởng nguyệt. Ngươi to gan dám cự tuyệt bốn thiếu gia? Được, hôm nay ta sẽ cho Ngọc Diệm Trà Lầu này không yên.

Ngũ tất, hắn rút thanh kiếm của mình ra, định một kiếm náo loạn nơi này, nhưng nàng đâu thể trở mặt ra nhìn hắn phá hoại một cách công khai thế chứ. Vậy là “Keng” một tiếng, lưỡi kiếm chưa chạm đến mặt bàn

thì đã chạm phải một chiếc ly, bên trong còn có cả trà. Lưỡi kiếm bật ra, tách trà bay lên cao. Bỗng “Vù” một tiếng, tách trà ấy nhẹ nhàng ở trên tay nàng không rơi một giọt nào cả.

-Trương thiếu gia, nếu có muốn trêu hoa ghẹo nguyệt thì người hãy đến Ngọc Diễm Tử Lâu, nơi đây là trà lầu, không phải nơi tùy ý làm loạn.

Tuôn một tràn triết lý, mặc cho hàng chục con mắt đang chĩa về phía nàng. Nàng đến đây đã gây sự chú ý rồi, nay còn “Mỹ nhân cứu mỹ nhân” làm cho chục người chú ý. Từng cử chỉ, lời nói của nàng cũng làm cho lòng dạ các thanh niên trai tráng, quý tộc cao sang nơi đây phải rung động.

Dáng vẻ thờ ơ bất cần, cần làm tăng thêm nét thần bí, quyến rũ của nàng.

-Người...người là ai mà dám can thiệp vào chuyện của bọn thiếu gia.[Tuy cũng bị liêu xiêu trước vẻ đẹp của nàng, nhưng vẫn cố gắng giữ uy phong của bản thân]

-Hahahah...Ta chính là Cửu Vĩ Hồ ly, chẳng qua vô tình đi ngang chốn thị phi, lo chuyện bao đồng chút thôi mà...

Nụ cười vang lên từ trong chiếc khăn lụa mỏng. Tuy không thấy được hết nhân diện của nàng, người ta có thể cảm thấy bên trong đó ẩn chứa một vẻ đẹp “Quý khốc thần sâu”. Giọng cười lơ đãng, như trêu như ghẹo kẻ đối diện. Tuy thế, nhưng người ta vẫn bị che mắt bởi vẻ ngoài của nàng. Đúng thế, nàng chính là một con Cửu Vĩ Hồ chính hiệu, là hóa thân của Đắc Kỷ hại nước hại dân.

(t/g: mọi người có để ý không? Cứ mỗi lần máu đổ thì vẻ đẹp của nàng lại ngày một tăng. Giống như một con.....).

36. Chương 36

Chương 37: Náo loạn Hoàng Cung 1: Ta sẽ cho người tuyệt tử tuyệt tôn.

Nụ cười vang lên từ trong chiếc khăn lụa mỏng. Tuy không thấy được hết nhân diện của nàng, người ta có thể cảm thấy bên trong đó ẩn chứa một vẻ đẹp “Quý khốc thần sâu”. Giọng cười lơ đãng, như trêu như ghẹo kẻ đối diện. Tuy thế, nhưng người ta vẫn bị che mắt bởi vẻ ngoài của nàng. Đúng thế, nàng chính là một con Cửu Vĩ Hồ chính hiệu, là hóa thân của Đắc Kỷ hại nước hại dân.[Cửu Vĩ Hồ Ly chính là nàng, danh xưng nổi tiếng chốn hoàng cung]

-Dù...dù có là ai thì dám đắc tội với bọn thiếu gia cũng...cũng phải gánh hậu quả.

-Thế người là ai mà tự xưng là “thiếu” với chữ “gia”?

-Trương Sinh Tùng, là đứa con trai duy nhất của Trương Sinh Khắc – Quan Tứ Phẩm của Lữ Minh Quốc.[Đồng đặc khoe khoang]

-Chẳng qua là chó cầy thế chủ.

-Người..người dám bảo ta là chó?[Tức giận, trong trà lầu vang lên tiếng cười khúc khích]

-À nhầm, nếu người là chó thì cha người cũng là chó thôi....Hahahah[Hùa theo tiếng của nàng là tiếng cười rộ lên của những nhân ở đây]

Đúng lúc căng thẳng nhất thì bên ngoài lại nghe tiếng xôn xao, thêm một thân ảnh nữa tiếng vào. Từ phong thái, cách ăn mặc, dáng vẻ trước hết cho thấy hẳn là một soái ca, sau đó chính là một vị đại công tử hoàng tộc cao sang quyền quý.

-Không khí có vẻ căng thẳng nhỉ?[Giọng điệu bồn chồn, tự kiêu]

-Lý huynh, cuối cùng huynh cũng đã đến. À này dám can thiệp vào chuyện của ta.[chỉ về phía nàng]

-Vậy sao?[quay sang nàng] Đại mỹ nhân, nàng sao lại phá rối chuyện của hắn? Hay nàng đang muốn gây sự chú ý với bậc cao sang?

-Hahahahaha....Nực cười, quả thật là chuyện nực cười nhất trên đời này. Thấy chuyện bất bình, ra tay tương trợ thôi, nào ngờ gặp chó điên cắn người bậy bạ...[Giọng điệu bốn cọt chả kém hẳn]

-Nàng đừng có chọc tức bọn ta, Lý Tịch Nhan ta không dễ mắc lừa bầy tình mỹ nhân đâu.

Lý Tịch Nhan, chính là con của cừu nhân nàng. Thảo nào nhìn hắn 7 phần going Lý Tịch Thiên. Hảo, gặp trò vui như thế lẽ nào nàng không tham gia?

Nàng di chuyển từng bước chân nhẹ nhàng đến chỗ Tịch Nhan. Ánh mắt thâm sâu khó đoán, chứa đầy lười tình. Dừng lại đối diện với hắn, nàng đưa ánh mắt Cừu Vĩ Hồ Ly của nàng nhìn hắn. Dù sao thì chính đôi mắt này đã tẩy não của Võ lâm minh chủ cơ mà.

Bỗng, hắn dờ người khi nhìn sâu vào đôi mắt đen huyền lạnh băng đó. Làm hắn có cảm giác nhìn được nhưng không sờ được, cảm nhận nhưng ko thể với tới. Trong đầu hắn cũng dần mất đi ý niệm đối chọi nàng.

-Trương Sinh Tùng, chúng ta đi thôi.

Ngữ tất, hắn lờ tên lúc này ra ngoài với bao con mắt ngạc nhiên của mọi người. Xưa nay, hắn nổi tiếng là một “thằng nhãi” ngông nghênh sĩ diện, quậy phá, võ công cao cường, chưa bao giờ chịu thua trước một ai. Nay lại rút lui với một nữ nhân, và nữ nhân ấy cũng chưa làm gì hắn cả. Chuyện lạ, quả thực là chuyện lạ....

-Huyền Châu Dạ, thu dọn hiện trường, ta sẽ theo dõi bọn hắn.[Nàng hướng Châu Dạ dặn dò]

-Người là?[Mỹ nhân ngạc nhiên]

-Vũ Hoàng Linh.

-Vâng, thưa cung chủ.[cuối đầu]

Về chỗ của Lý Tịch Nhan và Trương Sinh Tùng. Lý Tịch Nhan....nắm tay kéo Trương Sinh Tùng về phủ đệ của hắn ở đây. Sinh Tùng mở miệng:

-Huynh a~ Huynh để ả đó ăn hiếp ta?[Điệu bộ nũng nịu, giật giật tay áo Tịch Nhan]

-Được rồi!Ngoan, yên tâm, ta sẽ không để cho Tùng nhi của ta thiệt thòi đâu.[Xoa đầu Sinh Tùng]

-Là huynh nói đó, huynh phải trả thù cho ta....phải trả thù cho ta.

-Được rồi, Tùng Nhi hôm nay...làm ta muốn ăn nha~ Sẵn tiện, ta phạt Tùng Nhi lúc này dám trêu hoa ghẹo nguyệt khi không có mặt ta.

-Huynh đáng ghét, là do huynh chỉ lo cho Cung của huynh, nên định làm cho huynh ghen thôi....ừm...ừm..[Chưa nói hết thì hắn đã bị Tịch Nhan hôn]

Sinh Tùng đáp trả, họ dây dưa không dứt. Sau đó kéo nhau vào phòng, làm những chuyện mà ai ai cũng biết.(t/g: ta xin hạ màn tại đây, ta ko dám nghĩ đến những chuyện tiếp theo....mô phật)

Nàng bám sát theo bọn họ, dung nội công áp chế hơi thở và tung tích của nàng, vì nàng biết, tên Tịch Nhan ko phải là một người bình thường. Nàng bất ngờ, thực sự bất ngờ nha~

“Hahahaha....Quả là chuyện nực cười của thiên hạ mà. Đường đường là con trai duy nhất nối dõi tông đường của Lý gia, cư nhiên lại là một tên đoạn tụ, thế thì Lý gia phải tuyệt tử tuyệt tôn rồi.” Nàng giương mi hướng căn phòng khép chặt cửa, không ngừng vang lên những tiếng động dâm tục và tiếng rên kinh hỷ của con người trong đó mà cười mím.

“Đã thế....thì ta cho Lý gia tuyệt tử tuyệt tôn luôn vậy.”. Suy nghĩ ngoan độc hiện lên trong đầu nàng. Tiến lại phía căn phòng đó. Một đập bậc tung cánh cửa.

2 Thân ảnh bên trong đang tận hưởng khoái lạc trên nhuyễn tháp, say mê trong dâm dục của họ. Bỗng tiếng động từ cửa vang lên, hốt hoảng, cả 2 vội khoát qua loa chiếc áo ngoài, khuôn mặt điển trai giận dữ.

-Là kẻ nào dám xông vào phòng của bốn thiếu gia?

-Hahahahaha.....Đây là một chuyện nực cười nhất ta từng thấy.....Hahahaha..

-Người....là người....lại là người. Nhan huynh, huynh phải giết ả, phải giết ả.[Sinh Tùng bâng hoàng giật mình, ủy khuất nhìn Tịch Nhan]

-Người dám xông vào tư phòng của ta? Đáng chết. Ta phải đòi lại công bằng cho Tùng Nhi. Giết chết người.[Gương mặt Tịch Nhan hiện lên nét giận dữ, xấu hổ và....hốt hoảng]

Ngũ tất, hần rút thanh kiếm treo ở nhuyển tháp, “Xoẹt” một cái, ánh bạc chớp nhoáng lao về phía nàng. Nàng cũng nhanh nhẹn bốn cọt, lách sang một bên, lại phía nhuyển tháp nơi Tùng Sinh đang ngồi. Mắt đẹp lướt ngang, đồng tử màu đen sắc lạnh, tỏa ra một luồng sát khí.

-Nếu người dám đến đây, ta sẽ giết hần.[Móng tay bấm vào yết hầu]

-Người uy hiếp ta? Đồ tiểu nhân..

-Hahaha...Ta nào có bảo ta là quân tử?[Móng tay cắm sâu hơn vào cổ, một dòng máu đỏ rỉ ra, tanh nồng]

-Á...á...Nhan huynh, cứu ta....đau quá.....

-Tùng Nhi....Không được làm hại Tùng Nhi...Thật ra người muốn gì?[Lo lắng hỏi]

-Chẳng muốn gì cả, chẳng qua muốn.....

Nàng dừng lại ở đó. Khóe miệng thâm hiểm cười nửa miệng. Phất tay còn lại một cái. Một luồng bột trắng thoát ra ngoài. Nhanh như cắt, bay thẳng vào trong mũi của Tịch Nhan và Sinh Tùng.

Đầu óc quay cuồng, mọi vật mờ dần đi, chân tay ko một chút sức lực, dần dần mất đi ý thức, 2 người họ ngất lịm đi....

Nàng mỉm cười khoái trá. Buôn tay ra khỏi yết hầu của Sinh Tùng. Nàng đi đến chỗ Tịch Nhan. Truất kiếm từ tay hần, nàng khê khằng lượn lưỡi kiếm đi khắp cơ thể hần từ trên xuống dưới, lưỡi kiếm đi đến đâu, một vết máu đỏ rỉ ra tới đó, tuy ko mất nhiều máu nhưng đảm bảo khi vết thương lành sẽ để lại sẹo.

Đến vùng “Trung tâm” nàng nhấc lưỡi kiếm lên đôi chút rồi.... “Phập” một tiếng.... “A....” sau đó là tiếng la của Tịch Nhan. Dòng máu đỏ chảy ra, thấm ra ngoài lớp áo khoát, chảy xuống lên lãng dưới nền.

“Của quý” của Tịch Nhan vì thế mà mãi mãi rời khỏi “Thân chủ” của nó. Nhà họ Lý cũng vì thế mà tuyệt tử tuyệt tôn. Và....điều nàng k lường trước được đó chính là nguyên nhân khiến con đường của nàng đã dài nay càng dài thêm.

Quay lại bên nhuyển tháp, thân ảnh của Sinh Tùng còn đang mê mang trong vô thức. Nàng dung thanh kiếm nhuộm đầy máu tươi lia trên gương mặt khá bảnh trai kia. Bóp miệng hần, thọc thanh kiếm vào trong và “Roẹt” một tiếng, cái lưỡi của hần lia đôi. Hần kêu lên trong vô thức, đau đốn đôi chân màu cau lại, máu từ miệng chảy ra ko ngừng, nhưng nó ko đủ để giết chết hần. Dám chửi bởi nàng, sỉ nhục nàng, đây là kết quả.

Kẻ đắc tội với nàng sẽ ko có kết cục tốt. “Lý Tịch Thiên đó, người cứ chờ đi, ta sẽ cho người biết thế nào là đau đốn, thế nào là cảm giác mất đi người thân, thế nào là sự ám ảnh, thế nào là nỗi đau giằng xé con tim”. Nỗi hận bấy lâu nay nàng dồn nén xuống đáy tim nay được dịp bộc phát, mãnh liệt.

Nàng rời khỏi đó. Từ cửa sổ, một bóng đen bay xoẹt ra ngoài, biến mất trong không gian.

37. Chương 37

Chương 38: Náo Loạn Hoàng Cung 2: Hần sẽ đến.

Ngọc Diễm trà lâu.

Sáng sớm, bình minh hé mình vươn vai hôn lên vạn vật. Những tia nắng hồng bé nhỏ nhảy nhót trên khung cửa. Bầu trời xanh ngắt xa xôi, gió thổi mang theo hương vị của sương sớm, se lạnh.

Nàng ngồi dưới đại sảnh rộng lớn đầy khách, trên bàn được đặt một tách trà Long Tĩnh nức mùi. Tử y thêu nhuyển hoa anh túc tím nhạt, tóc được buộc hờ hững bởi một tấm vải lụa cùng màu. Chiếc khăn che mặt cũng thế.(t/g: ko gỡ khăn che mặt lấy gì mà uống =_!=)

Bên cạnh, những vị quan chuẩn bị thượng triều ngồi không ngừng bàn bạc một chuyện gì đó.

-Nghe nói, hôm qua quý công tử của Lý thừa tướng trong khi **** với **** thì bị cắt đứt của quý, tên kia thì bị cắt lưỡi.[Vị quan 1]

-Tịch Nhan công tử đó coi vậy mà là đam mỹ.[Vị quan 2]

-Bị thích khách cắt đứt thứ đó rồi.....chẳng phải Lý gia tuyệt tôn sao?[Vị quan 3]

-Coi bộ chuyện lần này kinh động đến hoàng thượng rồi. Chẳng biết thích khách đó là ai mà cả gan như thế.[Vị quan 1]

-Nghe đâu thích khách đó là nữ tử. Vì bất bình chuyện gì đó mà ra tay.[Vị quan 4]

-Nữ tử đó tự xưng là Cửu Vĩ Hồ Ly thì phải?[Vị quan 3]

-.....V.V.V.V....V..V.....

Bên này, nàng chỉ khẽ mỉm cười với “Thành tích” của ngày hôm qua. Không ngờ nhanh như vậy mà đã đến tai văn võ bá quan trong triều rồi. Chắc chắn rằng buổi thượng triều chốc nữa đây thôi hoàng thượng cũng sẽ biết tin này. Sao đó truy tìm tôn tích của nàng. Nhưng thiết nghĩ ko như thế, làm vậy chẳng khác nào “Vạch áo cho người xem lưng” đem chuyện xấu hổ của nhà cho bàn dân thiên hạ biết.

Trực giác của một ninja và suy luận theo logic của nàng bảo thế. Nàng cũng không quan tâm đến chuyện này nữa. Phải bắt đầu làm hao mòn thể lực của Lý Tịch Thiên, nếu không một khi hắn đã chuẩn bị sẵn sàng thì e rằng khó mà giết hắn.

Nàng rời khỏi trà lâu khi trên bàn, tách trà vẫn còn nghi ngút khói và chưa vơi giọt nào.(t/g: đừng hỏi vì sao người ở đây không đòi tiền tỷ ấy...).

Bắt đầu từ những thứ nhỏ nhất nhất mà hắn chưa hề để ý. Nàng đột nhập vào phủ tướng quốc dễ dàng như vào nhà của mình. Xung quanh có khá nhiều cấm vệ và quân lính canh phòng. Nhưng đó là gì so với một siêu đẳng ninja chuyên giết người trộm cắp như nàng chứ.

Chẳng mấy chốc, nàng đến cái giếng nước, nguồn nước chính của cả phủ. Từ trong tay áo, nàng lấy ra một dược bình tên Anh Túc Phù, mở nắp và nhũu một giọt xuống giếng. Giọt Anh Túc Phù đó nhanh chóng hòa lẫn vào nước, không màu, không mùi, không vị.

Sau đó nàng lấy ra một gói bột trắng và một gói bột vàng. Lăn lượt cho chúng xuống giếng, rồi lấy một cành cây gỗ dài gần đó khoáy đều giếng nước. Xong, nàng lập tức phi thân đi. Địa điểm kế tiếp của nàng trong phủ tướng quốc đó chính là kho lương thực, chứa toàn những gạo là gạo.

Ở đây sạch sẽ và thoáng mát, tuy nhiên không hề có một con động vật nào ở đây. Có lẽ chúng được quét dọn thường xuyên để tránh có gián, chuột gặm nhấm. Nàng lấy trong người ra một chiếc hộp gỗ hình vuông nhỏ, khá đơn giản và không có gì đặc biệt.

Nhưng trong đó là một con bọ màu trắng to bằng ngón tay cái. Hình dáng kì lạ chưa từng thấy. Nàng thả nó vào một bao gạo bị rách. Ngay lập tức, nó ăn ngay những hạt gạo trong bao, và quan trọng hơn hết, nó để ra những “hạt gạo” đã, trong y hệt như hạt gạo thật.

Hài lòng với những việc mình làm này giờ, nàng mỉm cười và nhanh chóng phi thân mất khi nghe thấy có tiếng bước chân đi lại.

38. Chương 38

(t/g: vốn định chưa cho Phong ca xô đầu, nhưng mà sợ mọi người quên ca ấy nên đem ca ấy trở lại ^^)

Tại Đình Văn Thiên, trong khuôn viên của Cung Vô Tâm. Một thân ảnh cường tráng vạm vỡ đang nằm trên chiếc ghế hắc ngọc.

Đôi mắt phượng khẽ nhắm, mi cong không một động tĩnh. Mũi cao thẳng tắp, môi hồng mềm mại. Mái tóc đen huyền được xõa tự nhiên. Một vài sợi tóc mai vươn lên gương mặt đẹp tựa điêu khắc, bám vào những

đường nét trời phú động lòng người. Vài sợi rơi trên vai, xương quai xanh. Hắc trường bào lộng lẫy được thêu hình long phụng màu vàng. Hắc mang khí thái ung dung, ngọc thụ lâm phong, vạn người si mê, vạn quý động lòng.

Bỗng, tiếng gió thổi qua khu rừng phong già, ngàn thanh âm vang lên hỗn độn. Mắt phượng hé mở. Mâu quang lung chuyển, đôi đồng tử bạc sắc lạnh nhìn khám xét.

“Xoẹt” một tiếng, con mãng xà to lớn mang huyết sắc di chuyển lại chỗ hắc, nhanh tựa gió. Đến nơi, con mãng xà đó biến thành một tiểu mỹ nam xinh đẹp tên Dạ Hỏa với đôi đồng tử màu cam năng động.

-Bẩm cung chủ, hiện giờ phu nhân đang ở Ngọc Diệm trà lâu thuộc địa phận của Ngọc Diệm Cung. Phu nhân đang thực hiện kế hoạch đã vạch trước.

-Những ngày trước nàng ấy phá rối đại hội võ lâm còn chưa thỏa mãn sao?[Ánh mắt có tia ba động, môi hồng mềm mại lưu chuyển, ngữ khí khi nhắc tới nàng ôn nhu và chứa chang tình cảm]

-Bẩm, hiện giờ phu nhân đang lấy danh hiệu là...Cửu Vĩ Hồ Ly ạ.

-Thật khôn ngoan.Vũ Hoàng Linh của Y Sơn Cốc là nàng. Vũ Hoàng Linh nghĩa nữ của quốc sư là nàng. Vũ Sát Âm Kì náo loạn võ lâm là nàng. Cửu Vĩ Hồ Ly náo loạn hoàng cung cũng lại chính là nàng.[Ngoài nàng, Dạ Hỏa chính là người thứ 2 hắc nói nhieu và không mang hàn khí, có lẽ hắc coi Dạ Hỏa là người một nhà]

-Vâng, phu nhân quả thực rất thông minh, và còn tài giỏi, võ công cao cường nữa.[Dạ Hỏa mỉm cười điên đảo chúng sinh, tuy nhiên ko biết chỗ dùng]

-Ta đã nhiều lần chứng kiến, ngoài cổ võ và thuật điều khiển linh thú ra, nàng còn một loại võ công thập phần kì lạ và nguy hiểm.[Đôi mắt ôn nhu nhớ tới nàng]

-Đúng thế, lúc ở cánh rừng phía nam của Đỉnh Vân Thiên, phu nhân đã sử dụng một chiêu thức kì quái. Gọi được sấm chớp, thiêu cháy một vùng trời, đốt chết con nhện kia.

Bỗng “Vù vù” một cơn gió kì lạ mang hơi nóng tột đỉnh tỏa ra làm hắc và Dạ Hỏa khó chịu. Rồi một ánh sáng lóe lên chói mắt, khi ánh sáng tắt thì một thân ảnh dị thú trong nhân dạng xinh đẹp đứng trước mặt 2 người họ. Đó không ai khác chính là dị thú Chu Tước Vũ Tử Nguyệt, người đã đưa nàng đi hôm đó.

Dạ Hỏa thắc mắc hỏi:

-Linh Thú Chu Tước Tướng Quân. Chẳng hay đến đây có chuyện gì?

Chẳng qua Dạ Hỏa chỉ là Dị Thú Thượng cấp thôi, làm sao có thể so với Linh Thú cai trị dị thú giới được. Vì thế tiểu mỹ nam thập phần kính nể hỏi.

-Tiểu Vương Gia mời người và Thiên Vỹ Phong đến Ngọc Diệm Sơn Trang.

-Là Ngạo Thiên Khai mời ta?[Hắc thắc mắc hỏi Tử Nguyệt]

-Đúng.

-Là có chuyện gì?[Dạ Hỏa lên tiếng tiếp lời]

-Bản bạc tiếp tục chiến thuật đối phó cừu nhân.

-Được.[Hắc trả lời]

Dù sao thì hắc cũng muốn gặp nàng, lợi dụng thời cơ này là hợp nhất. Hắc ngày đêm mong nhớ nàng, chỉ mong được đến gặp nàng. Nhưng chẳng qua hắc đã hứa với nàng ở lại đây chỉ huy tổ chức huấn luyện bọn người Phi Long và điều khiển dị thú thành ra không được thất hứa.

Hắc thường nghĩ vì sao việc xuất đầu lộ diện trên giang hồ không để hắc làm thay mà nàng lại một mực giành làm. Dù gì thì hắc cũng là cung chủ của Cung Vô Tâm mà. Nhưng hắc nào biết nàng là vì lo cho hắc, sợ rằng hắc lại bị bọn người triều đình hạ độc một lần nữa. Nàng cũng là vì nghĩ cho hắc, dấu sao lần này chính là phải làm náo động cả giang hồ lẫn hoàng cung. Hắc là nam nhi, đương nhiên sẽ háo thắng. Chỉ sợ trong phút chốc đó sẽ mang họa vào thân thôi.

-Chúng ta sẽ đi liền tại đây chứ?[Dạ Hỏa thấy hần đang tràn ngập tâm tư nên thay hần hỏi]

-Ân.

Ngũ tất, một luồng ánh sáng bao quanh 3 người, mang cả 3 đi như lúc mang nàng đi. Dù sao thì Chu Tước cũng là Linh Thú ngự trị không trung, nên tốc độ hiển nhiên nhanh. Vì thế để nó đưa hần đi là sẽ nhanh hơn. Hần nghĩ thế.

“Vũ Hoàng Linh, ta sắp được gặp lại nàng rồi”

Trong Trà lâu, nàng bỗng hắt xì một tiếng. Nghĩ cũng lạ, từ trước đến giờ nàng chưa từng bệnh, thì sao hôm nay lại hắt xì nhỉ? Nàng tự hỏi. Nào biết rằng kẻ nàng tức giận bấy lâu nay(t/g: vì nàng ghen, cư nhiên nàng lại ko biết) đang đến đây.

Không biết vì sao, trong lòng nàng dâng lên một cỗ cảm xúc kì lạ

39. Chương 39

Chương 39: Náo loạn hoàng cung 3: Trẻ con?

Lại một buổi sáng sớm đầy dư vị tại Ngọc Diễm Trà Lầu. Những âm thanh hỗn tạp đánh tan giấc mộng của nàng. Những tia nắng sớm hồng nhảy nhót trên gương mặt tuyết trắng. Bước xuống khỏi nhuyển tháp, nàng vươn vai đón chào một buổi sớm.

Khuôn viên Ngọc Diễm Trà Lầu.

Chẳng biết vì sao, nàng lại đi đến nơi này. Một nơi xinh đẹp. Hòn non bộ với dòng thác nước nhỏ, muôn ngàn loài hoa xinh đẹp cùng hồ điệp lượn ko một chút ưu tư. Những giọt sương long lanh chưa kịp tan phần chiếu lại ánh ban mai rực rỡ. Không khí yên tĩnh bình yên dị thường.

Cứ tưởng sẽ được tận hưởng một chút ít khoái cảm ngọt ngào thanh khiết này. Nào ngờ “rầm” một tiếng, dưới đất nằm chơ vơ một “thiên thạch” tiểu mỹ nam Dạ Hỏa. Nàng nhú mày, nhìn theo hướng Dạ Hỏa rơi chính là Tử Nguyệt và Vỹ Phong, bọn họ cỡi mây cỡi gió đứng ở đó.

Quay lại khắc trước. Với tốc độ cực nhanh của Tử Nguyệt, 3 người họ ở trong vòng ma ảnh[vòng ánh sáng bao quanh 3 người] bay vù vù xé gió. Bỗng từ đâu, một con chim ưng đỏ lướt ngang. Vốn lẽ mọi thứ vẫn bình thường, nhưng do Dạ Hỏa nhà ta là mãng xà dị thú, đại kỵ chim ưng, nên thành ra gặp con chim đỏ, Dạ Hỏa thuận....chân đá pác ngang. Nào ngờ, một chân rời khỏi vòng ma ảnh, cả thân người lập tức bị đẩy ra ngoài. Tiếng động lúc này cũng chính là do tai nạn bất ngờ xảy ra.

Trở về hiện tại, nàng ngược nhìn lên không trung. Tâm trạng lập tức một mảnh rối loạn bởi những chuỗi cảm xúc kì lạ. Đầu tiên chính là hân hoan, vui mừng, tim đập rộn ràng. Tiếp đến là hóa đá khi thấy Tử Nguyệt và hần đứng sát bên nhau. Sau đó là nổi bực tức, bực rức trong lòng. Nàng lập tức quay phắc đi 180o, chạy đâu, nhắm mắt nhắm mũi đi, vươn phải thân ảnh nằm dưới đất và “phịch”. Nàng đề lên Dạ Hỏa.(t/g: lần vấp ngã đầu tiên, cũng là sự mất mặt đầu tiên)

Bực tức, nàng tự động ngồi dậy, phúi phúi quần áo, sẵn tiện lôi cả Dạ Hỏa nhả nhó lơ ngơ phía dưới dậy. Kéo xềnh xệch vào trong như “con hồng dê” vậy.

Trường bào màu đen tung bay trong gió, mái tóc như suối chảy dài trong không trung. Tử quang màu bạc ngập tràn những tia khó hiểu, mày kiếm châu lại tại mi tâm. Hàng mi cong khẽ chớp, môi hồng mím lại. Tim đập không phân định rõ số nhịp.

Hần là hần rất vui khi gặp được nàng. Hàng vạn cảm xúc dâng lên làm hần bất động, đứng sừng sững giữa không trung. Tuy gương mặt đẹp tựa thiên tiên của nàng bị mảnh vải lụa che đi một phần. Nhưng đôi mắt ấy hần làm sao có thể quên được.

Quan sát từng cử chỉ của nàng, hần phải phì cười trước hành động khó hiểu ấy. Nàng...một Vũ Hoàng Linh lãnh khốc vô tình cũng có lúc dễ thương như vậy. Thử hỏi có ai trên đời này có thể thấy chứ.

Con tim dâng lên một cổ cảm giác khó tả, nó lâng lâng dễ chịu, nó da diết khôn tả. Cái hình hài ấy, cái hình hài của ngàn vạn sự nhớ mong trong tim hần, cái hình hài cho hần biết được thật sự ý nghĩa của cuộc sống.

Nhưng....nàng sao đem cả Dạ Hỏa đi thế kia? Có phải nàng không thấy hần? Không thể nào, nàng đã nhìn lên hần cơ mà. Hần cảm thấy không dễ chịu chút nào hết. Đại não bắt đầu hoạt động. Hay là do chuyện lần trước? Chuyện khi ở Đỉnh Thiên Vân hần đã không thể kìm chế mà chút nữa đã.....cưỡng hôn nàng?

Định quay lại nói với Tử Nguyệt là để ngày mai hần tính tới chuyện của Ngạo Thiên Khai. Nào ngờ, khi hần quay qua cũng chính là lúc Tử Nguyệt quay lại. Nàng ta vốn định nói với hần là nàng đã giận hần rồi, còn không mau đi giải thích. Thì cả hai mắt chạm mắt, mũi chạm mũi [còn những thứ kia ko hề có va chạm] nhưng chung qui ko có gì gọi là đặc biệt, chỉ là một “tai nạn” bình thường. (t/g: là do 2 nhân này đứng hơi gần, lúc này cái vòng ma ảnh tân biến nếu hần ko đứng lại gần Tử Nguyệt thì e rằng hần bị cháy lâu rồi)

Hần bực mình tiến ra xa và đáp xuống đất[này giờ cởi mây đập gió]. Gương mặt đen như đít nồi. Hần vốn không thích ai chạm vào người hần hoặc đứng quá gần hần ngoại trừ nàng. Thế nên hần đơn giản là vô ý.

Trước giờ vẫn băng lãnh vô tình nên Tử Nguyệt cũng chẳng để ý mấy chuyện vừa rồi xảy ra. Chỉ là nàng khẽ mỉm cười khi thấy dưới kia có một con mèo lấp ló nhòm lên trên. Tử Nguyệt thích thú, xoay người phút chốc biến mất khỏi bầu trời rộng lớn. “Cung chủ, người cần phải xác định rõ tình yêu của mình mà nắm bắt. Xem như lần này thuộc hạ giúp đẩy một bước cho khoảng cách 2 người vậy”

Nhìn thấy tích tắc va chạm nhỏ lúc này. Tâm trạng của nàng xấu phải nói, tuy nhiên khuôn mặt không một cảm xúc, sát khí lan tỏa, hàn khí bao trùm. Nàng quyết định từ giờ sẽ không để ý đến Vỹ Phong hần nữa. Một tên trơ trên hết chỗ nói. Vốn định hỏi Tử Nguyệt đưa hần đến đây có chuyện gì, nếu có sẵn tiện kêu Tử Nguyệt bảo với Châu Dạ luôn. Nào ngờ gặp thấy hần nhìn Tử Nguyệt với ánh mắt tình thương mến thương. Nàng biết băng lãnh vô tình như Linh thú sẽ ko có tình cảm với loài người nên chắc chắn khả năng là hần dụ dỗ lừa tình Tử Nguyệt. Bỏ ỉ.

Hần cũng hoảng khi thấy nàng đang nhìn hần, chưa kịp giải thích hay nói gì thì nàng đã đi một mạch vào trà lầu, còn ngồi kế bên Dạ Hỏa, rót trà cho hần ta nữa. Tức chết hần mà. Vốn dĩ hần đã cứng đầu, ít nói, hôm nay hiếm hoi bỏ sĩ diện giải thích với nàng(t/g: lúc đầu còn trọng sĩ diện, giữ vai một ca ca menly quyền rũ, nhưng sau....phải nói mặt dày vô sĩ luôn). Nhưng thấy nàng đối đãi tốt với Dạ Hỏa như thế, hần đâm ra....giận lấy lại nàng =,=

(t/g: ngày gì mà cả 2 bộc lộ hết tâm tình trẻ con hết vậy nhỉ?)

Ngồi trong trà lầu, nàng gọi cả chục món, bồi cho Dạ Hỏa ăn no đến cả tối tắm mặt mũi. Nàng tức giận không thèm nhìn đến mặt hần, chỉ lo nhìn đôi đồng tử màu cam kia một cách.....đầy cảm phần. Nàng hết đút miếng này lại bồi miếng kia, làm Dạ Hỏa ăn không kịp nuốt, tròn mắt ủy khuất van nài.

Hần ngồi chung bàn với nàng và Dạ Hỏa, tuy nhiên cứ nhìn chằm chằm vào nàng vừa khó hiểu vừa giận dữ. Thấy nàng đưa dưa vào đĩa thịt, hần cũng cố tình đưa dưa vào ngay miếng thịt nàng chuẩn bị gắp. Cả 2 dằng co nhau, ánh mắt nhìn nhau tóe lửa, muốn cháy xém cả người bên cạnh.

Lần đầu tiên, hần đùa giỡn, mà lại là với cả nữ nhân. Lần đầu tiên hần giận dữ, cũng chính là với nữ nhân(t/g: mấy lần kia chỉ cần ko vừa mắt là xẹt cái bay đầu, chứ đừng nói giận với cả đối....)

Hần nhất quyết ko nhường, nàng cũng nhất quyết không buồn. Không khí xung quanh xuống tới cực độ, nhưng ánh mắt hai người chính là 2 tia lửa điện, ngỡ như xiu xiu nữa thôi thì “bùm” một tiếng rồi. Cả trà lầu nhìn chằm chằm vào hần và nàng. Cảm giác được như thế, nàng đành bỏ miếng thịt ra. Xoay qua đĩa khác, bắt đầu “hành thích” Dạ Hỏa bằng thức ăn.(t/g: trong giống mẹ chăm con)

Cuối cùng bàn ăn cũng đã sạch sẽ, nàng và Dạ Hỏa ai cũng no căng bụng, chỉ riêng hần này giờ vẫn ko ăn miếng nào. Hần chỉ lo ngắm nàng, dù ko [dám] chạm vào nàng, nhưng chỉ cần nhìn được hình hài này, khuôn mặt này thì hần cũng vui rồi. Giận sao nổi khi thấy những hành động của nàng, dường như nàng không còn băng lãnh như trước nữa. Hay chỉ ít trước mặt hần nàng không còn xa cách nữa.

Nàng tuy ăn uống no say nhưng dường như cổ khí tức giận vẫn không dịu xuống. Nàng biết hần nhìn chằm chằm nàng, nhưng nàng cũng không thêm để ý đến gương mặt như đẹp như ngọc tạc kia. Nàng là cố tình

giận hấn, cố tình không đối ngoại với hấn. Nhưng kể cũng lạ, sao tự nhiên nàng lại có cảm giác này nhỉ? Tại sao nàng lại có hành động như thế? Trong đôi mắt đẹp ánh lên tia ba động. Nàng dời mắt sang đôi đồng tử bạc kia, nhìn chăm chăm vào nó. Chưa đầy 10 giây sau, mày liễu cau lại, nàng lập tức quay lưng bỏ đi....chơi.

Hướng tới cửa chính ra vào mà đi, nàng không thềm ngó ngang đến mọi thứ xung quanh nữa.

Chợt nhớ, nàng đi đâu giờ với thân phận Cửu Vĩ Hồ này? Khó nghĩ thật....À, hay là đến Ngạo Thiên phủ, tìm Ngạo Thiên Khai thôi, đã lâu không gặp mặt hấn rồi.

Lập tức, Ngạo Thiên Phủ thẳng tiến. Hấn trong trà lâu khó hiểu với hành động của nàng. Ngồi thờ người ra một tí, rồi cũng vội vã chạy theo. Để lại Dạ Hỏa với bãi chiến trường cùng một số tiền kha khá chi trả cho bữa ăn.

Ngạo Thiên Phủ.

Thiên Khai hiện giờ đang trong thư phòng. Vị đại nhân này đang không ngừng vui đầu vào đồng sách vở, binh thư cao như núi. Chuyện là hấn đang là “bàn hữu chí cốt thâm giao” của đại tướng quân được hoàng thượng cử để đối phó thế lực của Thiên Vỹ Phong và một thế lực mờ ám nào đó. Nên bây giờ hấn phải nhất chí học binh thư để sau này còn tiêu diệt thế lực của kẻ được gọi là bàn hữu này.

Gần giống như bể quan tu võ, Thiên Khai đóng chặt cửa phòng đã lâu, từ khi nhận được sự giao phó của nàng. Là một vị Tiểu Vương gia của Dị Thú Giới, nên hấn có một đầu óc nhạy bén, thông minh khỏi nói đi. Hấn đang tập trung hết công suất vạch ra một kế hoạch lưỡng toàn kì mỹ, cứ ngỡ ko mà lại có.

Bỗng, “rầm” một tiếng, cánh cửa phòng bậc mở. Sát khí bao trùm cả thư phòng, hàn khí tỏa ra nồng đậm. Bực tức, hấn thẳng tay ném “vèo” thanh kiếm treo gần đó và thân ảnh cố tình phá hoại kia mà không hề ngước mắt lên nhìn.

Nàng thực đang bực dọc, lại thấy Thiên Khai hung hăng sử dụng hung khí với mình. Nàng vận nội công, một cái đẩy nhẹ của nàng, thanh kiếm đổi hướng phút chốc. Lưỡi kiếm theo hướng Thiên Khai mà chém tới.

“Keng” tiếng thanh kiếm chém vào hư không, va chạm vào bức tường đá phía sau phá tan không khí ẩm đậm. Thiên Khai bất ngờ lao về phía nàng, và “bep” một tiếng, thân người hấn ôm cứng ngắt thân ảnh của nàng. Nùng nịu như một tiểu hồ ngày nào, hấn nói:

-Linh Nhi à, ta rất nhớ người....

-Biến thái, xê ra....

Nàng đẩy Thiên Khai ra, nhưng sức trâu cứ như keo dính chuột, dính chặt vào người nàng. Đúng lúc đó, Vỹ Phong xuất hiện. Nhìn thấy một kẻ đang mặt nhăn như khi không ngừng chửi với, một kẻ mặt dày ôm cứng ngắt. Mùi giấm chua nồng nặc, máu nóng lên tới đại não

40. Chương 40

Chương 40: Náo loạn hoàng cung 4: Kế hoạch thực thi.

Nàng đẩy Thiên Khai ra, nhưng sức trâu cứ như keo dính chuột, dính chặt vào người nàng. Đúng lúc đó, Vỹ Phong xuất hiện. Nhìn thấy một kẻ đang mặt nhăn như khi không ngừng chửi với, một kẻ mặt dày ôm cứng ngắt. Mùi giấm chua nồng nặc, máu nóng lên tới đại não.....

Hấn từ gặp nàng đến giờ vẫn chưa chạm đến nàng. Ngạo Thiên Khai cứ nhiên ôm nàng như thế. Máu chiếm hữu của hấn nổi lên, hắc tuyết bao phủ một tầng trên đầu hấn. Ánh mắt sắc lạnh như muốn đóng băng mọi thứ, giết người bằng ánh mắt.

Hấn lao tới, một tay ôm lấy nàng, một tay xô Thiên Khai ra xa. Đột nhiên bị dứt ra khỏi nàng, Tiểu Vương gia của dị thú giới nổi lên tính cường bạo, háo thắng của mình. Vận một luồng khí cương tới Vỹ Phong hòng tách rời 2 thân ảnh đó ra. Nhưng Phong ka nhanh nhẹn ôm nàng né tránh sang một bên.

Nàng vốn không thích người khác động đến người mình, nhưng nay thấy hấn ôm nàng, vì nàng mà đánh nhau với người khác, hấn còn ghen nữa cơ chứ. Nàng bỗng có một khoái cảm dâng lên từ tận sâu trong tim mình.....là nàng....vui ư? Nàng không biết là như thế nào, nhưng nàng thích, rất thích cảm giác này. Mũi ngửi thấy mùi hương nam tính quyến rũ toát ra từ người Võ Phong, nàng cảm thấy người mình vô lực, chỉ muốn được hấn ôm như thế này.

Về phần Thiên Khai, cường lực của hấn không những không tách rời 2 người họ ra được. Mà ngược lại dường như họ càng “dính” sát với nhau hơn. Thật là hảo tức giận nha~

Không sử dụng chiêu nữa, trực tiếp, đánh tay đôi solo với Võ Phong. Mỗi một cước, một quyền của Thiên Khai đều không đánh trúng Võ Phong. Ngược lại, Võ Phong ôm nàng, thưởng thức hương hoa anh đào từ người nàng, nhẹ nhàng tránh né cứ như tránh một cánh hoa không bằng.

Võ Phong bây giờ đơn giản là không muốn đánh nữa. Vì trong vòng tay hấn, một cường nữ tung hoành giang hồ đang trong đây. Như một chú mèo ngoan chờ hấn vuốt ve. Đôi mắt phượng bản quơ, nhu tình nhìn nàng một cách đầy sủng nịnh, tay gỡ luôn chiếc khăn che mặt. Hiện hữu trước mặt hấn giờ là một vẻ đẹp thuần khiết như tiên nữ, không vướng bụi trần và ôn nhu, mỏng manh. Tay vuốt lên đôi má hồng hào kia. Môi hồng nở một nụ cười chân thật. Một đường cong tuyệt hảo được vẽ lên dưới ánh đèn mập mờ của gian phòng. Dường như....thế giới này chỉ còn nàng và hấn.

Ngạo Thiên Khai thực sự rất khó chịu, một cảm giác đau nhói ở lồng ngực trái. Cứ nhiên như thế, cứ nhiên lại dám ở trước mặt hấn mà tình tứ như thế. Hấn đau lòng....đau lòng nha~

-Linh nhi, đủ rồi đó, người không cần trước mặt ta ra vẻ như thế.

Không còn một Ngạo Thiên Khai ngừ khí cao ngất trời nữa. Bây giờ, trong mỗi một từ ngữ của hấn, đều mang một nỗi bi thương không ngờ.

Nàng sức tỉnh trong cơn mộng, giọng nói trầm lạnh bi thương ấy chạm đến trái tim nàng. Nàng tự nhiên cảm thấy có lỗi. Chính đốn lại tư thế, nàng đẩy Võ Phong còn đang luyến tuyết ra, nghiêm giọng:

-Được rồi, vào vấn đề chính đi. Hôm nay ta đến đây là để bàn bạc đại sự.

Nói xong, nàng không quay lưng một mạch bỏ đi. Hít thở không khí ngoài trời, tự nhiên lại cảm thấy căng thẳng.

Nếu theo lời Dạ Hỏa nói, thì hấn đến đây mục đích là do lệnh triệu tập của Thiên Khai. Thắng tiến Ngọc Diệm Các bên trong Ngạo Thiên Phủ. Nơi đó chính là một “Mật thất” được bao bởi hàng rào cảm biến. Được che mắt bởi một loại bùa chú do Linh Thú bày trận. Muốn vào được nơi này phải tụ tập đủ Tứ Linh của Dị Thú Giới, có thể nói được canh phòng cẩn mật y như một kho báu.

Lấy trong người ra thanh sáo ngọc, nàng thổi lên một đoạn nhạc du dương mỉ hoặc. 2 người kia cũng nhanh chóng đến chỗ nàng.

Chẳng mấy chốc sau, một loạt cơn đại phong thổi tới, 4 luồng ánh sáng với bốn màu: lục, vàng, bạc và đen hướng đến nơi phát ra âm thanh ấy. 4 thân ảnh, 4 màu sắc, 4 hình hài, 4 sắc đẹp khác nhau.

Thanh Long với ánh sáng màu lục, vận bộ trường bào màu lục, với một diện mạo thanh nhã, tiêu sái. Chu Tước với ánh sáng vàng kim rực rỡ, vận bộ hoàng y lấp lánh, diện mạo cao sang, quyền quý, một mỹ nhân khuynh đảo chúng sinh. Bạch Hổ với ánh sáng màu bạc, vận bộ trường bào màu xám tro mạnh mẽ và cường tráng. Ánh sáng màu đen với Huyền Vũ, vận bộ hắc y hoàng tộc đính những hạt châu lấp lánh ánh kim, dung mạo sắc sảo như một con đại bàng, một đại mỹ nhân khuynh thành. 4 người họ đều được bao bọc bởi một tầng sát hàn khí làm người ta không lạnh mà run.

Biết được nhiệm vụ của mình, 4 người bốn hướng đông, tây, nam, bắc thi triển pháp lực. Một luồng ánh sáng tứ quang bao quanh một góc lớn Ngạo Thiên Phủ, nơi mà người ngoài nhìn vào cứ ngỡ như một vườn đào hoa đẹp như tranh, một dòng thác nhỏ cứ như thực. Ánh sáng tắt dần, hiện lên chính là một Ngọc Diệm Các trắng lè đến mức khiến người khác bất ngờ. Cứ như một cung điện thu nhỏ chốn xa hoa nơi hoàng thành. Có ai biết đâu đây chính là mật thất kì bí nhất Lữ Minh Quốc.

Tại Ngọc Diệm Các:

-Tốp người của Tử Nguyệt đã được đưa vào cung thuận lợi. Chỉ chờ có cơ hội biểu diễn, đến khi đó hẳn sẽ “thuần hóa” toàn bộ những bá quan văn võ. Làm họ không kịp trở tay.[Thiên Khai bắt đầu với kết quả của bản thân]

-Ngọc Diễm Sơn Trang đã tạo dựng được uy danh danh chấn thiên hạ, thu phục được một số sơn trang khác. Chỉ chờ ngày khởi binh.[Thanh Luân Nhật – Thanh Long tiếp lời]

-Đoàn người vũ nương được luyện một số vũ điệu mị hoặc nhân tâm, mê hoặc lòng người đã được Tiểu Vương Gia đưa đến triều đình với danh nghĩa là cung nữ. Một số còn lại đang ở Ngọc Diễm Tửu Lâu tiếp tục nhiệm vụ khai thác lần mòn những nhân tài chinh chiến.[Vũ Tử Nguyệt – Chu Tước]

-Ngọc Diễm tiêu cực hiện giờ đã đánh cướp được hơn 100 chuyển tiêu, tráo đổi quân lính bằng gần 1 vạn sắt thủ. Tráo đổi quân lương của triều đình hơn 30 vạn lượng hoàng kim, 1 vạn bao lương thực và đã làm thâm hụt người gần 10 ngàn tinh binh, tài chính gần 50 vạn lượng hoàng kim. Về quân lính tinh nhuệ được 25 siêu đoàn. Hỏa pháo và các công cụ cung chủ đưa công thức đã được chuyên dụng, sẵn sàng.[Bạch Lạc Sư- Bạch Hồ]

-Ngọc Diễm Trà lâu đã lấy được tin tức của bọn quan lại triều đình, bất cứ có động tĩnh gì đều thông qua trà lâu này mà truyền. Hiện thời, dựa vào việc mua bán tin tức và kinh doanh, trà lâu đã có 10 rương vàng ròng, 20 rương hoàng kim, 50 rương bạc, và vô số châu báu. Các kho lương thực chính trong Lữ Minh Quốc đã được ta mua lại.[Huyền Châu Dạ - Huyền Vũ]

-Tốt lắm, trước mắt bước đầu tiến triển tốt đẹp và không bị trắc trở nhiều. Về mặt Lý Tịch Thiên, cả gia tộc hẳn sẽ không sống yên thân. Bởi ta đã cho 3 loại kịch độc không có thuốc giải, được điều chế bởi công thức độc quyền của Độc Quỷ Vương.[Nàng đánh giá]

-Linh nhi, về việc huấn luyện linh thú ta cũng đã hoàn thành. Akỳ và Asở bây giờ đang là chủ nhân của 2 con Dị thú, là hai trong những dã thú Thượng cấp của Dị Thú Giới. Nhóm người Phi Long hiện giờ đang bế quan ở Đỉnh Vân Thiên.[Nhìn chăm chăm vào nàng, Vỹ Phong nói]

-Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ cuộc chiến này nổi lên thôi. Người định khi nàng sẽ phát chiến, Linh nhi?[Thiên Khai tự đắc]

-Hahaha....Hảo. Nhưng vội gì tiêu diệt tận gốc ngay bây giờ. Thế lực của Lý Tịch Thiên đã phần nào suy giảm, khoan hả tính đến chuyện phát động chiến tranh. Ta phải cho hắn biết cảm giác đau thương gặm nhấm cõi lòng là như thế nào. Ta sẽ cho hắn biết, khi động vào người của Vũ Hoàng Linh này, chính là một sự sai lầm lớn nhất.

Ánh mắt ngoan độc, miệng nở một nụ cười nửa miệng. Ánh sáng mờ nhạt của trăng non rọi soi mờ ảo khuôn mặt nàng. Khiến nó trở nên ủy dị vô thường, thâm hiểm khó đoán. Nàng bây giờ, chính là một Vũ Hoàng Linh, một tu la ác quỷ đến từ địa ngục. Nhưng trong đáy mắt ấy, vẫn còn hằn sâu một nỗi đau thương vô tận. Một tia huyết quang xẹt ngang như ảo ảnh.

Lời tuyên chiến đã được công bố. Bây giờ nàng mới chính thức “Náo loạn hoàng cung”.

41. Chương 41

Chương 41: Náo loạn hoàng cung 5: Thừa tướng phủ rối loạn, triều đình không thể bình yên.

7 Ngày sau ở phủ thừa tướng chính là một mảnh hỗn loạn không có phương hướng được giải quyết. Sau khi uống nước được lấy từ giếng chính của phủ, mọi người dần trở nên kì lạ.

Cứ như một cơn nghiện, tới một thời điểm nhất định, tất cả các con người nơi đây đều trở nên khác thường, co giật, run rẩy, khát nước. Thế là cả phủ đổ xô vào cái giếng nước ấy uống lấy uống để. Cảm giác được thỏa mãn làm họ tê dại đi trong cơn khoái cảm. Cứ như vậy đã bảy ngày nay, không một thái y nào có thể giải thích được lý do.

Càng uống, họ lại càng kiệt sức, tuy cảm giác thỏa mãn ban đầu, nhưng sau đó chính là những cơn đau kịch liệt phát ra từ toàn bộ cơ thể, nóng như thiêu đốt, lạnh như đóng băng. Nhưng không một ai có thể ngừng việc uống thứ nước chết người đó. Bởi vì họ không thể cưỡng lại cơn nghiện khủng khiếp và quái đản.

May mắn thay cho Lý Tịch Thiên hần, vì hần chính là một trong những đệ tử của Độc Quỷ Vương nên có thể thoát khỏi cơn nguy kịch bởi hần đang sở hữu Ngọc Đoạn Tình, chỉ cần có nó thì hần được coi là tai qua nạn khỏi. Nhưng hần vẫn không khỏi bàng hoàng và lo lắng.

Trước mắt, chính là người thân đang lâm vào tình trạng nghiện ngập, không có cách cứu chữa, hơn nữa, con trai hần lại bị.....như thế, trong tâm Lý Tịch Thiên vô cùng bồn loạn.

Sau đó chính là sự xuất hiện của những loại kịch độc này. Rõ ràng, ngoài sư phụ, sư huynh và hần, thì kẻ thứ 3 không thể biết được. Thật ra sự việc này là như thế nào, ẩn khuất gì ở đây?

Sự trở lại của nó mang đến điềm xấu cho Lý Tịch Thiên. Hần đang phải đối mặt với những nguy cơ đang sợ nhất.

-Độc Quỷ Vương, thật sự ta không nghĩ tới sẽ có ngày này.

Lý Tịch Thiên cảm phẫn lên tiếng, khi bên cạnh chính là đứa con trai duy nhất của ông Lý Tịch Nhan. Cữu Vĩ Hồ, cái tên chỉ mới xuất hiện thôi đã làm cho hần tuyệt tôn. Chưa hết uất hận vì chuyện này, một tai họa nữa lại đổ ập xuống toàn bộ gia tộc của hần. Nói không chừng, kẻ mang loại độc này chính là Cữu Vĩ Hồ đó. “Chuyện này ta nhất quyết không tha cho người, Cữu Vĩ Hồ ily”

.....

Tại kinh thành, nơi nơi đều đồn đại xô xao đại nạn của Lý Gia, tất cả những nhân khẩu nơi đó hiện giờ đang trong tình trạng vô cùng nghiêm trọng. Sống không được, chết cũng không xong. Lý thừa tướng chao đảo trước tình hình toàn gia bị hại. Không đến thượng triều, cũng không làm việc nữa. Chỉ ở phủ, không ai biết hần ta đang có ý định gì.

Triều đình cũng xô xao không ngớt, văn võ bá quan mỗi người một kiểu tâm trạng khác nhau, nhưng đa số bọn họ đều thấp thỏm lo lắng, vì nhiều ít thì cũng đã cấu kết với Lý thừa tướng. Hoàng thượng cũng phải sợ hãi trước tình hình Lý phủ, lo lắng khôn nguôi.

Lại 7 ngày nữa trôi qua. Thừa tướng phủ giờ không còn trang hoàng long lẫy như trước nữa. Hiện thời, mọi thứ không khác gì một ngôi miếu quang nhũ năm không ai đến. Hoan tàn và xơ xác. Chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của những con người bên trong.

Họ bao ngày qua chỉ uống nước thay cơm, để rồi giờ đây nguồn nước cạn kiệt nhanh không thể tưởng. Từng cơn đau, từng cơn nghiện trỗi lên hành hạ tẩm thành gầy còm, xanh xao.

Gần một nửa số người trong đó đã chết vì không thể kháng cự nổi cơn đau thể xác. Lý Tịch Thiên ngày càng bồn loạn, rối rắm.

Dâng tấu sớ xin sự trợ giúp của mọi người, nhưng Hoàng Thượng cũng đành bó tay, chỉ có thể sai người đến tiếp tế tạm thời. Triều đình bắt đầu náo loạn thực sự khi những người có giao tình với Lý Tịch Thiên hầu như cũng lâm vào tình trạng như thế.

Hoàng đế Lữ Minh cũng thất thần trước cảnh các quan đại thần kêu gào khủng khiếp. Đạo tặc hoành hành, hải tặc nổi loạn, khiến dân tình lâm vào bế tắc khi triều đình không còn nhân lực viện trợ.

Lữ Minh quốc không thể nào yên bình được nữa. Nhân dân nhân nổi dậy do hầu hết lương thực của họ đều bị bọn cướp lấy đi. Nhân dân đánh vào những kho lương thực cướp bóc. Quan lại bắt tài, tư lợi không những không phân phát lương thực còn đánh trả những người dân vô tội vạ. Khiến họ lâm vào tình trạng không thể nào khổ hơn được nữa.

.....

Ở Ngọc Diệm Sơn Trang. Hiện thời, nàng vẫn đang bình thần dạo chơi trong hoa viên ngắm những con hồ điệp múa lượn trên đóa hoa anh túc diễm lệ.

Bình thản như không, chẳng có một chút ba động về tình hình của thế giới ngoài kia. Thiên Vũ Phong một mực bên cạnh nàng, dường như trong những ngày qua, hần đã không thể thiếu hình ảnh thân quen ấy. Bên cạnh nàng, dù trời có sập hần vẫn cảm thấy bình yên.

-Linh nhi à, chúng ta đã án binh bất động khá lâu rồi.[Vuốt những sợi tóc mai của nàng, hần nói]

Hắn thực rất muốn mau mau làm trả xong món nợ máu để có thể cùng nàng sống những ngày tháng hạnh phúc bên nhau. Nhìn vào đôi đồng tử bạc kia, nàng khẽ nói:

-Người cứ yên tâm, không còn lâu nữa đâu, chúng ta sẽ chính thức tuyên chiến với bọn họ.

Ánh nắng sớm mập mờ nâng niu đôi môi anh đào của nàng. Nó cũng chạm lên gương mặt đẹp yêu nghiệt của hắn, từ góc một.

Hắn ngồi dưới một mái che được điêu khắc tinh xảo. Nàng gối đầu trên đùi hắn, sủng nịnh mỉm cười. Không biết vì sao, nhưng nàng thích như thế, bên cạnh hắn nàng cảm thấy thoải mái hơn, không cần tạo một vỏ bọc nữa. Bao ngày qua, hắn quan tâm nàng, chăm sóc nàng, từng cử chỉ làm con tim băng giá dần dần tan chảy.

Vô hình, nàng đã khắc ghi hắn vào tận sâu con tim. Nhưng bất quá, nàng như một đứa trẻ khờ khạo vô cùng trong chuyện tình cảm. Ừ thì nàng chính là một Vũ Hoàng Linh thông minh tuyệt đỉnh, có thể không chế cảm xúc của người khác, có thể hiểu hết tâm tư của người khác, nắm bắt hết điểm yếu của người khác. Nhưng chỉ riêng bản thân nàng, nàng vẫn không thể hiểu nổi.

Đến bao giờ, thì nàng mới có thể nhận ra điều này đây, mong là....đến lúc đó sẽ không quá muộn.

-Nàng thực ra đã bỏ độc gì vào trong giếng nước của Lý phủ?[Hắn sủng nịnh hỏi nàng, phá tan không khí yên lặng]

-Anh Túc Phù, Ly Sương Độc và Băng Cam Lộ.[Nàng thản nhiên trả lời, ánh mắt xa xăm]

-....[Đôi đồng tử bạc lấp lánh, mày kiếm hơi nhướng, ngũ quan tinh xảo lộ ra một mảnh khó hiểu]

-Anh Túc phù chính là một loại thuốc phiện được làm từ tinh chất của cây anh túc đằng kia.[Tay nàng chỉ về những đóa anh túc đỏ rực cực đẹp]

-....[Vẫn im lặng nhìn đôi môi anh đào kia mấp máy, chờ tiếp câu trả lời dang dở]

-Ly Sương độc là một loại độc chỉ riêng Độc Quỷ Vương biết công thức. Nó làm cho cơ thể mất dần kháng thể, không còn khỏe mạnh như xưa. Đồng thời, nó làm người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

-Nhưng nó không có làm người ta đau đớn.

-Đúng thế, nó không làm người ta đau đớn, nhưng nó khi kết hợp với Băng Cam Lộ – một loại độc bảy ngày, thì uy lực vô cùng lớn.

-Loại độc bảy ngày?

-Đúng thế, nó sẽ phát độc trong 7 ngày khi trúng. Uống càng nhiều thì nó càng có độc tính lớn. Còn về biểu hiện thì ít nhất chính là biểu hiện của những con người ở Lý Phủ.

-Như thế chỉ là ít nhất thôi sao? Còn nếu mạnh nhất?

-Nếu mạnh nhất, 1 sẽ chết ngay lập tức, 2 sẽ đau đớn đến chết.

Không nói gì nữa, hắn chỉ mỉm cười nhìn nàng nằm đó, gương mặt thánh khiết xinh đẹp. Một đường cong quyến rũ, sắc sảo hiện lên trên gương mặt lạnh lùng, yêu nghiệt. Những tia nắng khẽ chạm lên, đôi mi cong cong của hắn, chạm lên làn da trắng không tỳ vết của nàng, chạm lên những lọn tóc bay nhẹ trong gió của nàng. Khiến hấy tỏa sáng hơn bao giờ hết.

“Ừc, không ngờ, khi hắn cười lại mỹ lệ như thế kia. Cứ nhiên sao trước đây ta chưa từng thấy nhỉ?”

42. Chương 42

Chương 42: Náo loạn hoàng cung 6: Lấy lại Ngọc Đoạn Tình(Bảo bối của Sư Phụ – Độc Quỷ Vương)

Thừa Tướng Phủ:

-Cha...Con khó chịu quá...Ư..ư..

-Nhan Nhi, con cố chịu. Cha sẽ áp chế kịch độc công tâm cho con.

-Con lạnh quá.....hừ...hừ...Cha, mau..mau lên, con khó chịu quá.....hự..phụt..[Lý Tịch Nhan thần sắc vô cùng kém, thống khổ thổ huyết]

-Nhan Nhi, con có sao ko? Chờ cha. Cha sẽ dùng Ngọc Đoạn Tình chữa trị cho con.

Ngũ tất, Lý phụ rời khỏi phòng của Tịch Nhan. Nằm trên nhuyễn tháp, Tịch Nhan co giật đau đớn, văng trăn rịn ra những giọt mồ hôi lạnh. Mồ hôi ướt ướt. Dung nhan ngọc thụ lâm phong nay tàn tạ không ngờ.

Bên cửa sổ, một bóng người theo đó vụt vào trong phòng. Trên người mảnh mai một bộ nhuyễn hoa tử y, khăn che mặt màu tím nhạt, tóc được buộc tạm bằng một tấm vải lụa của màu tím nốt.

Đôi mắt âm lãnh không một tia cảm xúc hướng vào thân ảnh đang quằn quại trên giường. Khinh bỉ.

-Lý Tịch Nhan, người thật đáng thương hại.

-Người...người là...

-Cửu Vĩ Hồ Ly....hahaha

-Cửu....Vĩ...Hồ...Ly..

Giọng nói đứt quãng, cơn đau nhói ở hạ bộ lại âm ỉ. Cảnh tượng đêm đó lại hiện về trong đầu hắc. Tùng Nhi của hắc, “của quý” của hắc đều bị con người ấy đoạt đi mất. Hại hắc không dám ra ngoài, hại hắc ko dám đối mặt với tổ tông, hại hắc phải rời xa người hắc yêu nhất.....Chính là Cửu Vĩ Hồ Ly này đây.

Nộ khí xung thiên, mặt kẻ cơn đau hành xác, hắc một mực đứng dậy giết nàng. Nhưng....vừa mới đứng lên thì “rầm” một tiếng. Đôi chân bủn rủn của hắc không trụ được và ngã sập xuống đất.

-AAA..a.a....ừ...

Hắc đau đớn ôm lấy hạ bộ mình. Chuyện là cú ngã ấy động đến vết thương chưa lành, lại....chảy máu. Nàng là dùng kiếm hắc cắt của “đồ” hắc, khổ nỗi cây kiếm đó có bôi một loại dược làm vết thương ko thể lành lại, chảy máu ko ngừng. Nàng cũng là dùng thanh kiếm đó cắt lưỡi Tùng nhi của hắc, làm Tùng nhi mất máu mà chết. Hắc hận nàng, hận tận xương tủy.

-Hahahaha....Gậy ông đập lưng ông, sao nào, người cảm thấy thoải mái chứ?

-CỬU VĨ HỒ LY.....TA THỀ TA SẼ NGŨ MÃ PHANH THAY NGƯỜI....

Đứt lời, hắc dùng toàn bộ hơi sức tàn của mình đứng dậy lao về phía nàng. Ngay lúc đó, Lý Tịch Thiên hốt hoảng vì tiếng hét của con trai mình, ông ta vội vàng mang theo Ngọc Đoạn Tình đến.

Biết được Lý Tịch Thiên đang đến, nàng nhanh chóng lấy tốc độ trời phú siêu cấp nhanh nhẹn của mình phi thân ra cửa.

Mất mục tiêu, Lý Tịch Nhan đánh hụt vào khoảng không, ngã nhào ra phía trước...vô lực. May thay, cùng lúc đó Lý phụ mở cửa chạy vào đỡ.

-Nhan Nhi! Tại sao con lại xuống giường?[Đỡ Tịch Nhan xuống nhuyễn tháp]

-Cha...Cha phải giết Cửu Vĩ Hồ Ly đó....Con...con...

-Thôi được rồi Nhan Nhi. Để ta trị thương cho con rồi sao đó hử tiếp, nếu còn dây dưa, ta e sức khỏe con không thể chống đỡ.

-Àn....

Đỡ Tịch Nhan yên vị trên nhuyễn tháp, Lý phụ lấy ra trong người một hộp gỗ được điêu khắc tinh xảo. “Hắc đó chính là hộp đựng Ngọc Đoạn Tình” – Nàng từ trên nóc nhà nhìn xuống nghĩ.[lấy một viên ngói ra là có thể nhìn rồi]

Quả là không sai, chiếc hộp được mở, một đạo hào quang màu ngọc bích chiếu sáng cả căn phòng, dù bây giờ là ban ngày. Mùi hương thoang thoảng từ viên ngọc tỏa ra làm người ta sảng khoái tinh thần, dù rằng không biết tại sao lại có mùi hương đó.

Cầm viên ngọc màu ngọc bích trên tay, Lý Tịch Thiên đến nhuyển tháp. Vận công, Ngọc Đoạn Tình hào quang đại thịnh, lấy nội công của Lý phụ làm dẫn, hào quang chiếu thẳng vào thân ảnh xanh xao đang nằm.

Viên ngọc từ từ bay lên cao và thoát khỏi bàn tay của Tịch Thiên, một làn khói mờ ảo bao trùm, không khí trở nên khác thường hơn. Tịch Nhan sắc mặt có chuyển, trở nên giống người hơn. Nhưng Lý phụ Lý Tịch Thiên thì trở nên yếu ớt đi do nội công tiêu giảm.

Trong lòng nàng nóng như lửa đốt, chính là nó, chính là viên Ngọc Đoạn Tình mà sinh thời Sư Phụ và Sư Mẫu của nàng mong mỏi. Bây giờ nó đã xuất hiện.

Thời cơ đã đến, làn khói càng phủ càng mờ khung cảnh trong phòng mà sức lực của Lý Tịch Thiên lại càng ngày càng yếu đi. Nhanh như cắt, phi thân xuống...từ trên nóc nhà[tức là đập ngói bay xuống]. Nàng nhanh chóng bắt lấy viên ngọc dễ dàng như trở bàn tay.

Đột nhiên viên ngọc bị cướp, nội công hụt đi. Vội vàng thu lại, Lý Tịch Thiên chao đảo.

-Là ai?[hét lớn]

-Cửu Vĩ Hồ Ly.[Nàng nói khi thân ảnh dừng lại trên nóc nhà lúc này, cái đối diện với lão ta chỉ là tấm lưng thanh mảnh]

-Người...Chính là người đã hại con trait a?

-Đúng thế, không những vậy, ta còn hạ độc cả phủ tướng gia của ngươi, đồn đãi tin tức ô nhục của gia tộc họ Lý ngươi.[Cố gắng kìm nén]

-Ta với các hạ trước nay ko thù ko oán, có sao lại hãm hại bổn phủ, nay lại còn cố ý cướp đoạt bảo bối?

-Cướp đoạt của ngươi? Hahahaha, hồ ngôn loạn ngữ. Chính ngươi đã cướp đi viên Ngọc Đoạn Tình này, chính ngươi đã giết Độc Quỷ Vương và Hỏa Diệm Thủ, chính ngươi đã thiêu đốt Y Sơn Cốc. Tất cả chính là ngươi gây ra.

Ngữ khí căm phẫn, đôi mắt sắc lạnh ánh lên vẻ đau thương nhưng ngập tràn sát khí. Quay lại, gương mi giữu cột nhìn thân ảnh phía dưới, trong tim lại nhói đau rỉ máu, kinh mạnh trong người hồ như đang căng ra hết cỡ. Cổ họng nghẹn lại...Hận.

-Ăn nói xàm bậy. Ta không giết ai là Độc Quỷ Vương, ai là Hỏa Diệm Thủ, càng không hề biết nơi nào là Y Sơn Cốc.[Giật mình nhưng với vẻ ngoài xảo trá, lão ta bao biện]

-Còn dằm xảo biện? Thế ngươi hãy nhìn này.

Ngữ tất, nàng nhanh chóng vận khí hào quang mà ngọc bích một lần nữa đại thịnh. Nhưng lần này, viên ngọc được áp chế dưới bàn tay của nàng, tia sáng mạnh mẽ đua nhau thoát khỏi những khe hở của bàn tay chiếu sáng.

Không phải để cứu người nữa, mà nó lần này chính là một tia sáng tìm tòi những mối nguy hiểm chết người. Niệm một câu thần chú của thuật ninja, tia sáng ngọc bích trực tiếp chiếu thẳng vào mắt của Lý phụ Lý Tịch Thiên.

Một tấn ảo ảnh hiện diện trên đôi đồng tử sảo huyết kia. Những hình ảnh kí ức như một cuốn phim tua lại trong mắt lão. Hình ảnh của Sư Phụ Độc Quỷ Vương dạy dỗ Thiên Vỹ Kỳ[phụ thân Vỹ Phong] và lão, hình ảnh của Vô Thủy Hoa[phụ mẫu Vỹ Phong], hình ảnh hạnh phúc vui vẻ bên nhau, hình ảnh lão trộm Ngọc Đoạn Tình, chính tay Giết người trong mộng của lão, giết huynh đệ đồng môn của lão, hình ảnh Y Sơn Cốc cháy, ánh mắt thống khổ hận thù của Sư Phụ cùng Sư Mẫu làm đầu đó trong lòng lão trở lên một chút xót xa. Nhưng cũng chỉ là xót xa mà thôi.

Trong vô thức, hấn thốt lên: “Sư Phụ, không thể trách ta, chính là người đã thiên vị, chính tại vì người”.

Bỗng, lại một đạo ánh sáng kì dị lóe lên, đem lão ta thoát khỏi miền ký ức.

-Lý Tịch Thiên, còn dám chối cãi?

“Việc đã tới mức này thì”

-Cửu Vĩ Hồ Ly, người đã biết quá nhiều, người phải chết.

Ngũ tất, đem đôi mắt cáo già nhìn nàng, thân người phi về hướng nàng, sát khí đằng đằng. Nhưng dù gì thì hắn đã bị hao hụt chân khí, tổn hao nội công và với lại nàng là một siêu cấp ninja tốc độ cao công thêm nội công thâm hậu. Chỉ một cái nhún chân, nàng đã thoát khỏi đó, để lại lão ta uất hận trong lo sợ.

Nàng chính là không muốn giết hắn bây giờ. Vì thế nàng phải mau chóng dời đi, nếu không đến khi nàng không thể khống chế được bản thân thì chính nàng cũng sẽ không thể điều khiển được con người của mình.

“Ta và ngươi sẽ chính thức quyết đấu với ngươi, kẻ thù không đội chung trời với ta – Lý Tịch Thiên. Ta sẽ cho ngươi nếm trải thế nào là cảnh “dù thế mạnh nhưng vẫn bất lực”. Không còn bao lâu nữa đâu. ”

43. Chương 43

Chương 43: Thiên Vỹ Phong rời đi

Vài ngày sau tại Ngọc Diệm trà lầu:

-Người đâu, bao vây toàn bộ “hắc điểm” này cho ta. Bắt sống hết, không chừa lại dù một người. Mau lên.[Cái giọng khàn khàn của một kẻ độ tuổi ngũ tuần vang lên]

Tên quan sai mặt mũi bặm trợn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta dẫn theo một tốp binh lính triều đình tiến vào trà lầu động khách. Bọn chúng làm hoạt náo cả không gian thanh nhã nơi đây. Những quan khách vào được trà lầu này ko phải hạn thường, họ đều là những cường dân có địa vị phẩm quyền tại địa phương. Nay lại mạo phạm đến họ, triều đình trong mắt họ ngày càng xuống cấp rồi.

-Mau gọi người quản lý ra đây, phục tùng mệnh lệnh triều đình.[Lại cái giọng khàn khàn hống hách đó]

-Hảo hảo to gan. Bọ gian binh gian tướng các ngươi nay lại dám mò đến tận đây ư?

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực. Từ trên tầng cao nhất của trà lầu, một thân ảnh nhẹ nhàng phi xuống với bộ y phục kiêu sa màu ngọc bích mịn hoặc. Khí khái phong ưu thoát tục nhưng lại mang một ánh mắt sắc bén bức người.

-Kẻ nào dám buôn lời xàm ngôn?[Tên quan sai hét to tức giận]

-Huyền Châu Dạ, người ngươi muốn tìm.[Dứt khoát không che giấu]

-Hảo, ngươi mau bảo tất cả các người ở đây tuân theo mệnh lệnh để không gây thương tổn.

-Ăn nói ngông cuồng. Dựa vào đâu mà lại dám bắt những người ở đây? Ngọc Diệm trà lầu xưa nay chưa hề động đến quan phủ triều đình, nay lại viện cớ bắt người. Thiên lý ở đâu?[Buôn lời sắc bén, đưa ra những câu hỏi đánh thẳng vào trọng điểm]

-Thiên lý chính là ở hoàng thượng. Hoàng thượng đã ra lệnh chính là thiên lý. Không nói nhiều nữa, nếu người đã không uy phước thì đừng trách chúng ta đắc tội. Bây giờ, còn không mau tóm hết bọn chúng.

-Triều đình mạc nhược, làm đời sống nhân dân cực khổ. Nay lại lợi dụng uy quyền làm sằng làm bậy. Hiếp người quá đáng.[Một trong những người ở đây lên tiếng.....Làm chùn bước các binh lính tay sai]

-Hoàng thượng nghe lời gian thần, hại dân tình ngày càng khốn đốn. Thiên lý còn đâu?

-Quan lại ỷ thế bức người, làm lòng dân ngày càng chao đảo. Không phục.

-Không phục.

-Không phục..

Cả trà lâu hô ứng bất mãn. Khiến lòng quan dao động, vì chính họ cũng thấy đúng như thế, bởi vì cả gia đình của họ đều nằm trong tay các quan đại thần nên đành nghe theo. Lão quan sai lại xướng cái giọng nghênh ngang coi trời bằng vung của hần lên:

-Điều dân to gan. Dám khi quân phạm thượng. Những tên quân lính kia, còn chần chừ à? Muốn cả gia đình người ko sống yên thân sao hả?

Quân lệnh ban xuống, đâu nào dám cãi, rầm rầm nghe theo.

-Dám động đến những người ở đây, thì đừng trách ta máu lạnh vô tình.

Ngữ khí sắc, hàn khí tỏa. Không biết tự bao giờ và từ lúc nào. Huyền Châu Dạ đã cầm một chiếc lông vũ đen sắc bén hơn dao kề lên cổ của lão ta. Chỉ cần một cái ấn nhẹ hay lướt nhẹ những sợi tơ trên đó, thì lão ta sẽ từ giả cõi trần.

Đứng yên như tượng, không một ai động đây. Không khí đang dần chìm vào sự căng thẳng đáng sợ đầy chết chóc.

-Không ngờ bọn gian tướng các người lại sử dụng một chiêu hèn hạ đến thế.

Vẫn từ trào phúng. Ngữ khí bốn cột. Thân ảnh màu tử y nhuỵ hoa. Chiếc khăn lụa che nửa khuôn mặt. Đôi đồng tử như hắc ngọc chứa đầy hàn khí. Mái tóc đen huyền chảy trong gió. Lời nói đơn giản nhưng lại “đâm chọt” đến tận cùng. Còn ai khác chính là Cửu Vĩ Hồ Ly chúng ta đây.

-Chẳng phải cô ta là Cửu Vĩ Hồ Ly sao?[Ai đó lần trước có cơ may chứng kiến cảnh nàng “thuần phục” Lý Tịch Nhan]

-Cô ta là người đã giúp chúng ta triệt hạ Lý Tịch Nhan.[Thêm một người hiểu biết]

Nhất tề toàn bộ những nhân ở đây đều theo hướng cửa chính, giữa không trung mà nhìn. Ai nấy sau đều trầm mặc.

Nàng cuối người chào như kiểu chào khán giả của các vũ công ba-lê. Uyển chuyển, trào phúng đúng chất Cửu Vĩ Hồ.

Cho dù nàng cao cao tại thượng ko sợ trời chẳng sợ đất. Nhưng với họ nàng vẫn 3 phần kính nể, họ chính là những bậc trưởng bối đáng kính trọng.

-Suy cho cùng thì người cũng chính vì dụ ta ra thôi phải không? Nay ta xuất hiện rồi, người cũng phải rút quân đi chứ nhỉ?[Nàng phả bỏ cái không khí u ám này]

-Được.

-Huyền cô nương, mọi việc kết thúc ở đây đi nào, tránh để xảy ra xọ xát nhé.[nàng quay sang Huyền Châu Dạ, ánh mắt cười]

Không nói gì, Huyền cô nương thả lão tai sai ra, để lại trên cổ hần hần một dấu nhỏ, rướm máu.

-Tốt, mau theo ta đến đại lao trình diện.(t/g: trình diện mà ở đại lao? Khùng dễ sợ...)

Nàng không nghe theo lời của tên quan, vẫn cứ ung dung nàng đứng trên không trung tự cao tự đại. Thật là, xưa nay có ai ra lệnh được cho nàng đâu(t/g: trừ khi nàng nguyện ý)

-Cô nương, dù có chuyện gì đi nữa thì cô chẳng nên đến đây đâu.[một trong những người lúc này lên tiếng.]

-Lọt vào tay bọn họ thì may ít rủi nhiều..

-Đúng thế, dù cô có công lý, có mạnh thì...

-Đa tạ các vị trưởng bối. Tại hạ có kế sách riêng, tại hạ ko muốn làm tổn thương mọi người.[Nàng ôn nhu]

Họ là bậc chính nhân quân tử. Lúc dân tình nguy cấp đối khổ, họ đã mở kho lương thực của mình cung cấp cho người dân. Luôn đứng về chính nghĩa, luôn đứng bên nhân dân trước những điều quá quắc mà triều đình ban xuống. Thử hỏi, lý do gì mà nàng không tôn kính họ?

Xong, thân ảnh của nàng biệt tích sau những con đường nhộn nhịp của kinh thành. Đây, mọi chuyện đang dần đi vào kế sách của riêng nàng.

~~*~*~*~*~*~*~*~*

~~

Ngọc Diễm Sơn Trang:

-Cái gì? Phu nhân bị bắt vào nhà lao?

Dạ Họa hơi mất bình tĩnh khi nghe cái tin không-thể-nào này. Biết được mình hơi quá, vội vàng ngậm miệng lại lùi sang một bên.

-Với tính cách và năng lực của nàng không thể nào để cho bọn đó bắt được. Chắc chắn mọi chuyện nàng đã có dự tính riêng.

Làn môi mỏng hồng hồng của hấp hấp mấy. Những âm thanh trầm trầm lạnh lạnh mị nhân. Đồng tử bạc sáng và sắc, ánh lên một loạt ánh sáng đầy hàn khí bức người. Những tia nắng mặt trời rơi lên khuôn mặt ko một chút tì vết, đẹp trác thần tiên. Dáng người dong dỏng cao ấy đứng quay lưng lại với ánh mặt trời. Thiên Vỹ Phong hần tựa như đứa con của vua mặt trời, cai quản ánh sáng....thật đẹp. Hắc trường bào bay nhẹ trong gió, hần chính là một mảnh yêu nghiệt mị người.....Đẹp không chịu nổi.

Dạ Hỏa trên người một thân hỏa y đẹp dễ. Bất quá trên gương mặt thanh tú kia vẫn còn đọng lại vẻ non nớt đến phát yêu. Đồng tử màu cam hiện lên vẻ tinh ranh phải biết. Dạ Hỏa thực sự rất rất ngưỡng mộ con người phía trước kia nha~

-Đến lúc chúng ta có hành động rồi. Mau gọi Kì Mã ra, ta phải về Đỉnh Vân Thiên một chuyến.[Hần nói]

Không nói gì, Dạ Hỏa lấy trong người ra một mảnh bán hắc ngọc bội Đỉnh Thiên. Miệng nhắm niêm thần chú gì đó. Bỗng, ngọc bội phát sáng mạnh mẽ, bạc quang đại thịnh. Ánh sáng chiếu vào khoảng không phía trước. Một hình dáng cũng màu bạc trắng hiện lên.

Chính là một con bạch mã toàn thân trắng muốt dững dưng, bộ cương màu bạc chói mắt. Nhưng nếu nó chỉ là con bạch mã thông thường thì nào đâu phải là sủng vật của hần. Điểm đặc biệt chính là trên đầu nó mọc một chiếc sừng nhọn và sắc. Trên lưng có một đôi cánh rộng và khỏe. Trông con Kì Mã hùng dũng đến lạ kì.

Thân hắc bào của hần nhảy lên lưng ngựa. Tay cầm miếng ngọc Đỉnh Thiên, bạc quang một lần nữa đại thịnh, thu Dạ Hỏa vào bên trong. Chẳng mấy chốc, Kì Mã mang theo Vỹ Phong bay lên trời và mất hút.

44. Chương 44

Chương 44: Hoa Anh Túc

Ngoài lề chút nha mọi người..

Phân tích một tý về con Kì Mã – Sủng vật của hần.

Kì Mã không phải dị thú, không phải yêu tinh, cũng không phải một con ngựa bình thường. Nó thuộc một chủng loại rất khác với các chủng loại ngựa ở cổ đại. Dường như nó không phải thuộc về chốn này.

Một ngày kia, hần trúng độc và chạy trốn bọn quan triều đình. Hần vô tình phát hiện ra con vật này. Ngoại trừ hần không ai có thể lại gần nó. Cũng chính nhờ nó mà hần mới biết đến Y Sơn Cốc, chạy theo quán tính của nó, không hề có sự đá động can thiệp nào của Vỹ Phong. Không biết có phải chăng là vô tình, nó đã đưa hần đến nơi của nàng.

Nhưng....nguồn gốc của con vật này không hề đơn giản. Nguyên nhân mà Vỹ Phong bị yêu sói mê hoặc xuất phát liên quan đến nguồn gốc của con Kì Mã.

~~*~*~*~*~*~*~*~*

~~

Trở lại câu chuyện của chúng ta đây.:

Nàng được áp giải thẳng xuống đại lao hình bộ, không thẳng đường, không tra hỏi. Tay bị một xiềng sắt xiềng lại. Bọn chúng tống nàng vào ngục thô bạo, nhưng nàng cũng chẳng để tâm lắm chuyện này.

Cái trước mắt là cần phải tìm hiểu kĩ cấu trúc nơi đây. Những thanh gỗ, song sắt tuy có to nhưng nếu ko cũ nát thì cũng bị mục đi. Đối với nàng thì đây không thành vấn đề.

Nhưng phía bên, vang lên những âm thanh nhỏ nhẹ làm nàng chú ý. “thút thít”.....tiếng khóc thầm nhỏ vang lên đều đều, có lúc như nấc nghẹn đi. Thân chủ của tiếng khóc đó thì nhỏ bé ngồi nép mình vào một góc, tóc tai rũ rượi, y phục lấm lem bùn đất, những chỗ rách còn lộ ra làn da bị đầy những vết thương.

(t/g: Huyền Vũ cắt bớt đoạn đối thoại giữa 2 người để tránh dài dòng, muội chỉ tóm tắt thôi nhá.)

Tiểu cô nương ấy chính vì chịu oan ức nên mới bị bắt vào đây. Cả gia đình gồm phụ mẫu và đại ca đều bị bọn quan lại mù mắt kia giết hại chỉ trong một ngày. Bọn họ lấy cớ bắt những người dân tị nạn[gia đình tieu63c cô nương cũng là một trong số đó] để tra khảo, cố tình nghi vấn người dân là bọn cướp bắt lương.

Nhưng sự thật lại khác hoàn toàn.

Xưa tại Lữ Minh Quốc có lời tương truyền: Hồ Điệp Tiên tử hạ phàm mang theo một bảo vật của trời, Tiên tử hóa thân thành một thôn nữ đi cứu nạn dân thành khỏi các thiên tai bão lụt. Rồi, Tiên tử phải lòng một chàng thôn dân chân chất và hạ sinh một đứa con trai. Ngọc Hoàng biết được và bắt Tiên Tử về trời hỏi tội. Nhưng phát hiện rằng bảo vật ấy đã được Tiên Tử để lại dưới phàm trần. Cho đến ngày nay, lời tương truyền còn nói rằng đồng nữ của Điệp gia[tức họ của Tiên tử khi hóa thân xuống trần] cất giữ trong người bảo vật đó. Người có thể lấy đó đi sẽ được trường sinh bất tử, tuổi thọ ngang trời đất, pháp lực vô biên không ai địch nổi.

Và đó cũng là mục đích thật của bọn quan lại tay sai Lý Tịch Thiên. Vị tiểu cô nương kia tên là Điệp Phấn Phấn, nữ nhi duy nhất của Điệp gia 1000 năm nay.

Nàng xót thương cho số phận đau khổ ấy, phải chăng đây là duyên trời định để cho nàng gặp Phấn Phấn, che chở cho tiểu cô nương cũng như sẽ không có một bản sao của nàng. Thời gian tuổi thơ của nàng chẳng mấy tốt đẹp nếu không muốn nói là kinh hoàng. Một tuổi thơ đầy máu và giết chóc.

Và thế, nàng đã nhận Phấn Phấn làm tiểu muội muội của mình. Nàng hứa rằng sẽ bảo vệ cô nương ấy như chính bảo vệ tuổi thơ của nàng. Còn nữa, nàng còn biết thêm bảo bối mà lời tương truyền nói tên Điệp Hoa Trinh, chính là.....trinh tiết của người con gái họ Điệp(t/g: đây là bí mật của Điệp gia 1000 năm nay, người ngoài không 1 ai biết hết)

Nàng giao cho Phấn Phấn một cành hoa Anh Túc đỏ đẹp rực rỡ, bảo rằng sẽ có lúc cần dùng tới nó.

~~*~*~*~*~*~*~*~*

Người sai khiến bọn quan lại không ai khác chính là Lý Tịch Nhan, kẻ cứ tưởng như thân bại danh liệt. Hắn đằng sau sai khiến tất cả các hoạt động này, bao gồm cả việc cho người bao vây Ngọc Diệm Trà Lầu và bắt nàng vào nhà lao.

“Cửu Vĩ Hồ Ly, một khi ngươi đã lọt vào trong tay ta thì ta sẽ không để cho ngươi toàn thân trở về. Dám hạ nhục ta, dám làm ta có lỗi với liệt tổ liệt tông, dám giết người ta yêu, dám đả thương phụ thân ta. Được lắm, món nợ này ta sẽ tính với ngươi một lượt...hahahahahaha”-Những điều Lý Tịch Nhan nghĩ trong đầu.

~~*~*~*~*~*~*~*~*

~~

Hôm sau tại nhà lao, Lý Tịch Nhan lại cho người đến hồng bắt Phấn Phấn sử dụng cực hình, lấy hình bức cung ép Phấn Phấn nói ra bảo bối trong truyền thuyết ở đâu. Phấn phấn hoảng loạn khóc lóc thảm thiết vì nỗi ám ảnh của gương mặt này không ngừng quấy rối tâm trí tiểu cô nương. Hắn đã một đau đâm chết cha cô, một chưởng giết mẹ cô, dùng cả chục tiền bản đại ca cô. Rồi, khi bị bắt vào nhà lao này, ngày ngày hắn không cho cô ăn uống, dùng cực hình bắt cô phải nói ra bảo bối truyền thuyết. Phấn Phấn đã quá sức chịu đựng rồi..

May thay, nàng nhìn ra được nỗi sợ hãi tột cùng trong ánh mắt Phấn Phấn. Cảm thấy rằng nỗi sợ hãi đó trước kia cũng đã bao lấy nàng, thậm chí hơn như thế. Chuỗi ngày kinh hoàng đó nàng nhất quyết không thể để xảy ra trên người tiểu cô nương yếu đuối đó được. Nhất định không.

Và thế, nàng dùng một chút sức mạnh phá tan xiềng xích trên tay, nội công thâm hậu xuất một chưởng “ầm” một tiếng làm vỡ tan cả đại lao, mặt đất như rung chuyển theo cú chưởng đó. Khói bụi bay mù mịt không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Nàng phóng như bay về phía thân ảnh đang siết chặt Phấn Phấn.

Bất giác, cách tay phải nàng đưa về phía trước, những móng tay dài ra trong vô thức. Đôi đồng tử như hắc ngọc ngày nào nay xoẹt ngang một tia đỏ máu. Ánh mắt chứa đầy sát khí, không khí nồng đậm một mùi chết chóc đáng sợ.

Lý Tịch Nhan bàng hoàng chưa hết vì vụ nổ đại lao xảy ra thì hốt hoảng khi cảm nhận được một luồng sát khí bức người đang tiến đến hần với tốc độ chớp nhoáng. Hần vốn không phải một kẻ ngu dốt nên lập tức lấy con tin trong tay đe dọa.

-Đứng lại, nếu không ta sẽ giết con a đầu này.[Tay cầm kiếm kề sát cổ Phấn Phấn, rỉ ra một ít máu]

-Ừ...a...a.....đau quá...đau quá...Tỷ tỷ cứu muội....aa[Phấn Phấn đau đớn vô cùng]

Nàng sững lại khi nghe tiếng rên đau của Phấn Phấn. Lý trí dường như được đánh thức. Móng tay cũng trở lại như bình thường, đôi đồng tử mất đi tia sắc huyết. Thứ còn lại chính là sát khí tuy đã có phần sút giảm hơn trước đôi chút. Lạnh lùng buồn ra 2 chữ làm Lý Tịch Nhan không rét mà run.

-Thả ra.[Không một ngữ điệu, từ ngữ thâm trầm vô định]

-Nha đầu này là một tội nhân.. mang trọng tội. Không thể thả.[Lý Tịch Nhan cố giữ nét bình tĩnh]

-Thứ ngươi cần ở chỗ ta.[Nàng nói mà ánh mắt sắc bén như có thể giết người]

-Tỷ tỷ...[Phấn Phấn nghẹn lời]

-Điệp Hoa Trinh – bảo bối trong truyền thuyết ở chỗ ta.[Nàng ngắt lời phẫn phẫn]

-Làm sao ta có thể tin được.[Lý Tịch Nhan nghi vấn hoài nghi]

Nàng tùy tiện lấy trong người ra một viên châu ngũ sắc, mang một mùi vị làm khoang khoái đầu óc. Lý Tịch Nhan sau khi ngửi thứ mùi vị đó, trong đầu lảng lảng khó tả. Hần lập tức tin nàng. Nhưng chưa kịp thỏa thuận thì viên châu đó lại đột ngột biến mất trong tay nàng như bốc hơi đi.

-Được, ta thả con a đầu này. Với điều kiện Điệp Hoa Trinh phải là của ta, và bản thân ngươi cũng phải thuộc về ta.[Hần ma mãnh ra điều kiện]

Thiết nghĩ như thế thiệt thòi về phía nàng, nhưng không biết tại sao nàng lại đồng ý:

-Thành giao.[Ngắn gọn]

Chỉ chờ có thế, hần đẩy Phấn Phấn ra ngã rạp xuống đất, mau chóng đưa nàng đi. Phấn Phấn:

-Tỷ tỷ....không được....Tỷ tỷ....muội làm sao cứu tỷ?[Đầu óc thông minh nhắc tiểu cô nương nhớ đến đóa Anh Túc đỏ vội hỏi nàng như thế]

-Đừng làm gì hết, và cũng đừng cứu ta, nhất định không được quay lại đây.

Dứt lời, hình bóng của nàng biến mất trong lớp bụi mờ ảo. Rồi, đóa Anh Túc bỗng tỏa hương thơm ngào ngạt, một con hồ điệp từ đâu bay đến đậu trên đóa Anh Túc, sau đó bay đi theo một hướng nào đó. Thấy vậy, Phấn Phấn vội đi theo hướng của con hồ điệp bay. Cũng biến mất khỏi lớp bụi sau đó.

45. Chương 45

Chương 45: Vào nhà lao

Dứt lời, hình bóng của nàng biến mất trong lớp bụi mờ ảo. Rồi, đóa Anh Túc bỗng tỏa hương thơm ngào ngạt, một con hồ điệp từ đâu bay đến đậu trên đóa Anh Túc, sau đó bay đi theo một hướng nào đó. Thấy vậy, Phấn Phấn vội đi theo hướng của con hồ điệp bay. Cũng biến mất khỏi lớp bụi sau đó.

Phấn Phấn theo hướng con hồ điệp kia mà đi không một chút nghi hoặc. Vì nàng ta tin hồ điệp chính là hóa thân của Hồ Điệp Tiên Tử, không thể nào dẫn đi sai chỗ được.

Quả nhiên là như thế, con hồ điệp đó sau khi hít phải bột phấn nàng rắc trên đóa Anh Túc thì bay một mạch đến Ngọc Diễm Sơn Trang.(t/g: Vũ Hoàng Linh – đại từ nhân xưng là nàng, Phấn Phấn hay những người khác – đại từ nhân xưng là nàng ta.....mọi người đừng nhầm lẫn nhé!)

Phấn Phấn vô cùng bất ngờ trước nơi đây. Cánh cổng to lớn được làm bằng gỗ quý. Bên trên đề “Ngọc Diễm Sơn Trang” nạm vàng chói lóa. 2 Bên bờ tường cao ngất ngưỡng, trải dài dường như vô tận. Nhìn từ ngoài thôi mà Sơn Trang này đã đồ sộ thế này rồi. Phấn Phấn e dè không dám gõ cửa.

Vẫn còn đang bối rối tìm cách cho người bên trong biết thì cánh cổng lớn mở ra “rầm” một cái vang tiếng náo động cả chim chóc xung quanh. Thân ảnh mang bộ phục y bạch kim thêu những chi tiết cầu kì mà rất đẹp.

Con người này mang một thân hình chuẩn đến từng milimet. Vai rộng dáng cao, da trắng như nữ nhi nhưng lại không có một chút nào là công tử bột. Nhìn lên trên, Phấn Phấn bỗng nổi 2 vầng mây hồng trước má. Hắn ta có phải người không, đẹp đến nổi làm cho nàng ta phải đỏ mặt.

Tuy Phấn Phấn không phải một sắc nữ, nhưng bất quá nhan sắc kia quá ngọc thụ lâm phong đi. Cầm én mày ngài, đôi mi cong quyến rũ, đồng tử màu hổ phách. Ngạo khí cao, khí khái anh hùng, nhìn vào biết ngay là bậc chính nhân quân tử. Tuy thế nhưng ánh mắt lại vô cùng ôn nhu nhìn...chằm chằm vào đóa anh túc trên tay nàng ta. Đoán cũng biết, chắc chắn người này có tình ý với tỷ tỷ nàng ta đây.

-Cô là ai? Tại sao có được đóa anh túc này?[Cách nói chuyện không được thân thiện lắm, ánh mắt nhìn Phấn Phấn có phần khó hiểu, vì bộ quần áo kia...]

-Tôi tên Điệp Phấn Phấn....là Hoàng Linh tỷ tỷ đã đưa cho tôi đóa hoa anh túc này.[Hơi e dè nhưng vẫn nói rõ]

-Vào trong.[Ngắn gọn, Thiên Khai đưa Phấn Phấn vào trong]

.....

Đại sảnh Ngọc Diễm Sơn Trang hiện giờ có 3 thân ảnh đang ngồi đấy. 2 thân ảnh ngồi phía trên là 2 vị nam tử vô cùng soái, ngọc thụ lâm phong. 1 thân ảnh còn lại phía dưới thì lại nhỏ bé và có phần hơi thối, quần áo tóc tai kệch cỡm, tay chân thì đầy những vết bầm, vết xước. Đó không ai khác là Thiên Khai, Thanh Luân Nhật[Thanh Long Linh Thú] và Điệp Phấn Phấn.

-Sao? Linh Nhi nộp thân mình cho Lý Tịch Nhan để cứu cô à?[Thiên Khai với thái độ vừa dò xét Phấn Phấn vừa lo lắng cho Hoàng Linh nàng hỏi]

-Àn.

-Linh tiểu thư còn nói gì không?[Luân Nhật lên tiếng hỏi]

-Tỷ tỷ còn nói “Đừng làm gì hết, và cũng đừng cứu ta, nhất định không được quay lại đây”

-Hahahah....Linh Nhi nói “nhất định không được quay lại sao”? Hahaha....Linh Nhi à, thực ra thì người định giở trò gì nữa đi.

Thiên Khai cười to khi nghe thấy câu nói đó, rạng rỡ tươi tắn đẹp ko kinh thiên động địa. “Nghe mùi hương của đóa anh túc đó cứ ngỡ người đã về, không ngờ người lại đem về một tiểu nha đầu còn người thì biệt tích. Nay người lại giở trò gì đây Linh Nhi? Nhớ năm xưa cũng vì câu nói này của người mà Sư Phụ Sư Mẫu khóc không ra nước mắt trước trò đùa tình quái, bọn người Phi Long thì phát tiết với những chiêu trò điên rồ, ta cũng phải nhứt cá đầu với người. Mỗi lần người nói câu này chính là có một tai họa xảy ra dù là lớn hay nhỏ. Linh Nhi à!”

Ánh mắt Thiên Khai nhu tình hết mức khi nhớ về những kỉ niệm cùng Hoàng Linh – một con người trong sáng và không có hận thù. Hắn thật sự rất yêu con người mang tên Vũ Hoàng Linh kia.

Về phần nàng. Nàng được Lý Tịch Nhan dẫn đến một nhà lao khác, đặc biệt hơn, nhà lao này nằm sâu trong lòng đất thuộc địa bộ phận của Thừa Tướng phủ, trên đường đi muôn vàng cạm bẫy chết người.

Nàng nhướng mi khi nhìn thấy ở đây toàn những người có võ công cao cường, nội lực thâm hậu. Nhưng bất quá, họ đang bị phong bế võ công, có lẽ là do một nguyên nhân nào đó không đơn giản.

Lý Tịch Nhan dường như vẫn chưa thoát khỏi cái mùi hương trên viên châu ngũ sắc đó, hắn mê mẩn như say như tỉnh, cho nàng thoải mái chọn.....phòng lao. Không nghi kị gì, nàng lập tức tiến đến một nhà lao trống, bên trái là một vị nữ tử, bên phải là một vị nam nhân tuổi thoát nhìn khá cao.

Xong, Lý Tịch Nhan đi khỏi đó. Nàng cũng chẳng buồn để ý. Vốn dĩ nàng quyết định vào đây rồi thì chắc chắn sẽ làm cho cả đại lao này muốn yên cũng không được.

Nhưng trước hết phải thăm dò tình hình trước đã.....

46. Chương 46

Chương 46: Độ tử cuối cùng của người

Xong, Lý Tịch Nhan đi khỏi đó. Nàng cũng chẳng buồn để ý. Vốn dĩ nàng quyết định vào đây rồi thì chắc chắn sẽ làm cho cả đại lao này muốn yên cũng không được.

Nhưng trước hết phải thăm dò tình hình trước đã.....

Thấy nàng được thả nhiên vào trong đây mà không hề có một tên binh lính nào áp giải, mà lại là tận tay Lý Tịch Nhan dẫn vào, trong lòng bọn người ở đây không khỏi thắc mắc trong lòng. Nhưng bất quá, vì bảo toàn tánh mạng tốt nhất không nên nói thì hơn.

Trong nhà toàn bộ không gian nhà lao lớn chẳng, âm u, ảm đạm và vô cùng lạnh lẽo này. Nàng chính là người duy nhất có thể tự do vận động cơ thể mà không có một chút nào bị gượng ép, khuôn mặt từ đầu vẫn còn lưu chiếc khăn che mặt nay đã được tháo xuống. Không biết vì sao, tâm tình nàng trở nên vô cùng biến hóa.

Bộ mặt ninja lạnh tanh được trưng ra không một chút câu nệ. Tâm tĩnh như nước, mặt lạnh như băng. Ở đây đôi mắt đen như hắc ngọc chứa một loại khí tức làm người khác không dám nhìn vào. Vũ Hoàng Linh của thế kỉ 21 đã thực sự trở lại.

.....

Cả đại lao mang một hơi lạnh của kim loại hút hàn khí. Mọi thứ ở đây đều là sắt, thép loại cực hạng, vô cùng khó tìm và cứng rắn, khó lòng mà phá tan nó ra. Không những thế, nơi đây còn có một luồng hàn khí băng hàn lạnh đến thấu xương, nhiệt độ hằng định không hơn 10o.

Từ khi hơi lạnh này tỏa ra, những người ở đây đột nhiên mặt biến sắc cực độ. Bọn họ cố gắng cắn răng chịu đựng, nhưng cơn đau này thật sự làm họ không thể nào không lên tiếng. Mọi thứ nhất tề hoan náo, lạnh lẽo, âm u, những tiếng rên la như vong hồn. Chỗ này khác gì địa ngục?

Tâm nàng không động, tuy nhiên, nàng cần phải tìm hiểu rõ nguyên nhân và lý do. Vì thế, từ trong ngón trỏ phải của nàng bắn ra một thứ gọi là “Tơ tằm phi tuyến” chạm thẳng vào động mạch cổ của vị nữ tử bên phải.

Cảm nhận được Tơ tằm phi tuyến chạm vào người, vị nữ tử lập tức nhướng mi, trừng mắt nhìn nàng. Mạch đập hỗn loạn, hỏa khí và hàn khí chạy loạn trong cơ thể, cộng thêm một chất lỏng có liều lượng cực nhỏ tác động làm hai luồng khí xung đột dữ dội. Nội công bị phong bế không thể khống chế chúng, 2 luồng khí tích tụ xuống đan điền làm nên một trận kinh hàn hỏa khí trong cơ thể kia.

Lý Tịch Nhan rõ ràng, ác độc. Hắn cho luồng hàn khí xâm nhập cơ thể, đối chọi với hỏa khí tự phát sinh trong cơ thể bởi sự hận thù dành cho hắn, cho bọn họ uống một loại thuốc dù không gây chết người nhưng

nó lại chính là nguyên nhân giáng tiếp hại chết họ. Càng đau đớn, họ càng hận, hỏa khí tạo ra càng nhiều, càng thúc đẩy sự quấy phá của luồng hàn khí kia làm đau đớn tăng lên gấp bội. Như một vòng tuần hoàn họ ko thể nào thoát khỏi sự đau đớn cho đến khi luồng hàn khí kia chấm dứt.

Không thể khoan tay đứng nhìn nữa, này rốt cục cũng quyết định cứu thoát họ khỏi đau đớn trong lần này.

Việc đầu tiên cần làm hiện giờ, chính là phải hút hết hàn khí ngăn cách họ, tạo nên môi trường chân không là quan trọng nhất hiện giờ.

Lập tức, nàng ngồi xuống bắt đầu vận công. Một mảnh hào quang tạo thành vòng tròn kết giới bao quanh người nàng. Vòng tròn kết giới tạo ra một sức hút mãnh liệt với các hàn khí xung quanh. Chúng chui thẳng vào bên trong, trực tiếp được hấp thụ vào cơ thể nàng. Nhiệt độ bên ngoài tăng dần lên.

Chưa hết, vòng tròn kết giới đó bắt đầu bành trướng rộng ra, nó bao phủ cả đại lao trong chớp mắt. Mọi thứ đã dần dần trở về sự bình thường của nó.

Nhưng, không khí vẫn trầm mặc, tất các những nhân trong đây đều nhất tề nhìn về phía nàng với ánh mắt cả kinh: không những vị cô nương này không bị trúng độc, hơn nữa, lại còn hút hết hàn khí, cứu bọn họ một mạng, không thể tin được!

-Chí Áp Khiên Bách Phù, một loại dược liệu tinh chế vốn không độc.[Nàng phân tích những gì cảm nhận và thấy được, giọng nói băng lãnh]

-Các hạ chính là....đệ tử của Độc Quỷ Vương?[Vị lão bá kinh hỉ lên tiếng]

-Trưởng lão, không thể nào, Độc Quỷ Vương chỉ có 2 đệ tử. Đại đệ tử Thiên Vỹ Kỳ đã chết, chỉ còn lại tên ác bá giang tặc Lý Tịch Thiên mà thôi. Lẽ nào lại xuất hiện một đệ tử là nữ nhân được?[Cô nương lúc này phản bác]

-Không, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Người có thể nhận ra được loại độc độc nhất vô nhị này chính là đệ tử của Quỷ Vương. Và người đó cũng có khả năng giúp chúng ta giải độc.[Trưởng lão khẳng định chắc chắn]

-Người nói hảo đúng. Nhưng đã là đệ tử của Quỷ Vương, thì như thế nào lại ở đây cơ chứ?

Mọi người không hề dời tầm mắt ra khỏi vị cô nương đang ngồi thiền, không quan tâm đến câu chuyện ngoài kia.

Nào đâu, nàng đã nghe hết chứ, chỉ là nàng đang bận nhắm nháp các khí lạnh ấy vào cơ thể, sau này hẳn là có dịp dùng, và còn thăm dò cả những con người nơi đây, là tốt hay xấu mà thôi. Nghe những gì họ nói, nhất định họ có lý lịch không hề đơn giản.

Mi mắt khẽ lay. Đôi đồng tử đen huyền lại được xuất hiện. Lạnh như hàn băng, không một tia ba động. Xinh đẹp tuyệt trần, nhưng khuôn mặt lại đầy sát khí. Mỗi anh đào không những không tái vì hơi lạnh, ngược lại còn đỏ như máu, tuyệt sắc khuynh thành. Đảo mắt toàn bộ nơi đây, mỗi anh đào dịch chuyển:

-Biết được sự phụ ta, không phải tầm thường.

Không khí chùn xuống bởi lời nói đầy cuồng vọng kia. Thật sự không hổ danh là đệ tử của Quỷ Vương lòng lẫy.

-Đây là trưởng lão Mạch Sinh, tại hạ là Huyền Nghi – Cung chủ Cung Huyền Nữ.

Nàng bây giờ mới thực sự để mắt đến 2 người họ. Mạch Trưởng lão kia tuổi cùng tầm 60, nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh, tóc tuy điểm bạc nhưng vẫn không che được sự linh hoạt mà chính chắn, phúc hậu mà từng trải. Tuy già nhưng không già, sức khỏe không mấy may một mảnh già yếu. Huyền Cung chủ là một cô nương độ tuổi còn trẻ, gương mặt xinh đẹp nhưng vẫn thể hiện khí chất lãnh đạo, tài năng vô hạn.

Huyền Nữ cung vốn là đệ nhất cung của giang hồ, võ nghệ các môn đồ cao cường, lại chuyên hành hiệp trượng nghĩa, Huyền Nữ cung được cho là cung đại diện cho chính nghĩa của giang hồ. Mạch Sinh là một trong những đại trưởng lão được giang hồ tôn sùng nhất. Cái chỉ là 2 người họ cùng một số môn đồ tài giỏi của các Cung – Trang* khác mắt tích chỉ trong một hôm, không rõ nguyên nhân.

*Cung – Trang: Cung và Sơn Trang.

2 người họ đều là những cao thủ võ lâm, võ nghệ cao cường, nội công thâm hậu, nhưng nguyên nhân gì đã làm họ phải chung cảnh ngộ với nàng? Nàng thăm dò tình hình, tìm bước đột phá để triển khai kế hoạch của mình không nói đi. Họ thực ra là nguyên cớ nào? Nàng nhất định phải hỏi.

-Ta Vũ Hoàng Linh, đệ tử chính thức cuối cùng của Độc Quỷ Vương cùng nương tử của người – Hỏa Diệm Thủ.

-Cảm tạ Vũ cô nương đã cứu bọn ta, võ nghệ của các hạ cao cường đến thế, tại sao lại vào nơi đây?[Huyền Cung chủ]

-Các người cũng không phải tầm thường, vẫn ở chốn này đây thôi.[Ngữ điệu của nàng làm người nghe dễ hiểu nhầm]

-Nếu Vũ cô nương đã cứu bọn ta một mạng, thì ta cũng chẳng dấu diếm gì. Vào nhiều năm trước, Cung chúng tôi, Mạch Trường lão và các sơn trang lớn khác có giao hảo rất tốt với Cung Tử Thiên. Chúng tôi đã từng hợp tác sẽ cùng nhau thống trị giang hồ mãi mãi tốt đẹp. Nào ngờ, khi kế hoạch thành công cũng chính là lúc Tử Thiên Cung phản bội chúng tôi. Bọn chúng cho vào rượu một thứ chất lỏng không màu, không mùi, không vị cùng Mê Hồn Tán. Vì tin tưởng, chúng tôi không một nghi ngờ uống cạn, để rồi sau đó bị bắt vào đây và phải chịu cơn đau thể xác hành hạ không ngừng. Thật căm phẫn, chúng tôi không thể nào áp chế cơn đau này được.

47. Chương 47

Chương 47: Nàng có một khối thân thể kì lạ

-Nếu Vũ cô nương đã cứu bọn ta một mạng, thì ta cũng chẳng dấu diếm gì. Vào nhiều năm trước, Cung chúng tôi, Mạch Trường lão và các sơn trang lớn khác có giao hảo rất tốt với Cung Tử Thiên. Chúng tôi đã từng hợp tác sẽ cùng nhau thống trị giang hồ mãi mãi tốt đẹp. Nào ngờ, khi kế hoạch thành công cũng chính là lúc Tử Thiên Cung phản bội chúng tôi. Bọn chúng cho vào rượu một thứ chất lỏng không màu, không mùi, không vị cùng Mê Hồn Tán. Vì tin tưởng, chúng tôi không một nghi ngờ uống cạn, để rồi sau đó bị bắt vào đây và phải chịu cơn đau thể xác hành hạ không ngừng. Thật căm phẫn, chúng tôi không thể nào áp chế cơn đau này được.[Huyền Cung chủ vô cùng phẫn nộ kể lại]

-Càng căm phẫn, hỏa khí sinh ra sẽ càng nhiều. Hỏa khí càng nhiều thì sẽ đối chọi với hàn khí càng lớn. Cộng thêm sự thúc đẩy của chất lỏng đó, cơ thể sẽ không ngừng đau đớn. Và hôm nay, chính là lần đoạt mệnh thứ 5 khi phát độc. Mỗi một lần đoạt mệnh cách nhau một năm. Số người chết vì nó hẳn không hề nhỏ.[Nàng rành mạch, vô cùng hiểu loại được cho là độc nhưng không phải độc này]

.....

Nàng đối với những người này không hiểu sao lại không có một chút cảnh giác. . Đối với ninja kẻ giết thuê như nàng, trực giác chính là sinh mệnh thứ 2, vì thế nàng tin trực giác nàng đúng. Nó mach bảo nàng làm như vậy chính là đúng, không có sự hối hận về sau.

Họ nộ khí xung thiên khi biết được tội ác của Lý Tịch Thiên và Lý Tịch Nhan. Vốn là những con người của lòng hiệp nghĩa, họ sẵn sàng ra tay tương trợ nếu có thể thoát được ra ngoài. Họ càng tức giận hơn khi biết Tử Thiên Cung giờ chính là tà ma ngoại đạo chuyên làm những chuyện ác nhân thất đức. Nàng cũng biết được, thì ra Lý Tịch Thiên năm xưa chính là cung chủ của Tử Thiên Cung, chính hắn ta đã mượn thể lực này cộng thêm binh lính triều đình hãm hại Thiên Vỹ Phong – Cung chủ Cung Vô Tâm vốn được coi là ma cung, ma giáo.

Lý Tịch Thiên lợi dụng chức quyền là bất trung. Sư Phụ như cha, giết hại sư phụ là bất hiếu. Giết người vô số để hòng ục đích của mình là bất nhân. Giết cả huynh đệ đồng môn của mình là bất nghĩa. Hại người bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa như hắn giữ lại thật chỉ hại cho đất nước, cho dân tộc. Nàng ý đã quyết, thay hoàng thượng “Tru di cửu tộc” toàn gia. “Thù này phải trả, nợ máu phải trả bằng máu, Lý Tịch Thiên, để xem người như thế nào có thể thoát khỏi ma trảo của ta?”

Nàng thực bây giờ chỉ muốn giải thoát cho toàn bộ những người ở đây mà chóng trả mối thù máu này. Nhưng thời cơ chưa tới, thuốc giải không thể sử dụng nếu thiếu một yếu tố quan trọng. Đành phải ngồi đây chờ Lý Tịch Nhan súc sinh đó.

Chẳng biết qua bao lâu, trong ngực này không phân định được đâu là ngày đâu là đêm. Chỉ biết rằng thời gian dài đằng đằng, mọi thứ đều bao trùm bởi bóng tối.

Bỗng, cánh cửa lối ra vào chính bật mở, những tia sáng mạnh mẽ chiếu vào trong. Mang nàng thẳng ra nơi để dùng hình. Hai tay nàng trực tiếp bị xích, 2 chân cũng không ngoại lệ.

Lý Tịch Thiên đem ánh mắt căm phẫn nhìn nàng như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, dù có hơi bất ngờ trước nhan sắc hoa lệ khuynh thành của nàng. Nhưng bây giờ, trong đầu hắn chỉ có hận, hận và hận. Hắn hận không thể lột da nàng, rút xương nàng, uống máu nàng. Cảm thấy vô cùng bị sỉ nhục, hôm qua bởi chính vì bị mùi hương trên viên châu ngũ sắc làm mị hoặc.

Ngọc Diễm Sơn Trang gửi thư bỏ câu đến sỉ nhục hắn, khinh bỉ hắn. Nay, Điệp Phấn Phấn đã chạy, được Ngọc Diễm Sơn Trang che chở, hắn không thể đụng đến. Vậy thì hắn lấy nàng ra hành hạ, chính nàng Cửu Vĩ Hồ Ly đã làm nên cơ sự ngày hôm nay.

Trường tiên trong tay, dài ngoằn và dễ sợ. Bất quá, mặt nàng không hề một tí ti nào gọi là biến sắc hướng chỉ là lo sợ?

Một roi quất vào người nàng, 2 roi, 3 roi...rồi con số lên đến hàng chục. “Chát...Chát” những âm vang lên rộn người, bóng trường tiên vung lên rồi quất xuống liên tục, thậm chí trong đó còn sử dụng nội công.

Như thế thì sao chứ, nàng không hề kêu một tiếng, không hề một chút cử động, cũng không tránh né. Đánh đánh nàng? Nàng tất nhiên không bỏ qua. Đôi đồng tử đen ngọc ánh lên tia sát khí nồng đậm, trông mắt lưu chuyển nhìn xuống thân thể mình. Nhếch mép cười lạnh, nói là cười nhưng thực chất một ý cười cũng không có.

Vì sao ư? Bởi vì thân thể nàng không phải là hạng xoàng, có thể làm thương tổn nó bằng chiếc trường tiên cũ nát kia sao? Mơ đi.

Từng roi, từng roi quất xuống liên tiếp. Nhưng bất quá, da thịt nàng không hằn một vết tích gì gọi là thương tổn. Lý Tịch Thiên rõ ngạc nhiên, cho dù hắn có dùng tới nội lực thì cũng không tài nào làm biến sắc lớp da thịt trắng nõn mịn màng kia.

Nàng là một võ lâm cao thủ, hắn biết như thế. Cách này không tài nào làm tổn hại nàng, vậy thì hắn sẽ đổi sang cách khác.

Nào là bàn chông đầy gai nhọn lởm chởm, lũ rắn độc Tây Vực, bọn bò cạp độc cắn,...v.v.v...Lý Tịch Nhan không ngừng lại ở đó. Hắn lấy thanh sắt đun nóng ấn vào mặt nàng, lấy dao găm rạch tay, mặt nàng.

Còn về phía Vũ Hoàng Linh, nàng thực sự không cảm thấy hề hấn gì những trò trẻ con này. Ngồi dậy từ bàn chông, toàn thân nàng nguyên vẹn, lũ rắn hay bọn bò cạp chưa cắn được nàng thì đã bị chất độc ẩn chứa trong người nàng làm chết ngay tức khắc. Thanh sắt nóng đỏ kia ấn vào mặt nàng, đúng là có hiệu quả, bởi vì nó bị cháy xém hừng sâu vào trong. Nhưng chưa kịp mừng thì những lớp tế bào bỏ đi đó bị cơ thể nào đào thải, tái tạo tế bào mới nhanh như cắt, không đợi nàng đau thì nó đã trở lại nguyên vẹn, không chút tí vết. Dao găm rạch tay nàng, rạch mặt nàng cũng không ngoại lệ, máu chưa kịp chảy thì vết thương đã tự khắc lành.

Đây không phải là do võ công nàng tu luyện được, mà nàng từ khi sinh ra đã có được thể chất kì lạ như thế. Nó cũng là một trong những nguyên nhân giúp nàng làm một ninja sát thủ cấp bậc cao được vạn người ở thế giới ngầm nể phục. Nàng chưa bao giờ thua dù cho chỉ một trận chiến. Với thể chất như thế nàng chính là bá vương một vùng. Nhưng bất quá, nàng vẫn phải phục tùng 1 người, người mang lại một quá khứ kinh hoàng mà khiến nàng mãi không thể quên được.

(t/g: ngoài đề chút để dẫn chút xíu quá khứ, chút xíu điều kì lạ của nàng. Mọi người đừng nghĩ nó không thể xảy ra, với ai chứ với nàng thì chính là có. Bởi vì có một bí mật đang dần được hé lộ. Thế thôi, quay trở lại Lý Tịch Nhan hành hạ nàng nào)

Lý Tịch Nhan thật sự mất kiên nhẫn, phần nữa chính vì hấn cả kinh với thể chất quái dị của nàng. Không những bách độc bất xâm mà còn vạn đao không thủng. Hấn kinh hãi rồi. Nhưng đến nước này, nếu để nàng sống sót hấn người chết sẽ là hấn. Bất quá vì lời hứa kia nên nàng mới tạm mặc cho hấn làm gì thì làm. Lý Tịch Nhan hấn đầu óc vốn thông minh, nên có thể lường trước mọi chuyện có tính toán. Đã thế, nên để nàng chết đi cho xong. Bao mối hận sẽ giải quyết tận gốc tại nơi này.

Từ đầu, một đám người đem lại một vạt dầu sôi. Vạt dầu đầy nước sôi ùng ục dưới ngọn lửa đỏ rực mạnh mẽ cháy. Nhìn thấy thế, nàng cuối cùng chịu đứng đây cho hấn gãi ngứa cũng có thành quả. Mím cười nhẹ nhưng ẩn chứa hữu ý. Tốt rồi, chỉ chờ có thể thôi. Đôi đồng tử ánh lên tia ngoan độc. Mọi thứ chuẩn bị bắt đầu thôi.

48. Chương 48

Chương 48: Giải độc

Từ đầu, một đám người đem lại một vạt dầu sôi. Vạt dầu đầy nước sôi ùng ục dưới ngọn lửa đỏ rực mạnh mẽ cháy. Nhìn thấy thế, nàng cuối cùng chịu đứng đây cho hấn gãi ngứa cũng có thành quả. Mím cười nhẹ nhưng ẩn chứa hữu ý. Tốt rồi, chỉ chờ có thể thôi. Đôi đồng tử ánh lên tia ngoan độc. Mọi thứ chuẩn bị bắt đầu thôi.

Cởi hết xích trói tay và chân nàng ra, hấn đẩy nàng thẳng thừng xuống vạt dầu không một giây suy nghĩ. Trong đầu hấn, cái chết thê thảm của nàng hiện ra: đau đớn trong vạt dầu vạn lạng hấn tha cho, da thịt đỏ lên, rồng lên đau đớn, cả thân người từ từ chìm trong đau đớn, nàng từ từ chết đi trong sự kinh hoàng tột đỉnh.

Nhưng bất quá, đó chỉ là do hấn vọng tưởng. Nàng thực sử chẳng hề hấn gì, dường như vạt dầu sôi này chỉ là cái ao tắm nước nóng. Thậm chí trên gương mặt phong tình vạn chủng của nàng còn hiện lên thoải mái, có chút gì đó gọi là khoái cảm. 2 má nàng phớt hồng, đôi đồng tử đen lim dim, môi anh đào nhếch nhẹ khó hỉu. Thực sự là quá yêu nghiệt đi.

Lý Tịch Nhan cuối cùng cũng không thoát khỏi lưới tình của nàng giăng ra. Hấn si ngốc, hấn bị mê hoặc.

Không biết từ khi nào, từ người nàng toát lên một thứ mùi hương khiến vạn vật chìm đắm trong tình sắc. Một mùi hương mang theo sự khoáng khoái tận xương tủy, mang theo sự lâng lâng tê dại đầu óc, mùi hương quá ư là ngọt ngào khiến tim Lý Tịch Nhan nhất thời tim đập loạn nhịp. Nàng là ai? Chính là Cửu Vĩ Hồ Ly với sắc đẹp muôn loài khó tranh, nàng là hiện thân của Hồ Ly Tinh Đắc Kỷ trong truyền thuyết, nàng chính là một mảnh hận thù ngút trời. Thử hỏi thế gian có ai tranh được ngôi vị này?

Nhưng, mùi hương đó không phải để quyến rũ Lý Tịch Nhan, mà chính là để giải kịch độc trong người các võ lâm cao thủ kia. Từ khi ngửi được Giải Hương đó[Mùi hương kì lạ chính là Giải Hương], các tể bào thần kinh không ngừng hoạt động dữ dội. Máu trong cơ thể chảy điều hòa hơn, giãn gân giãn cốt. Đặc biệt, Giải Hương đầu tranh vô cùng mạnh mẽ với thứ chất lỏng chết người đó, chất lỏng đó không tiêu tán, nhưng nó lại bị vô hiệu hóa không thể quành hành, kinh mạch cũng không còn bị phong bế nữa.

Vận nội công, các võ lâm cao thủ một chương “ầm ầm ầm” phá tan cửa lao bằng sắt thép. Tiếng động lớn làm tỉnh lại người trong mộng, Lý Tịch Nhan giật mình hoảng hốt. Chưa kịp phản ứng thì trong vạt dầu, nàng cũng mạnh mẽ tung ra một chương, lại “ầm” một tiếng, hàng ngàn mảnh vỡ tan. Nước nóng đang sôi cũng theo đó văng ra ngoài. Nhưng chưa kịp rơi xuống đất thì đã bị nội công của nàng cuốn lên, theo đó nàng tung ra tiếp tục một chương. Toàn bộ số nước đang ở 100oC trực tiếp giáng lên người Lý Tịch Nhan.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, thậm chí hấn còn không thấy được từ khi nào khối nước sôi ấy bị đánh ngược trở về mình, nhanh như chớp. Không kịp trở tay, hấn lãnh trọn cả khối nước sôi, đau đớn rồng lên như một con súc sinh bị giết. Nước nóng bỏng da hấn, trên gương mặt tuần mĩ ngày nào nay lờ mờ những vết đỏ đáng sợ, chúng nhanh chóng bị phỏng lên thành mũ nước, đau đớn như cắt da cắt thịt.

Nếu là nước không thì không có gì, nhưng là thứ nước nàng ngâm mình trong đó lại là một chuyện khác: trong đó có độc. Mụn nước đỏ như chứa axit, từ từ ăn mòn làn da, tất thịt, máu hòa lẫn với nước, có thể nhìn rõ qua lớp da cực mỏng. Té xuống đất “rầm” một cái, hấn bán thân bất toại, không cử động được nữa.

Ánh mắt khinh bỉ chứng kiến Lý Tịch Nhan đau đớn, nàng cảm thấy nực cười. Tức giận, nàng vận công, tụ khí. Từ trong không trung, những luồng không khí trắng bông dừng duy chuyển và tích tụ lại trong tay nàng, dần hiện rõ, là một thanh kiếm, sắc bén vô ngần. Thẳng tay, nàng phi thanh kiếm trúng phập vào lưng hắn, máu theo đó ào ạt phun ra ngoài, đáng sợ. Tứ chi hắn không ngừng co giật, rồi, ngất lịm đi. Lần này hẳn rằng tỷ số sống còn chỉ là 1%.

Giải quyết xong hắn, nàng lạnh lùng quay sang phía Mạch Trường lão và Huyền Cung Chủ, mọi người cùng gật đầu một cái. Di chuyển lại xích sát nhau, tất cả mọi người cùng vận công. Những luồng lực quang, lam quang, ngân quang, huyết quang...cùng nhau phát sáng tượng trưng cho những loại võ công và những thuộc tính võ công khác nhau. Những luồng ánh sáng đó từ đi dọc quanh căn nhà lao sắt thiết này đến tụ lại thành vòng tròn chứa mọi người bên trong, đẹp lộng lẫy.

Nhưng cái đẹp này lại mang chết chóc, vì rất nhanh sau đó, tất cả mọi người cùng nhau một chưởng xuất ra. “Rầm..rầm” tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ trong mật thất Thừa tướng phủ, vạn vật không yên, lay chuyển hoảng loạn, những đàn chim gần đấy cũng bị tiếng nổ kinh hoàng ấy làm hoảng sợ bay tứ loạn, bụi bay mù mịt đầy trời. Hiện giờ cả kinh thành một mảnh náo loạn.

Thừa tướng phủ thất điên bát đảo, kinh thành ồn ào không thôi. Cú nổ ấy thực sự chính là khơi ngòi của trận chiến. Mọi thứ bắt đầu. START GAME.

Điểm đầu tiên nàng tiến đánh chính là thừa tướng phủ đây. Chốn này vô cùng rộng lớn, vô cùng xa hoa, của cải đếm không xuể, quả thực đây chính là sự gom góp tội ác của Lý Tịch Thiên để lại.

Phân chia ra hành động. Nàng sẽ trực tiếp đi nghênh chiến cùng Lý Tịch Thiên, một đấu một. Mạch Trường lão, Huyền Cung chủ dẫn theo một số người khác đi lấy hết lương thực nơi đây, cả vàng bạc châu báu cũng không chừa lại một mảnh. Một số người khác sẽ chia nhau đi lung sục từng ngõ ngách thừa tướng phủ, gặp người giết người, gặp cửa chiếm cửa, không thể để lọt ra ngoài một nhân suất nào cả.

.....

Lý Tịch Thiên chưa khỏi kinh hoàng khi biết tin mật thất bị phá hủy, chưa hết hoang mang khi biết đứa con trai duy nhất của mình bị kẹt lại trong đó thì nàng đã xuất hiện. Lạnh lẽo như một oan hồn, đáng sợ như một ác quỷ, khát máu tựa như tu la địa ngục.

Ánh mắt kia, đôi đồng tử màu đen như hào sâu vô đáy mang theo sát khí bức người. Mang theo sự hận thù vô đối, nhưng nó lại mang nét thâm sâu ai oán bị thương cùng tận. Ánh mắt muốn giết người, nó thật sự quá đáng sợ. Tử y nhuộm hoa bay phất phới, làn tóc đen trôi trong gió phất phơ. Nàng – Vũ Hoàng Linh bây giờ không còn mang nét ngây thơ trong mắt sư phụ, không mang nét hiền thực trong mắt nghĩa phụ, không phong tình vạn chủng của hồ ly, không khí thế oai hùng của một bá chủ võ lâm. Mà giờ đây, nàng chính là hóa thân của tu la địa ngục, đến đây để đòi mạng kẻ gây thù chuốc hận nàng.

49. Chương 49

Chương 49: Giao đấu

Ánh mắt đó, ánh mắt của sự hận thù, ánh mắt của một người bị phản bội, ánh mắt bị thương nhưng lại đầy căm phẫn. Đôi đồng tử đen nhánh kia như muốn nhấn chìm Lý Tịch Thiên vào bể sâu không đáy.

Hắn căm ghét ánh mắt đó. Sư phụ, sư mẫu đã từng nhìn hắn như thế. Thiên Vỹ Kỳ và Vô Thủy Hoa cũng nhìn hắn với ánh mắt đó.[2 người trên là phụ mẫu của Thiên Vỹ Phong] Ánh mắt đó đổ mọi tội lỗi lên đầu hắn, cũng chính vì ánh mắt đó mà hắn đã giết họ. Những con người ích kỷ.

Tại sao? Tại sao con người này lại mang đến cho hắn cảm giác ghê sợ kia. Cảm giác quá khứ quay về, tội lỗi tràn ngập. Cũng coi như là hắn có chút lương tâm đi. Nhưng cái lương tâm ấy đã chôn sâu trong tận đáy lòng rồi. Không ngờ rằng con người này lại có thể moi nó ra chỉ bằng ánh mắt.

-Các hạ là ai? Tại sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó?

Hắn hoàn toàn không nhận ra nàng là Cửu Vỹ Hồ Ly, cũng phải thôi, bởi vì khi tháo khăn che mặt ra, nàng chính là Vũ Hoàng Linh vạn phần yêu nghiệt. Nàng, cảm thấy mọi chuyện thực nực cười, đến để trả thù hắn mà hắn vẫn không biết cái chết đang ngày càng cận kề.

-Thương thay cho tên phản đồ súc sinh, cả người đến đòi mạng người cũng không biết?[Giọng bốn cột của Cửu Vỹ Hồ Ly]

-Ngữ điệu này....giọng nói này...Người chính là Cửu Vỹ Hồ Ly?

Hắn giật mình, giọng nói đầy sự chế giễu này không ai khác chính là kẻ đã tước đoạt Ngọc Đoạn Tình từ trong tay hắn. Kỹ thuật cao siêu đến thế, nay đến đây để đòi mạng hắn?

-Hahahaha, coi như ngươi còn có chút đầu óc.[Tiếp đến là giọng oang vành của Vũ Sát-kẻ nữ ma đầu]

-Ngươi....cũng là nữ ma đầu náo loạn vô lâm?

Giật mình rồi, hắn giật mình rồi.

-Àn, thần cũng chính là Hoàng Linh, nghĩa nữ của Quốc Sư.

-Ngươi....ngươi...

-Còn nữa, Vũ Hoàng Linh cũng chính là ta. Đệ tử cuối cùng của Dương Triệt Sơn.[sự phụ]

-Vũ Hoàng Linh? Đệ tử cuối cùng của.....

-Nạp mạng đi đồ phản đồ.

Dứt lời, nàng phi thân nhanh như chớp về phía Lý Tịch Thiên. Hắn cũng không vừa, nhanh chóng tránh né ra một bên. Lấy lại tư thế, theo hướng Lý Tịch Thiên mà lao tới.

Những chưởng lực mạnh mẽ tung ra, cả 2 bên dường như ngang tài ngang sức về mặt nội công. Vô số luồng sáng phát quang xung quanh chưởng lực đó. Chưởng lực mang màu tím đậm chính là chưởng lực của Lý Tịch Thiên, nó như những luồng mây vô định trôi bồng bềnh làm người ta ghê tởm. Chưởng lực của nàng mang màu hoàng kim lấp lánh như sao trời. Nó như những tinh linh phát sáng, tốc độ cực nhanh tạo thành những tia sáng lấp lánh đẹp đẽ.

Hầu hết, người tấn công là nàng, tốc độ cực nhanh, cực chuẩn và cực chính xác, 1 cú chưởng tung ra làm hắn phần nào nao núng. Chỉ còn cách phòng thủ bảo vệ, hắn cố sức tránh né, với tốc độ như thế hắn thực không thể nào có thể tiến công. Nhanh chóng, vừa đỡ, hắn vừa tụ khí lại lòng bàn tay, một chưởng đánh về phía nàng uy lực không kém.

Những làn mây tím cũng theo đó hướng về phía nàng, dày đặc và nồng đậm. Tách ra khỏi, nàng vận khí, chưởng lực mang màu hoàng kim tạo thành một khối chống lại không ngớt.

2 đều dùng tất cả nội lực cao thâm của mình chống trả đối phương. Những luồng ánh sáng mang mạnh mẽ sức công phá va vào nhau, không ngừng đối kháng, 2 khối hình thù kì lạ mang 2 màu riêng biệt ngày càng lớn hơn, sức công phá ngày càng mạnh hơn.

Không khí ngày càng căng thẳng. 2 khối ánh sáng với tụ lực khủng khiếp kia đang có hiện tượng lung lay. Không lâu sau “ầm” một cái, tiếng nổ với tần số âm thanh cực lớn vang vọng hoàng thành, toàn bộ người trong phạm vi này cả kinh sợ hãi. Sức công phá dữ dội làm nổ tung hoan Thừa Tướng Phủ, bụi bay mù mịt, che phủ cả mình mặt.

Cũng may những người nào giao nhiệm vụ đã sớm hoàn thành và đi khỏi, nếu không hậu quả thực khó lường. Thừa Tướng phủ xa hoa tráng lệ ngày nào nay trở thành chốn bình địa khủng khiếp. Xác chết nằm rải rác khắp nơi, máu tươi loang lổ tanh nồng khó ngửi. Toàn bộ khung cảnh dần dần chìm vào trong bóng tối. Ngỡ như mây đen che phủ, nào ngờ, nhìn lên bầu trời, chính là hiện tượng nguyệt thực, mặt trăng ăn mất trời, ánh sáng ngày càng mờ nhạt đi.

Trong khoảnh khắc khiến này chút phân tâm ấy, thì một bóng đen vụt đến đóng đồ nát phía mặt thất sát từ lâu đã tan tành. Nhanh như thiểm điện, bóng đen đó mang theo một thân ảnh bán thân bất toại vụt đi mà không hay, quỷ không biết.

Cũng chính trong lúc mặt trăng nuốt hết một nửa mặt trời, thì một đốm sáng xa thật xa bên chân trời lấp lánh. Càng ngày càng rõ, nó không phải là một ngôi sao hay thiên thạch, phần phát sáng ấy ánh lên ngân quanh chói lóa, thân ảnh cười lên nó lại mang một màu hắc tuyết đối nghịch.

Chỉ trong tích tắc, ngỡ như vừa đó thôi, vừa chỉ là một đốm sáng nhỏ, nhưng chớp mắt một cái, thì mọi thứ đã rõ ràng hơn.

Ngũ quan tinh xảo, một tàn nhân khốc bạo nhưng mỹ lệ hơn người. Đôi đồng tử bạc lạnh khốc tàn nhẫn, không một tia nhu tình, thậm chí không phải là đôi mắt của một con người, vì nó không ẩn chứa dù chỉ một tí ti cảm xúc. Chiếc mũi cao ngạo ngễ, oai phong. Môi hồng mềm mại không một tia ba động. Mày kiếm sắc lạnh, cực phong cực nhã.

Đường nét gương mặt tao nhã, thanh mỹ đến cực kì. Giống như sự táo bạo của đường nét khuôn mặt người Tây hòa quyện với nét mềm mại của Phương Đông, bổ trợ lẫn nhau tạo nên sự quyến rũ không cưỡng nổi. Tóc đen nửa búi nửa xõa, khuynh quốc khuynh thành. Vai rộng, bờ ngực rắn chắc, thân người chuẩn men khoác bộ hắc trường bào thêu những hoa văn tinh tế.

Cười con Kì Mã thanh à hung dũng. Hắn còn ai khác chính là Thiên Vỹ Phong.

Ánh mắt lưu động cười Kì Mã trên không trung, chuyển hướng xuống dưới đầy sủng nịnh nhìn nàng sao đó chính là ngàn thù vạn hận nhìn Lý Tịch Thiên.

“Hình dáng này, khí khái này, đôi mắt này....tại sao là giống đến thế. Đại sư huynh Thiên Vỹ Kỳ?...Chẳng lẽ, hắn chính là đứa con trai của đại sư huynh? Không thể nào...rõ ràng”

-Rõ ràng nhiều năm trước, người sợ mọi chuyện bại lộ nên cho người thủ tiêu Vỹ Phong?[Nhìn thấy Vỹ Phong, nàng tuy không bất ngờ nhưng có chút, hơi hơi tim đập loạn nhịp, mỹ quá đi mất >”

-Người đọc được suy nghĩ của ta?[Tịch Thiên có phần giật mình..quá thật...]

-Đọc suy nghĩ của người? Ta chỉ là nhìn thấy được ánh mắt đầy sự căm phẫn lẫn hoảng hốt.

-Lý Tịch Thiên, đến lúc người phải trả lại cho phụ mẫu ta ân tình rồi.[Hàn khí nặng nề, sát khí nồng đậm]

Vỹ Phong hắn đã thực nhịn quá lâu rồi, nay cũng phải đến lúc trả lại mối thù cho phụ mẫu. Võ công hắn học, có lẽ mọi người chưa chiêm ngưỡng. Thứ võ công này không phải tà ma ngoại đạo, nhưng nó lại mang cách giết người dã man nhất. Khi đã đánh, thì chỉ đánh trọng tâm, khi xuất chiêu, đảm bảo chỉ một chiêu giết người.

Lãnh khốc và tàn bạo, hắn và Lý Tịch Thiên nhanh chóng lao vào vòng xoáy sinh tử, 1 trong 2 sẽ chết. Đấu võ, có thể nói hắn chính là thành thạo nhất, là Cung chủ của Cung Vô Tâm không phải là hạng xoàng. Chiêu nào xuất ra cũng để đoạt mạng.

“Ầm ầm” “Choang” “rầm rầm” “hự..”Những tiếng động vô cùng ghê sợ không ngừng làm náo động bãi tha ma này. Võ công là thể mệnh của hắn, nội công là thể mệnh của nàng, những chiêu trò giết người nhanh nhẹn mà chuẩn xác có lẽ hắn không bằng nàng, nhưng nói về điệu dã man thì hắn lại nhỉnh hơn nàng. Thế thì cả 2 hợp lại tất nhiên thiên hạ vô song rồi.

50. Chương 50

Chương 50: Hiểm độc

Lý Tịch Thiên rơi vào thế bí. Nội công đã tiêu hao phần hết cho trận đấu với nàng, thân thể ko được nội công yểm trợ trở nên chóng mặt mệt mỏi hơn. Rất nhanh sau đó, lão ta bị Vỹ Phong hắn lấn áp, chiếm trọng phần thắng nhều hơn.

Nhưng lão ta chính là một con cáo già đê tiện. Không thể so với hắn võ công, lão dùng kế hèn. Trong người lấy ra một loại ám khí mảnh như kim, sắc bén ghê sợ, thẳng phi vào hướng Vỹ Phong.

Tránh né nhanh như chớp, hắn tránh khỏi ám khí đó không một chút khó khăn. Hắn là ai chứ? Là cao thủ võ lâm, võ công không phải chỉ để có tiếng. Nhưng mà, thần sắc tuần mỹ đột nhiên tối sầm lại, đôi đồng tử bạc lóe lên tia hoảng hốt là lo lắng tột đỉnh.

Phía sau hắn...chính là nàng. Hắn tránh ra, đương nhiên hắn thoát. Hắn thực sự quá vô ý, không hề hay biết sự xuất hiện của nàng phía sau. Nhưng hình như hắn quên mất một điều, vì nàng có nội công quá thâm hậu đi, nên ngay cả hắn mới không biết có sự xuất hiện của nàng. Thế thì nàng làm sao xảy ra chuyện gì được chứ?

Hắn có lẽ vì quá yêu nàng chẳng, không ngần ngại phi thân ra một lần nữa. “Phập”. Tiếng ám khí ghim vào vai nghe rõ mồn một.

Nàng bất ngờ, hắn làm gì vậy chứ? Điên rồi chẳng? Chẳng phải hắn tránh ra rồi sao? Nguyên lai gì một lần nữa phi thân ra để trúng ám khí kia chứ? Ngốc, đại ngốc.

-Vỹ Phong, ngươi làm gì vậy, điên rồi à?

Nàng lo lắng quát lên. Nhanh như chớp nàng đến đỡ thân hình đang liêu xiêu trước mặt. Ôm vai của mình, hắn dường như không còn sức lực nữa. Trong ám khí có độc. Hắn cố gắng lấy lại tỉnh táo, nhưng dường như cơ thể hắn không còn nghe theo hắn nữa. Từ từ, hắn khụy xuống đất. Nàng hoảng hốt, cũng khụy xuống theo hắn.

Là loại độc tính nào mạnh tới nỗi khiến hắn có thể mất đi sức lực nhanh như vậy chứ? Hắn, đôi môi tái nhợt của hắn mấp máy:

-Nàng....Không sao chứ? Linh Nhi?

Hắn.....hỏi nàng có sao không? Hắn quan tâm nàng sao? Hắn làm cái hành động điên rồ này là vì nàng sao? Hắn là vì nàng mà trúng độc? Rung động rồi, nàng quả thực rung động rồi. Trong đáy mắt nàng chấn động dữ dội, như là có sóng lớn. Nàng thoát nhiên ôn nhu nhìn hắn, cái nhìn sững nịnh mà trước giờ nàng chưa bao giờ trao cho ai cả.

-Ta không sao. Vỹ Phong.....ngươi...[Giọng nàng ôn nhu nhẹ nhàng chưa từng thấy]

-Ta...không sao..[Giọng nói âm lãnh ngày nào nay trầm ấm đầy triều mến]

Nhưng, sao câu nói đó, đôi mi nặng trĩu khép lại, Vỹ Phong dần chìm vào trong vô thức, đôi môi hồng hồng ngày nào dần trở nên tái hơn, thoáng sắc tím. Gương mặt hắn bình yên dị thường, càng thêm phần tuyệt mỹ dù rằng thần sắc có nhợt nhạt đi.

Chợt thất lòng ngực trái nhói lên, lòng đau quặng thắt....thứ cảm giác gì đây chứ....Khẽ đặt hắn xuống nền đất, bàn tay trắng nõn dịu dàng chạm vào gương mặt ấy:

-Vỹ Phong, ngươi sẽ không sao, chờ ta.

Giọng nói nàng ôn nhu dịu ngọt, nồng đậm vị ái tình xa xăm. Nhanh chóng, đôi con ngươi lúc này tràn ngập triều mến hiện giờ sắc sảo đến đáng sợ. Hàn khí lẫn sát khí không ngừng tỏa ra làm bùng chốc cái không khí ỷ dè nàng càng ghê rợn hơn.

Lý Tịch Thiên lão cáo già là đang tận dụng thời cơ 2 người nàng ngọt ngào bên nhau mà ngồi lại vận khí hồi phục lại nội công. Lão ta thừa biết sẽ chạy không khỏi với tốc độ của nàng, huống chi lão ta đang bị thương, muốn chạy cũng không thể chạy.

Khôn ngoan thay cho lão cáo già đáng chết, hôm nay chính là ngày tàn của lão. Đem tất cả thù mới nợ cũ ra, nàng hôm nay chính là tính với hắn một lượt.

Nàng không tiến công, cũng chẳng phòng thủ, chỉ là cánh tay trái của nàng vươn lên cao, một luồng sáng ngân quang chớp động, theo đó, một thanh đao kiếm nằm gọn trong tay nàng. Thanh đao tinh xảo nạm ngọc sáng choang, tỏa hàn khí mang theo hơi thở của địa ngục. Không giống những thanh đao khác, hình thù nó quái lạ và kì dị hơn rất nhiều. Những đường cong sắc bén đoạt mệnh.

Lý Tịch Thiên cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ phía đối diện ko xa. Nội công của lão đang dần hồi phục đáng kể. Lão mở ra đôi đồng tử màu nâu xảo huyệt. Nhìn thấy thanh đao trên tay nàng, lão cả kinh. Viên ngọc được trên thanh đao, chẳng phải là Ngọc Đoạn Tình hay sao?

Thanh đao này...chính là Đoạn Thiên Dạ Đao – thanh đao độc nhất vô nhị trong tay Độc Quỷ Vương sư phụ lão sao? Sư phụ lão từng nói: Thanh đao này mang sự tương sinh tương khắc của 2 trường phái âm dương, nó mang cực hàn đại khí phái âm, và cực hỏa đại bách của phái dương, Sư phụ chính là thu bảo đao này, nhưng chưa một lần sử dụng tới nó, bởi vì chính sư phụ cũng không thể điều khiển được, thanh đao này, chính là có linh tính.

Vì thế, khi cầm thanh đao này, nếu là nữ sẽ bị cực hỏa đại bách thiêu đến chết, nếu là nam sẽ bị cực hàn đại khí băng đông đến chết. Người có thể cầm nó, chính là Diêm La thế gian, quyền sinh tử nắm trong lòng bàn tay. Uy lực của nó không ai có thể lường trước được.

Sắc mặt đại biến, tâm tư Lý Tịch Thiên bấn loạn dữ dội. Không có thời gian để lão suy nghĩ, thì nàng, một thân tử y mang theo sát khí nồng đậm đã nhanh chóng đem thanh đao lao đến.

Dùng khinh công thượng thừa của lão, nhanh chóng lùi về sau lách người và phi thân lơ lửng trên không. Phản xạ của nàng vốn nhanh chóng, biến hóa không lường. Nàng không cần suy nghĩ, một tay phi thanh đao lên trời, bảo đao lao đi vùn vụt xé gió.

Lão Tịch Thiên không biết ý định của nàng là gì, chỉ biết tránh ra xa và lùi về sao, đôi mắt nhìn chăm chú và bảo đao. Lão suy tính kĩ càng, chắc chắn nàng làm như thế chính là để làm lão phân tâm, lo đối phó với nàng và không quan sát bảo đao, nhân lúc đó sẽ cho thanh đao kia tấn công lão. Nhưng dù có tính kĩ thế nào thì cũng không thể thoát khỏi đầu óc khôn ngoan của nàng.

Đã biết trước gian kế của Lý Tịch Thiên, nàng tựa tiểu phi tiểu với tốc độ cả gió phải nhường của mình phi tới chỗ lão ta. Hỏa khí tích tụ nơi bàn tay.

Lý Tịch Thiên cảm thấy không ổn, tại sao lâu như thế thanh đao kia còn không rơi xuống. Vội vàng quay lại, thì lúc đó “ầm” một tiếng. Nàng một chưởng đánh vào ngực của lão ta, hỏa khí nóng rất cháy xém luôn phần va chạm giữa tay nàng và người lão. Hiện lên phần da thịt thâm tím đáng tởm.

Lão ta bị đẩy lùi về sau và té xuống mặt đất “Rầm...hự...phóc” Âm thanh từ trong vòm họng Lý Tịch Thiên vang lên ngay sau đó lão phun ra một ngụm máu. Tay ôm vết thương, Lý Tịch Thiên trợn mắt nhìn nàng:

-Độc Chưởng...Hỏa Tri Tấn...[Lão thống khổ nói]

-Giỏi cho tên phản đồ không bằng cầm thú kia. Người vẫn còn nhớ bài học của sư phụ người à?[Thanh âm lạnh lẽo sương giá vang lên, trong đó ẩn chứa hữu ý]

Nàng không một chút nhu tình, tay phải vung lên, bảo xích Liệt Diễm xuất hiện, vẫn chói lóa bởi những kim loại quý như thế, vẫn khí tức đáng sợ như thế. Nàng quát xuống, bảo xích theo đó dài ra, đập thẳng vào người Lý Tịch Thiên.

-Roi thứ nhất, thay hoàng đế Lữ Minh Quốc trừng trị kẻ phản tặc như ngươi.

Huyết dịch bắn tung tóe mang mùi khó ngửi. Lý Tịch Thiên đau đớn ôm vết thương đứng lên.

-Roi thứ hai chính là trả thù cho toàn bộ dân chúng bởi vì ngươi mà khổ cực.

-Roi thứ ba ta thay cho Lý Tịch Nhan con trai của người báo thù ngươi, chính vì ân oán của ngươi đã liên lụy đến hắn.

-Roi thứ 4 ta thay cho Thiên Vỹ Phong trả thù ngươi vì ngân châm độc.

Mỗi câu thốt ra, nàng thẳng tay quát bảo xích vào Lý Tịch Thiên. Hắn làm sao có thể ko chạy, nhưng dù có chạy như thế nào cũng không thể thoát khỏi chiều dài và độ linh hoạt dường như vô tận của Liệt Diễm xích.

Và, roi thứ tư roi trả thù cho Vỹ Phong nàng ra tay đặc biệt mạnh. Roi này quát xuống, nó không chỉ làm tổn thương da thịt lão ta, mà nó theo đà đó quấn chặt. Những lưỡi dao sắc bén được chèn khéo léo vào

những mắc xích ghim sâu vào dao thịt hần. Huyết dịch chảy không ngừng, thấm ướt trường bào sang trọng của lão.

51. Chương 51

Chương 51:

Và, roi thứ tư roi trả thù cho Vỹ Phong nàng ra tay đặc biệt mạnh. Roi này quất xuống, nó không chỉ làm tổn thương da thịt lão ta, mà nó theo đà đó quán chặt. Những lưỡi dao sắc bén được chèn khéo léo vào những mắc xích ghim sâu vào dao thịt hần. Huyết dịch chảy không ngừng, thấm ướt trường bào sang trọng của lão.

Khuôn mặt Lý Tịch Thiên xuống sắc trầm trọng, bờ môi tái nhợt vì mất máu, đôi đồng tử tuy có chút ảnh hưởng nhưng ý hận thù ngày càng nồng đậm, mi tâm đen lại một mảnh. Cả khuôn mặt bê bết đầy máu là máu, những vết thương trên đó vẫn chảy máu không ngừng. Cả thân người dường như không thể dịch chuyển, bán thân bất toại, huyết dịch lan tràn.

“Vũ Hoàng Linh, người tưởng dùng những trò vật này có thể giết chết ta sao? Người đã quá xem thường ta rồi.” – Lý Tịch Thiên âm thầm nghĩ, đôi đồng tử hiện lên tia khinh bỉ vô cùng quỷ dị.

Những việc ấy nhanh chóng thu vào tầm mắt nàng, mày liễu khẽ chuyển, châu lại một mảnh. “Không đúng. Lão ta đáng lẽ ra phải bị kịch độc công tâm và xích Liệt Diễm hành hạ cho tới chết. Tuy máu chảy không ngừng, nhưng ko hề có màu sẫm của kịch độc. Đôi mắt đầy căm thù kia còn hiện lên tia giảo hoạt.”

-Hahahahaha...Người tưởng những trò vật này có thể giết được ta sao[U1] [U2] [U3] ?

Ngũ tất, “ầm” một cái, Liệt Diễm xích vốn dĩ quán chặt người lão nay vạn mảnh rơi rớt. Đột nhiên, một tia khí tức cùng đạo quang chói mắt cùng nhau xuất hiện, chèn ép bức người. Trong lòng nàng nổi lên tia ba động. Cảnh tượng này vì sao xuất hiện?

Lý Tịch Thiên sau khi phá tan Liệt Diễm xích, lập tức một làn sương bao lấy thân ảnh lão. Sau đó, những tia sáng mạnh mẽ phá làn sương kì bí kia. Những vết thương do Liệt Diễm xích gây ra lành hẳn lại, Độc Chưởng của nàng cũng không ngoại lệ bị trục xuất ra khỏi cơ thể hần. Cơ bắp nảy nở, cơ bắp mà một lão già độ tuổi ngũ tuần không thể có. Những đường gân xanh ngang dọc nổi lên. Những vết đen ma quái xuất hiện khắp người lão. Đồng tử ko còn màu nâu đất nữa, mà nó hoàn toàn không có tròng đen, chỉ là thuần sắc bạch tử ghê sợ. Xung quang không hiểu sau những làn khói đen nồng đậm mùi khó ngửi bay chập chờn ỷ dệ. Giữa ngực hần, một rãnh đen nhỏ hoẵng sâu vào da ko lành miệng, xung quanh đó là những hình thù kì lạ

Những hình thù đó, dường như nàng đã từng thấy ở đâu. Nhưng bất quá nàng bây giờ không có thời gian để suy nghĩ nữa. Nàng cảm nhận được hần không còn là con người nữa, từ võ công đến hình hài. Chỉ một từ miêu tả đó chính là QUỶ.

Những làn khói đen dịch chuyển vô tình hữu ý đến gần Thiên Vỹ Phong đang bất động dưới đất. Nàng cả kinh, làn khói này chứa đầy kịch độc, nếu để nó theo vết thương của hần vào cơ thể thì e rằng thập tử nhất sinh. Tốc độ như sấm chớp nàng vận công đánh một chưởng đầy ủy lực về phía làn khói đó. Kim quang vàng rực không ngừng chống trả làn khói đen uy mãnh. Kịch liệt chống đối nhau, đồng thời kim quang bao quanh 2 người nàng và hần lại tạo nên một kết giới vững chắc ko thứ gì có thể phá hủy. Mặt cho làn khói kia bao quanh tứ phía, thì kết giới ko một mảy may lay động.

Nhưng chỉ có điều, nội công nàng đã mất một nửa do cuộc chiến trước đó, nay hần sẽ ko cầm cự được quá lâu. Muốn diệt cỏ phải diệt tận gốc, muốn không làm hại được Vỹ Phong phải giết chết con quỷ kia. Bất quá, Vỹ Phong cần phải chữa trị kịp thời may mắn có thể giúp nàng đối phó, nhưng nếu chữa trị cho hần thì kết giới sẽ dẫn mất công hiệu. Không còn cách nào khác, nàng sử dụng thuật phân thân.

Đạo kim quang mạnh mẽ chiếu sáng xuyên thủng màn khói dày đặc, đạo kim quang mắt cũng chính là lúc 2 nhân bản phân thân ảnh của nàng xuất hiện. Tuy nhiên 2 phân thân ảnh này lại mang con người hoàn toàn khác nhau:

+ Một là ninja sát thủ hiện đại, siêng cấp khiêu gợi mang trên người những vũ khí giết người đáng sợ nhất:

+ Một là mỹ nữ hồng nhan họa thủy quyến rũ khuynh thành:

Cả 2 : 1 thiên thần – 1 ác quỷ, 1 yếu đuối – 1 mạnh mẽ, 1 hiền thực – 1 hung bạo. 2 phân thân ảnh, 2 tính cách khác nhau 1 trời một vực lại từ 1 con người tạo ra. Nàng chính là phân cách 2 tính cách, 2 kĩ năng thành 2 con người khác nhau để thuận tiện trong việc đối phó con quỷ mang tên Lý Tịch Thiên kia.

Nàng hiện giờ bên trong kết giới đã yếu đi 2 phần (t/g: hình hài nàng bây giờ cho Huyền Vũ giữ bí mật). Nhanh chóng vận nội công mở rộng kết giới hơn đôi chút.

Bắt mạch cho hắn, nàng đưa vào một luồng khí thăm dò cơ thể. “Độc đã xâm đến mạch máu, cũng may là hàn khí của thanh đao đã đông băng tạm thời cơ thể của ngươi, nếu không e rằng đến giờ phút này ngươi đã chết rồi.”

Nàng lấy trong người ra một lọ dược đề “Tùy Dục Cam Lộ” cho hắn trực tiếp uống vào. Dịu hắn ngồi dậy, nàng vận công đưa dịch dược đi khắp cơ thể. Nội lực tích tụ lại 1 tay, mạnh mẽ nàng đẩy vào cơ thể hắn. Giật lên một cái, cơ thể hắn khẽ dịch chuyển, ngân châm độc theo đó bay ra.

Tùy Dục Cam Lộ kia chỉ là một dược liệu bộ trợ cho nàng vận công và đẩy ngân châm ra, tuyệt nhiên không phải thuốc giải. Chất độc vẫn còn trong cơ thể hắn, nếu không nhanh chóng dẫn nó đi thì e rằng hắn sẽ chết vì lực phủ ngũ tạng bị phá hủy. Không còn cách nào khác, nàng xoay người hắn lại, 2 bàn tay trắng nõn mượt mà của nàng áp vào 2 bàn tay to lớn nhưng ấm áp của hắn.

Nàng bắt đầu hút độc khí trong cơ thể hắn. Những làn khói đen tỏa ra đáng sợ, theo hắn truyền vào cơ thể nàng. Nhiều khắc sau, thần sắc Võ Phong dần trở nên hồng hào hơn. Mây kiếm dịch chuyển, làn mi cong cong mở, đôi đồng tử bạc dần trở nên có hồn hơn, sắc sảo và quyến rũ.

Dường như cơ thể hắn trở nên khỏe khoắn hơn, không còn suy nhược mất hết cảm giác như trước. Hình ảnh phía đối diện dần trở nên rõ ràng.

Chính là nàng, chính khuôn mặt này, đôi mắt này, bờ môi này, mùi hương này, quen thuộc quá. Và, cái tư thế này dường như....Phải rồi, chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng cũng trong tư thế này. Lần đó là nàng trị thương cho hắn. Lần này chắc cũng thế, nhưng mà, tại sao thần sắc của nàng lại trở nên kì lạ đến thế.

Chú ý đến xung quanh, hắn thoáng ngạc nhiên, hắn đang ở trong kết giới của nàng tạo ra, bên ngoài là những khối khối đen, phía xa hơn nữa là 3 thân ảnh đang kịch liệt đánh nhau. Nhìn tư thế của hắn và nàng, cảm thấy trong cơ thể dường như đang bị hút đi cái gì đó làm hắn dễ chịu hơn. Hắn cả kinh, là nàng đang hút độc khí hắn trúng phải, nghĩa là những độc khí đó đang trong cơ thể của nàng.

Hắn toan rút tay hắn ra, nhưng nàng đã nhanh chóng cảm nhận và nắm lại, hút một chút độc khí cuối cùng ra. Nàng sau khi buông tay cũng hơi choáng váng, thân người loạng choạng. Cũng may đã có hắn đỡ kịp.

-Nàng điên rồi sao? Tại sao lại làm như thế?

Hắn phần nộ hét lên, làm nàng thoát chút giật mình.

-Nếu không làm thế....ngươi sẽ chết.

Nàng thống khổ nói ra một câu. Hắn vốn đang nộ khí xung thiên nay cảm thấy vô cùng có lỗi. (t/g: này giờ nàng nhắm mắt nha). Nàng mở mắt ra, đôi mắt kia khiến Võ Phong giật mình. Biết được vì sao hắn có thái độ đó, nàng chớp mắt cái nữa, đôi đồng tử đen như hắc ngọc hiện hữu trở về.

Không cho hắn thời gian thắc mắc, nàng ngồi dậy khỏi vòng tay hắn, một lần nữa vận công, kết giới ngày càng bành trướng. “Bùm” một cái, những tia kim quang mạnh mẽ xuyên thủng màn khói đen dày đặc. Hắn cũng vận công, chẳng mấy chốc làn khói đen tiêu tán.

Hắn thêm một lần nữa thất thần, cảnh tượng trước mắt thật khiến cho người ta dường như tai hoa mắt mờ. Hiện tại, chính là có 3 thân ảnh tuy giống hệt nhau nhưng cách ăn mặc khác nhau hoàn toàn [nàng và 2 phân thân ảnh]. Nàng ở đây thì một thân tử y nhụy hoa bình thường như hắn vẫn thường thấy. [Bình thường ở đây vẫn xinh đẹp và cách ăn mặc như bình thường].

Và bên kia, 1 vận bộ y phục ko ra thể thống gì, quá khiêu gợi, quá hở hang, mang trên người những vũ khí kì lạ dường như chỉ toàn là sắc và ko có khả năng sát thương.[cái này ca đã nhầm], đeo trên mắt một thứ kì quái màu đen, mái tóc cũng kì quái theo.

1 người nữa vận hồng y khiêu gợi, xinh đẹp mỹ miều yêu nghiệt, tay cầm thanh nhuyễn kiếm tuyệt thể mà hần chưa từng thấy. Cả 2 có 2 điểm chung duy nhất chính là gương mặt của nàng, và thân hình cực kỳ quyến rũ, ngực nở, eo thon, mông đầy đặn.

52. Chương 52

Chương 52:

-Không cần ngạc nhiên đến thế,...là phân thân ảnh của ta.

Cũng vì nội công bị hao hụt trầm trọng mà lời nói nàng thốt ra cũng trở nên khó khăn hơn. Nàng có chút chao đảo thân người, cảm giác mệt mỏi xâm chiếm. Hắc a, hắc thật đáng trách, cư nhiên lãng quên nàng trong phút chốc như thế. Vội vàng đỡ lấy nàng, người nàng ko còn ấm như trước nữa. Chợt làm cho trái tim hần một trận đau đớn.

Điêu nàng ngồi xuống một góc cây được coi là sạch sẽ nhất gần đó, đôi đồng tử bạc lạnh giá ngày nào nay tràn ngập đau lòng. Vốn định vận công trị thương cho nàng, nhưng nhanh chóng bị bàn tay nhỏ bé chặn lại. Nàng khẽ lắc đầu ý bảo “Không cần đâu!”

Đau lòng, hần vuốt nhẹ gò má xanh xao của nàng. Thiết nghĩ, mọi chuyện ko đơn giản như thế. Thuật phân thân ảnh hần phần nào có thể biết được chút ít. Những gì hần nhìn thấy quả thực rất vô lý.

Phân thân ảnh vốn là ảo ảnh được sinh ra từ thân chủ của nó. Chỉ là một hình ảnh vô định, nhưng mang trong người những vốn hiểu biết và giống hệt thân chủ. Còn, 2 phân thân ảnh này mang 2 hình hài, tính cách, kỹ năng, võ thuật vô cùng khác nhau. Hơn nữa, khi xuất 2 phân thân này ra nàng lại trở nên yếu như thế, hình hài của nàng cũng khác đi, nội công giảm hần, sức chịu đựng cũng kém. Hần khẳng định:

-Thứ nàng dùng, không phải phân thân ảnh.

.....[Ta là đường phân cách không gian].....

Phía bên kia, một thân hắc y [sát thủ hiện đại] và hồng y [sát thủ cổ đại] phân thân ảnh của nàng đang kịch liệt giao chiến cùng lão Lý Tịch Thiên kia. Hắc y di chuyển nhanh như những tia lửa điện chỉ có thể nhìn mà bang hoàng không thể nắm bắt, những phi tiêu, ám khí phóng ra không ngừng chạm trắng với vô số làn khói đen dày kịch độc tạo ra những tia xẹt điện với những tiếng nổ rầm trời.

Hắc y hạ thủ những chiêu thức đoạt mạng chớp nhoáng, tay và chân phối hợp điều luyện đến tinh tường. Những đòn đánh ra nhanh đến nỗi một cao thủ còn khó có thể nhìn rõ động tác. Đánh liên tiếp tạo nên những mảng hình ảnh chồng chất lên nhau khó có thể hình dung. Dịch huyết của Lý Tịch Thiên không ngừng rỉ ra khắp người. Lão ta như thế càng không thể công, chỉ có thể thủ.

Những bắt quả hần giờ trở nên điên cuồng như một con quỷ, không thể kiên nhẫn đầu từng chiêu điều luyện như thế. Ma khí tích tụ thành một khối hắc quang, nhanh chóng từ trong tay lão đánh bật ra những nơi lưu lại tàn ảnh của hắc y. Nhưng bắt quả nó chỉ còn là tàn ảnh, không có đích đến, cường lực đầy ma khí kia đánh vào không trung tạo nên một tiếng nổ lớn[Ma khí chạm ko khí tạo ra tiếng nổ].

Để ngăn chặn độc khí lây lan, hồng y cầm thanh tuyệt kiếm trong tay vẽ vào không trung tạo nên một màn chắn mờ ảo như sương nhưng lại mạnh mẽ chặn lại dòng độc khí. Ngay sau đó, hồng y tay phải cầm kiếm, tay trái từ trong tay áo rộng phóng ra một loạt vải mềm mại như tơ nhưng sắc bén đến đáng sợ.

Nó quấn quanh lão ta lại. Thêm phần hắc y từ bên hông lấy ra một sợi dây xích phóng thẳng tới cổ hần quấn quanh nhiều vòng. 2 người hắc y và hồng y đứng 2 bên đối diện nhau dùng sức kéo. Sợi xích siết chặt vào cổ và mảnh vải quấn chặt thân mình đối nghịch nhau mà kéo như muốn xé thủ cấp hần ra khỏi cổ.

Đôi đồng tử vốn trắng bạch ko trông đen của lão nay nổi lên những đường chỉ máu màu đỏ vân vân, mặt đỏ như máu, thân người tím ngắt, những sợi tóc của lão không biết vì sao hóa bạch, những mảng đen trên cơ thể ngày càng lan rộng.

‘ Hắc y và hồng y ko một chút lưu tình muốn xé xác lão tar a. Thoáng chốc bỗng dừng các cơ của lão nở phình to ra vang lên những tiếng khó hiểu. Những sợi gân xanh nổi lên ngày càng rõ rệt, đôi mắt chuyển hoàn toàn sang huyết sắc(t/g: lưu ý là nguyên con người của lão đều đỏ chóc chứ ko riêng trông đen). Mười móng tay dài ra nhọn hoắt khác gì những vũ khí của ninja. Cơ bắp giãn nở không ngừng làm lão ta rống lên như một con thú hoang, đáng sợ.

Những mảnh vải theo đó mà rách ra, sợi xích kia cũng không trụ nổi. “Ầm” một tiếng, hắc y và hồng y bị bắn ra xa, bụi bay mù mịt.

Không vì vậy mà thất thế, hồng y tay cầm tuyệt kiếm lợi dụng tàn khói chưa tan một kiếm đâm thẳng vào trong. Quả nhiên, không ngoài dự tính, lão ta bị một kiếm xuyên tâm, máu theo đó chảy ra...tanh nồng.

Rút kiếm ra, một lần nữa huyết dịch bắn tung tóe. Kì lạ thay, thanh tuyệt kiếm kia lại không một chút vấy bẩn bởi máu. Nhưng, chưa kịp phản ứng thì một tiếng rống nữa của lão lại vang lên làm kinh động mọi thứ. Vết thương kia không gây một chút hề hấn gì cho lão. Sau tiếng rống đó, vết thương trên người tự khắc lành miệng.

Hồng y nhất thời sơ xuất trầm trọng nhìn lão, bị lão một chưởng đánh văng ra xa và....bị thương. Hồng y này sau có thể bắt cần thể chứ, vốn dĩ hồng y có thể lập tức phi thân đi nhưng tại sau ngay lúc đó lại ko có phản ứng? Chuyện này ko thể xảy ra được, hoàn toàn không thể.

Không có thời gian để chần chừ nữa, hiện tại chỉ còn lại một mình hắc y giao chiến ko phải là chuyện hay. Bọn họ chính là tương trợ lẫn nhau, nay hồng y bị thương, hắc y bị mất đi một trợ thủ.

“Rầm” một tấm đá dài dùng để lót sàn Thừa Tướng Phủ bị hất bay lên không trung chắn ngang hắc y và lão ta. Thì ra chính là hồng y dùng nội lực làm nên, nhanh chóng hiểu ý, hắc y lấy ra một thanh sung cầm tay phải và đoản đao bên tay trái.

“Đoàng đoàng” 2 tiếng vang trời nổ lên, viên đạn xuyên thủng tấm đá dày làm chúng nứt ra thành một lỗ hổng lớn. Hắc y nhanh chóng phóng thanh đoản đao xuyên qua lỗ hổng đó. Tài tình, thanh đoản đao cắm phập vào trán lão ta, sâu hút.

“Rống....” lão ta rống lên đau đớn, lần này lão thực sự nổi điên rồi. Một chưởng phá tấm đá lơ lửng không trung chặn tầm nhìn, ầm một tiếng bụi bay mù mịt. Lão như điên phóng tới hắc y, 2 bàn tay với 10 móng dài bén nhọn theo hướng hắc y hạ thủ.

Thân thủ vốn nhanh nhẹn, hắc y tránh né thuần thục tựa như ko. Lấy phía sau lưng ra một khẩu súng liên thanh với dây đạn dài ngoằng, ngắm thẳng mục tiêu là Lý Tịch Thiên mà nổ súng.

Hàng chục tiếng nổ vang lên tựa như ở chiến trường, mùi thuốc súng đáng sợ bốc lên pha lẫn mùi máu tanh cùng huyết dịch thấm đẫm. Lý Tịch Thiên mỗi co giật theo mỗi phát súng ghim vào người, máu nhuộm đỏ mọi thứ xung quanh.

Tiếng súng vừa ngừng, lão ta khụy xuống. Cứ ngỡ mọi thứ đã kết thúc ở đây, nhưng mà mọi chuyện không phải như thế. Lão ta đứng dậy, gồng mình một cái, vô số viên đạn cùng thanh đoản đao rơi xuống mặt đất. Tiếng gầm rú lại một lần nữa vang vọng.

Lần này, lão ta dùng 2 tay tụ khí 9 phần công lực tập trung vào đây, một quả cầu màu đen được hình thành to lớn theo thời gian. Nàng thất thần, hẳn tại sao lãnh nhiều phát đạn như thế vẫn có thể sống, hơn nữa còn có thể tạo thành Ma Khôi Đoạt Mệnh Cầu mang uy lực có thể phá hủy cả hoàng thành như thế? Vô lý, hết sức vô lý.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện 6 vầng sáng mang theo khí tức bức người. Không ai khác chính là những trợ thủ đắc lực của nàng: Phi Long, Phi Vũ, Lâm Vỹ, Lâm Thanh còn có A Kỳ và A Sở. Bọn họ mỗi người cười trên mình một con dị thú khác nhau đang tiến đến.

Đúng lúc lão ta xuất chiêu, đẩy Ma Khố Đoạt Mệnh Cầu, nhóm người Phi Long nhanh như chớp phi thân đến chống đỡ. 6 con dị thú mau chóng biến thành người tiếp sức.

Luôn ánh sáng 10 màu chống chọi không ngừng với Ma Cầu màu đen kia. Còn riêng A Kỳ và A Sở ko tiện giúp, vì chiến đấu bằng chiêu thức nội công không phải sở trường của họ.

Nhanh chóng tiến đến chỗ của Vỹ Phong và nàng:

-Sư phụ! [A Kỳ và A Sở đã trở thành đệ tử của nàng từ khi còn ở Y Sơn Cốc]

-Tại sao lão ta không chết? [Nàng hỏi]

-Nguyên nhân rất dài, để sau khi lão ta bị giết đệ tử sẽ giải thích. [A Kỳ nói]

-Như thế nào có thể giết lão già đó? [Vỹ Phong ko có kiên nhẫn hỏi]

-Chính là ở thanh Đoạn Thiên Dạ Dao của sư phụ, nó có thể giết lão ta. [A Sở lên tiếng]

-Lấy thanh kiếm đó đâm vào rãnh khuyết giữa ngực lão ta. Đó chính là điểm tử duy nhất. [A Kỳ tiếp lời]

53. Chương 53

Chương 53:

Nghe A Kỳ nói, nàng không khỏi cảm than, thảo nào dù làm cách gì hấn cũng không chết, dường như còn mạnh thêm nữa. Khốn khiếp thật. Âm thầm chửi một câu trong lòng, mi mắt nàng đã mệt mỏi, thân người rã rời vốn đã không còn sức để đi lại nữa. Vươn tay lên, một luồng ánh sáng chói lòa phát quang, theo đó là thanh Đoạn Thiên Dạ Dao được khảm Ngọc Đoạn Tinh xuất hiện.

Ánh sáng ngọc bích của Đoạn Tinh Ngọc đại thịnh phát quang, làm cho cơ thể nàng khá hơn đôi chút, những người xung quanh cũng cảm thấy thoải mái theo. Đặc biệt hơn, ánh sáng Ngọc Đoạn Tinh này mạnh mẽ xuyên qua nơi bọn người Phi Long cùng Lão Lý Tịch Thiên giao đấu. Khắc tinh xuất hiện, lực của lão yếu dần đi.

Trong lúc lão đang bị ngọc bích quang tiêu dần năng lượng. Nàng tay trái cầm đao, tay phải cầm tay của Vỹ Phong, dùng đao cửa vào ngón trỏ, một giọt máu thanh lệ chảy ra. Nhanh chóng, nàng dùng Ngọc Đoạn Tinh hứng giọt máu ấy. Vỹ Phong trong lòng thắc mắc, tại sao nàng lại làm như thế?

Huyết dịch và bảo ngọc chạm vào nhau, ngay lúc đó lại thêm một đạo quang ngọc bích mạnh mẽ chiếu sáng. Ánh sáng ấy dần chuyển sang màu xanh lam lạnh lẽo nhưng đầy uy lực. Cũng ngay trong thời khắc chuyển sắc quang của bảo đao, thanh đao run lên thoát khỏi tay nàng và bay đến tay chủ tử của nó – Thiên Vỹ Phong.

-Thanh đao này giờ là của ngươi, chỉ ngươi mới có thể sử dụng nó. Dùng nó giết kẻ thù diệt gia của ngươi.

-Được. Ta sẽ trả thù, còn nàng thì sao?

-Trả thù thay cho sư phụ sư mẫu ta, thay cho cả lê dân bá tánh. Ngươi giết hấn, ta sẽ tiêu diệt những mầm móng của hấn tạo nên.

-Chủ tử, mau lên, chúng tôi sắp chịu ko nổi rồi.

Đang kia, bọn người Phi Long hét lên giọng gấp rút. Nghe vậy, nàng nhìn hấn gật đầu, hấn ánh mắt chứa nhiều tia phức tạp nhìn nàng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy hấn bay tới, bọn người Phi Long nhất tề gật đầu. Bảo đao trong tay, hấn xoay thanh đao về hướng mặt trời, tiếp nhận ánh sáng nhật minh, Ngọc Đoạn Tinh lam quang đại thịnh, khí khái bức người, mang theo một luồng năng lượng dồi dào cho người bên nàng và năng lượng tiêu hủy cho lão Lý Tịch Thiên.

Lão ta bị lam quang che phủ, năng lượng bị rút bớt, tiêu tan vào trong không khí. Không tài nào tập trung, lão cứ lùi về sau mặt dù chống đỡ Ma Khố Đoạt Mệnh Cầu vẫn còn trong tay. Chớp lấy thời cơ, bọn người Phi Long mâu quang khê sáng, dùng 8 phần công lực của mình nhất tề đánh về Lão ta. Luồng đại

quang thập sắc thập nhân một lúc đều đánh về lão, cộng thêm đại quang của Đoạn Tình NGọc làm lão ta nhanh chóng bị hạ gục.

“Ầm” một tiếng vang dội cả kinh thành, Ma Khôi Đoạt Mệnh cầu xưa nay là nội công đoạt mệnh trong truyền thuyết vì chưa có ai từng phá giải được nó, nay bị thập nhất nhân này đánh bại, quả thực là một truyền thuyết lưu danh muôn đời.

Thiên Vũ Phong hấn lợi dụng thời cơ, lấy tốc độ sấm chớp phần nào được hỗ trợ bởi Đoạn Thiên Dạ Dao đánh về phía lão. Chỉ thấy một tia sáng lóe lên, một thanh âm xé gió, sau đó là một tiếng dạ thịch bị rạn nứt, âm thanh huyết dịch phun ra và tiếng rống ghê ghợn của một con quỷ.

Hắn, Thiên Vũ Phong vận hắc bào tung bay trong gió, ánh sáng rực rỡ từ ẩn tỏa ra thật bức người. Ngũ quan không thể tinh xảo hơn được ông trời ưu ái, lạnh lẽo băng sương. Đôi con ngươi màu bạc trầm lắng đến độ cực hàn chứa đầy tinh thù hận. Khóe môi hồng nhếch lên khinh bỉ đến tận cùng. Minh nhật chiếu trên cơ thể vạm vỡ sẵn chắc giờ đây thấm đẫm máu tươi. Tay phải cầm Đoạn Thiên Dạ Dao đầy huyết dịch oai hùng đến đáng sợ.

Tầm mắt khinh thường nhìn kẻ đối diện đang từ từ khụy xuống, một rãnh dài giữa lòng ngực đang không ngừng chảy máu cùng thoát ra ma khí. Đôi đồng tử dần trở nên bình thường, các cơ bắp teo dần lại, móng tay quỷ cũng mất đi. Giờ lão ta chính là một bại quân trong tay hắn. Hắn sâu trong đôi mắt kia là một nỗi bất cam, cảm phần như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lão sắp chết rồi, chính là Thiên Vũ Phong và Vũ Hoàng Linh đã giết lão. Giang san của lão gần đạt được rồi, con trai của lão sẽ lên làm hoàng đế. Cuộc đời lão sắp tận hưởng vinh hoa phú quý, những tháng ngày xưa đã qua rồi. Nhưng, tại sao? Mọi thứ mất hết như vậy sao? Con trai lão do Vũ Hoàng Linh giết, gia đình hắn bị Vũ Hoàng Linh hạ độc, nay, lão chết trong tay hậu bối của sư huynh đồng môn đáng hận kia. Lão không cam tâm, dù là ma lão cũng sẽ ko tha cho 2 con người này.

Không còn có thể suy nghĩ thêm điều gì nữa, lão ta dần chìm vào trong vô thức, giấc ngủ ngàn thu đang chờ đợi lão. Nhưng mà, khi thân thể kia gục xuống, oán hận còn quá sâu đậm, ma khí thoát ra tích tụ lại tạo thành một hình thù quái dị mang một mùi vị và màu sắc đáng kinh tởm.

Phát hiện được nguy hiểm, nàng nhanh chóng phi thân đến chỗ Vũ Phong hắn đang đứng, đôi đồng tử đầy lo lắng và vội vã. [Vị 2 phân thân ảnh kia đã nhập lại người nàng nên nàng đã hấn tươi tỉnh]. Lập tức, tay chấp theo ấn hiệu, miệng niệm thần chú, kim quang phát sáng trên 2 ngón trỏ và giữa của nàng. Như hiểu ý, bọn người Phi Long cũng làm động tác như thế.

Ngay khi hình thù kì quái mang nặng âm sát khí kia chuyển động về phía hắn và nàng, bọn người nàng nhất tề phóng tia sáng uy mãnh về hướng đó.

Không lâu sau, mười một ánh màu ánh sáng bao trùm vàng khối kì lạ đó. Bị bao vây, vàng khối mạnh mẽ chống trả, chuyển động không ngừng. Bọn người nàng chặt vật lắm mới giữ được không để vàng khối thoát ra ngoài, nếu ko hậu quả e rằng khó lường.

Ra đòn cuối cùng, dùng 10 phần công lực, 11 người tạo nên một vật thể sáng chói còn hơn ánh minh nhật, bao vây vàng khối kì lạ. 2 lực lớn đấu đá nhau không ngớt, những hỗn tạp âm thanh vang lên quái dị. Và, chúng kết thúc bằng một tiếng nổ kinh trời, không những khối bụi bay mù mịt, mà những thứ chất lỏng màu đen cũng văng đi khắp thành.

Mỉm cười, nàng cảm thấy tâm hồn thật nhẹ nhõm thoải mái.

- Cuối cùng, thù đã trả. Sư phụ sư mẫu con đã trả được thù cho người. Tâm nguyện cuối cùng của người là lấy lại Ngọc Đoạn Tình con cũng đã hoàn thành. Sư phụ sư mẫu, người trên trời linh thiên mong sẽ sớm mãn nguyện.

[Trong lúc nàng nói thì một viên châu phát sáng từ người lão Lý Tịch Thiên bay lơ lửng, Vũ Phong đã bắt được nó]

Nàng ngược mặt lên trời nói lớn, giọng nói khảng khái mang chút mệt mỏi. Ngũ tạng, cơ thể nàng dường như mất đi sức lực, khụy xuống. Đôi mắt đẹp khép lại, trên môi còn vương một nụ cười – nụ cười của sự tự hào

xứng đáng. Hắn nhanh chóng đỡ lấy nàng, bế nàng lên nằm trong vò vai, vòng tay và vòm ngực rắn chắc của hắn.

-Nàng đã quá mệt mỏi rồi, nên nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, nàng phải khỏe lại để còn giải quyết một số món nợ cuối cùng.

Hắn ôn nhu thủ thủ vào tai nàng. Chỉ thấy chân mày nàng giãn ra, nụ cười trên môi càng sâu đậm. Đầu đó trong tim thức của nàng: Cảm ơn người, Vỹ Phong.

.

Phiên ngoại: Mọi bí mật được tỏ bày.

Sau khi nàng tinh thần trở nên tỉnh táo, sức khỏe khá hơn, nội công hồi phục. Tại Ngọc Diễm Sơn Trang, 10 con người gồm: Vỹ Phong, nàng, Phần Phần, Phi Long, Phi Vũ, Lâm Thanh, Lâm Vỹ, A Kỳ, A Sở cuối cùng là Thiên Khai – kẻ vắng mặt từ lúc giao chiến đến giờ.

-A Kỳ, mọi chuyện chi tiết như thế nào?

-Sư Phụ, mọi chuyện là như thế này:

“Sư tổ và tổ mẫu vốn là 2 lão nhân gia luận về diện mạo và võ công đều hơn người. 2 người họ sống đã trên trăm tuổi chứ ko phải ngũ tuần như sư phụ đã nghĩ. Nội công và được do sư tổ điều chế ra chỉ là một phần nhỏ giúp 2 người giữ được độ tuổi thanh xuân, phần lớn chính là nhờ Trường Sinh Bất Lão Châu . [Chỉ vào tay hắn đang cầm]

Chuyện này chỉ có sư tổ và tổ mẫu biết, ngay cả Thiên Vỹ Kỳ đại đệ tử của sư tổ cũng không biết. Nhưng Lý Tịch Thiên lại biết đến sự hiện diện của nó qua một cuộc nghe lén của 2 người.

Lão ta từ lúc đó nổi lên mưu đồ giết sư cướp bảo. Và thêm vào sư tổ thiên vị đại sư huynh hơn, hồng nhan tri kỷ của lão là Vô Thủy Hoa lại bị đại sư huynh cướp mất. Bao nhiêu ân oán chồng chất, lão giết huynh đệ đồng môn, giết luôn cả sư phụ sư mẫu của mình để phục vụ cho tham vọng độc bá thiên hạ của lão.

Cũng may rằng tham vọng chưa đạt được thì được Sư Phụ Vũ Hoàng Linh tước đoạt đi mạng sống, đem vong hồn của lão đánh hồn phi phách tán. Người đứng là cứu tinh ko những của Lữ Minh Quốc này, sư phụ ạ.”

Chiêm thêm một câu nhin nọt, A Kỳ mỉm cười nghịch ngợm. Nàng cũng phì cười vò đầu oắt con này.

-Thì ra mọi chuyện là như thế. Trường Sinh Bất Lão Châu này cũng thật mạnh.[Nàng cảm than ko ngớt]

-Đúng thế sư phụ. Nhưng mà nó lại mang 2 mặt, 1 mặt là trường sinh bất lão, 1 mặt khác là đưa con người đi vào ma đạo. Lão Lý Tịch Thiên vì quá tham vọng đã tự đưa mình vào cánh cổng diêm la điện. [A Sở thêm vào mấy câu giải thích]

-Linh Nhi. Nàng lúc đó không sử dụng thuật phân thân? [Vỹ Phong tinh ý nhắc đến]

Nàng cười khổ, không ngờ bí mật này của nàng lại bị hắn phát giác.

-Đúng thế, lần này không phải là thuật phân thân nữa. Đó là thuật được gọi là Nguyên Thần Xuất Khiếu. Tuy nhiên ta xuất 2 nguyên thần, và 2 nguyên thần này lại mang 2 năng lực riêng của ta.[nàng điềm đạm trả lời]

Mặt hắn biến sắc, bình thường chỉ cần xuất một nguyên thần thì đã không ổn rồi, nay nàng lại xuất 2, lại mang 2 đặc tính khác nhau, thế chẳng phải nàng bước trên vành đai mỏng của sự sống và cái chết sao? Thấy mặt hắn có vẻ tức giận, nàng nói:

-Không cần lo, chỉ cần ta ko mún chết, không dạ quỷ nào có thể bắt linh hồn của ta mang đi cả.

Còn về phía Ngạo Thiên Khai, hắn ta chỉ không nói gì cả, mặc dù trong lòng ngập tràn sự lo lắng. Sự trầm mặc này ngày càng dị thường. Ngoài kia, nắng vẫn hanh vàng chiếu rọi, con chim vành khuyên hót líu lo trên cành trúc đào gần đó, gió vi vu thổi đùa giỡn cùng vàng mây trắng, hồ hững trôi phía xa chân trời.

54. Chương 54

Chương 54:

—Tại Cung Vô Tâm—

Sau khi dưỡng thương, cơ thể nàng dần hồi phục tốt hơn. Mối thù đã trả xong, trong lòng nàng vạn phần thư thái, gánh nặng trên vai đã trút xuống, nàng nhẹ nhõm hơn phần nào.

Nhưng bất quá vẻ mặt lạnh băng vẫn còn đấy, băng sương vẫn còn đấy, cái vỏ sát thủ của nàng vẫn không cởi xuống được, bởi vì sự lạnh lẽo và cô độc còn vây lấy con tim nàng.

Hạnh phúc luôn bên cạnh nào thôi vậy mà nàng vẫn không biết.. Có thể, nàng là một sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn, thông minh tài trí, nhưng đối với tình cảm, nàng thực chưa từng trải qua, trẻ con và non nớt. Nhưng cũng có thể, nàng đang khép trái tim mình lại, không muốn mở ra để một lần nữa tổn thương.

Nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có một tình yêu thật sự. Vì nàng mang quá nhiều tội lỗi. Ở hiện đại, nàng là một kẻ tai sai của băng đảng phi chính phủ, giết người cướp của chuyện gì cũng làm. Liệu có ai có thể yêu một con người như thế?

Chợt nghĩ đến sư phụ sư mẫu, 2 người vô cùng yêu thương và chăm sóc nàng, xem nàng như một đứa trẻ cần được dưỡng dục và bảo vệ. Họ là những người duy nhất xem nàng là 1-con-người. Không phải một con chó trung thành sẵn sàng cắn người vì chủ như những gì nàng phải chịu ở kiếp trước.

Lần đầu tiên trong đời cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc vô bờ bến. Nàng rất quý trọng 2 con người đó, họ trao cho nàng tình yêu thương to lớn. Nhưng mà, ông trời dường như chướng mắt nàng, chẳng bao giờ cho nàng cái hạnh phúc dù nhỏ bé như thế. Lý Tịch Thiên – kẻ đã cướp tất cả.

Lão đã chết, nhưng những mầm móng tai họa vẫn còn ở đây.

Đôi mày liễu chau lại, không nhứt đầu nhưng nàng vẫn day day thái dương. Thấy thế, Vỹ Phong ôn nhu nhìn nàng, trong mắt thập phần lo lắng. Một cô nương bé nhỏ nhưng quật cường, tuy mạnh mẽ nhưng lại yếu đuối. Tâm tư nàng thật chứa đựng vô vàng đau thương. Hắn yêu nàng, xót cho nàng nhưng hắn thật không biết làm gì lúc này. Ôm nàng trong vòng tay, hắn hỏi:

-Có chuyện gì sao?

-Im lặng, một sự im lặng dị thường, nhất định phía sau nó chính là giông bão.

Nàng nói đầy ẩn ý, Vỹ Phong vốn trí tuệ hơn người, hắn tiếp:

-Ý nàng là sắp có chuyện xảy ra sau cái chết của Lý Tịch Thiên?

Không nói gì, nàng trầm mặc nhìn bầu trời trong xanh kia, những vầng mây kì lạ lơ lững trôi không chủ đích. Nắng vẫn hanh vàng, gió vẫn hiu hiu thổi, đâu đó thoảng mùi hương đậm chất Đỉnh Vân Thiên. Trong lòng này dấy lên một cổ cảm xúc lạ lùng.

—Quả nhiên—

-Chủ tử, có chuyện rồi....

Dạ Hỏa lẳng xăng thông báo, đôi đồng tử màu cam sinh động lung linh. Thấy mình hơi bất lịch sự tiểu tử này tỏ ra lung túng.

-Chuyện gì?

Vỹ Phong hắn cà lơ phất phơ hỏi, mặt dày không buồn nàng ra. Vẫn đem nàng ôm trong vòng tay, đầu nàng dựa vào vai hắn, ấm áp làm tim hắn đập rộn lên dù bên ngoài vẫn băng lãnh

..

Thoáng cái, ngọn gió lung lay thổi bay những sợi tóc trên mặt hắn, ánh mắt sững nịnh nhìn nàng của hắn phong tình vạn chủng quyến rũ đến đáng ngờ. Cảm giác được cực phẩm mỹ nam đang nhìn mình, nàng không nói gì khóe môi hơi cong lên.

Dạ Hỏa này giờ đang mải miết nhìn mỹ nam mỹ nữ mà quên mất nhiệm vụ của mình. Tiểu tử gấp rút nói:

-Bẩm chủ tử, đôi quân của Miên Lập Đế Quốc đang đánh vào biên giới Lữ Minh quốc, tàn sát người vô số.

-Liên quan chúng ta sao?

Hắn lần nữa thờ ơ hỏi, sóng mắt chung thủy nhìn nàng, một vị tiên nữ đang ngồi cạnh hắn.

-Tất nhiên là có liên quan a~ Miên Lập Đế Quốc này là do trước khi chết Lý Tịch Thiên đã dẫn dụ qua, và quan trọng hơn, tướng soái của đoàn binh là “người quen” của phu nhân, đã từng là bại tướng trong cuộc tỷ thí tranh chức Minh Chủ võ lâm, mệnh danh đệ nhất cầm sát – Dương Bách, hắn ta tên thật là Miên Lập Tư Yên là thập vương gia của Miên Lập Đế Quốc. Công là, thừa dịp Lữ Minh Quốc đang trong quá trình rối loạn mà thừa nước đục thả câu chiếm đoạt Lữ Minh Quốc. Tư là, đến đây để tìm đến trả thù phu nhân.

Dạ Hỏa một mạch nói không ngừng, nói để hai gò má vài phiếm hồng trong vô cùng đang yêu. Ánh mắt nàng ba động, song mắt lưu chuyển.

“Không ngờ con người thất bại điên loạn ấy lại là thập vương gia. Đến xâm lược Lữ Minh Quốc ta không quan tâm, nhưng nếu đến để trả thù ta thì quả thật ta có chút tò mò đấy. Thực lực nhất định hơn xưa nhiều mới cả gan đến để giao chiến với ta. Nhưng mà, tại sao lại hướng tới triều đình? Không phải hắn đã biết Văn Phàm Quốc Sư là nghĩa phụ của ta chứ?”

Sát khí bao quanh đôi con người đen như hắc ngọc của nàng, nhưng chúng nhanh chóng tan biến thay vào đó là ôn nhu. Nhìn Võ Phong, nàng lấy tay vén một vài sợi tóc lòa xòa trước mặt hắn, tay thuận theo đường nét gương mặt sắc sảo mà lướt nhẹ. Cử chỉ nhẹ nhàng mà đầy âu yếm, khiến tim Võ Phong dường như ngừng thở, không ngờ nàng lại có thể dịu dàng đến thế.

-Võ Phong, ngươi nghĩ sao?

-Tất cả nam nhân nào đến gần nàng, dù là nguyên nhân gì ta sẽ giết hắn.

-Người thật bá đạo. Vậy lần này ngươi sẽ giúp ta chứ?

-Vì nàng, ta sẽ làm tất cả.

Nắm lấy tay nàng, áp vào má hắn, giọng nói trầm ấm vang lên, mắt phượng tà mị nhìn nàng, môi hồng mấp máy, minh nhật len lõi chiếu lên đôi mi cong cong dài quyến rũ, ngũ quan trong tinh xảo hơn bao giờ hết.

Trong lòng nàng có chút xao động, nam nhân này tại sao hắn lại tốt với nàng như thế? Có lẽ nàng đã cứu hắn chăng?

Tại sao con tim nàng không ngoan ngoãn mà cứ cuồng cuồng lên như thế? Trong đầu nàng không lúc nào không nghĩ về hắn. Từ khi nào nàng lại trở nên như vậy chứ?

Thật nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu nàng. Nàng vẫn ngu ngơ không biết rằng hắn yêu nàng, càng ngốc hơn khi cả cảm nhận của mình nàng cũng phân định rõ. Nàng tiếp xúc với hắn, những cử chỉ âu yếm thân mật kia vẫn không đủ làm nàng hiểu ra.

Nàng là một sát thủ, tiếp xúc với nam nhân là điều ghê tởm nhất. Nhưng mà, khi gần hắn nàng không cảm thấy thế, ngược lại còn hảo hảo thoải mái, tâm tình cũng dễ chịu hơn. Sao thế nhỉ? Có ai đó có thể cho nàng biết rốt cục nàng bị gì không? (t/g: *gào lên* má ơi má yêu Võ Phong ca ca đó, ăn gì mà ngu đã man =.=)

Nàng mỉm cười, nụ cười rạng rỡ và xuất phát từ tận đáy lòng. Tỏa sáng như mặt trời, xinh đẹp như nàng hoa, thơ ngây như một đứa trẻ. Đôi đồng đen sinh động, long lanh và tươi tỉnh. Chỉ có bên hắn, nàng mới có thể nở được nụ cười bằng tất cả tâm tình của mình.

-Hãy chờ ta, ta phải đến Quốc Sư phủ một chuyến.

Giọng nói ôn nhu của nàng rót vào tai 2 tên kia. Xong, nàng ra ngoài trong tâm tình vô cùng tốt.

Chỉ tội 2 người kia, nhất là hắn. Tim đập như muốn vỡ tung, còn mặt thì ngêch ra ngây ngốc trước sự xinh đẹp thuần khiết đó của nàng. Ngũ quan tinh xảo, đôi đồng tử bạc đầy ý cười, chỉ mới xa nàng 1 khắc thôi mà hắn lại cảm thấy nhớ nàng rồi. Nhớ đến phát điên lên ấy.

Hắn – Thiên Vũ Phong Cung chủ của Cung Vô Tâm đỉnh đỉnh đại danh trước giờ chưa từng động tình với nữ nhân. Nữ nhân xinh đẹp muôn hình vạn trạng hắn đều đã thấy. Nữ nhân hiền thực đến ác độc hắn đều đã thấy. Tài giỏi đến ngu ngốc hắn cũng đã thấy. Cứ nhiên hắn không một mảy may suy tâm.

Thế mà, ở nàng hắn lại mãnh liệt yêu thương. Hắn yêu nàng, vì nàng chính là một Vũ Hoàng Linh kiên cường mạnh mẽ. Ở bên nàng, hắn mới thật sự chính là hắn.

Hắn biết ghen tức khi thấy nàng ở bên nam nhân khác. Hắn vui vẻ khi ở cùng nàng. Con tim lạnh lẽo đầy vết sẹo của hắn bắt đầu biết đập rộn ràng khi ở bên nàng, nàng đã sưởi ấm nó, xoa dịu nó khỏi những cơn đau. Hắn nhớ nhung khi xa nàng. Hắn có những hành động không thể kiểm soát khi đối diện với nàng.

Nàng không giống như những vị cô nương khác. Nàng không quan trọng ngoại hình, không phấn son nhưng nàng vẫn đẹp. Nàng mạnh mẽ đến nỗi cũng không thể tưởng. Nàng có sức chịu đựng vô cùng to lớn. Nàng biết che giấu cảm xúc của mình một cách rất đặc biệt.

Nàng không khóc như những cô nương khác. Vì nàng biết nàng khóc cũng không giải quyết được gì. Nàng hóa đau thương thành hận thù và dùng nó để trả mỗi hận ngàn sâu.

Nàng không quan tâm đến những cơ sự ngoài đời, những hành động nàng làm đều hướng tới một mục đích. Nàng không hoàn hảo và lạnh lùng như mọi người vẫn nghĩ. Nàng có một ngọn lửa tình yêu thương rất mãnh liệt cháy trong con tim đang bị đóng băng. Hắn biết, chỉ cần hắn phá vỡ lớp băng đó, nàng sẽ là nàng. Một Vũ Hoàng Linh đích thực nồng nhiệt, tràn ngập yêu thương và vô cùng ấm áp.

“Nàng sẽ phải yêu ta, Vũ Hoàng Linh à. Nàng phải là của ta, duy nhất chỉ một mình ta. Ta sẽ giải thoát nàng khỏi vỏ bọc băng lãnh, đầy gai độc đó. Hãy tin ta.”

Trong đầu hắn khẳng định một câu chắc chắn. Đôi đồng tử bạc lưu động một lần nữa nhìn bầu trời xanh trong kia. Nặng nề nhẹ rớt trên ngũ quan tinh xảo của hắn. Mắt phượng khép hờ, mi cong phủ xuống, môi hồng êm mịn, sống mũi cao thẳng. Vài sợi tóc [lại] bay bay trong gió. Yêu nghiệt!

55. Chương 55

Chương 55: Bước chuẩn bị và Thượng Ngọc Thiên Sương.

Nàng một mạch đi đến Quốc Sư Phủ, trong lòng không khỏi vị cảm hơi nôn nao dù ngoài mặt vẫn xinh đẹp lạnh băng không biểu cảm.

Đường phố xa hoa, nàng chợt nhớ lại những ngày đầu vào cung. Lúc đó nàng là mang mối hận đáng sợ, trong đầu chỉ có tính toán không một chút để ý xung quanh nàng.

Thì ra, bên nàng còn có nghĩa phụ luôn ngày đêm chăm sóc, người đem lại cho nàng một cảm giác ấm áp của người cha, yên tâm và vững chãi.

Gặp lại người, nàng trong lòng kinh hỉ không thôi, nghĩa phụ vui mừng ra mặt. Cuối cùng thì nghĩa nữ mà người con như con giá ruột cũng về thăm người rồi.

Sau một hồi lâm li bi đát, kể mọi sự thật về nàng cho người nghe, xong, bắt đầu dẫn vô chuyện chính:

-Nghĩa phụ, triều đình đang đối mặt với mối nguy giặc ngoại xâm, người phải can trọng.

-Ừ, ta biết rồi. Con cũng phải can trọng, ta biết con tài giỏi, nhưng mà binh bất yểm trá.

-Con hiểu, nay con đến đây chính là để tham vấn ý kiến của người. Thống soái đội binh giặc vốn dĩ là muốn trả thù con, hắn ta nhất định sẽ nhằm vào người.

Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp:

-Người không có võ công, làm sao có thể đối kháng với những tình hình nguy cấp được. Chi bằng, người hãy theo con về Ngọc Diệm Sơn Trang. Ở đó nhất định người sẽ an toàn.

-Không được. Ta không thể bỏ triều đình, mặc hoàng thượng mà trốn chạy, như thế là bất trung.[Nghĩa phụ nàng phản đối]

-Nhưng mà, nghĩa phụ nếu không đi...

-Ta biết con lo cho ta, nhưng ta không thể bất trung với hoàng thượng, bất nghĩa với triều đình, bất nhân với lê dân bá tánh. Lâm trận trốn chạy thì ta khác gì bọn xâm lăng chứ?[ý chỉ của Văn Phàm quốc sự vẫn kiên định]

Nàng hiểu chứ, nghĩa phụ của nàng tận trung báo quốc, là một đại thần mưu trung nghĩa dũng. Nhưng nàng cũng không thể trơ mắt ra nhìn kẻ đó ám hại người. Không còn cách nào khác, nàng bắt buộc phải ở lại chốn triều đình không phân thị phi này:

-Nếu người không muốn đi, con sẽ ở lại để bảo vệ người....và bảo vệ cả Lữ Minh quốc của người.

Dù sao thì nàng không lớn lên ở đây, chỉ là sống tạm ở đây thôi. Nhưng bất quá vì nghĩa phụ thân kính của mình, nàng sẽ làm tròn đạo hiếu, đem tất cả tình thương của mình bù đắp lên cho người.

-Tốt, như vậy rất tốt. Linh nhi, con sau này sẽ được lưu danh sử sách.

Nàng mỉm cười ôn nhu, nghĩa phụ này, người thật biết dụ dỗ Linh nhi.

—Cung Vô Tâm—

Hắn cầm trên tay lá thư của nàng, nhi tâm nhú lại.

Nàng, nàng tính ra tay can thiệp giúp triều đình đánh đuổi giặc ngoại xâm? Nàng đã quên chính là triều đình nên hắn mới bị trúng độc? Chính là bọn tay sai của triều đình dồn hắn đến đường cùng sao?

Nhưng mà, nghĩa phụ của nàng chính là ở triều đình, nàng chắc chắn là vì Văn Phàm Quốc Sư đó nên mới làm như vậy. Được, vậy lần này để đó, chuyện tư hắn sẽ tạm gác qua một bên. Sau này sẽ tính sổ với nàng một lượt.

Dạ Hỏa đứng nhìn sắc mặt Vỹ Phong hắn thay đổi liên tục mà khóc biết nên làm gì. Cười thì sợ rằng chủ tử sử phạt, không cười chắc tiểu tử này phải tẩu hỏa nhập ma. Lúc đầu khi đọc thư thì mày kiếm nhíu lại, sao đó sắc mặt đen không chịu được, rồi lại chuyển sang đỏ lửa phừng phừng, rồi ánh mắt gian kinh khủng, nụ cười nửa miệng tà tà vô cùng....điều luyện. Thật giống tác kè hoa quá đi mất.

—Ngọc Diễm Cung—

Thiên Khai đang phải khóc không ra nước mắt với nàng đây. Nàng lại nhúng tay vào chuyện triều đình. Cứ tưởng Lý Tịch Thiên chết thì Thiên Khai này không cần lo tới chuyện xuất binh ra chiến trường nữa, chỉ cần chú tâm thao luyện để giữ vững địa vị trong giang hồ thôi. Nào ngờ.....

-Thanh Luân Nhật.[Thiên Khai lên tiếng gọi linh thú Thanh Long]

Không biết từ đâu, nhanh như một cơn gió, lục quang lóe lên thân ảnh tuấn mỹ vạn phần xuất hiện.

-Cung chủ gọi thần.[Cung kính của một linh thú với bá chủ vương gia nơi đệ thú giới]

-Linh nhi muốn nhúng tay vào rồi. Người liên lạc với 3 tên còn lại hành động đi là vừa. Địa điểm là vùng Đông Bắc Trường Đình biên giới Lữ Minh Quốc.

-Tuân lệnh cung chủ.

Xuất thần nhập quỷ, thoát cái là Thanh Luân Nhật đã rời khỏi đây.

“Ngọc Diễm Cung đã ra tay rồi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết êm đẹp thôi. À, Linh nhi nàng ấy còn bảo không được giết tên Dương Bách thống soái đó, bắt sống về, chắc là để trừng trị xú tiểu tử này rồi. Đoàn quân của Minh Lập Đế Quốc nhanh chóng nhất định sẽ chết gọn thôi. Có trách chỉ trách bọn họ không biết chọn nước mà xâm lược, không biết chọn người mà giao dịch. Haiz.....Đúng rồi, ta phải tới Quốc Sư Phủ thôi hahahaha”

Thiên Khai hắn âm thầm ngao ngán, rồi sau đó mặt mày bỗng tự nhiên tươi tỉnh hẳn. Dời bước khỏi Ngọc Diễm Sơn Trang mà đi thẳng hướng Phủ quốc sư. Chắc chắn là muốn dẫn dụ nàng rồi.

Miệng huyết sáo, đôi đồng tử đầy ý cười, vui vẻ đến híp cả mắt. Thiên Khai nghênh ngang đi ra mà chẳng hay là có một tai họa nhỏ nhỏ đang ập đến.

Thế là, hần ta mắt nhắm mắt mở đi ra cửa. Rồi từ đâu một thân ảnh trên trời, nói đúng hơn là trên lỗ đen trên kia rơi xuống. Nhắm ngay tên đang ung dung phía dưới mà rớt. Và rằm một cái, thân ảnh đó nằm đè lên Thiên Khai, bốn mắt trừng trừng mở ra, môi kề môi, thân ảnh bé nhỏ nằm đè lên cả thân ảnh to lớn phía dưới.

Thân ảnh bé nhỏ kia sững sờ, oa, trước mặt là một đại đại mỹ nam tuần mĩ, cực phẩm mỹ nam hiếm có nha. Đôi con ngươi xanh như đại dương nay sáng quắc lên khi nhìn thấy mỹ nam.

Thiên Khai cũng bị đôi mắt xanh thăm kia cuốn hút, đôi mắt quá đẹp. Bỗng dưng lý trí thức dậy, hần ta đẩy thân ảnh bé nhỏ kia ra. Miệng chữi mắng:

-Khốn khiếp, cư nhiên lại ám sát ta? Ta giết ngươi.

Thiên Khai vừa thẹn vừa nóng bởi vì nụ hôn đầu trong sáng định giao cho nàng, ai ngờ bị xú nha đầu này cướp đi. Người ta thường nói thẹn quá hóa giận, Thiên Khai điên cuồng đánh về hướng thân ảnh bé nhỏ.

Tốc độ nhanh nhẹn, né đòn chuẩn phải nói, thân ảnh bé nhỏ không khó khăn tránh từng đòn. Tuy thân người di chuyển, nhưng đôi mắt hám zai vẫn nhìn chăm chăm vào cực phẩm mỹ nam trước mặt mà quên hết trời đất.

Cho đến khi, trong Ngọc Diễm Sơn Trang xuất hiện thêm một người nữa, đó chính là nàng. Nàng chính là không yên tâm Thiên Khai này, hần nóng vội hấp tấp lại hiểu nhầm, chỉ sợ ko nghe lời nàng mà hành động lỗ mãng.

Nhìn thấy 2 thân ảnh một to lớn vạm vỡ, một bé nhỏ mong manh đang đấu đá không ngừng mà thất thần. Thân ảnh bé nhỏ kia.....

-Surly – Thượng Ngọc Thiên Sương?

Ngừng ngay hoạt động trước mặt, Thượng Ngọc Thiên Sương quay phắt lại, Thiên Khai cũng lung túng.

-Rosy – Vũ Hoàng Linh? Là....là....là cậu thật sao?

Đôi đồng tử xanh biển mở to, miệng há hốc, tay chân dường như thừa thải đi. Biểu tình này của Thượng Ngọc Thiên Sương vô cùng thú vị, làm cho này khỏe môi giật giật, Thiên Khai đem biểu tình này thu hết vào mắt. Có quen với nàng sao?

Suy nghĩ của Thiên Sương: Ôi trời, người bạn hiếm có mất tích gần cả tháng trời nay không ngờ lại ở nơi quái dị này. Kiểu ăn mặc của người cổ đại, trang điểm cổ đại, kiến trúc cổ đại. Mỹ nam đẹp về cũng cổ đại nốt. Gì thế trời, Sương Sương ta cư nhiên đang làm nhiệm vụ cực kì nguy hiểm, lại bị cơn bão cuốn đến chốn này, gặp lại cạ cứng[bạn thân] thân ầu ở chốn kì lạ này.

Suy nghĩ của Hoàng Linh: Người bạn duy nhất của ta. Cậu đang ở hiện đại làm sát thủ, cư nhiên lại lọt sang chốn này. Lại thêm một người xuyên không nữa à? Trên đồ vẫn đang bận sát thủ phục, chắc là đang làm nhiệm vụ rồi. Tốt thật, cuộc sống ở cổ đại này ko còn trầm mặc căng thẳng nữa

Suy nghĩ của Thiên Khai: 2 người này quen nhau? Có quan hệ với Linh nhi? Vận bộ đồ kì lạ giống Linh nhi? Từ trên trời rơi xuống? Rốt cục chuyện này là sao?

Cuộc sống ở cổ đại này thật không có không khí hài hước gì cả, nay Sương Sương đến chẳng phải làm cho không khí nơi đây thêm vui hơn sao? Sương Sương vốn nghịch ngợm nhưng lại vô cùng được việc. Năng động đáng yêu, tuy là một sát thủ nhưng không phải sử dụng để giết người. Nên tính tình không đáng sợ như nàng, là nội gián chuyên nghiệp, mật thư tình báo của Sương Sương luôn là chính xác nhất.

*Thượng NGọc Thiên Sương – Sương Sương: Sát thủ hiện đại, xuyên không cách thức như nàng. Là một người bạn chí thân, chiến hữu thân thiết nhất trong mọi mặt trận. Tính tình đáng yêu nhưng khó đoán. Là một quân sư mưu trí ko kém cạnh nàng.

56. Chương 56

Chương 56:

Quân đội triều đình được điều đến biên cương chiến đấu nhiều vô kể. Tuy Lữ Minh Quốc là một cường quốc, nhưng bất quá chỉ là cường quốc về kinh tế, văn hóa, xã hội. Còn về binh lược há ra còn yếu kém.

Huống chi, Miên Lập Đế Quốc là một cường quốc về quân sự và chuyên đi cướp thuộc địa. Luận về mặt nào cũng thấy Lữ Minh Quốc còn thua xa.

Thế nên, chỉ trong vòng 1 tuần giao chiến, Miên Lập Đế Quốc đã nhanh chóng chiếm đóng hầu hết vùng biên cương. Lòng dân xáo động, triều đình nguy nan, khó lòng trụ được.

Người Miên Lập đi tới đâu, nơi đó đều nhà tan cửa nát, máu đổ thành sông, xác chết chất cao như núi. Gặp nam thì giết, gặp nữ thì cưỡng, gặp trẻ con thì bắt về làm nô lệ.

Không những thế, bọn họ còn bóc lột của cải lương thực của người dân, cướp của phóng hỏa, những điều độc ác tàn bạo nhất. Bọn họ đối xử với những con người nơi này như đối xử với thuộc địa của mình.

Há chẳng phải, bọn họ coi Lữ Minh quốc này là thuộc địa, là một bại quốc hay sao? Tội ác chồng chất, họ chẳng khác nào uống máu của nhân dân để giải khát, ăn thịt nhân dân để no, lấy xương làm củi đốt.

Triều đình điều hết binh tài tướng giỏi ra biên cương cả, quân đội triều đình ngày càng lỏng lẻo, một sơ hở tử huyệt của Lữ Minh quốc.

—Quốc Sư Phủ—

-Linh Nhi, hiện nay đất nước này đang lâm vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, nước mất nhà tan, nhân dân vô tội bị giết một cái tàn bạo như thế. Nhưng mà, triều đình chống cự ko được bao lâu nữa. Vậy nên, ta muốn nhờ con một chuyện.

Văn Phàm quốc sư nói, phong thái có phần vội vã. Đôi mày ngài chao lại, đôi đồng tử ánh lên vẻ hoang mang lo lắng.

Nàng hiểu ý của nghĩa phụ, nghĩa phụ chính là nhờ thế lực của nàng để dẹp yên bọn giặc. Trước giờ, đầu óc mưu toan của nàng vốn không dùng để cứu người, nó vốn là để trả thù, để giết người. Cư nhiên hôm nay lại bị nhờ vả như thế. Nàng có chút nhú nhú mi:

-Nghĩa phụ, con vốn ko phải người của Lữ Minh quốc, ko cần suy nghĩ tới vận mệnh của nó, càng ko cần phải ra tay tương trợ.

Nàng ngừng một chút lại nói tiếp:

-Nhưng mà người yên tâm. Người là nghĩa phụ của con quốc sư của nước này. Vì lo cho an nguy của người, con sẽ ko để bọn họ sống yên đâu ở đây đâu.

“Thậm chí, con sẽ cho Miên Lập Đế Quốc thay triều đổi quốc, sẽ cho bọn họ biết như thế nào lại có thể động đến nghĩa phụ của ta?” Ánh mắt nàng lóe tinh quang, sắc bén tỏa ra tử khí.

Nắm bắt được điều đó, Văn Phàm quốc sư chỉ khẽ thở dài, ánh mắt nhìn xa xăm. “Linh nhi này, đối với người thân thì muôn vạn lo lắng, ầm áp vô vàng. Nhưng khi ai động đến những cái mà Linh Nhi trân trọng, thì lập tức, con người chỉ biết yêu thương này lại trở nên ngoan độc.”

-Linh nhi, con phải tự biết khống chế bản thân, đừng để tâm ma che mờ lý trí.

Văn Phàm quốc sư nói một cách nhẹ nhàng, ko phải trách móc, không phải dạy đời, đơn giản chỉ là một lời khuyên xuất phát từ tận trái tim.

Nàng hiểu điều đó, vì thế nàng trân trọng vị nghĩa phụ này. Một câu nói hữu ý. Nàng không nói gì cả. Không hứa, cũng không trả lời. Vì nàng biết sẽ có ngày nàng phải thất hứa thôi.

—3 ngày sau, Ngự thư phòng—

Hoàng thượng nghiêm túc phê duyệt tấu chương, quan sát gắt gao tình hình chiến sự. Thần sắc kém hơn, đôi mắt có dấu hiện thâm quầng. Lo cho tình hình đất nước, hoàng thượng này đã lao tâm lao lực thể là cùng.

Hắn tuy phong lưu đa tình, đào hoa vô số nhưng cũng là bậc anh quốc, anh minh thần võ, một vị vua tốt biết lo cho nước cho dân. Đầu óc hắn rối như tơ vò, Lữ Minh quốc chẳng lẽ bị diệt vong trong tay hắn sao?

Căng thẳng quá đà, đang trong lúc tin thần hắn gần như kiệt sức thì:

-Báo.....Hoàng thượng vạn...

-Không cần hành lễ, có chuyện gì? Tình hình chiến sự như thế nào rồi?[Vội vàng cắt lời kẻ buôn tấu]

-Bẩm hoàng thượng, chiến sự có chuyển, là chuyện tốt, hoàng thượng là chuyện tốt.

-Lâm khanh gia, mau mau cho trẫm biết, chuyển biến như thế nào rồi? [Giọng hắn kinh hãi ko thôi]

-Bẩm hoàng thượng, vốn dĩ diện binh cho triều đình phái tới đã không cầm cự nổi quân giặc, không ngờ rằng, ngay trong lúc quyết định đó có một tốp viện binh khác giải cứu kịp thời. Bọn người đó võ công cao cường, ra tay nhanh chóng lại là những chiêu đoạt mệnh. Rất nhanh sau đó binh đoàn quân xâm lược tử trận gần hết, không có đường lui.

-Thật sao?[không tin vào tai mình, hoàng thượng đứng bật dậy, nụ cười anh tuấn sáng chói dị thường]

-Vâng, hoàng thượng. Không những tại đó, ở sa trường phía Bắc cũng được bọn người này cứu giúp, quân địch tổn thất nặng nề, không ngờ rằng quân đội chúng ta lại có viện binh lớn mạnh như thế.

-Tốt, tốt lắm. Thế viện binh đó là do ai chỉ huy tương trợ?

-Thần không biết. Chỉ biết rằng đội viện binh đó không mặc quân phục, chỉ mang trên người toàn bộ là hắc y, vũ khí của bọn họ kì lạ lại mang kịch độc đáng sợ.

-Có viện binh như vậy sao? Thế giờ họ đâu?

-Bẩm hoàng thượng. Sau khi đã đánh hạ quân Miên Lập, bọn họ nhanh chóng rút lui, toàn bộ đều phi thân đi, không theo một binh lược hay đội hình nào cả. Dường như bọn họ vốn là sát thủ.....A, còn nữa, trước khi đi, một trong những người đó để lại trên đất lệnh bài. Hoàng thượng quá mực.

Dứt lời, Lâm đại nhân dân lên cho hoàng thượng một cành hoa anh túc, màu đỏ như máu, hương thơm mị người. Sau khi xem qua, hoàng thượng nhú nhú mi:

-Ngọc Diễm Cung? Là người của giang hồ sao? Lâm khanh gia, mau đi điều tra ngọn ngành.

-Hạ thần tuân lệnh.

—Ngọc Diễm Tiêu Cục—

Trích:

Bạch Lạc Sư(Bạch Hổ): Thành lập và quản lí Ngọc Diễm tiêu cục, huấn luyện các cao thủ, sát thủ chuyên đi giết người cướp tiêu.

Ngọc Diễm Tiêu Cục xưa nay chuyên cướp tiêu của triều đình, không ngờ hôm nay lại sử dụng tổ chức sát thủ này đi cứu triều đình. Nói ra thật chẳng ai tin.

Nhưng sự thật chính là như thế đấy. Ngọc Diễm Tiêu Cục này chính là đơn vị có các tay sai sát thủ đáng gờm nhất trong Ngọc Diễm Cung. Hôm nay, chỉ cư đi 200 người trên 2 mặt trận, thế thôi mà đã giết được gần như toàn bộ quân địch đưa ra rồi.

Người Miên Lập Đế quốc nổi tiếng lực lưỡng, chinh chiến nhiều vô kể, (t/g: tương tượng như người Mông Cổ của lịch sử thế giới hiện đại) số lần bại trận chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cư nhiên tại Lữ Minh quốc này lại chiến bại ở 2 trận quyết định. Một tin tức chấn động toàn thiên hạ. Buồn cười châu chấu đá xe, tưởng rằng chấu bẹp ai ngờ xe lăn[lóc] (t/g: ta quên mất câu tục ngữ này, nên chế ấy mà, ai nhớ chính xác sửa lại dùm tan ha...)

Chỉ là, bọn người Miên Lập vốn hiếu thắng, không chấp nhận thua, nên một lần nữa dùng binh quyết chiếm 2 địa phận quan trọng này. Thế nên, một lần nữa bọn họ lại xuất quân, và lần này, chính là dùng toàn bộ

lực lượng quyết tử chiến với người của Lữ Minh Quốc. 2 tuần nữa, binh lực sẵn sàng, Lữ Minh Quốc chờ diệt vong đi.

Nghe được tin này, nàng không khỏi cảm thấy bọn người Miên Lập thật dở hơi, thật hiểu thẳng. Binh lực đã mất đi một phần, cứ nhiên lại tiếp tục xuất quân. Phải hay không muốn về nước sớm?

“Nếu đã thế, thì ta sẽ toại nguyện cho các người”. Ngay sau đó, nàng tiến đến Ngọc Diệm Sơn Trang tìm Sương Sương, một quân sư tài giỏi, đầu não của tổ chức sát thủ ninja ở hiện đại kia.

Hà hà, những chiêu mà người ta thường gọi là tiểu nhân, bỉ ổi, dè tiện nàng sẽ sử dụng triệt để. Dù sao đi chăng nữa thì đầu óc của nàng là một đầu óc hiện đại, chẳng nhẽ lại thua bọn người cổ chết tiết kia sao?

Ngay trong đêm, tổ chức của Ngọc Diệm Tửu Lâu, Ngọc Diệm Tiêu Cục bắt đầu hành động.

Những vũ nương được đào tạo bài bản được cài vào trong doanh trại của địch. Dùng sắc đẹp, vũ điệu mê người kia làm tin thần của bọn lính rối loạn, ngày ngày ko lo thao luyện, chỉ biết rượu chè, tiệc tùng.

Dùng vũ điệu của mình làm điên đảo tâm trí họ. Dùng sắc đẹp của mình làm chiến khí bị hạ xuống. Đam mê tửu sắc, say mềm, một chút ít độc làm bọn họ say đến chết.

Rải một chút xú Tỳ Tầm Lộ vào nguồn nước chính, suốt ngày chỉ biết ảo tưởng xa xăm. Cho một vài con mọt gạo và mấy chú chuột vào kho lương thực của chúng.

Một vài tên sát thủ hăng đê phục kích, giết cỡ mười chục người mỗi đêm. Ban ngày trà trộn vào kho vũ khí thực hiện một vài hành động được gọi là bỉ ổi.

1 tuần sau, số người chết đã gần 1/3 quân đội của bọn Miên Lập Đế Quốc. Bọn quân sĩ còn lại hầu hết chỉ là nhãi nhép, những cao thủ đều bị sát thủ Ngọc Diệm Tiêu Cục giết triệt để.

Khi hay tin được, Dương Bách cũng tức là vương gia Miên Lập Tư Yên, vương gia cao cao tại thượng kinh hồn bạt vía. Vì có gì? Vì có gì binh lính của hắn lại suy giảm trầm trọng đến thế.

Người chết quá một phần ba, những người còn lại đều ko tin nhuệ, tinh thần xuống cấp. Hơn nữa, nguồn nước có độc, làm cho quân lính không ngừng bị ảo mộng dù ko ngủ. Lương thực bị hao hụt nghiêm trọng, cầm cự được không bao lâu.

Là một nguyên soái lãnh binh chinh sa, khi thấy tình cảnh như thế hắn không khỏi thất thần. Tình thế ngày càng nguy cấp rồi, 1 ngày trôi qua là vô số mạng người chết, lương thực cạn kiệt. Chỉ biết chửi 2 từ “Khốn khiếp”

Nhưng là, chính Dương Bách hắn cũng đã trúng Tỳ Tầm lộ, chỉ là chưa đến lúc bộc phát thôi. Để ột quả boom nổ chậm như hắn lãnh binh chỉ có làm tổn hại lực lượng của mình thôi.

Bầu trời vẫn xanh, mặt trời vẫn tỏa, gió vẫn hiu hiu thổi. Nhưng, trong hương vị của gió lại mang nồng đậm tử khí, bảo hiệu sẽ sắp có những vong hồn xuống địa phủ.

57. Chương 57

Chương 57:

Quân đội, lương thực sụt giảm nghiêm trọng. Các binh tướng lại ăn chơi sa đọa, xem ra, Dương Bách hắn phải nhanh chóng thay đổi chiến thuật, thay đổi chính sách, lấy lại lòng binh.

Thêm 4 ngày nữa, cuối cùng Dương Bách này cũng đã điều tra được nguyên lai tại sao mọi chuyện lại diễn biến như thế. Hóa ra, chính là kẻ trước đây đã giết biểu muội của mình, lòng căm thù càng thêm tăng vọt. Trong phút chốc mất bình tĩnh, hắn đã hạ lệnh: 3 ngày sau tấn công biên giới Lữ Minh Quốc, cầm tất cả quân binh tướng sĩ rượu chè đình đám, ai chống lệnh giết không tha.

—3 ngày sau—

“Tấn công.....” tiếng hô hào của bọn Miên Lập reo lên tựa tiếng sói tru nơi thảo nguyên mênh mông, hùng hồn khiến lòng quân chao đảo.

Nhanh chóng đóng cửa thành, đội tiền thủ của Ngọc Diễm Sơn trang dăng đầy nơi thành cao.[Trong 7 ngày qua, hoàng đế tạm thời giao quyền cai quản thành phía Bắc Minh này cho Hoàng Linh làm chủ, tùy cơ ứng biến]

Nàng trực tiếp chỉ huy trận đánh này.

Quân đội Miên Lập nhanh chóng tiến đến cổng thành Bắc Minh, quân đội đông như kiến, bạc ngàn những cái đầu đội mũ chiến. Khí khái hùng hồn, mạnh mẽ như những thiên mã. (t/g: ko phải ta khen, nhưng mà nói thể chiến thắng mới vẻ vang được chứ)

Nàng khi nhìn thấy, chỉ mỉm cười không nói gì cả. Nụ cười nửa miệng gian xảo nhưng lại yêu nghiệt bức người.

Lá cờ Miên Lập Đế quốc cao vời vọi cũng đang tiến về phía này, dẫn đầu đoàn binh là một thân ảnh thanh mảnh như thư sinh, nhưng đằng sau đó là võ công cao cường khó đoán. Nàng biết, luận về mọi mặt, hẳn đã khó đối phó hơn rồi.

Chẳng mấy chốc sau, bọn chúng lấy ra một cỗ máy to, cấu tạo khá đơn sơ, điểm đặc biệt là thanh gỗ to được treo ở giữa, sợi dây thừng treo nó lơ lửng. Dụng cụ ấy chính là để công thành.

Bọn chúng đẩy thanh gỗ về phía sau, và dồn hết lực đẩy về phía. Mỗi lần va chạm lại tạo ra tiếng vang rầm trời. Chỉ là, cổng thành quá kiên cố, muốn phá cũng phải cần thời gian.

Trong khi đó, đội tiền binh trên đây bắt đầu hành động. Ngạo Thiên Khai cầm lá cờ màu đỏ, tay phát xuống một cái. Hàng vạn mũi tên lao xuống như mưa, giết hết tốp này đến tốp khác.

Không để quân địch kịp trở tay, Thiên Khai cầm lên lá cờ màu xanh, lại phát xuống 1 cái, tứ phía khắp nơi, mưa đá hung hăng rơi xuống bọn chúng. Người chết, tiếng la đường như đầu đầu cũng có.

Tên Dương Bách kia cũng không đơn giản, từ đâu lấy ra chục cỗ máy đá, bắn trả lại. Chỉ tiếc là, nàng đã lường trước mọi chuyện, nhanh chóng cùng bọn những cao thủ tạo một màn chắn vô hình, chỉ có thể từ trong bắn ra, bên ngoài ko tài nào bắn vô được. Nó bao quanh từ tường thành đến gần như hết tường thành Bắc Minh này.

Thế nên, những tảng đá to tướng đó trúng phải màn chắn, dội ngược trở về làm đội binh của Miên Lập đế quốc bị tổn thương. Đây là gây ông đập lưng ông nha.

Bọn chúng từ dưới chân thành, bắc than từng người, từng người leo lên hông sát hại người của nàng. Nhưng mà, từ dưới nơi hắc binh[những sát thủ, nay đang chiến đấu gọi là hắc binh], bọn họ lấy lên một chiếc than, được cột 2 sợi dây thừng dài.

Canh ngay nơi bọn quân Miên Lập trèo lên, từ trên cao, Hắc Binh thả thang xuống, 2 sợi dây thừng kia giúp giữ cho thang ko rơi, sao đó lại kéo lên sử dụng tiếp.

Quân địch rơi như lạch bạch, chết ngay tại chỗ.

Số lượng binh lính của Miên Lập sụt giảm thấy rõ. Bọn chúng hoan mang ko ngớt. Nhân cơ hội này, nàng ra lệnh cho những Hắc Binh từ trên thành phi thân xuống trực tiếp giết bọn chúng.

Khoảng 200 tên Hắc Binh phi thân xuống từ trên cao, cảnh tượng này vô cùng hùng vĩ. Những con người vận hắc y như những con dơi hút máu đáp xuống lấy cận huyết dịch của lũ xâm lăng.

Chẳng mấy chốc sau, chiến trường tràn ngập toàn một mùi máu tanh nồng. Xác chết như rạ, tứ chi rơi rụng không rõ cái nào của ai. Đầu, cánh tay, bàn tay, thân người bị bọn Hắc Binh tàn độc của nàng cho đứt lìa, khắp nơi toàn máu và máu.

Xác người, tứ chi, máu, cát trộn lẫn vào nhau thành một hỗn hợp bầy nhầy bốc mùi tanh nồng khó ngửi. Binh khí, đá, những thiết bị đơn giản kia nằm khắp nơi, cắm lên mặt đất, cắm lên da thịt, ngã nghiêng trên đồng xác chết.

Chỉ còn lại một tốp nhỏ ở phía xa xa kia là chưa xử lý. Trước cảnh tượng hùng vĩ như thế này, bọn chúng khiếp sợ không thôi.

Nhưng mà, trên môi của Dương Bách nở ra một nụ cười đều giả. Mâu quang khe chớp, tia lửa hận thù hừng hực cháy trong đáy mắt.

“rầm rập...rầm rập” Những tiếng động bước chân của hàng vạn người cứu binh của Miên Lập kịp thời đến ứng cứu.

Thiên Khai cũng nằng mi mắt khe nhú, nhưng là, trong lòng 1 tia ba động cũng không có. Sương Sương từng nói: “Bọn người này không ngu ngốc như người Mông Cổ xưa. Huống chi, chủ tướng của chúng lại có thời gian dài ở Lữ Minh Quốc này. Mọi thứ trước mắt chỉ là ảo”

Nàng và Sương Sương chính là cặp bài trùng ưng ý, quân sư đúng không hổ là quân sư, đầu não của mọi tội lỗi. Tình huống này nàng vốn đã chuẩn bị trước.

Đưa mắt nhìn Thiên Khai, như hiểu ý, Thiên Khai lấy trong tay một túi bột màu vàng nhạt. Nhìn thấy ám hiệu, Hắc Bình từ dưới thành phi thân lên, và bay đi đâu đó. Một top người Hắc Bình khác mang theo những bình to chứa thứ bột màu vàng nhạt giống như trên tay Thiên Khai.

Đưa gói bột lên cao, chờ thời cơ thích hợp mà hành động.

Và, chưa đầy khắc sau, một trận gió lớn thổi tới, hướng từ Nam lên Bắc. Gió mang lớn cuốn gói bột trên tay Thiên Khai, ngay lập tức rơi xuống trắng dã một phương.

Nhìn thấy, Hắc Bình kia đổ bột từ trong bình ra. Gió mang nó phân tán hướng bọn giặc mà bay mù mịt. Thứ bột ấy bay trong gió, rơi xuống mọi nơi, bay vào mắt bọn giặc, rơi lên quần áo chúng.

Cười thầm trong bụng, Dương Bách âm thầm khinh bỉ “Định dùng chiêu này sao? Dùng bột phân tán tầm nhìn của bọn ta à? Đừng tưởng ta ngu ngốc đến thế”

-Đi.

Tiếng hô vang của Dương Bách làm nao động bọn quân bên dưới, ầm ầm tiếng vào công thành.

Giặc đã lọt trông, nàng ha hả cười, giọng cười ghê rợn tựa quỷ đòi hồn. Tiếng cười của sự khinh bỉ, làm cho đội binh Miên Lập càng thêm tức tối, dùng dằng tiến vào nhanh hơn nữa.

-Hỏa tiễn.

2 chữ này của nàng xuất ra, ngàn mũi tên lửa phóng xuống. Bọn quân lính này cư nhiên được trang bị vũ khí lợi hại hơn, chiến giáp che cao lớp lớp làm tiễn bay không trúng.

Dương Bách lại một lần nữa âm thầm khinh bỉ. Nhưng là, lời khinh bỉ chưa kịp tới, thì hắn ta kinh hoàng.

Trước mắt, một biển lửa ừng ực cháy. Ngọn lửa đỏ rực nóng thiêu đốt, bọn quân lính không một ai thoát khỏi.

Một mùi khét, mùi tanh, lẫn vào đó nữa là mùi thơm của thịt ngậy lên đáng sợ. Bao nhiêu hỗn tạp màu sắc, mùi vị, hình ảnh, âm thanh làm cho vạn người khiếp sợ.

Màu sắc, chỉ thấy màu đỏ của lửa, màu đen của khói, màu xanh bạc của bầu trời. Mùi vị, mùi ngay ngáy của ngọn lửa, thơm thoảng thoảng của thịt người nướng, khen khét của những tro tàn, máu tanh nồng hòa quện cùng nhau. Hình ảnh, âm thanh của những con người điên cuồng gào thét vì đau đớn tới chết, chạy thối loạn, dẫm đạp lên nhau để thoát khỏi biển lửa này.

-hahahahahahaha.....

Nàng lại cười, một tràng cười khủng khiếp. Giọng cười của Diêm La Thế Giới Giang Vũ Hoàng Linh vang lên, câu hồn đoạt phách, dẫn linh hồn của con người ra khỏi thể xác một cách đau đớn nhất.

Nhưng, phía đằng xa kia, một kết giới được tạo bằng nước khiến hỏa bất xâm kia đang dần dần rời xa chạy thoát. Dương Bách hốt hoảng cùng hoang mang phi thân về Miên Lập Đế quốc, bỏ lại bao binh sĩ tử trận xa trường mà tháo chạy.

Hình ảnh kia thu hết vào mắt nàng, nhưng nàng chính là để cho tên đó sống sót. Nụ cười ngây lập tức chấm dứt, thay vào đó là tử khí bức người, đôi mắt ngập tràn tử khí đang phản chiếu pháp phùng ngọn lửa đỏ, tựa như ngọn lửa trong lòng nàng.

Dương Bách hấn, cư nhiên giả điên để thoát khỏi tay nàng. Làm cho nhân dân khốn khổ, làm nghĩa phụ thập phần lo lắng, làm Lữ Minh quốc nguy nan.

Được, mỗi thù này nàng sẽ thay toàn bộ cư dân nơi đây trả lại cho hắn gấp bội.

Nàng không phải là một quân tử, nàng không phải nữ hiệp, nàng không phải thánh nhân trong lòng mọi người. Chỉ là, ai đối xử với nàng như thế nào, nàng nhất định sẽ đối xử với họ gấp bội như thế. Do nàng không phải đức thánh nhân, nên cách nàng làm tuyệt đối không bao giờ được gọi là thánh thiện. Hơn nữa, còn lãnh khốc, độc ác, tàn bạo, bỉ ổi, dè tiện nữa.

Lữ Minh Quốc này, đã chứa sư phụ sư mẫu, chứa nghĩa phụ và...là nơi nuôi lớn Võ Phong. Xem như nàng dùng cách này để trả ơn mảnh đất nuôi lớn những người ân của nàng, những người mà nàng yêu thương.

58. Chương 58

Chương 58:

“Dương Bách – Miên Lập Tư Yên, đừng tưởng 2 lần người có thể chạy thoát khỏi tay ta có nghĩa là suốt đời này người sẽ trốn khỏi. Nhất quá tam, chỉ cần lần thứ ba ta gặp người, người sẽ không còn mạng để trốn thoát nữa” Nàng mỉm cười nhẹ, nụ cười đáng sợ tỏa ra tử khí, đôi con ngươi đen một màu đen thâm họa.

Mặt trời từ lâu đã khuất bóng, nhưng bầu trời vẫn hừng hực đỏ, không khí bỏng rát bởi ngọn lửa kia. Mùi khét, mùi máu vẫn lan tỏa khắp vùng biên giới này. Trận đánh đẫm máu, vang danh thiên hạ.

~

Bên kia chiến trường, nơi cũng đang xảy ra trận chiến khốc liệt như thế, bọn giặc không ngừng tháo chạy. Chạy điên cuồng, sợ sệt.

Chả là, bên đây không hề có một binh một tốt nào, chỉ có bọn dị thú cùng một người duy nhất đó chính là Võ Phong.

Hắn vẫn thế, cười trên lưng Kì Mã trắng, vận trường bào đen, nổi bậc giữa bầu trời tĩnh mịch. Nếu nhìn ở một góc độ, hắn chính là đứng giữa vàng trắng tròn sáng chói. Mờ mờ ảo ảo, ánh sáng khắc họa lên khuôn mặt tinh tế, ngũ quan tinh xảo không một chút khuyết điểm kia. Đôi đồng tử bạc lạnh khốc nhìn loạn cảnh phía dưới, môi nở nụ cười tựa tiểu phi tiểu mị hoặc nhân tâm.

Có thể hắn kì hoặc, nhưng sở thích mà ít người biết của hắn, chính là thích nhìn thấy bọn người ngu ngốc kia khổ sở đối mặt với cái chết. Điên loạn tìm cách thoát khỏi ải tử, mặt cắt không còn giọt máu, rên rỉ, lay lục vang xin, từ từ sợ đến chết. Có lẽ đó là thú vui tao nhã của hắn rồi.

Lại nói về phía bên dưới, bọn người Miên Lập cùng lãnh tướng Miên Lập Đạt Ứng đang bị bủa vây bởi đoàn dị thú từ thượng cấp trở lên. Nào là Cửu Đầu Trùng, Bạch Cốt Linh Hoan, Thiết Giáp Tinh, Vĩnh Thiên Chùy...v...v...v.....

Bọn chúng đâm đạp lên nhau mà kiếm cách thoát thân, chẳng còn biết đầu là tướng đầu là binh, không còn gì là đội hình đội ngũ, chẳng ai nghe ai. Mọi thứ loạn lạc với những tiếng rống của dị thú, tiếng khóc than, van xin của bọn người vô sĩ, đầu đó thoảng chút mùi máu tanh nồng đỏ chạch.

Võ Phong hắn vẫn điềm tĩnh ngồi trên Kì Mã mà xem kịch vui thì chợt nhớ lại mặt trời đã lặn, hắn đành ra hiệu cho Dạ Hỏa[Đang ở dưới chơi đùa] mau mau kết thúc vở kịch. Nhận được lệnh của chủ tử, tiểu mỹ nam này có vẻ luyến tiếc kết thúc trò chơi.

Chỉ thấy, một tiếng “khè khè” vang lên, sau đó cả chiến trường chính thức bước vào cuộc đọ chiến. Nhưng là, đằng sau lớp bụi dày đặc ấy, thấy được toàn bộ những con dị thú khác ko tham chiến, chỉ đứng bên ngoài tạo thành một vòng vây dị thú không cho kẻ địch một tên cũng không thoát.

Bên trong vòng là một con mẫn xà lửa, đỏ óng ánh cực đẹp, đôi đồng tử của nó màu cam, không ai khác chính là Dạ Hỏa.

Mặc sức tung hoành, Dạ Hỏa quất đuôi một cái, hàng chục con người ngã xuống, máu me đầm đìa. Khè lưỡi một cái, khí độc bay ra làm bọn chúng bán thân bất toại, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Thân người Dạ Hỏa uốn lượn dẻo dai không hổ là loài rắn, đường chuyển ủy dị ko biết được nó sẽ di về hướng nào mà tránh né. Máu tươi vung vãi, kích thích vị giác. Mùi máu tanh nồng kích thích khứu giác. Hình ảnh loạn lạc kích thích thị giác. Tiếng động hỗn độn kích thích thính giác. Cứ thế tứ giác quan[trừ xúc giác] được kích thích không ngừng. Trò này hảo vui, hảo thú vị.

Cả binh đoàn hàng vạn người cứ thế chết dần chết mòn trong sợ hãi, không lường trước được thời điểm nào mình sẽ gặp Diêm vương đại lão gia.

Đòn cuối cùng, Dạ Hỏa miệng phun ra một trận lửa cháy thiêu rụi. Bọn dị thú kia cũng phân tán ra, tránh tiếp xúc với ngọn lửa của Dạ Hỏa. Không những nóng đến chảy cả kim loại mà trong đó còn mang cổ độc đáng sợ nữa.

Đúng với cái tên Dạ Hỏa, ngọn lửa của bầu trời đêm này thật quá sức đáng sợ đi. Nó đem mọi thứ xung quanh nó không phải cháy rụi cũng là nhiễm độc, đem bầu trời đốt lên màu đỏ rực, sáng chói chẳng kém minh nhật, làm lu mờ đi cả minh nguyệt tươi đẹp kia.

Không biết vô tình hay hữu ý, mà làn khói độc do sự cháy tạo ra nhắm vào hướng danh trại địch mà bay. Và như thế, tất cả những thứ được gọi là của Miên Lập Đế Quốc đều không còn trên lãnh thổ của Lữ Minh Quốc này.

2 cuộc chiến, 2 nơi khác nhau, 2 người lãnh đạo khác nhau, 2 thế lực khác nhau, 2 cách thức khác nhau, 2 chiến lược khác nhau có 2 điểm chung duy nhất. Đó chính là mục đích của nó, và cái kết thúc đều toàn bằng lửa, những ngọn lửa của tử thần.

—Đường phố Kinh Thành—

-Woa, đẹp bá cháy, không khí trong lành, cây cối xanh um. Hahaha, thoải mái ghê. Dù là nhộn nhịp nhưng chẳng khó thở chút nào. Chả bù cho hiện đại...haiz...

Sương Sương tung tăng tung tủy, chạy nhảy lung tung khắp trong nơi mà chẳng hề biết mọi người nhìn cô bằng con mắt khó hiểu. Là một sát thủ, nên quen trời tối, cô nàng này thích ra ngoài vào ban đêm nhất.

Đôi mắt xanh lơ, xanh tựa như đại dương rộng lớn. Đẹp vô cùng, nhìn vào nó cứ như bị nhấn chìm xuống biển sâu, không thể nào thoát ra khỏi. Trong màn đêm, đôi mắt này, ở nơi đây được ví như một con ác quỷ, vì chỉ có ác quỷ mới có đôi mắt màu xanh đáng sợ thế kia.

Mọi người bắt đầu chỉ trỏ, vài tiếng nói khinh bỉ cùng lăng mạ cô vang lên. Đôi mắt xanh vốn dĩ yên bình khi nghe những lời nói này thì mặc nhiên dậy sóng. Cô ghét dư luận, ghét bị người khác đem ra làm chủ đề bàn tán.

-NHÌN CÁI GÌ MÀ NHÌN, NÓI CÁI GÌ MÀ NÓI. CÂM MIỆNG VÀ QUẢNG CÁI ÁNH MẮT ĐÓ ĐI. NẾU KHÔNG TA CẮT LƯỠI, MÓC MẮT CÁC NGƯỜI.

Cô quát lên giận dữ, sát khí trùng trùng, trong người rút ra vài chục ngăm châm tẩm độc, phóng ra định một phát đâm vào mắt của bọn họ, thì keng một tiếng, những ngăm châm bị nội lực cản lại và rơi xuống đất.

Bọn người kia hoảng hồn, co giò chạy, chẳng mấy chốc chẳng còn một ai tại nơi này.

-THÀNG NÀO CON NÀO DÁM NGĂN CẢN LÃO TỔ CỦA NGƯỜI LÀM VIỆC HẢ?

Giọng nói oan vánh, vang lên với tần số âm thanh cực khủng, đến độ những con chim đang say ngủ trong tổ cũng giật mình bay hết đi. Một giọng nói chế giễu vang lên:

-Điếc tay quá.

Kèm theo đó là một hành động thô bỉ, dùng tay ngoái ngoái lỗ tai. Thân ảnh đẹp dễ xuất hiện dưới ánh trăng làm cho Sương Sương có chút bị mê hoặc ==

-Ồ ồ, thì ra là soái ca đây à. Hihi, NGƯỜI LẤY CÁI GIỌNG GÌ NÓI VỚI TA ĐÓ HẢ?

-Cô không ngậm miệng lại được khặc nào sao?

-NGƯỜI CÒN DÁM NÓI VỚI TA BẰNG CÁI GIỌNG ĐÓ. CÁI TÊN CHẾT BẦM CHẾT GIÃM NHÀ NGƯỜI. ĐỪNG TƯỞNG NGƯỜI LÀ MỘT ĐẠI ĐẠI SOÁI CA THÌ TA KHÔNG DÁM ĐÁNH NHÉ. TA MÀ ĐIÊN LÊN LÀ KHÔNG XEM LÃO TỔ CỦA NGƯỜI RA GÌ NỮA ĐÓ. TÊN ĐIÊN DÁM PHÁ VIỆC CỦA TA, ĐỀ TIỆN, BỈ ỒI, HẠ LƯU, VÔ SỈ !@#%^&*()#%^&*(#%^&*.....

-CẦM MIỆNG LẠI.

3 chữ vang lên đầy uy lực, làm cho ai kia cảm thấy không hề thừa lời. Một là hết hơi, hết lời để chửi, hai là hơi bất ngờ trước thái độ này của Thiên Khai.

Mắt xanh mở to, khóe môi giật giật.

-Woa chu choa, hảo hảo mỹ nam, điên lên cũng đẹp. Muahahahahaha....

Giọng *** tục vang lên làm cho Thiên Khai có chút ớn ớn sống lưng. Loại người gì đây.

Chưa kịp hoảng hồn thì cái má ngọc ngà của Thiên Khai đã bị Sương Sương nựng cho đến đỏ cả lên. Tay còn chà chà vô da mặt của mỹ nam nữa chứ.

-Trời đất, có phải đàn ông không mà da mặt còn đẹp hơn cả đàn bà thế trời. Cái này đem về chỗ ta bán cũng được khối tiền, muahahahahahaha...

Đơ toàn tập, cái con người này, nhanh tỵ đã đành, còn định đem hán bán đi.

-Vô sỉ.

Thiên Khai hất tay Sương Sương ra khỏi, tuôn ra một câu chửi rửa. Và cuộc chiến tranh gáo giữa 2 con người, không ai chịu thua ai, không ai nhường nhịn ai cứ thế đi đến Ngọc Diệm Sơn Trang trước bao con mắt, bao trạng thái của mọi người.

—Ngọc Diệm Sơn Trang—

Hoàng Linh nàng ngồi trong Lệ Chi Viên ngắm cảnh đêm tuyết hảo sau trận chiến khốc liệt. Thân người không một chút mệt mỏi, đưa đôi đồng tử đen như hắc ngọc của mình hòa quyện với bầu trời đêm tĩnh mịch. Một màu đen cô đơn và bi ai lạ lùng.

Tại sao khi thù đã trả rồi, nàng vẫn không có thể vui tươi, không có thể thả lỏng tâm hồn như bao người khác? Luôn mang trên mặt một biểu cảm băng lãnh không cảm xúc, luôn im lặng một cách đáng sợ. Và, nàng cũng không cười một nụ cười trong sáng, không còn vẻ thuần khiết như lần đầu Vũ Phong hán gặp nữa.

Có phải chăng, nàng không muốn mở rộng trái tim để tiếp nhận thế giới bên ngoài, mà chỉ lặng lẽ sống trong thế giới đầy đau khổ ấy.

Trong đầu Vũ Phong hiện lên ngàn hàng câu hỏi về nàng. So với nàng bây giờ, một con người lãnh khốc thì hẳn thích một Vũ Hoàng Linh hồn nhiên, vô tư hơn.

Lặng lẽ bước ra, hán đến ngồi bên nàng thật nhẹ nhàng, nàng cũng chẳng buồn nhìn hán một lần. Biểu cảm này làm con tim hán chợt nhói đau.

Về phần nàng, nàng biết Vũ Phong đến chứ, nhưng là nàng đang trong đầu rất nhiều suy tính, biết là hán rồi thì cần gì quay sang.

Ý nghĩ này của nàng không biết nên gọi là vô ý, vô tâm hay vô tình đây

59. Chương 59

Chương 59:

Biết được tin quân binh hùng mạnh nổi tiếng đánh đâu thắng đó, người người đều sợ này bị thua trận bởi Lữ Minh quốc vốn yếu về binh quyền. Những binh lính nhãi nhép còn lại trấn giữ doanh trại nơi chúng trú ngụ cực kì hoảng loạn. 2 chủ soái của bọn chúng, 1 đã tử trận [đánh với Võ Phong, Dạ Hỏa] 1 bỏ chạy [Dương bách đánh với nàng], như rắn mất đầu. Binh quân tuy nhiều này trở thành một khối hỗn độn.

Chúng tháo chạy, bán sống bán chết, giẫm đạp lên nhau mà rời khỏi chỉ mong có thể giữ lại cái mạng và về đến Miên Lập quê hương của chúng.

Nàng cũng hiểu ý tứ của bọn chúng chứ. Nàng chính là cho bọn chúng chạy. Nhưng này không phải là tha, mà chính là đào gốc trốc rễ, một công đôi việc. Để bọn chúng tới Miên Lập mượn cớ giết chúng, sẵn tiện từng chút từng chút một làm hỗn loạn Miên Lập đế quốc. Sẽ dễ dàng hơn nếu nàng muốn chiếm cứ đế quốc cường bạo này.

Thành toàn cho chúng chết trên quê hương xứ sở này. Vừa bước chân và biên giới của Miên Lập, đội ám vệ của nàng đã biến biên cương này thành một bãi tha ma đầm máu. Đây chính là mảnh chết chóc đầu tiên ở quốc gia này. Mùa này gió ở Miên Lập rất mạnh, đem mùi tanh nồng đó bay đến tòa thành ngự trị gần đó, một mảnh nhồn nháo rộ lên.

Nàng, Vũ Hoàng Linh, nàng không phải là một quân tử, nàng là một sát thủ ẩn mình trong bóng tối mà hành động. Thế nên, nàng không quang minh chính đại đem thiên binh vạn mã đến oanh liệt như các tướng sĩ hùng mãnh khác.

Nàng sẽ dùng chiêu thức mà các quan binh sĩ phu ấy không ngờ tới: đột kích. Tấn công những tiểu đội riêng lẻ nhưng đáng sợ. Ít người nhưng lại không hề kém.

Những thiệt hại nàng mang đến ắt sẽ không hề nhỏ.

(Suy nghĩ của Thiên Võ Phong)

Nàng không quan tâm đến ta, ta không để trong lòng. Vì ta biết nàng tạm thời không thể mở rộng trái tim khi trong tâm trí vẫn còn nhiều nỗi ám ảnh bị ai kia.

Nhưng, tại sao nàng lại ngày càng khác lạ như thế?

Trước kia, vẻ đẹp ngây thơ, thuần khiết của nàng làm ta ngây ngất. Tấm lòng chân thành, ấm áp của nàng thổi ấm trái tim ta. Nàng đi vào trong tâm trí của ta, chiếm hữu con tim ta, đi sâu vào cả tìm thức của ta. Vẻ đẹp ấy, không ai sánh kịp.

Hiện tại, nàng lại mang một vẻ đẹp quyến rũ, chết chóc làm ta cảm thấy lạ. Con tim của nàng dần trở nên lạnh giá và khô cứng hơn. Nàng là đã trưởng thành hơn, hay đang tạo ình vỏ bọc trốn tránh tình cảm từ bên ngoài xâm nhập vào trái tim nàng?

Nàng làm ta ngây ngất, làm ta đau lòng, làm ta biết cảm giác của sợ chờ đợi, sự nhớ nhung. Nàng đánh thức trái tim đã ngủ say của ta. Nàng thật đặc biệt.

Dù là thế nào đi nữa, ta vẫn rất yêu nàng, một tình yêu mãnh liệt và nồng ấm. Sẽ có một ngày nào đó, ta sẽ phá vỡ vỏ bọc đó thôi.

(Suy nghĩ của Thượng Ngọc Thiên Sương)

Haiz...1 tháng, con số quá ít đi. Nhưng không ngờ cậu ấy lại thay đổi như vậy. (t/g: Sương sương vẫn còn ngây ngô không biết 1 tháng ở hiện đại là bao nhiêu năm ở đây, Sương Sương này sau này ss này sẽ từ từ hé lộ bí mật ở thế giới hiện đại của Linh tỷ ọi người biết á)

Cậu ấy lúc trước tuy có băng lãnh, nhưng không đến nỗi lãnh khốc như bây giờ. Đúng là cái phong cách làm việc không đổi, nhưng biện pháp lại ác lên rất nhiều.

Không còn biết cười đùa nữa. Thay vào đó là bộ mặt như tảng băng ngàn năm 24/24 ấy.

Đôi mắt ánh lên những tia phức tạp, khó hiểu hơn nữa.

Nhưng cũng may, mọi chuyện vẫn chưa đạt đến điểm xấu nhất, không vượt tầm kiểm soát của cậu ấy. Nếu ko nỗi ám ảnh 5 năm trước lại quay lại, cậu ấy lại trở nên đáng sợ như thế nữa. Đáng sợ như một con MA CÀ RỒNG.

Vũ HOàng Linh ơi Vũ HOàng Linh, cho dù thế nào cậu cũng phải kiểm soát bản thân thật tốt nhé. Ở thế giới này tuy không phức tạp bằng hiện đại, nhưng nó lại chứa nhiều nguy cơ đáng sợ hơn gấp ngàn lần nữa đó.

Ái chà chà, ở cổ đại này vô vàng mỹ nam tử, đẹp chết người ấy. Trời hử còn sớm, đi ngắm trai đẹp cái đã.....Muahahahahaha...

Quay lại với nàng nhé.!

Tâm trạng nàng chìm vào một mảnh trầm tư. Trong mấy ngày nay, tâm tư của nàng xuống cấp trầm trọng. Mây liễu cau lại thật sâu, đôi đồng tử đen ảnh lên vẻ kì dị. Đôi môi anh đào có phần nhợt nhạt.

-Cậu lại mơ thấy giấc mơ đó sao?

Sương Sương từ đầu đi đến hỏi. Vốn là Sương Sương định đi dạo phố, nhưng lại thấy biểu tình này của nàng. Tâm trạng cũng không khỏi bị ảnh hưởng trầm xuống. “Con bạn này, chắc lại sắp có chuyện xảy ra rồi”

-Sương, tớ nghĩ, lại có sắp có chuyện xảy ra rồi. Lại là cái giấc mơ khốn khiếp đó, nó lại ám ảnh tớ.

-Và mỗi lần cậu mơ thấy nó, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

-Lần này, giấc mơ ấy trở lại thường xuyên hơn. Tớ cảm nhận ngày càng rõ nét nó. Thật đáng sợ!

-Chắc cậu nghĩ nhiều quá thôi. Cậu mỗi lần như thế, còn đáng sợ hơn giấc mơ của cậu nữa.

Nàng im lặng, không nói thêm gì nữa. Sương Sương nói đúng, mỗi lần nàng mơ thấy giấc mơ đó, nàng đều trở nên rất đáng sợ. Không biết rằng lần này sẽ ra sao đây.

Không khí nhất mực trầm mặc, nhưng lại ko có căng thẳng, có lẽ ở cạnh con bạn này làm nàng có chút thoải mái hơn. Con người duy nhất biết tất cả bí mật của nàng. Thông cảm cho nàng và thấu hiểu nàng nhất.

Mọi thứ đang yên yên lặng lặng thì từ đâu một tiếng “rầm” vang lên. Sắc mặt Sương Sương chuyển biến, đen như đáy nồi, hắc tuyết tràn đầy một mảnh. Tiếng động ấy phát ra từ trong phòng của Sương Sương.

-Ngạo Thiên Khai, người tới số rồi. TÊN KHỐN KHIẾP KIA ĐỨNG LẠI CHO TA. DÁM ĐỘNG VÀO NẤU NẤU NHÀ NGƯỜI, NẤU NẤU CHO NGƯỜI BIẾT THẾ NÀO LÀ LỄ ĐỘ. !@#%\$^&*(#@#%\$^&*())#%\$^&*(

Âm thanh vang lên náo động cả Ngọc Diễm Sơn Trang, chim chóc bay đi hết bởi tiến hét với tần số đáng sợ đó. 2 bóng thân ảnh rượt đuổi nhau làm nàng cảm thấy có chút thoải mái hơn. Nàng có một sở thích tìm ẩn là....rất thích náo nhiệt nha. (tg: náo nhiệt theo nhiều nghĩa, chết chóc nhiều cũng là một loại náo nhiệt mà tỷ ấy thích thú)

60. Chương 60

Chương 60:

Nếu là trước đây, cổng thành canh giữ biên ải phía Đông Nam này một nơi không kém phần hưng thịnh. Là nơi giao lưu giữa 2 nước Lữ Minh cùng Miên Lập. Những thương nhân sĩ phu ra vào tấp nập. Yên bình đến đâu.

Thì bây giờ khung cảnh càng tẻ nhạt đến đó. Thành Đông Nam nay đã trở thành Huyết Thành hoang tàn chết chóc. Máu nhuộm đỏ cả đất, mùi máu tanh nồng đượm tạo ra một cảm giác buồn nôn kinh khủng.

Tòa thành này ngày càng hoang tàn hơn, ngày càng xơ xác hơn khi nàng muốn đi sâu hơn vào trong nội thành. Có thể hạo hạo chơi đùa rồi.

Nhưng mà cư nhiên trong thành không có một người dân thường nào cả. Những người ở lại đều là binh lính tuần tra, canh phòng.

Nàng đi vào trong, oanh oanh liệt liệt. Những bọn quan triều đình ngu xuẩn ấy, cư nhiên dám ngăn cản bước đi của nàng?

Tốt thôi, tâm trạng của nàng đang cực kì không vui đây. Cái giấc mơ khốn khiếp kia vẫn đeo bám nàng. Nhuộm bộ não của nàng trở thành một mảnh huyết tử. Nàng lúc này, chính là trở thành con quỷ khát máu hơn bao giờ hết.

Một thân nhuyễn hoa tử y xinh đẹp cùng uyển chuyển. Ánh mắt sắc lạnh tỏa tử khí. Đôi môi đỏ tựa máu. Xinh đẹp kiêu sa một cách đáng sợ.

Nàng một cái nhếch môi, sát khí tăng vùng vục làm cho thiên binh trước mặt có chút hỗn loạn không dám tiến tới tấn công nàng.

Thì từ đằng sau đâu đó dưới xa bọn lính vang lên một tiếng hô “Bắt sống ả ta về cho Vương Gia Miên Lập Tự Yên trị tội”

Quân lệnh vừa buông xuống, thì những tiếng hô to ùng ùng vang lên 4 phương 8 hướng đồng loạt tấn công nàng.

Lại một lần nữa môi anh đào đỏ thắm nhếch lên nụ cười của Diêm La thế gian. Thân thể bất di bất dịch đứng đó chờ những đòn tấn công mèo cào kia.

Nhất tề, những tiếng kinh hô quy tụ lại nơi nàng, những thanh giáo hướng nàng mà chém xuống. Hội tụ lại một nơi trung tâm chính là nàng, cứ tưởng như nàng muốn bị chìm chết trong khối thịt đó thì bỗng lóe sáng một cái.

Luồn ánh sáng đó mang một tia hàn khí lạnh đến cắt da. Thứ đó phát ra từ thanh đoản đao mà nàng cầm trên tay.

Cũng đã khá lâu rồi, nàng đã không dùng đến những chiêu ám sát với khoảng cách gần. Nay phải đem ra luyện lại để không bị mai một chứ.

Ý nghĩ vừa nảy ra, thân ảnh nàng chợt lóe. Không còn phân định được đâu là thân ảnh nàng, đâu là tàn ảnh nữa rồi.

Chỉ biết rang, mỗi nơi nàng đi qua đều là toàn những xác và xác. Lần này, nàng đặc biệt không cho chảy máu nhiều nữa. Một nhất chí mạng, chỉ mất vài giọt máu mà có thể đoạn mệnh người rồi.

Đó chính là những chiêu thức tàn ác của ninja giết người như nàng.

Chẳng bao lâu s, số người nơi đây chết hơn phân nửa. Hoảng, ở đây là một mảnh hoảng loạn rồi. Những sĩ binh nhốn nháo hết cả lên.

Lại cái tiếng nói ấy vang lên từ xa “Xạ tiễn”

Lời vừa dứt, từ trên cao hàng chục xạ thủ với cung trong tay, thêm vào là 3 cây tiễn một lần bắn. Đúng không hổ danh là xạ thủ chốn thảo nguyên, tuyệt chiêu bắn cung thật hơn người mà.

Nó có thể làm người khác sợ, nhưng đối với nàng, may mắn cũng không có một chút lay động. Thân ảnh của nàng vẫn nhanh nhẹn di chuyển giết nốt số người còn lại.

Rồi, những tiếng xé gió lật bung không khí bay thẳng về hướng nàng. Lực tương đối mạnh và rất uy.

Nhưng mà, với một kẻ không có xương như nàng thì là gì chứ. Như một mảnh vải vô trọng vô lực bay trên không trung trong gió thoảng. Thân người nàng uốn lượn điêu luyện đến không ngờ.

CÔNG thêm bộ cổ trang nhiều vải trôi bồng theo từng điệu chuyển, nàng bây giờ nếu ko nhìn vào đôi mắt kia thực có thể đem so sánh với Hằng Nga – vị tiên nữ đẹp nhất chốn thiên đình.

Chỉ có điều, nàng lại mang một con tim nặng nề, một bàn tay nhuốm máu, một khối não âm u. Có lẽ vậy, nàng là tu la của trần thế, một cành hoa hồng đen hiếm có tuyệt thế xinh đẹp nhưng lại hiểm độc khó lường. (t/g: chỉ có Phong ca cầm được bông này mà hém bị trầy tay thôi nhá)

Ừ ù ù, những thanh tiễn bắn ngày càng nhanh và càng dày đặc hơn. Trong đầu nàng bỗng nảy ra một ý tưởng.

Nhéch miệng cười khoái rá, nàng đem thân mình phi vèo vèo lại phía đội xạ thủ nhằm hướng nàng mà bắn ko ngừng kia.

Không biết được ý định của nàng, bọn chúng chỉ có sức bắn thật nhanh thật chuẩn hòng có thể giết chết nàng. Nhưng mà, bây giờ nàng đã bay cao song song với nơi mà các tuyến thủ đang bắn.

Ngửa mặt lên trời cười một tiếng haha, nàng lập tức lạnh mặt đứng đó. ĐÔI mắt sắc như đại bàng kia lia sang từng người từng người một.

Hoãn hờn, bọn xạ thủ đồng loạt hướng phía nàng mà bắn. Nàng nhếch miệng cười, một nụ cười đều giả.

Xong, bót chọt phi thân lên thoát khỏi tầm ngắm của các xạ thủ kia. Và, những mũi tên mạnh mẽ lao vào nhau, hướng phía đối diện mà chạy tới.

Khi phát hiện ra thì cũng chính là lúc bọn họ chết vì những mũi tên của họ. Nàng chính là dùng chiêu gây ông đập lưng ông nha. Vừa khỏi tổn sức lực, vừa có thể giết được bọn chúng. Quá vui, quá vui rồi.

Một lần nữa nàng ngửa mặt lên trời cười khoái trá, những giễu cợt, như khinh bỉ, nàng dùng ánh mắt hờ hợt nhất nhìn đồng hỗn độn xác chết cùng cung tiễn phía dưới.

Rồi, ánh mắt nàng lại bắt đầu xê dịch qua con người đứng sau binh lính mà ra lệnh nãy giờ.

Wow, chính là hảo hảo soái ca. Đôi mắt đẹp mà sắc, đôi mày kiếm lạnh, môi bạc tỏ khí khái nam nhân trung kiên. Trên người mặc áo giáp chiến bào nổi bạc. Thật là mỹ lệ.

Nhưng thật đáng tiếc nha, lại là trung quân của Miên Lập, thế thì nàng sẽ bắt về cho Sương Sương hảo hảo vui đùa một trận. Hahaha, Sương Sương có một sở thích biến thái mà không phải ai cũng biết nha.

Đôi mắt màu xanh biển ấy, nó chính là vũ khí lợi hại nhất.

Ánh mắt nàng ánh lên tia dị hoặc. Có một chút nữa quyến rũ kinh khủng.

Phi Đạt Ứng nhìn thấy ánh mắt của nàng đột ngột như thế. Bỗng cảm thấy có chút gì đó bị mỉa mai hoặc. Đẹp, thật đẹp, sâu thâm thăm ko thấy đáy.

Nhưng mà, suy nghĩ ấy chưa được diễn ra bao lâu thì một luồng gió nhẹ thổi qua. Chớp mắt một cái, đôi đồng tử đen như hắc ngọc sừng sững trước mắt mỹ nam này.

Ánh mắt lộ rõ vẻ kì dị. Nàng nâng cằm của mỹ nam tử lên, ngắm nhìn dung nhan mỹ lệ lần cuối trước khi bị Sương Sương hành xác.

Phi Đạt Ứng sực tỉnh, tay hất mạnh tay nàng ra. Thanh trường kiếm trên tay đâm thẳng vào người nàng.

Nhưng chỉ là, mũi kiếm vừa vọt tới chop mũi của nàng thì dừng lại, nó run lên bần bặc như muốn vỡ ra. Đó chính là do ngón tay của nàng đang chìa thẳng vào nguyệt động của cánh tay. Khiến cánh tay của Phi Đạt Ứng trở nên thống khổ run lên.

Không nói không rằng, nàng ra tay xé luôn cái...thắt lưng của hắn ta. Dem hắn ta trói lại.

Tuần nhan biến hóa không ngừng. Nào là xanh mét, trắng bạch, tím ngắt, đỏ bừng bừng...như một co tắc kè hoa ấy.

Nàng thẳng tay lôi xềnh xệch mỹ nam này về Ngọc Diễm Tiêu Cục [Ngọc Diễm Tiêu Cục giáp với Miên Lập đế quốc, nên nàng chọn đây làm căn cứ].

.....

.....

-Hahahaha, cậu đúng là tri âm tri kỷ của tớ Hoàng Linh à. Còn nhớ tớ có sở thích này sao?

-Cái sở thích biến thái đó có quên cũng không được.

-Có tin tớ biến thái trên người cậu không? [Sương sương trừng mắt xanh, chu mỏ ra vô cùng dễ thương]

-Vô dụng trên người tớ.[Nàng thờ ơ đáp trả]

-Cậu cậu...

Mặt Sương Sương đỏ bừng bừng, con bạn này của cô quả thực là cô nói không lại mà.

Vì thế, cô đành đem mỹ nam tử này ra mà hành hạ thôi. Muahahahaha....

61. Chương 61

Chương 61:

Nàng bộ dáng thông dong, ưu nhã bắt chéo chân thượng tọa trên một chiếc ghế to ở Ngọc Diễm Tiêu Cục – Võ Đường thao luyện binh sĩ sát thủ.

Đôi mắt hắc ngọc lạnh lẽo sắc bén, khẽ lướt về Sương Sương đang vận bộ trường bào hồng cánh sen thêu hoa mẫu đơn kiều diễm đang nhân nhả ngấm nhìn mỹ nam kia.

Cánh môi anh đào khẽ nhếch, một nụ cười nửa miệng tựa tiểu phi tiểu theo đó xuất hiện vô cùng hoàn mỹ, đem như họa, hiểm như dao.

Mũi thẳng nhỏ nhắn thoái mái hà hít mùi hương còn lưu lại trên đoản đao đầy máu tươi. Một mùi hương mà nàng cho là tuyệt vời nhất. Lưỡi nhỏ theo đó nếu giọt máu.

Sóng mắt lóe tinh quang. Thuận tay đem đoản đao phi thẳng về phía Sương Sương.

Nàng đang ám sát Sương Sương à? Không phải đâu. Sương Sương nhẹ lách người sang một cái, đoản đao vun vút bay ngang, tiếp tục xông thẳng về phía trước.

Phập một cái. Đoản đao mang hàn khí sắc nhọn cắm thẳng vào tường. Kế bên khoảng 2mm thôi, mỹ nam Phi Đạt Ứng mặt mày tím tái, nhìn thanh đao nhỏ chỉ một chút nữa là đem tai của hắn cắt ra mà không khỏi rung mình.

Phi Đạt Ứng mày rậm nhăn lại một mảnh, thần sắc hoan mang, mồ hôi trên trán rịn ra ướt đẫm. Bạc thần(môi) mím chặt, nhợt nhạt. Không còn phong thái uy lẫm của một tướng lĩnh nữa. Mà thay vào đó là cái thù nhân bị xiềng tay xích chân đến tội.

Ngón tay nõn nà trắng phau của Sương Sương khẽ miết nhẹ theo tường đường nét của gương mặt hoàn hảo. Làn da tuy sạm nắng nhưng lại trơn mịn như tơ. Làm “thú tính” của cô càng nổi lên sâu đậm ^^

(t/g: do Sương Sương là vai phụ nhưng lại khá quan trọng nên đại từ của Sương Sương sẽ là cô nha^^ Để phân biệt, Vũ Hoàng Linh nữ chính đại từ là nàng ^^)

Sương Sương không phải là một con người thích bạo lực, nhưng cái trêu chọc người khác bằng trò máu me lại là sở trường của cô.^^

-Ta có một ước mơ rất nhỏ bé từ trước đến giờ. Đó chính là một nhà tạo mẫu tóc danh tiếng nha~ Nhưng tiếc rằng chưa có ai để bộc lộ tài năng này. Hôm nay có người tình nguyện làm mẫu cho ta. Hahaha, thật tốt mà. Thế thì ta cũng chẳng ngại mà phụ long người nhĩ.

Sương Sương nở một nụ cười đẹp sáng lạn, kiểu diễm chẳng khác đóa mẫu đơn trên trang phục cô. Ánh mắt chưa từng nhìn thẳng vào mắt kẻ đối diện. Ngữ điệu đùa bỡn ngây thơ. Nhưng mà, trên mắt của cô còn ẩn hiện một tia ma mãnh, chỉ có HOàng Linh Nàng mới thấy được ở đó.

Tay rút ra thanh chủy thủ cũng là đoản đao đang ghim trên tường này giờ. Tay ngọc miết nhẹ lên lưỡi đao lãnh lẽo. Cánh môi mỏng nở một đường cong xảo quyệt.

Sờ từng đường nét trên khuôn mặt tuyệt hảo kia một lần nữa. Sau đó từ từ dời lên hướng mái tóc đen được mao ngọc buộc cố định(tuy bị xích nhưng tư trang trên người vẫn chưa bị tháo nhá^^). Bóng mặt.

Thanh chủy thủ cũng từ từ dời lên đó. Xoẹt một cái. Mao ngọc rơi xuống đất 2 tiếng lạch cạch. Tóc đen buông xuống, những sợi bị đứt chưa kịp rơi xuống đất đã bị gió cuốn đi.

Chưa hết. Sương Sương cô ấy lia lia lưỡi đao tới tới lui lui ở nửa bên đầu phải. Những lọn tóc thì nhau bay nhảy rơi khỏi tầng da đầu. Sáng bóng một mảnh.

Nửa bên đầu kia cũng chẳng để yên. Sau một hồi chỉnh chỉnh sửa sửa, thành phẩm thu được khiến nàng đang ưu nhã uống trà cũng phốc một cái, đem trà Long Tĩnh thượng hạng phun hết cả ra. Khuôn mặt đầy ý cười. Khục khục vài cái, nàng nói:

-Sương Sương, cậu ngày càng cao tay đó.

-Hahaha, còn phải nói. Tổ mà!

Sau khi trả lời câu cảm khái của nàng bằng một giọng nói đắc chí tự mãn. Sương Sương quay lại Phi Đạt Ung đang cảm phần nhìn cô. Thần sắc tái nhợt, đôi đồng tử thâm sâu đáng sợ. Mày rậm càng ngày càng nhẵn, môi bạc càng ngày càng mím. Khẳng định rằng hắn ta đang rất nhục nhã và tức giận đây. Sương Sương không khỏi thốt lên:

-Đẹp cái ánh mắt kinh tởm đó đi. Mẫu tóc này rất hợp với người nha. Nửa bên phải cạo trọc lóc, còn chừa lại một chút tóc con xúm lại hình cái nơ thật dễ thương. Nửa bên tóc trái xứng xứng một chút. Phía trước dài kiểu cách. Phía sau ngắn phong lưu. Bên hông trụ lũi nhả nhả. Muahahahaha....quá tuyệt vời đi..

Câu nói vừa rời khỏi miệng của cô. Vũ Hoàng Linh nàng không khỏi muốn bật ngửa. Thật hết nói với con bạn này đi.

Màn kịch chưa kết thúc. Sương Sương một lần nữa lấy con dao di từng đường nét lên khuôn mặt mỹ mạo kia. Đầu tiên là cánh mũi này. Lĩa một đường, huyết dịch trào ra, đỏ tươi ướt át.

Tiếp đến là đôi mày rậm nhẵn nhẵn này giờ này. Li alia ngang, còn đâu là mày rậm nữa, nó cùng chung số phận với lũ tóc kia thân rời khỏi chủ, phiêu lưu tứ hải. Còn lại một mảnh huyết sắc.

Sau đó là lại đến bờ môi quyến rũ này. Mạnh mẽ ấn sâu lưỡi đao một cái. Máu như suối chảy ra ào ạt.

Điểm dừng lại cuối cùng chính là gò má cao cao kiêu hãnh. Khứa một đường, lại là huyết dịch tươi mới trào ra.

Khuôn mặt tuần mỹ đâu chẳng thấy, chỉ thấy máu loan lỗ khắp nơi, chảy dài xuống khỏi giáp chiến bào màu hoàng kim. Nổi bật.

Những tiếng rên rỉ thống khổ vang lên kinh tởm. Phi Đạt Ung cảm thấy đau đớn xót xa từ trên mặt truyền tới, đau đến muốn chảy cả nước mắt. Nhục nhã, nhục nhã đến tột cùng.

Đường đường là một tướng lĩnh của Miên Lập Đế quốc hùng mạnh. Lại bị nữ nhân chân yếu tay mềm đánh bại, bị bắt về lăng mạ chà đạp. Thử hỏi, tự trọng một đời của hắn còn đâu?

Sương Sương không buồn tha cho hắn. Ra tay ngày một ác độc hơn.

Tay thon thả trường xuống cơ thể rắn chắc kia. Thanh chủy thủ thuận tiện xé toạt một đường lớn khỏi chiến. Tay ngọc luồn vào trong, một hành động ám muội.

Sương Sương thoải mái ăn đậu hủ của mỹ nam. Xong, nó nê chán chường rồi. Nàng ấn tay một cái, rắc rắc 2 tiếng, đem 2 xương sườn phải bẻ gãy. Ngay lập tức, một tiếng tựa như sỏi tru vang lên trong đầu đốn và bất ngờ.

Cô nhoẽn miệng cười, tựa như ác quỷ, tựa như HOàng Linh nàng, nụ cười ngạo độc lạnh lung của một sát thủ.

Tay rút ra, tưởng chừng như ko động nữa. Nhưng nào ngờ, thêm một cái ấn mãnh nữa. Dem tất cả các xương sườn còn lại bẻ hết.

“Rống”, tiếng rống long trời với tầng số âm thanh cực cao đầy thống khổ của mỹ nam Phi Đạt Ứng rú lên. Đầu đốn đến ngất đi. Sương Sương không có nội công, nhưng với một ninja sát thủ thì trò này chẳng là gì cả.

-Hoàng Linh à, thấy cái bình trà của cậu lại đây nào.

Sương Sương kêu một tiếng, lập tức véo.....bình trà long tĩnh nhanh chóng đáp xuống trên tay. Thuận tai đem nước trà xối xuống.

Nóng, đau rất truyền đến, bắt Phi Đạt Ứng Phải tỉnh dậy. Cảm giác đau đốn dưới ba sườn một lần nữa áp đến. Khuôn mặt vặn vẹo đến khó coi. Người ko ra người, quỷ ko ra quỷ.

Sương Sương nâng cằm tên đó lên. Ánh mắt đối nhau, trực tiếp bị đôi mắt màu xanh của cô thu hút.

Xanh thăm, một màu xanh vời vợi của trời, mênh mông của biển. Đẹp quá! Nó như muốn nhấn chìm mọi thứ trước mắt. Sóng mắt lưu động, biển không gió lẫn tẩn gợn sóng. Một đôi mắt rất có hồn, mang theo hơi thở của biển. Đẹp không văn từ nào có thể miêu tả nổi.

Nhìn được không thể chạm tới được. Chạm tới được ko thể ăn được. Nó mang cho người nhìn một cảm giác lưu luyến đến kinh hồn. Làm cho người nhìn phát điên lên được.

Phi Đạt Ứng ko ngoại lệ, chính là bị đôi mắt này mê hoặc nhân tâm. Quên đi đau đốn mà chăm chăm nhìn vào nó.

-Có đẹp không?(Sương Sương hỏi)

-Đẹp, rất đẹp...

Hắn ta trả lời trong vô thức. Và ngay sau câu trả lời đó. Một luồng khí trắng trắng mờ ảo bay ra từ đôi mắt của hắn, xâm nhập thẳng vào đôi đồng tử biển kia.

Xong, cả người Phi Đạt Ứng bắt đầu kịch liệt biến dạng. Nó co rút lại, nhăn nhúm và nhăn nheo. Nữa bên tóc kia cũng trở nên bạc dần, bạc dần.

Cuối cùng, thứ còn lại duy nhất chính là một thi thể già nua đáng sợ.

Đó chính là tài năng giết người đáng sợ của cô. Nó mang tên Bức tử...

Khi bị ánh mắt của cô nhìn vào, người đối diện lập tức thần trí bị thu hút, trở nên mờ mịt và

lú lẫn đi. Khi đó chỉ cần trả lời duy nhất một câu hỏi của cô. Ngay lập tức linh hồn và tuổi xuân của người đó sẽ bị bắt đi. Chết một cách đau đốn, cần cổ và già nua.

Giết người ko cần vũ khí. Giống như Vũ Sát Âm Kì của nàng, khiến cho người ta ko chút phòng bị mà lao vào địa ngục.

Sương Sương tuy phụ nhưng là...phụ chính. Là nhân vật quan trọng cho quá khứ và tương lai của nàng nha~
Biết quá khứ của nàng, tương lai cũng sẽ cùng nàng mà đi ^^

62. Chương 62

Chương 62: Cơn ác mộng của Hoàng Linh

[1]: Cuộc rượt đuổi đẫm máu.

p/s: Chương này tên nhân vật sử dụng tiếng anh không a~ Giấc mơ lúc ở hiện đại.

Xoẹt...đùng đùng...rầm..ầm ầm...

Những tia chớp đua nhau làm rạng nứt trời đêm, ánh sáng lập lòe của nó làm cho bóng đêm ủy dị vạn phần. Những tiếng sấm vang lên tiếng rền rú của, đập tan không khí thanh tĩnh kia.

Rào rào rào.....

Mưa rồi, những giọt mưa nặng trĩu thi nhau rơi xuống mặt đất. Nặng nề chạm đất rồi lại bị bắn văng lên tạo thành những tia nước li ti nhỏ. Màn mưa trắng xóa làm lu mờ thị giác của con người.

Ào ào....

Tiếng gió thổi mãnh liệt, những hàng cây cổ thụ bị gió thổi cành lá kịch liệt giao động. Như nghiêng như ngã, như muốn đổ sập xuống bất kì lúc nào..

Trong bóng đêm, một bóng hình mảnh mai thoát ẩn thoát hiện, thiên biến vạn hóa chạy thực mạng. 2 thân ảnh màu đen tuyền phía sau cũng mạnh mẽ đuổi theo, bất kể tốc độ, kĩ thuật đều không thua thân ảnh mảnh mai phía trước.

Cả thành phố vào tối này đều đã bị mất điện, chỉ có bóng tối bao trùm, tối tối và tối.

Không ổn rồi, thân ảnh mảnh mai có vẻ đuổi sức đi, tốc độ chậm lại, chậm lại. 2 thân ảnh phía sau chỉ còn một chút nữa thôi là có thể bắt kịp.

Đoàng đoàng, 2 phát súng nổ ra như vỡ cả không khí, xé toạc khoảng không mà lao về phía kẻ đang đuổi sức kia.

Trong não vang lên tính hiệu cảnh báo nguy hiểm. Kẻ đó vội vàng tiếp tục lấy hết sức lực mà tránh né.

Cơ chân co lại, nhún một cái phi thẳng lên không trung, tránh được phát đạn đầu tiên, kẻ người khéo léo phát đạn thứ 2 cũng tránh khỏi. Kẻ đó ngậy lập tức điên cuồng chạy về phía trước.

Đằng sau, 2 thân bắt di bắt dịch, 1 trong đó lấy từ sau lưng một cây súng liên thanh với dây đạn dài ngoằn và lạnh lẽo.

Đoàng đoàng đoàng đoàng.....

Những tiếng súng vang lên liên tiếp và kéo dài, ngắm ngay thân hình phía trước mà vùng vạt bay.

- Halian Rostlle (1), hôm nay sẽ là ngày chết của mi. Có trách thì hãy trách tổ chức The Rostlle(2) đã ra cuộc sát hạch(3) này, nếu người không chết, người chết sẽ là bọn ta, con ngốc ạ.[Người không bắn nói]

(1)Halian Rostlle: Tên tiếng anh của Hoàng Linh khi ở tổ chức ninja sát thủ. Đây đủ là Halian Hoàng Linh Rostlle, nhưng í tai gọi tên có kèm Việt ngữ như thế. Lúc này nàng chưa là ninja cấp cao, vì thế chưa học được các thuật ninja cơ bản.(t/g: Sương Sương gọi là Roxy vì đây là cái tên thân mật của 2 người gọi nhau ^^)

(2)Tổ chức The Rostlle: Chính là tổ chức sát thủ được nói ở trên. Là nơi nhặt nàng về và nuôi thành sát thủ.

(3)Sát hạch: mang tên cuộc chơi sinh tử. Là cuộc thi giữa các ninja sát thủ, vị trí cao nhất chính là ninja sát thủ cao cấp. Để đạt được vị trí này các ninja phải giết nhau cho đến khi chỉ còn lại 1 người.

-Rất tiếc cho người, muốn giết ta không dễ dàng đâu Kanwair Rostlle và Loric Rostlle.(t/g: người cùng tổ chức có họ là tên của tổ chức, tức tất cả đều cùng họ Rostlle)

Thân hình nàng thoát ẩn thoát hiện, uốn éo như con rắn, nhẹ nhàng như tấm vải. Nhanh chóng thoát khỏi những viên đạn chết tiệt kia.

Loric kia đang cầm súng tĩa vào nàng không ngớt, những viên đạn mạnh mẽ liên tiếp bắn về phía nàng. Kanwair đứng nhìn, gương mặt dương dương tự đắc đầy ý cười, khoanh tay đứng nhìn nàng đang chật vật tránh đạn.

Được, nàng sẽ không chạy nữa. Ngược lại hướng phía 2 tên kia mà xoành xoạch lao tới. Không mệt mỏi, không đuối sức, nàng như một con dã thú lao nhanh như thiểm điện, chỉ có thể lưu lại tàn ảnh màu đen ury dị. Bằng mắt thường khó có thể nhìn thấy được tốc độ của nàng.

Loric sắc mặt đại biến, những viên đạn chỉ bắn vào khoảng không mà không hề có đích. Nàng lúc này không hề có một thứ vũ khí nào trong tay, không thể giết người nhanh chóng được, đành phải dung kế sách li gián thôi.

Xoẹt ngang ở giữa 2 người, tốc độ nhanh ma sát mạnh làm không khí ở đó nóng lên mặc dù trời vẫn mưa âm ỉ. Giật mình, Loric và Kanwair tách rời nhau ra thủ thế, cảm nhận được độ ẩm giữa 2 người, sắc mặt trắng bệch.

“Nguy rồi, con cóc Halian này có tốc độ kinh khủng, chỉ dựa vào nó cũng đủ cho ta chết, đã tước hết vũ khí của nó, dùng đạn áp chế, nhưng thế nào lại xông về phía này” Loric dừng bắn, đầu cảnh báo nguy hiểm.

“Chết tiệt, con cóc này định làm gì đây. Tốc độ như thế làm sao có thể phòng bị được. Cái đầu óc đó đang suy tính điều gì. Hừ” Kanwair sốt ruột, mắt đảo mọi phía.

Nàng đã tách 2 bọn họ ra, bước chuẩn bị đã hoàn thành, giờ thì bắt đầu. Nàng không lựa chọn tên Kanwair mà tiến, ngược lại nàng lại chọn tay cầm súng Loric để công.

Xoẹt xoẹt, vút vút....

Thân ảnh của nàng di chuyển quanh thân Loric với tốc độ nhanh kinh khủng. Loric bị nàng chi phối, cánh tay cầm súng run lên, mặt tái mét. Đây chính là điều tối kị của ninja sát thủ.

Nàng chính là có cơ hội để đoạt thanh súng kia, nhưng nàng lại không làm thế. Đứng đó không xa Kanwair bị tách ra, làn mưa trắng xóa che phủ tầm nhìn của tên đó, không thể dịch chuyển, bởi vì nếu sai một bước thôi nhất định sẽ bị nàng giết chết.

Nhưng trăm tính vạn tính cũng không bằng một suy nghĩ trong đầu nàng.

Cố tình duy chuyển chậm lại để Loric có thể nhìn thấy. Mắt thấy nàng, kẻ đó nhanh chóng cầm súng tĩa vào nàng bắn loạn xạ. Nàng lại lấy tốc độ kia để dịch, Loric một lần nữa bị bắn loạn, cầm súng chỉ biết bắn theo thân ảnh của nàng lưu lại, cứ thế bắn đúngm một vòng xoay tròn.

Kanwair nghe tiếng súng, biết được Halian nàng đang tấn công Loric, tên đó có chút sốt ruột có chút nhẹ nhõm. Vẫn như củ không hề di chuyển. Nhưng lại, Kanwair không di chuyển đi chính là nguyên nhân hắn chết.

Ngay lúc Loric bắn đạn loạn xạ trong màn mưa mù mịt, không phân định được đâu là địch đâu là bạn. Lúc đó đã vô tình chĩa nòng súng vào người Kanwair cách đó ko xa mà vô thức bắn.

Chỉ nghe một tiếng thét rống trong màn đêm u ám, sau đó là tiếng đổ ngã của thân ảnh màu đen đồ sộ. Máu, máu lan ra trên mặt đất, nhiều đến nỗi làn mưa vô tình cũng ko rửa trôi nó đi. Tanh nồng đáng sợ, máu loạn trên mặt đất thành vũng lớn.

Từ lúc nào, mưa ngớt rồi dừng hẳn.

-Kanwair Kanwair.....KHÔNG.

Tiếng thét chói tai của Loric vang lên đau thương và bi thảm xé toạt màn đêm. Trên trời ngay lúc đó giáng xuống một tia chớp, tiếng nổ của sấm lán át luôn cả tiếng thét kia.

Là mưa hay là nước mắt? Trên đôi má tái nhợt kia ướt đầm những nước, mặn ngọt pha vào nhau, trong suốt chảy xuống không ngừng.

-Halian, người rút cuộc đã trốn nơi nào?

Tiếng gầm rú của Loric một lần nữa vang lên. Nàng ngồi trên tán cây gần đó xem trò vui. “Giết đồng đội của mình, lại là người yêu thương nhất. Loric à, đây là cái giá phải trả vì cô dám giết tôi, dám bảo tôi là con ngốc.”

-Tình cảm là cái tội kị của một ninja, khi phạm phải, cô nhất định sẽ chết.

-Halian ta giết người.

Loric rú lên. Cầm lấy cây súng lại một lần nữa tĩa về phía cô. Nhưng mà, cô chưa kịp ra tay thì “đoàng” một tiếng. Viên đạn ghim vào lòng ngực của cô ta, máu phún ra tanh nồng, thân ảnh ngã xuống.

-Một kẻ bại trận.

Âm thanh lạnh lẽo vang lên trong đêm. Nàng thất kinh. Trước mắt nàng là tiểu đội ninja sát thủ, bọn họ và nàng chính là 2 thế lực cuối cùng còn sót lại.

Cuộc chiến không cân sức giữa một đám đông khoảng 30 người toàn đàn ông với thân ảnh đơn độc mảnh mai đầy quật cường kia. Cái nàng đang đối mặt, chính là một tình huống được gọi là ngàn cân treo sợi tóc, tánh mạng của nàng đang bị đe dọa.

Có thể gọi bọn họ là tiểu nhân không? Không bởi vì ở cái thế giới này thì tất cả mọi người đều là tiểu nhân. Còn cái đạo lý 1 chọi 1 kia thì càng ko tồn tại trong đầu óc của bọn họ.

Nàng, đơn thân độc mã, không vũ khí, không đồng đội. Bây giờ là phải đối mặt với một đám được tranh bị vũ khí tối tân.

Sắp đến rồi, cuộc chiến đẫm máu sắp đến rồi. Đến tận cùng, rốt cuộc sẽ ra sao đây?

63. Chương 63

Chương 63: Con ác mộng của Hoàng Linh

[2]: Hình dáng thật của Halian Hoàng Linh.

Một phép so sánh khập khiễng giữa một người con gái dáng người nhỏ nhắn với 30 thằng đàn ông cao to mạnh khỏe. Giữa một con người trên tay không vũ khí với một tiểu đội được trang bị tối tân.

Nhìn cũng biết, phần thắng đương nhiên nghiêng về lũ người kia.

Nàng không run rẩy, không sợ sệt, đôi mắt tinh anh như đại bang hắc ám như địa ngục nhìn thẳng vào lũ đó. Bên người toát ra một khí khái kì lạ đậm mùi chết chóc.

-Halian, người chính là người cuối cùng còn sót lại. Người nghĩ là nên tự tử hay để bọn ta giết người?

Một tên có vẻ là cầm đầu lũ đó lớn tiếng bảo. Đôi mi giương lên tự đắc, giọng nói ngạo nghễ đáng chết.

-Muốn giết ta à? Được. Nhưng mà khi ta chết đi, 30 người các người ai sẽ là ninja cao cấp đây? Đến lúc đó thì các người cũng sẽ tự tàn sát nhau để đoạt vị.

Ngay lập tức, lời của nàng làm náo động lòng của lũ đó. Đúng vậy, bọn họ là một tiểu đội. Đã là đồng đội với nhau thì ai sẽ lên ngôi vị đó? Có ai muốn nhường công của mình đâu. Đến cuối cùng, thì chẳng phải họ tự giết nhau sao?

-Không được loạn. Lời của con ngốc đó các người cũng nghe sao? Nó đang chia rẽ nội bộ chúng ta đấy.

Nàng nhếch môi cười. Ngốc? Lại là từ đó. Nàng là một ninja, cũng có lòng tự trọng của ninja, làm sao có thể để mặc bọn ngang hàng mình phỉ nhổ?

-Lao đến giết nó cho ta.

Lời tên cầm đầu vừa ngưng, hàng loạt bóng đen vun vút lao về phía nàng. Tốc độ nhanh, tay bọn họ cầm súng, cầm dao găm, còn có ám khí vũ khí. Trong lòng nóng như lửa đốt nhắm mục tiêu phía trước mà đánh.

Từ 4 phương 8 hướng ko biết từ khi nào đã vây kín thành vòng đem nàng làm hồng tâm mà bắn.

Nhún chân, nàng nhảy lên cây cao đứng ở đó. Lũ người kia cũng nhanh chóng chĩa súng lên, những tiếng đoàng đoàng rú lên thành những âm thanh liên tiếp đáng sợ.

Trên cây kia, nàng nhanh chóng rung rung cây, những chiếc lá rơi xuống như bông lục tuyết. Lặng lẽ dung chút kĩ xảo lấy lá cây vừa làm khiên chống đạn vừa làm vũ khí tiến công.

Roạt rào, lộc cộc lộc cộc....

Âm thanh viên đạn rơi xuống không khỏi làm bọn người kia giật mình.

Hừ..hừ...

Tiếng chiếc lá nhỏ xé gió lao ra, cứng như thép, sắc như dao. Bọn họ cũng nhanh nhẹn né tránh, nhưng cũng không khỏi bị trầy xước, mùi máu tanh thanh tỏa ra trong không khí.

Nhân lúc bọn kia hỗn loạn, nàng như một con cắt lao về phía thanh súng của Loric mà cướp lấy. “Chỉ còn một vài viên đạn. Hừ, lúc này cô ta bắn loạn làm tổn hao đạn được quá” Nàng hừ nhẹ trong lòng, trong trí não vang lên một hồi chuông báo nguy hiểm.

Nhưng cũng không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa. Nàng trước tiên là lấy thanh súng sắt lao về phía họ đánh cận chiến.

Rầm, súng sắt đập vào đầu một tên, máu rơi nhều nhão, mùi huyết dịch càng lúc càng nồng đậm.

Nghe được tiếng động lạ, bọn chúng vác súng về phía nàng bắn. Âm thanh vang vọng bởi tiếng nổ của không khí.

Nàng lách bên này, tránh bên kia, dung động đội của họ đỡ đạn của họ, thừa dịp đập thanh súng vào sau gáy chúng.

Không ổn, dưới sau đang có tập kích, mà phía trước thì tên kia sắp lấy súng bắn nàng.

Sử lí tình huống nhanh chóng, nàng ngã người 90o về phía sau, súng bắn đoàng đoàng vào 2 tên ấy, chân phải uy lực đá bậc luôn cánh tay cầm súng của tên phía trước. Người nàng dẻo dai trừ chân trái đặt dưới đất thì hầu như cơ thể nàng tạo thành một đường thẳng điệu nghệ. (t/g: mọi người nhìn chữ T mà tưởng tượng)

Tư thế tuyệt đẹp của nàng trụ chưa được 0,1 giây thì bị một tên khác dung 2 tay một cú đập vào bụng nàng.

Đau, nàng khụy xuống. Nhưng mà cũng nhanh chóng dùng cú đá 360o hạ gục hắn.

Miệng nàng phun ra một tơ máu. Huyết sắc đỏ chạch nổi bậc trên làn da nõn nà có chút xay xác của nàng.

Tên đó ko phải tầm thường mà có thể đánh tới nỗi nàng phọt máu ra như thế. Hắn là một ninja thuộc top cận chiến nhân thể, lực cơ bắp vô cùng mạnh. Huống chi lúc này là hắn nhảy từ trên không trung dùng lực mà đã thương nàng.

Cảm giác, xương sườn của nàng hiện thời đã gãy mấy cái, ngũ tạng bụng dưới gần như bị chấn thương tê liệt.

Khom khom người, nàng một tay ôm bụng một tay quệt máu trên môi. Huyết dịch tạm khô dính thành bệt dài.

Cú này, làm nàng dường như choáng váng đến hoa cả mắt.

Tên đội trưởng lúc này kia thừa cơ hội nàng chưa ổn định tinh thần, đứng giữa tiểu đội đã chết hơn nửa của hắn. Lấy khẩu súng đặc biệt chế để dành tặng cho nàng, đoàng một phát. Viên đạn màu vàng trên đầu mút nhọn hoắt xoay tròn tóe khói, xé không khí mà hướng tới nàng.

Tay nghe âm thanh vang dội, nhưng cơ thể cơ hồ chỉ cần một chút cử động thôi của đau đến tê tâm liệt phế. Nàng chỉ có thể nhích người một chút để tránh đòn chí tử này.

Phập, viên đạn cắm sâu vào trong bả vai nàng. Máu, máu của nàng chảy ra như điên. Đỏ chóa, tanh nồng, ướt át cả cánh tay.

Nhưng mà, bên trong, viên đạn đột nhiên xoay tròn cái nữa, đầu mót nhọn ấy bung ra thành nhũ tơ sắt cong có móc ở đỉnh, cắm càng sâu hơn vào da thịt của nàng.

Nó đục tới xương bả vai, những tơ sắt kia khoét sâu vào da thịt. Máu bây giờ chẳng khát nào như suối chảy ra, nhều xuống đất đọng than vũng lớn, màu đỏ chói lọi giữa màn đêm đen nhem.

Nàng sắc mặt càng thêm thâm trầm. Nàng mất quá nhiều máu rồi, dù nó ko trúng tới tử huyết, nhưng mà viên đạn ấy khoét quá sâu vào da thịt, bả vai trái của nàng đau đến tê liệt, cánh tay cũng ko còn cử động được nữa.

Không ngờ tên đó lại rat ạy ác độc như thế. Nàng thân người có chút lão đảo, đầu gối muốn khụy xuống, mắt dường như cũng ko còn mở được bao lâu nữa.

Những tên thối tha kia thừa dịp, phóng tới bắt đầu đánh đập nàng. Đạp lên bụng nàng, day day vào vết thương trên bả vai, dẫm vào chân nàng....

Nàng đau đến khôn tưởng, một cảm giác kinh khủng từ tứ chi truyền tới. Bờ môi anh đào đỏ mọng bây giờ nhợt nhạt kinh người, khóe mắt dường như có một vài vết đen ẩn hiện, chân mày kịch liệt cau lại, dùng hết sức gồng thân người có thể trụ vững. Bên tai bỗng dưng vang lên:

-Halian, ngươi là một con ngốc ngu si, là một con súc sinh được nhặt về từ trong cái xó nào đó. Một con cặn bã của xã hội, bị người khác ruồng rẫy, bị cả thế giới đào thải. Ngay cả cha mẹ của ngươi cũng vứt bỏ ngươi. Ngươi là một thứ nghiệt chủng, một con súc sinh vô giáo dục. Không xứng đáng làm ninja, ko có tư cách làm sát thủ, ko có tư cách làm bạn với Surly (tức Sương Sương), càng không có tư cách sống trên quả đất này. Ngươi là một con chó chết, chết đi.

Tiếng nói vừa dứt, người phát ra âm thanh đó một cước đầy uy mãnh đá thẳng vào bụng nàng, cú này còn nặng hơn lúc này. Đem nàng đá văng ra xa, thân người mảnh mai ngã ục ịch xuống đất.

Sỉ nhục, nàng bị sỉ nhục, lại còn đem nàng so sánh với lũ súc sinh đầu đường xó chợ?

Tốt, tốt lắm. Dám mạo phạm tới danh dự của nàng, nàng sẽ cho hắn xuống địa ngục. Người ko có tư cách nói với nàng điều này chính là hắn. Hắn còn bại hoại hơn cả một đứa cô nhi, một thứ nghiệt chủng.

Trong người nàng, một cảm giác khó chịu tuôn trào.

Máu trong mạch cuồn cuộn chảy, nóng đến đáng sợ, căng cứng mạch chủ. Các cơ bắp trong cơ thể đồng loạt căng lên, như nở rộ ko ngừng phát triển. Lực phủ ngũ tạng dường như bị bế tắc của nàng chuyển động ko ngừng, móp méo rồi nhanh chóng hồi phục. Vết thương trên bả vai ko chảy máu, miệng vết thương cũng nhanh chóng lành lại. Viên đạn quái quỷ trong cơ thể nàng cũng bị dòng máu nóng này như axit làm tan chảy kim loại, biến mất một cách vô tung.

Điều đặc biệt hơn nữa, móng tay của nàng dài ra, hiện lên sắc tím thẫm. Xung quanh mắt nàng hiện lên những vết đen tựa như những nét bút điêu luyện làm tăng thêm sức hút khi người khác nhìn vào.

Các sợi gân trên mặt nổi lên như muốn phá lớp da mà trào ra ngoài. Đôi đồng tử đen của nàng co rút lại, thay vào đó là một tinh thể màu kì lạ.

Nắm chặt nắm đấm, gân xanh theo đó hiện ra. Nàng đứng lên trước con mắt kinh ngạc của bọn họ.

-Con súc sinh kia còn chưa chịu chết?

Nghe 2 tiếng “súc sinh” kia làm nàng dường như mất hết lý trí.

Trong họng nàng vang lên những âm thanh gầm rừ cảnh báo. Mùi máu tanh vang lên làm cho các cơ, các mạch như muốn vỡ oanh. Nàng mỉm cười, một nụ cười của quỷ.

Đáng sợ nhất chính là...từ khóe miệng, 2 cây răng nanh trắng toát từ từ lộ ra, nhều nhào một thứ chất độc giết người. Mở mắt, đôi mắt nàng nhìn trừng trừng vào bọn kia. Đôi đồng tử đỏ chóa, đỏ màu thánh khiết và trong suốt của máu.

64. Chương 64

Chương 64: Cơn ác mộng của Hoàng Linh

[3]: Nỗi ám ảnh của giấc mơ.

Người cuối cùng chính là tên đội trưởng xấu số kia.

Từng bước từng bước tiến tới gần gã. Gã khuôn mặt xanh mét không còn một giọt máu. Vừa rồi, vừa rồi cái gã nhìn thấy chính là cái giết người tàn ác nhất của một con Ma Cà Rồng. Đáng sợ, thật đáng sợ.

Nàng khuôn mặt không chứa một tí ti cảm xúc, bởi hiện giờ cái ngự trị trong trí não, cái dòng máu chạy trong tim đơn giản không phải là người.

Không còn lý trí, không còn cảm xúc, không còn sợ hãi. Cái nàng muốn bây giờ chính là máu, dòng máu AB quý hiếm có mùi vị thơm ngon ngọt ngào đang chảy trong thân xác con người kia.

Ánh mắt của nàng cơ hồ không còn tồn tại thứ gì nữa. Màu đỏ bao phủ cả con người đen như hắc ngọc của nàng. Một ánh mắt khát máu đến đáng sợ.

Khóe miệng chưa bao giờ khép lại, nó mang một nụ cười của quỷ, hơi thở của quỷ. Xinh đẹp một cách rất riêng của Vampire.

Trên khóe miệng những giọt máu đọng lại nhiều thành giọt nổi bậc trên làn da trắng. Khóe môi lộ ra 2 chiếc răng nanh sắc nhọn còn lưu động huyết sắc.

-Halian người còn bước tới, ta sẽ bắn chết người.

Nàng nghe được những từ này, dường như sự thù hằn ngày càng tăng vọt. Gã dựa vào cái quái gì mà muốn giết nàng? Con người yếu kém kia..

Nhanh hơn tốc độ trước kia của nàng, chỉ bằng 0,1 giây tay nàng đã giữ lấy cái cổ nuốt nà kia. Nơi mà các mạch máu đang căng phồng cuộn cuộn chảy.

-Được, thử bắn xem nào.

Giọng nói của nàng lạnh tựa hàn băng, sát khí trùng trùng, làm gã không rét mà run.

Tay nàng trượt xuống nơi ba sườn của hắn. Một lực đẩy nhẹ, “rắc” một tiếng, vậy là một cái xương bị gãy.

Gã đau đớn la lên một tiếng, sắc mặt không còn từ nào biểu thị nổi, chỉ có thể người ko ra người, quỷ ko ra quỷ. Vặn vẹo khó coi, nhăn nhoe đáng sợ, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

Tay hắn run run đưa thanh súng lên. Ánh mắt đánh lại tuy có chút sợ hãi.

-Người...đừng tưởng...ta không dám bắn...người.

Lời nói khó khăn vang lên dù rất khó mới có thể nói., nhưng ngữ khí vẫn kiêu ngạo hống hách.

Nàng không nói không rằng, tay ấn nhẹ thêm một phát nữa. Đau đớn đến xương tủy truyền đến, ngón trở cầm súng của gã đau đớn co rút. Theo đó là tiếng nổ vang của cây súng trên tay.

Nhưng lần này lại là một viên đạn tầm thường, nó ghim vào thịt nàng.

Mi mắt khẽ giật, nàng lại mỉm cười một nụ cười đáng sợ đó. Tay khẽ gồng, viên đạn trên cánh tay trôi ra...và rơi xuống đất lạch cạch...

Trợn mắt, gã ta trợn mắt nhìn viên đạn từ trong da thịt đâm máu nhô ra và rơi xuống đất. Quên hết đau đớn, gã trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

-Nhìn thế là đủ rồi đấy. Hi hi...

Tiếng cười nhẹ vang lên lạnh lẽo. Nàng từ lúc nào đã nhảy ra phía sau hắn, ngón tay lướt khe trên chiếc cổ thơm lừng này. Ngửi thấy mùi máu loại quý này, các tế bào trong cơ thể của nàng căng phồng lên.

Ngoạm một nhát lên chiếc cổ, dòng máu ngọt lịm chảy từ lưỡi xuống cổ họng. Cảm nhận sự ẩm ẩm, tươi mát đi qua, mang theo vị ngọt và mùi thơm thoang thoảng làm các giác quang của nàng tỉnh táo hẳn.(t/g: ợe ợe...*xanh mặt*)

Khi nàng luyến tiết buồn bỏ ra thân người gã, cũng chính là lúc trong người gã hoàn toàn khô cạn máu, mà thay vào đó là một dòng dịch lỏng ghê sợ.

Nàng chẳng ngại ngần mà giẫm lên cái thi thể khô máu kia. Đôi đồng tử mang theo huyết sắc đảo qua đảo lại. Đôi môi đỏ mọng tựa như dòng máu vừa chảy xuống từ con người kia. Trên đuôi mắt những vết đen điệu nghệ càng ngày càng rõ rệt.

Tựa như một đường cong bán nguyệt, mềm mại như cái hoa, quyến rũ mà mê luyến.

Cảm nhận cơ thể đang dần dần biến đổi. Đôi mắt giờ có thể nói tinh anh còn hơn đại bang. Khứu giác cực nhạy đến độ có thể ngửi được mùi máu trong cơ thể những người cách đó khoảng vài km. Thính giác bén nhạy có thể nghe được nhịp tim của một con vật nào đó vô tình đi ngang qua.

Thân người nàng chớp động.

Thoáng một cái đã ẩn mình trong đêm.

Nàng hướng theo phía có chút ánh sáng duy nhất trong thành phố. Đó là nơi xa hoa được bật đèn sáng trưng sáng quắc. Nơi đây đang xảy ra một bữa tiệc long trọng và đình đám.

Mọi thứ quá sức lộng lẫy đi. Những con người ở đó đều là những bậc vương giả bá tước cao sang quyền quý của hoàng gia. Những bộ đồ đính pha lê, cần kim cương, những bộ vest thanh lịch trang nhã đang xen vào nhau cùng nhau nhảy múa khiêu vũ.

Tại sao nàng lại đến đây? Chính nàng cũng không biết điều đó. Nàng chỉ biết theo bản năng của mình, không lý trí vô thức đến nơi đây.

Đứng bên ngoài lang cang cửa sổ lớn của căn phòng kia. Ánh mắt của nàng càng trở nên đáng sợ.

Huyết đồng tử đảo qua một vòng bên trong. Sau đó dừng lại ở chỗ 2 con người xa xa. Một cảm giác đau xót hiện lên trong tim. Bọn họ tầm độ tuổi ngoài 30, đều lịch lãm cũng diễm lệ.

2 Con người đó xa từ cách ăn mặc đến cử chỉ đều lộ nên sự uy quyền và cao sang. Họ ở trong một tòa nhà, chính xác hơn là trong căn phòng rộng trên ngàn mét vuông này [t/g: ta chém]. Họ vui vẻ tận hưởng cuộc sống sung sướng.

Còn nàng, nàng ngày ngày phải đối mặt với sự giết chóc, sự sống của một kẻ tai sai thấp hèn. Hằng đêm không ngủ chỉ để luyện tập để bảo vệ bản thân. Hằng ngày không ăn chỉ biết làm nhiệm vụ.

Tại sao trong não của nàng lại hiện lên sự so sánh chênh lệch mà chẳng liên quan tới nhau này? Chính nàng cũng không biết, trong tim nàng chỉ vang lên một tiếng nói: “Chính bọn họ đã làm người trở nên như ngày hôm nay”. Nàng hận, hận cực kì hận. Dù biết không có lý do và hết sức vô lý.

Đôi đồng tử sẫm lại huyết sắc, 2 chiếc răng nanh bén nhọn nàng lại lộ ra, lại nhều cái thứ dịch lỏng màu vàng đục đục. Móng tay màu tím dài ra thêm. Thân người kịch liệt co rút lao về phía 2 con người kia.

Những vớ vảy lỏng lẻo cản được bị nàng một vuốt cào rách toan. Những bộ vest bị nàng chọc đâm thủng tóe máu. Những vật lớn vón cản đường bị nàng không chút nương tình giết sạch sẽ chỉ trong 1 chiêu.

2 người kia cảm nhận được sát khí lan tỏa, mùi máu tanh nồng bắn tóe đồng loạt nhảy về phía sau, hướng thân người về lan can giữa phòng nơi sân khấu và đứng trên đó.

Nàng bất chấp tất cả phóng thân người lên, móng tay dài toan một vuốt giáng lên người bọn họ. Thì 2 thân ảnh kia cũng nhanh nhẹn nhảy đi chỗ khác.

Lúc này, người phụ nữ kia mới có thể nhìn kĩ lại “người” tấn công bọn họ. Bà ta mở to đôi mắt đẹp, mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn vật “biến thể” trước mắt.

-Người....người là...người của bộ tộc Ma Cà Rồng?

Giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên, có phần rung động và áp úng. Nhưng đối với nàng lại chối tai lạ thường.

Lúc này, người đàn ông kia mới chú ý tới thân ảnh đang đứng đó. 2 mắt cũng ngạc nhiên nhưng sau đó lại biến mất, thay vào đó lại có tia khinh bỉ.

-Đứa con gái tật nguyên của ta, con từ lúc nào đã có thể giống một cá thể Vampire thế hả?

Câu nói này làm cho nàng kịch liệt rung rẩy. Trong tim đau nhói, tựa như vừa bị một con dao sắc bén khứa ngang. Quặn thắt, tại sao lại có cảm giác quặn thắt đau đớn đến tột cùng này? Tật nguyên? Ông ta đang nói diên gì thế? Nàng tật nguyên thì làm sao có thể làm sát thủ? Giọng điệu khinh bỉ kia là sao? Ai là con gái ông ta? Còn Vampire nữa? Ý tứ trong câu nói này rốt cuộc là gì?

Người phụ nữ kia khẽ giật mình, quay sang nhìn chồng mình rồi quay sang đứa con gái trong hình dạng quỷ kia. Ánh mắt phức tạp trộn lẫn. Bà ta im lặng không nói.

Nàng mỉm cười chua xót, người nàng dần trở nên bất lực. Chỉ một câu nói thôi tại sao lại khiến nàng suy sụp như thế? Nàng đưa đôi đồng tử mệt mỏi của mình lên nhìn ông ta. Ánh mắt nàng đầy bi thương cùng oán hận. Cứ nhiên ông ta lại vô cảm đưa ánh mắt khinh bỉ kia đáp trả nàng.

HƠN bao giờ hết, nàng cảm thấy sự bất lực trong người mình. Nhưng nó cũng nhanh chóng bị lấn áp bởi sự căm giận của nàng.

-Grừ gràoooooooo.....

Tiếng nàng rú lên vang động cả căn phòng. Những người bất động kinh hãi kia bất chợt run rẩy kịch liệt. Toan chạy ra khỏi phòng, nhưng nàng nhanh chóng phóng tới giết hết bọn họ.

Bao nhiêu ức hận, bao nhiêu bức tức, bao nhiêu tuổi nhục của nàng đều dồn sức ra tay chém giết. Chỉ có màu máu mới xoa dịu trái tim của nàng.

Tại sao nàng không thể nào giết bọn họ? Có phải gì bọn họ mạnh mẽ hơn nàng theo nàng cảm nhận? Hay là vì một nguyên nhân nào đó mà chính nàng cũng không thể lý giải?

Người phụ nữ kia nhìn nàng chém giết diên cuốn mà mắt sụp xuống. Hàng mi dài cong cong có chút run động. Môi mím chặt lại với nhau.

Người đàn ông ôm lấy vợ mình, xoa xoa bờ vai, ánh mắt lướt xuống cái rồi 2 người cùng nhau phi thân ra cửa sổ mà đi mất.

Thật ra thân phận của họ là gì? Tại sao nàng lại không thể giết bọn họ? Tại sao khi nghe những lời người đàn ông kia nói tim nàng lại kịch liệt đau đớn?

Máu, toàn bộ căn phòng xa hoa ngập tràn màu đỏ, tanh nồng mùi máu. Đồ nát và hoang tàn.

Tối hôm đó, không những những tên ninja sát thủ kia chết, mà những người thuộc dòng tộc hoàng gia tham dự buổi tiệc hoàng gia cũng bị giết. Rốt cuộc bọn họ có liên quan gì đến nhau không? Những viên cảnh sát cũng người dân không ai có thể lý giải.

65. Chương 65

Chương 65:

Giật mình bậc dậy. Lại là giấc mơ đó, cái giấc mơ khốn khiếp đeo bám nàng những mấy năm trời. Nàng chợt nhớ, nàng không phải là người sao? Nàng là một con ma cà rồng uống máu để sống?

Có lẽ là thế, bởi vì nàng thích máu, màu đỏ có máu làm trái tim nàng rạo rực, mùi thơm của máu làm tinh thần nàng hưng phấn hơn.

Nhưng kể cũng lạ, tại sao nàng đã sống biết bao lâu trong thế giới kia lẫn thế giới này rồi. Duy nhất nàng biến thành Vampire chỉ có 1 lần. Lúc đó lại là lúc nàng bị nguy hiểm nhất.

Theo logic của nàng, có lẽ vì dòng máu quý trong người nàng bị một lý do nào đó kìm hãm lại, đến khi nào nguy hiểm đe dọa đến tánh mạng thì dòng máu đó mới phá vỡ phân cách mà lộ diện ra.

Ma cà rồng không có tình cảm, hay nói khác hơn là không được có tình cảm với con người. Bởi vì sao ư? Bởi vì một con ma cà rồng bất tử, trong khi con người sẽ già và chết đi. Vì thế tình cảm không thể nào tồn tại ở 2 cấp bậc quá khác nhau này.

Cái giấc mơ đó, giấc mơ kinh hoàng. Không phải nó kinh hoàng ở mặt nàng biết thân phận thật của mình [là vampire như trên], càng không phải ở mặt nàng giết quá nhiều người hay thấy quá nhiều máu.

Mà cái kinh hoàng ở đây, chính là 2 con người một nam một nữ trong giấc mơ đó. Nó làm tim nàng thắt lại, cổ họng nghẹn đắng, lòng ngực bị đè nén đến khó thở. Mồ hôi lạnh túa ra ướt át. Cái biểu tình mà duy không có bất cứ thứ gì làm nàng có loạt cảm xúc ấy. [Sau này sẽ có ^^]

(t/g: không phải tự nhiên mà Huyền Vũ đem mấy cái này vô âu nhoe, nàng ấy sắp trở nên cuồng sát đúng chất Ma cà rồng rồi.)

Loạng choạng bước xuống giường, xỏ chân vào đôi giày thoạt nhìn khá đơn giản. Nàng tìm ình một bộ y phục mới, thay ra cái bộ đồ ẩm ẩm mồ hôi này.

Haiz.....Hôm nay tâm trạng của nàng đặc biệt không tốt, tuy hôm nay khi tỉnh dậy con người thật mệt mỏi, nhưng bất quá vẫn hơn lần trước một điều, đó chính là lần này nàng đã có thể tự kiểm soát được mình không lạm sát nữa. Một điều đáng mừng chăng?

Vừa đi vừa suy nghĩ, nàng vô ý vô thức đi đến một con sông nhỏ, phong cảnh thật hữu tình.

2 bên bờ sông được rải vô số những viên sỏi tự nhiên. Các khóm hoa rực rỡ rung rinh trong gió. Hồ điệp bay lượn sắc sỡ màu. Những tán cây cổ thụ mát mẻ che râm một góc nhỏ bên bờ sông.

Trời trong xanh mát mẻ không một gợn mây. Nắng hanh hanh yết ớt. Không khí trong lành cực thoải mái.

Nàng mũi hít lấy mùi hương hoa thảo nơi đây mà trong lòng dự đoán phần nào mất mát(??)

Bước xuống ngồi mé mé bờ sông, cởi đôi giày ra, xăng ống quần lên trên đầu gối, nàng thả chân mình xuống dòng nước trong vắt kia. Giờ nàng mới phát hiện, nước ở dòng sông này sâu ghê gớm.

Tự nhủ mình phải cẩn thận, nàng chính là không sợ trời, không sợ đất, không sợ thần, không sợ ma. Cái duy nhất nàng sợ chính là nước nha~

Cái sợ ở đây không phải ghê gớm gì. Mà là do Vũ HOàng Linh tưởng chừng không có khuyết điểm của chúng ta lại có một lỗ hổng to lớn: Nàng không biết bơi (+ = +!)

Chợt nghe tiếng bước chân người. Tuy người này có võ công vô cùng thâm hậu, bước đi tựa lướt trên mây, nhưng nó vẫn không qua khỏi lỗ tai của ma cà rồng cộng thêm nội công này cũng thâm hậu không kém.

Nhẹ nhàng quay đầu lại, ánh mắt nắng tựa hồ không thay đổi, nhưng đáy mắt có chút gì đó, 1 tia nhỏ nhỏ thôi, tia bối rối. Gương mặt nàng vẫn lạnh, vẫn không biểu thị cảm xúc, nhưng thật ra tận trong đáy tim lại vang lên một ngòi chuông réo rắt.

Người đến chính là Thiên Vỹ Phong mỹ mạo hơn người.

Hắn một thân lam y màu xanh biển đậm bên trong, đai thắt lưng bằng ngọc sáng chói. Khoát bên ngoài trường bào thuần sắc bạch với cổ áo lông thú cực kì tuấn lãng.

Mây kiếm cao cao đầy ngạo nghễ. Mắt phượng dài hẹp đáng nhẽ phải đờ đờ hàn khí, nhưng lại đối với nàng cực ôn nhu.

Môi hồng hồng ướn ướn đầy mị lực. Cánh mũi cao không gượng gạo. Làn da trắng mịn không tỳ vết.

Tóc xõa tung không còn bị giữ lại bởi mào ngọc như trước. Những lọn tóc bay bay trong gió. Trường bào pháp phới..."tung tăng"

Hắn nhìn nàng, trên môi ẩn hiện nụ cười tựa tiểu phi tiểu, còn chói mắt hơn cả mặt trời, ấm áp hơn cả mùa xuân.

-Sao người biết ta ở đây?

Nàng vẫn như thế, dù trong lòng có chút nao nao bởi vẻ đẹp kia, nhưng vẫn chung thủy lạnh lẽo vô cảm xúc.

-Chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi.

Hắn nói, môi nở một nụ cười nhẹ. Ôi trời, nụ cười này trước tiên là khiến đôi mắt hắc ngọc của nàng đơ đơ, sao đó khẽ chớp một cái.

Đôi đồng tử màu bạc của hắn chuyển chuyển trên người nàng, dừng lại ở một nơi nào đó.(??)

Theo tầm mắt của hắn, nàng dời ánh nhìn xuống dưới. Hoảng hồn, ui trời. Bây giờ nàng là đang trưng bày đôi chân nõn nà, ngọc ngà của nàng cho hắn xem nha~

Vội vàng, lung túng nàng xõa ống quần xuống, đứng dậy lúi húi mang giày. Không ngờ nàng dẫm phải y bào dài ngoằn của nàng, kéo cả người xuống ngã ngửa về phía sau.

Nàng thoát yếu tim, đôi mắt kịch liệt lưu chuyển, ánh mắt nhìn cầu cứu hắn. Những sĩ diện không cho phép mở miệng, nàng đành phải ngậm ngùi nhắm mắt nín thở chờ đợi tiếp giáp với dòng nước lạnh lẽo, rồi sau đó nước len lõi vào phổi, mở mắt nhìn bầu trời lần cuối.

Qua hồi lâu, nàng vẫn không cảm thấy sự lạnh lẽo đó, nàng khẽ mở mắt ra nhìn.

Ặc ặc, gương mặt tuần mi kia phóng đại hết cỡ trước mặt nàng, tay vòng ôm eo nhỏ, mắt đắm đắm nhìn nàng. Còn chút xú nữa thôi, thì bờ môi hai người đã chạm vào nhau rồi.

Khung cảnh lãng mạn cực kì. Hiện tại chính là cảnh anh hùng cứu mỹ nhân lãng mạn kinh điển mà thường thấy trên TV.

Hắn trường bào màu trắng ôm lấy nàng, che phủ cả thân người nhỏ bé kia. Tóc đen như suối dính sát vào trường bào hắn, dính vào mặt hắn, phát phới trước mặt nàng.

2 người đang ở trên không trung, xung quanh còn uốn lượn 2 con Thủy Long khá “bự”. Có lẽ do 2 con Thủy Long này mà nàng và hắn mới không té xuống nước.

Nàng đảo đảo mắt, trừng trừng nhìn 2 đồng tử bạc của hắn. Cảm nhận được sự mỉa mai người ở đó, nhìn vào rồi quả thật không thể dứt ra được. Một cảm giác sâu thẳm thẳm, một vẻ đẹp quyến rũ, một mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ trên người hắn.

Nhìn gương mặt tinh tế của nàng, mắt mở to kinh ngạc, môi anh đào mím mím, má phớt chút hồng. Hắn thật sự không kìm chế được mà đưa bờ môi mình đến gần cánh môi anh đào kia mà cắn một ngụm.

Nhưng mà nàng nhanh chóng phá bỏ bầu không khí nóng bỏng bằng một câu lạnh ngắt, như muốn dội thẳng nước vào mặt hắn:

-Sắc lang chết tiệt!!!!

Nói xong câu này, mặt nàng càng trở nên lạnh lùng hơn. Là do nàng vốn lãnh cảm như thế hay là do nàng đang kìm nén nỗi rạo rức trong tim?

Còn hắn, nghe xong câu nói này, mắt phượng trừng trừng nhìn nàng, đầy sát khí. Hắc tuyến đầy đầu, mặt đen như đất nồi.

Chỉ là hắn chưa kịp phản ứng gì thì nàng đã nhanh chóng thoát khỏi vòm tay hắn, nhảy thẳng lên bờ và chạy mất hút sau những bụi cây rậm rạp.

Hắn môi nở một nụ cười.....Nên nói như thế nào nhỉ? Là sung sướng? Là vui vẻ? Là mãn nguyện?

Chỉ biết hắn trong tim chảy qua dòng nước ấm áp. Biểu tình này, hắn chưa từng thấy ở nàng.

-Linh Nhi, nàng sẽ không thoát khỏi tay ta đâu.

Giọng nói bá đạo vang lên, hắn nhanh chóng phóng lên bờ, 2 con Thủy Long cũng đồng loạt vô lực rơi xuống, trở lại nguyên dạng là nước.

Mùi ngửi ngửi mùi hoa anh đào của nàng, nó vẫn còn lưu lại theo con đường mà nàng chạy. Hắn cũng nhanh nhẹn chạy theo. Một cuộc rượt đuổi của 2 cung chủ lạnh khốc bắt đầu.

Chắc có lẽ mùi hương anh đào ấy chỉ có mình hắn mới cảm nhận được. Hương vị dễ chịu, khoáng khoái xông vào cánh mũi. Thật khiến làm cho người ta mê lỵ.

66. Chương 66

Chương 66: Lạc Hạc Di Chân

-Báo...Quân giặc đến từ Lữ Minh quốc mang tên Ngọc Diễm Cung đã tràn vào Phủ Thừa Ân và chiếm đóng nó âm thầm đã gần 1 tháng.

-Báo...Ngọc Diễm Cung đang mở cuộc tấn công rầm rộ ào ạt chiếm giữ tiếp 2 Phủ Lăng Cao và Phủ Đồng Bắc.

-Báo...Ngọc Diễm Cung tấn công cướp lương thực được tải đến tiếp tế.

-Báo...Ngọc Diễm Cung giết $\frac{3}{4}$ quân đội điều đến ứng chiến.

-Báo...Ngọc Diễm Cung đã phong tỏa 3 cửa Phủ.

-Báo...Ngọc Diễm Cung đã xâm chiếm các Châu lân cận.

-Báo...

-RẦM...ĐỦ RỒI.

Chả là đế vương Miên Lập Khâu Yêu đang vô cùng phẫn nộ cùng tức giận bởi tin tức từ biên cương chuyển về.

Cái Ngọc Diễm Cung nhỏ bé kia cũng đòi xâm chiếm Miên Lập Đế Quốc hùng mạnh này ư?

Thật tức chết hần mà. Bao nhiêu binh lực, lương thực đi tiếp tế đều bị triệt tiêu sạch sẽ.

Phủ Thừa Ân là phủ giàu lương thực nhất, bị cướp đầu tiên. Phủ Lăng Cao là phủ có nền kinh tế cao nhất nước, bị cướp tiếp theo. Phủ Đồng Bắc là phủ có địa hình thuận lợi cho việc phát triển binh lực nhất cũng đã bị cướp mất.

Tuy 3 phủ nằm không hề kề cận nhau, có thể nói nằm cách nhau vạn dặm. Thế mà bọn Ngọc Diễm Cung lại chọn binh lực như thế. Hẳn là bọn chúng muốn từ 3 phủ cách xa nhau xâm chiếm dần dần các châu huyện kề cận để mở rộng địa bàn đây mà.

Nhưng không sao, dù gì thì đất nước hùng mạnh này không dễ dàng bị hạ gục đến như thế.

Hiện tại đất nước này có trên 100 vạn binh lính. Một con số không hề nhỏ chút nào. Dựa theo tình báo thì Ngọc Diễm cung cùng lắm là ở con số 10 vạn binh xuất chiến. Hơn nhau đến gấp 10 lần như thế thì làm sao có thể thua.

Nhưng mà, bọn Miên Lập Đế Quốc này lại không biết một điều rằng. Nàng còn có liên minh Cung Vô Tâm của Thiên Võ Phong cùng đoàn đệ tử biến hình bí ẩn đáng sợ của Ngạo Thiên Khai. Con có con bạn đa mưu túc trí Thượng Ngọc Thiên Sương của nàng.

Tuy rằng châu châu đá xe.....(t/g: các bạn đọc giả cứ thêm câu sau tùy thích ^^, chứ tác giả cũng mù ca đạo ạ)

Hiện tại, nàng đang vô cùng thanh thoi ngồi uống trà thưởng hoa cùng Thiên Võ Phong hắn. Chiến sự đã do bộ lục Phi Long gồm: Phi Long, Phi Vũ, Lâm Thanh, Lâm Vũ, A Kỳ, A Sở lo rồi. Bọn họ theo học hỏi Võ Phong bấy lâu nay đã đủ để bàn mưu sách chiến lược, còn nếu bí quá thì qua Sương Sương mà hỏi. Nàng đặc biệt lười biếng vào thời gian này a~

Sau lần hắn cứu nàng khỏi té nước đó. Nàng cũng phải miễn cưỡng nói với hắn nhiều hơn, và hầu như lúc nào hắn cũng tò tò theo bên cạnh bám đuôi nàng.

Nàng thật sự là mắc cỡ chết đi được mà. Hắn đến cuối cùng là có ý đồ gì đây, tại sao lại luôn làm phiền nàng thế hả. Thật là.....

Như một tiểu oa nhi, hắn tên tò theo nàng đi bất cứ nơi đâu.

Sáng:

-Linh Nhi a Linh Nhi, mau dậy cùng ta đi chơi.

Trưa:

-Linh Nhi, để ta đút nàng ăn.

Tối:

-Cho ta ngủ cùng nàng đi ha~

Nàng phải cật lực nào là dụ dỗ, đe dọa, đánh đập,..v.v...mới có thể đem hắn dời đi một lát.

Còn biến thái hơn là, hắn đòi đi tắm cùng nàng mới ác. Nàng phải nói rằng méo mặt, khoe miệng nhếch nhếch cười tà tà. Vỹ Phong hắn tưởng như nàng đồng ý, với tay định kéo cái thắt lưng. Nào ngờ bị nàng một cước đá văng khỏi phòng.

Hắn dường như trở nên trẻ con hơn...à không, phải nói là vô cùng trẻ con. Không phải là một Thiên Vỹ Phong cung chủ đỉnh đỉnh đại danh, không còn là một Thiên Vỹ Phong lãnh khốc vô tình, không còn là một Thiên Vỹ Phong uy nghiêm đáng sợ. Mà giờ, hắn là Thiên Vỹ Phong của riêng nàng, chỉ riêng nàng mà thôi.

Bình minh một hôm nào đó, nàng dậy rất sớm, rất sớm. Chẳng là nàng cố tình hôm nay trốn hắn đi chơi, để khỏi bị hắn “bám váy” làm phiền.

May mắn, cực kì may mắn là kế hoạch trốn thoát “thiên lý nhân, thuận phong nhi” hắn đã thành công. Nàng ung dung tự tại trưng bộ mặt lạnh băng nhưng đầy đắc ý du ngoạn nơi này.

Ở đây không mang khí sắc trang trọng, ồn ào náo nhiệt như ở kinh đô. Ngược lại mang vẻ hoang vu, trầm lặng. Nàng thích không khí này, cảm thấy cực kì dễ chịu.

Phía trước mặt nàng giờ là 1 rừng trúc xanh um mát mẻ, xung quanh bao bọc bởi con suối nhỏ trong veo thoắt nên tiếng “róc rách” dễ nghe.

Nàng chính là bị quyến rũ bởi vẻ đẹp cực kì hoang sơ của nơi này.

Từng bước, từng bước tiếng sâu vào khu rừng kia. Nơi đây tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, không có mùi tanh nồng của máu nơi chiến tranh, không có vị u ám nơi thâm sơn cùng cốc. À, chắc đây là vùng đất chứa đầy linh khí hội tụ. Một nơi lý tưởng để luyện công đây.

Nhưng, bỗng xa xa có 1 bóng trắng lướt qua. Thân thủ nhẹ nhàng, tóc đen mượt dài tung bay ở phía sau, thân bạch y nhẹ nhàng phóng khoáng. Một mùi hương nhàn nhạt đầy tiên khí lướt qua làm nàng có chút...choáng váng. Dù sao thì nàng cũng mang nhũn sát khí, hơi dị ứng với cái khí tiên nức trời ở đây.

Nhưng mà...

Nhìn cũng biết là nam nhi rồi, chắc hẳn là một mỹ nam đây.

Tính tò mò và háo sắc nổi lên.

Nàng tò mò là trong khu rừng này cũng có người trú ngụ sao? Vả lại, trên người con mang tiên khí, không phải là tiên nhân chứ?

Nếu là tiên nhân thật, hẳn là nàng phải xem cho biết.

Như có một mị lực vô hình, nàng đi theo kẻ đó. Bạch y nam tử dường như cảm nhận được, hắn ta lướt nhanh hơn vào sâu trong rừng.

Hắn ta muốn chạy?

Chắc chắc, nàng khê tắc lưỡi. Càng ra vẻ thần bí nàng càng muốn biết nha~

Ồ, nhưng mà không biết có phải là một bầy, một âm mưu gì không nhỉ?

Trong đầu nàng lướt qua một suy nghĩ, nhưng rồi cũng trôi nhanh đi. Nàng hảo hảo không có vấn đề. Vô luận là võ công hay trí não, nàng ko hề kém ai.

Đột nhiên, bạch y nam tử đó dừng cước bộ. Xoay người lại nhìn chăm chăm vào nàng. Hắn ta hơi đứng hình. Trên đời này, có người đẹp như nàng sao?

Phải, nàng quá đẹp, một nét đẹp sắc sảo và mông mị, nét đẹp chết người. Nhưng mà, trong sâu thẳm đôi mắt nàng lại không mang vẻ quyến rũ tột đỉnh đó, mà là một sự thuần khiết không ngờ.

Đôi mắt phượng đẹp dễ long lanh như hắc ngọc, sóng sánh trong ánh nắng mặt trời, lung linh đáng yêu. Môi anh đào mềm mềm ướt ướt quyến rũ người nhìn. Gương mặt thanh tú diễm lệ, nhỏ nhắn vừa vặn. Mũi nhỏ cao thẳng, mày liễu như mây. Vện trên người bộ nhuyễn y tử hoa nhẹ nhàng phóng đạt, sang trọng linh lung.

Nhưng mà, lại mang một nét lạnh băng cùng ngạo nghễ, bi thương cùng sâu nào. Võ công lại phi thường như thế. Hắn không phải là người bình thường.

Nàng nhìn thấy bạch y nam tử nhìn nàng chăm chăm. Đôi con ngươi màu đen như ngọc lưu ly lưu động có hồn. Gương mặt hợp lý vừa phải. Mái tóc đen buộc nhẹ phía sau. Bạch y ung dung, bên thắt lưng có đeo một chuỗi ngọc bội nổi bậc.

Hắn ta không mang một vẻ yêu nghiệt như Vỹ Phong, không ngạo nghễ như Thiên Khai, không tình nghịch như Dạ Hỏa. Mà hắn mang một vẻ đẹp....ừm....phải nói sao nhỉ? Một vẻ đẹp của tiên nhân, không vương bụi trần.

Đôi mắt lưu ly ngọc nhìn nàng từ kinh ngạc sang thưởng thức, sau đó lại say sưa ngắm nhìn.

Ừ, nàng biết là hắn rất đẹp ấy, nhưng mà sao nàng vẫn cảm thấy có gì đó....không bằng.....Vỹ Phong.

Ồi trời, nàng đang nghĩ gì thế này, tại sao lại là Vỹ Phong nhỉ?

Nàng khê lắc đầu trấn tĩnh, nàng hỏi:

-Ngươi là dị thú? Nguyên thần là một con hạc tiên, đúng không?

Đôi mắt lưu ly ngọc ánh lên tia bất ngờ. Nàng ta cứ nhiên biết hắn là dị thú sao?

Trên thế giới loài người này, có mấy loài dị thú biết biến thành người chứ? Lại có mấy người nhận ra thân phận của dị thú? Lại còn biết nguyên thần của hắn nữa.

-Cô nương sao lại biết....?

Hắn bỏ dở câu nói, nhìn nàng càng khó hiểu hơn. Nàng lại ung dung trả lời:

-Trên đời này có thứ gì mà ta không biết?

Cái này là kiêu kỳ tuyệt đối, bá đạo vô luận.

-Cô nương....

-Vũ Hoàng Linh. Còn ngươi?

-À...ờm. Tại hạ tên Lạc Hạc Di Chân.

-Ồ. Thôi ta đi đây, không làm phiền ngươi.

-Ồ...Cô nương, dù sao thì cô đuổi theo tại hạ đến đây chắc là mệt rồi. Mạng phép mời cô vào tệt xá dung chút trà rồi hắn đi.

Ồ ồ, hắn ta đang giữ nàng ở lại à. Cũng không sao, nàng ở lại chút ngắm mỹ nam này, tuy không bằng Vỹ Phong, nhưng có còn hơn không. Đỡ hơn là bị Vỹ Phong đeo bám.

Trên khóe miệng nhếch lên một đường cong hoa nguyệt. Đẹp rạng ngời. Đây là nàng nghĩ về hắn mà cười nha~

-Ừm. Dẫn đường.

-Àn.

Lạc Hạc Di Chân có chút bất ngờ với thái độ của nàng. Lúc thì mang một vẻ tiểu thần tiên, lúc lại mang hàn khí của băng ngàn năm, lúc thì thờ ơ hờ hững. Làm hắn ta phát sinh hứng thú.

p/s: chương sau Phong ca phát hiện Linh tỷ bỏ trốn, chạy tìm kiếm như điên. Phát hiện Linh tỷ trốn tới rừng trúc, bỏ ca mà tìm tới mỹ nam này. Phong ca hảo hảo ăn nguyên thùng dấm chua, tưởng tượng thôi vui phải nói

67. Chương 67

Chương 67: Thiên Vỹ Phong ăn giấm chua.

Sâu trong khu rừng trúc rậm rạp mà thoáng đãng kia, có một căn nhà gỗ thoát nhìn đơn sơ giản dị, nhưng lại mang linh khí nồng đậm. Mọi thứ dường như chỉ toàn làm bằng trúc, căn nhà trúc, bàn ghế trúc, giường ngủ trúc, ngay cả tách trà cũng được làm bằng những mắc trúc kéo xém tỉ mỉ.

Lạc Hạc Di Chân rót cho nàng một tách trà thơm nhẹ. Nàng cũng chẳng ngần ngại, ung dung hớp một miếng. Mùi hương thoang thoảng xông vào cánh mũi, hảo hảo thoải mái a~

Đầu lưỡi có vị đắng chát, nhưng sau đó lưu lại một mùi vị ngọt ngào khó tả. Nàng nhướng nhướng mi, là loại trà hảo hạn mà ít nơi có được.

Nàng nhìn hắn ta, mắt phượng mài ngài, môi mỏng mũi cao, gương mặt không góc cạnh mà lại mang đường nét tinh tế thoát tục. Tóc đen nổi bậc với bộ bạch bào phong khoáng. Tất cả trên người hắn ta tạo nên một loại cảm giác thần tiên bất phàm.

-Là dị thú mà cũng tu tiên à?

Nàng cất tiếng hỏi, giọng nói không nóng, không lạnh, không trầm, không bổng. Ngang ngang thờ ơ vô tình. Tuy không mang sát khí như thường ngày, nhưng đôi đồng tử hắc ngọc làm người ta nhìn vào cảm thấy thâm sâu không lường được.

-Làm sao cô nương biết được?

Di Chân nhướng mày hỏi. Trong đôi đồng tử lưu ly ngọc kia ánh lên tia tò mò, ngạc nhiên cùng chiêm ngưỡng. Môi mỏng nhếch lên quyến rũ, tựa tiểu phi tiểu đối diện nàng hớp một ngụm trà.

-Là người hỏi ta chuyện ta biết người là dị thú, hay chuyện ta biết người tu tiên?

Nàng tinh tế hỏi. Đôi đồng tử này giờ nhìn vào tách trà, nay dịch một chút, nhìn thẳng vào mắt lưu ly ngọc kia.

Hắn ta ý cười càng sâu. Cô nương này thật ra là ai? Có thể nhìn thấy hắn là dị thú, còn có thể biết hắn tu tiên?

-Cả hai.

Hắn nói ngắn gọn. Đối diện với nàng, hắn thật sự không muốn nói nhiều. Vì hắn băng lãnh ư? Không, hắn là đang làm vẻ thần bí để nàng sinh hứng thú với hắn. Là hắn đem nàng so sánh với nữ nhân khác à?

Hắn vẫn hoàn toàn không biết, bên cạnh của nàng đã có 1 Thiên Vỹ Phong đại ác ma lạnh khốc, tiết kiệm lời nói. Và....hình như là bên nàng còn có đủ loại người với vô số tính tình thì phải?

-Ta không có linh lực để nhìn thấu người mang nguyên thần của loài gì.

-Thế tại sao cô nương lại biết ta là dị thú? Còn là có nguyên thần của bạch hạc?

Nàng cười khê. Trên đời này còn vô số người không rõ nguyên nhân tại sao nàng biết. Đúng thế, nàng không có linh lực, cũng không có đôi mắt thông thiên nhìn thấu nguyên thần của người khác.

Mà đơn giản, chỉ vì nàng có cái mũi đặc biệt nhạy bén, có đôi tai đặc biệt thính, có đôi mắt đặc biệt tinh anh. Nàng có thể ngửi thấy mùi máu trên cơ thể hắn, không phải máu của người, dị thú 1 là mang dòng máu địa ngục, 2 là mang dòng máu tiên nhân. Nàng có thể nghe thấy mạch đập trong cơ thể hắn, không phải mạch của người, có thể nói rằng mạch đập của dị thú rất chậm, rất chậm so với con người. Nàng nhìn thấy đôi mắt của hắn, thấy xung quanh người hắn mang một màn sương rất mờ, rất mờ, người thường không thể nhìn thấy, và đương nhiên một con người không có.

-Tại sao ta phải nói cho người biết?

Hắn phát hiện, nàng thích trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi. Nàng thật sự rất thần bí.

-Vì cô nương là người khơi nguồn trước.

-Chẳng có nghĩa lý gì cả.

Nàng đảo mắt qua xung quanh, mũi khê ngửi ngửi. MI mắt nàng chớp động. Xung quanh đây còn có một động vật sống khác nữa. Nàng ngửi thấy mùi máu, không phải dị thú, không phải con người.

Mùi máu này mang nặng yêu khí. Nồng đậm pha lẫn hương bị huyết nhân[máu người]. Theo nàng được biết từ Thiên Khai, dị thú vốn không ăn thịt người. Thế tại sao trong huyết nhục[máu thịt] của cái mùi kia lại mang hương vị của huyết nhân?

Nàng suy đoán, mùi máu này không thuộc về cổ đại. Nó từ một nơi khác tới? Có phải rằng nó cũng vượt qua thời không mà tới đây như nàng và Sương Sương?

Tò mò, cái máu tò mò trong người nàng lại nổi lên. Theo cái mùi hương ấy mà đi đến.

Di chân thấy nàng đi, hắn ta giật mình, hương nàng đi là nơi hắn đang nhốt.....

Hắn vội vã chạy theo. Biết nàng có võ công thâm hậu, nhưng cái này....Hắn chỉ e rằng nàng sẽ bị thương tổn bởi nó. Nó không bình thường chút nào.

—·—·—·—·—·—·—
Nàng dừng chân lại. Trước mắt nàng là một căn phòng được 4 tường làm bằng đá cẩm thạch màu đen lạnh lẽo bao quanh lại, nhìn tới nhìn lui, nàng quả thật không tìm ra cánh cửa để vào.

Xung quanh nơi này toàn bộ đều không có một mảnh ánh sáng, nó được đặt trong một tòa biệt viện cách biệt và khác xa với căn nhà gỗ kia. Thần bí, lạnh lẽo và dường như đang chứa đựng một cái gì đó rất khủng bố.

Theo logic, thì hẳn là thứ trong này rất đáng sợ, nên mới được căn phòng đá cẩm thạch này giam lại. Đá cẩm thạch là loại đá kìm hãm ma tính, tăng lên pháp thuật, được dùng để kìm hãm những nguồn sức mạnh lớn.(t/g: tác giả chém, hư cấu ko có thật a~ seach bác google ko thấy đâu ^o^)

Và những căn phòng như thế được cẩn mật cài mật mã, lối đi vào cũng có mật mã. Nhưng ở thế giới cổ đại này kìm mật mã điện tử ở đâu ra. Vì thế có thể rằng chạm vào một cái gì đó, xoay xoay chuyển chuyển cái gì đó, hẳn là cánh cửa sẽ mở ra.

Nàng quan sát xung quanh, không có cái gì đặc biệt, mọi thứ chỉ là một màu đen nhem vào trông trơn.

Nàng đưa tay chạm vào bức tường cẩm thạch. Một cảm giác lạnh lẽo cùng dị lực bắt lấy cơ thể nàng. Nhú nhú mi, nàng cảm thấy dị lực này quả thực kì lạ. Còn vì sao thì chính nàng cũng không thể lí giải được.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân. Một thân ảnh trắng tuyết đẹp dễ xuất hiện nổi bật trong màu đen uỷ dị.

-Cô nương, ta khuyên cô nương đừng nên tìm kiếm cách phá vỡ bức tường đó. Nơi đó đang nhốt một con vật rất đáng sợ.

-Nó không phải của thế giới này?

-Ân, đúng thế.

-Người phong bế nó không phải là người?

-Cô nương lại đoán trúng rồi đó. Người phong bế nó là một vị lão tiên chân nhân. Ta đến đây chính là vì được giao nhiệm vụ quản thúc nó.

-Nó là con gì? Mang một sức mạnh lớn lắm sao?

Nàng vừa đi quan sát chung quanh, vừa hỏi. 2 mắt, 2 tai, một mũi của nàng hoạt động hết công suất. Cái thứ này là gì?

Nàng không một chút cảnh giác bước về phía trước. Bỗng nhiên, nàng hụt chân, phía dưới là vực sâu vạn trượng. Trong tích tắc nàng chưa vận dụng khinh công để bay lên, thì một bóng trắng xoẹt qua, ôm trọn lấy cơ thể nhỏ của nàng, phút chốc đã đi ra khỏi căn phòng đó.

-Cô nương phải cẩn thận chứ. Nơi đó có 1 cái hố sâu thẳm như vực. Nếu ko mai rơi xuống thì chỉ có 1 con đường mà thôi.

Nàng suy nghĩ, trên đời này có thứ gì giết được nàng chứ? Cho dù có bị vạn tiễn xuyên tâm thì nàng vẫn bình bình an an mà sống. Dị thú nhân này đúng là...

Nàng còn chưa kịp nói gì, chưa kịp phóng xuống thì...

-VŨ HOÀNG LINH, NÀNG CƯ NHIÊN DÁM TRỐN ĐẾN NƠI ĐÂY ÁM MỤI VỚI NĂM NHÂN KHÁC?

Tiếng gầm lớn giận dữ vang lên. Hẳn người phát ra âm thanh đó đang vô cùng giận dữ và thậm chí, còn có dấm chua nồng nặc đi.

Tiếng nói vừa dứt, một thân ảnh xuất hiện trước mắt nàng và Di Chân.

Thân ảnh cao to, in bóng dài trên mặt đất.

Thân trường bào màu lam thêu hoa văn ở cổ áo và ống tay. Tay cầm chiếc phiến họa đồ. Cổ áo rộng rãi lơ lửng hơi chênh đi, lộ ra cơ ngực rắn chắc uy mãnh.

Cầm nhọn tinh tế, đường nét khuôn mặt sắc nét như điêu khắc. Môi hồng hồng mím chặt, nhìn dường như đang kìm nén gì đó. Mũi cao ngạo ngễ, tôn nên vẻ mạnh mẽ sắc sảo.

Mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt tựa như được vẽ nên. Uy mãnh oai phong, nhưng lại uyển chuyển ngọc ngà. Đôi mi cong cong dài hơi rũ xuống. Đôi đồng tử bạc chứa nhiều tia giận dữ băng sương khó nén. Mày kiếm uy uy chao lại một mảnh.

Tóc đen được búi lên phân nửa, đội hắc mào, cố định bằng một chiếc trâm làm bằng kim cương đen cao quý.

Trước mặt, một vài lọn tóc thoát khỏi sự kìm chế của chiếc trâm rũ xuống, phất phơ trước mặt.

Trên con người kia, một khí chất uy lâm khó tả. Hàn khí tỏa ra thật là bức người. Còn thật là giận dữ nhìn nàng thống hận, nhìn nam nhân kia căm ghét.

Yêu nghiệt, trong đầu nàng tự dung lại hiện lên 2 chữ này làm nàng choáng váng, quên luôn cả việc đi xuống khỏi vòng tay nam nhân Di Chân. 2 mắt như dán vào Vũ Phong. Trong lòng nàng kêu lên ai oán: “Yêu nghiệt, đẹp chết người rồi”

-Còn không mau xuống.

Lạnh lẽo, băng sương. 4 chữ vang lên làm nàng “thức tỉnh sau cơn mê”. Vội vàng nhảy xuống đứng cách xa 2 nam nhân này ra.

Nàng là cảm nhận được hẳn đang rất giận dữ nha. Biết hẳn bấy lâu nay, lần đầu tiên nàng thấy được biểu tình này của hắn. Nàng cảm nhận máu trong người hắn đang nóng đến thiêu đốt. Hắn nổi giận rồi.

Nàng là thấy hắn đang cùng nam nhân kia đấu mắt. 2 người đang nhìn chăm chăm vào nhau, có thể thấy 2 tia lửa xẹt xẹt quan lại ở khoảng cách giữa 2 người kia nha~

2 nam nhân này đứng gần thật khác biệt, phải nói là 1 trời 1 vực. Kẻ thì yêu nghiệt, kẻ thì trịch tiên. Nhưng mà, trai đẹp dễ thương sau, giờ nàng phải chạy trước. Nàng chưa lãnh qua cái nam nhân Vỹ Phong này nổi giận, không biết sẽ như thế nào. Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Nhưng mà...

-Nàng dám một bước bỏ chạy, ta liền đem nàng quăng xuống nước...

68. Chương 68 - 69

Chương 68 + 69: Tiếp Theo

-Nàng dám một bước bỏ chạy, ta liền đem nàng quăng xuống nước....

Ách, một câu này của hắn làm bước chân nàng chùn lại. Hắn dám uy hiếp nàng? Tốt, tốt lắm. Đợi khi nào người hạ hỏa ta sẽ cho người biết tay. Còn bây giờ.....chỉ sợ một bước nhẹ nàng cũng có “cơ hội” đối mặt với lão long vương nha....

-Ân ân, được được. Ta không bỏ chạy...

Nói ra câu này nàng thật muốn cắn lưỡi mà. Nếu nàng không bỏ chạy, e rằng lát nữa nàng sẽ không toàn vẹn. Còn nếu nàng bỏ chạy, e rằng, nàng sẽ sớm tán dốc uống mỹ tửu ngắm mỹ nhân ngư rồi.

Đôi đồng tử bạc lạnh ngắt dời tầm mắt, thấy nàng ngoan ngoãn đứng né né bên bụi trúc đằng kia. Dáng vẻ băng lãnh biến mất vô tung thay vào đó là biểu tình bất đắc dĩ, tuy đôi mắt còn chứa hàn khí huyết tinh, nhưng vẻ mặt kia đã giãn ra rất nhiều. Hắn trong lòng phì cười, nhưng trên mặt vẫn chung thủy lãnh khốc.

-Này này, Vỹ Phong. Người có muốn xử gì hắn cũng được. Nhưng nhớ nương tay chút nha...

Nàng vốn còn nhiều điều muốn hỏi Di Chân y nga. Tỷ như trong cảm thạch phòng đó chứa thứ gì? Tại sao y phải canh giữ nó? Sức mạnh ghê gớm lắm sao? Còn có, cái hồ kia tại sao lại xuất hiện ở đó? Là có người đào hay tự “mọc”?

Vỹ Phong xám mặt.

-Nàng còn dám nói giúp nam nhân này?

Sát khí nồng đậm, Vỹ Phong dùng ánh mắt đáng sợ nhìn nàng. Đôi đồng tử bạc lạnh lẽo như muốn đem nàng đóng băng lại mà dấu nàng đi. Hắc tuyến ngập trùng. Nàng càng muốn che chở cho hắn, ta càng muốn giết hắn.

Lập tức, hắn quay phắt, dùng tốc độ của sớm chớp mà động thủ. Chiếc phiến họa đồ xoe ra, phẩy một cái. Một đợt hàn khí tỏa ra, đem những hơi nước trong không khí ngưng tụ lạnh, hóa băng. Một cái phẩy quạt nữa, những giọt băng đó sắc bén xé không khí lao về phía bạch y nam tử.

Hàn băng tỏa khí, lạnh đến rợn người.

Bạch y nam tử nhanh nhẹn không kém nhảy lên không trung né tránh chiêu thức này. Mày ngài nhíu lại, cái thứ hàn khí lạnh lẽo này không phải người bình thường có thể có được.

Những giọt hàn băng mất mục đích, tiếp tục lao thẳng. Đoạn, nó cắm phập vào những cây trúc sau đó. Ngây lập tức, những cây trúc xấu số đóng một tầng băng mỏng, hàn khí tỏa ra bỗng chốc kinh diễm hơn.

Nàng thùy hạ mi mắt. Trong lòng cảm thán không thôi. May mắn nàng không bị đóng băng như thế lần nào a~ Ánh mắt cảm thương, thương xót nhìn về DI Chân. Cầu cho hắn không bị nam nhân phúc hắc này bị làm cho lạnh chết.

Mắt nhìn thấy nàng dùng thái độ gì nhìn y. Vỹ Phong hắn cảm phần vô cùng. Nàng thậm chí còn chưa dùng ánh mắt đó nhìn hắn. Nữ nhân này, tuy hắn biết nàng vẫn chưa yêu hắn, nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận chia sẻ ánh mắt nhu tình của nàng nhìn nam nhân nào khác. (t/g: Linh tỷ mà nhìn ca bằng ánh mắt thương hại kia e rằng huynh không phải nam 9 đẹp trai của ta rồi)

Hắn mày kiếm nhẫn lại, nhưng sau đó lập tức dẫn ra. Tặng cho nàng một nụ cười thập phần ôn nhu, vạn phần yêu nghiệt, ý tình nồng thắm. Vậy mà...nàng lại thấy sờn tóc gáy. Gì chứ, dù gì nàng là một ninja gia, làm sao có thứ cảm giác quái dị này được. Lập tức thu hồi lại ánh mắt của mình.

Bao nỗi bức dọc, theo các chương quyền của hắn mà xuất ra. Những đòn tấn công ngày càng mạnh, ngày càng đáng sợ hơn.

Dường như Di Chân không thể nhận được nữa. Những chiêu thức Võ Phong đánh ra đều muốn đoạt mệnh y. Y kịch liệt phản công. Cả 2 đánh qua đánh lại như thế.

Cứ chốc chốc rùng trức lại rung lên xào xạc, chốc chốc lại lá trúc rơi rơi tủa, chốc chốc lại hàn khí phủ người, chốc chốc lại lóe sáng những tia sắc bạch lam tuyệt đẹp.

Nàng thích thú nhìn Võ Phong đánh nhau. Nhưng về mặt lại tỏ ra lạnh nhạt hẳn nghiêm túc. Võ Phong vận y phục này thật là bức chết người mà. Cơ ngực của hắn lộ ra rắn chắc, theo nhất cử nhất động của hắn mà di chuyển. Cơ với cốt, rắn chắc mà uyển chuyển, không thô kệch, không thư sinh. Thật là hài hòa làm sao ấy.

Kể cũng lạ, từ khi vào khu rừng này tâm tình của nàng đặc biệt thoải mái. Không như ở bên ngoài. Nơi đây làm nàng cảm thấy được thư thái, thanh lọc những tà tâm huyết sắc của nàng. Tâm hồn nàng nhẹ nhõm hơn đôi chút. Nhưng mà trút bỏ được cái gọi là sát khí thật không dễ chút nào.

Bởi vì...bên cấm thạch phòng có biến. Một dòng ưu khí quái dị chuyển động trong không khí, chớp động huyết quang. Nặng nề tử khí. Còn có len lõi sự cảm phần cũng oán hận. Một cỗ năng lượng hắc ám đang không ngừng chuyển động.

Bên trong cấm thạch phòng:

Một đôi đồng tử màu vàng nhàn nhạt hé mở. Bên trong đôi mắt ấy, hiển lên một màu đáng sợ kinh hoàng. Một đôi mắt của quỷ, âm khí từ trong đó tỏa ra làm căn phòng lung lay đôi chút. Đôi mắt trừng trừng nhìn vào nơi phát ra tiếng động bên ngoài.

Một cái nanh trắng lộ ra, đáng sợ.

Cái mùi máu bên ngoài làm cho sinh vật trong cấm thạch phòng này thức dậy sau một giấc ngủ lâu dài. Bên ngoài kia, có 1 dòng máu của dị thú, 1 dòng máu chứa đầy oán hận của linh hồn, còn có, 1 dòng máu đặc biệt. Cái dòng máu đặc biệt đó, làm nó chờ lâu rồi, rất lâu rồi.

Bên ngoài:

Hắn cũng cảm thấy cỗ quái khí đó, trong tâm đột nhiên chuyển mạnh. Hắn đưa mắt nhìn sang bóng tử y nhuyển hoa đứng nép bên kia. Phát hiện nàng cũng nhìn hắn bằng ánh mắt như thế.

Bóng dáng của nàng khẽ lay động, dáng đi uyển chuyển đi về phía này. Trong lòng ẩn ẩn một nỗi lo lắng. 2 chữ này chưa từng xuất hiện trong đầu nàng.

Di Chân tâm càng dao động dữ dội hơn. “Nó đã ngủ say lâu như thế rồi, tại sao hôm nay lại tỉnh dậy? Bất hảo. Phải báo cho lão tiên chân nhân đó biết.”

Y vội vàng ngồi xuống, tư thế như ngồi thiền. Xung quanh ẩn hiện một vệt sáng màu bạc, bắn thẳng lên trời. Miệng y lầm bầm gì đó.

Nàng nhìn y khó hiểu. Chưa gì hết thì hắn đã lên tiếng:

-Không được nhìn nam nhân khác.

Giọng nói trầm trầm bá đạo vang lên. Trong thời khắc này hắn còn có tâm trạng để ý chuyện vặt vãnh này sao? Nàng tự hỏi.

Nhưng mà, Võ Phong càng đứng gần cấm thạch phòng, cỗ khí quái ác càng nổi lên nồng đậm.

Đột nhiên, bên trong cấm thạch phòng đại biến. Khí tức bên trong dường như đang chịu một lực nén đáng sợ.

-Vỹ Phong mau tránh ra.

Nàng hét lên một tiếng. Kéo Vỹ Phong nhanh như chớp bay ra khỏi đó.

Và ngay tức khắc “bùm” tiếng nổ lớn làm kinh thiên động địa, bảo cát mịt mù, những lá trúc tưởng chừng như vô hại nay lại bay loạn theo gió, sắc bén như dao. Và, từng mảnh, từng khối cẩm thạch bắn ra tung tóe.

Bảo cát lan rộng với tốc độ chóng mặt. Nàng và hấn đứng trên ngọn trúc mỗi người tạo một kết giới chống đỡ. Duy, chỉ có Di Chân không một chút phòng bị, bị cú nổ vừa này đánh ra xa, bị những lá trúc đâm vào, những mảnh vỡ cẩm thạch đã thương. Phun ra một ngụm máu. Y bị trọng thương.

Nàng nhú mảy. Lớp bụi từ từ khuất đi, tản ra bột đi. Thân ảnh lúc từ từ hiện diện....

69. Chương 70

Chương 70: Giam giữ thiện tâm [1]

Nàng nhú mảy. Lớp bụi từ từ khuất đi, tản ra bột đi. Thân ảnh lúc từ từ hiện diện....Nó là....Một con sói xám?

Bộ lông màu xám phù dài trên thân hình to lớn. Đôi tai nhạy bén vểnh lên ương ngạnh. Đôi mắt màu vàng hạnh đầy nguy hiểm. Mũi màu đen ướt ươn cực thính. Hàm rang sắc nhọn lộ ra, 4 chiếc răng nanh dữ tợn lồi ra. Chiếc đuôi hùng dung phe phẩy trong gió.

Hình ảnh của nó, con sói xám mang một khí chất đáng sợ. Với nguồn năng lượng hắc ám. Nó nhìn về phía Vỹ Phong, tia thị huyết nhanh chóng nổi lên trên mắt nó.

-Vũ cô nương....hãy cẩn thận....nó....là yêu tinh....

Lời vừa dứt, con sói thậm chí không thèm liếc một cái. Nó tung một trảo, chưởng lực mạnh mẽ hướng về phía Di Chân mà đánh.

Oành....

Tiếng động làm rừng trúc không ngừng xô xao. Lãnh trọn một chưởng của nó, y không kịp né liền phun ra một ngụm máu tươi. Huyết dịch xen lẫn cát bụi đầy nhiều chỗ, dính lên bạch y phiêu dật, vương lên cây trúc gần đó.

Nàng có chút giật thót. Nó là yêu tinh? Một con yêu tinh mà ở cổ đại và hiện đại đều không có? Nó thuộc thế giới nào? Chỉ một chưởng lực mà có thể làm một dị thú cấp cao trọng thương. Thật đáng sợ.

-Di Chân, người yếu quá.

Nàng than một tiếng. Dù sao thì y cũng là người canh giữ nó, phải giữ mạng sống của y thì mới mong bắt lại được con vật kia.

-Vỹ Phong, bảo vệ tên đó. Không được để hấn chết.

-Vì sao?

-Chỉ có hấn mới biết cách thu phục con yêu lang này.

-Còn nàng? Ta không thể để nàng đánh nó một mình được.

-Con yêu tinh này...chẳng là gì đối với ta.

Ngũ tất, nàng dùng một chưởng lực nhẹ đẩy Vỹ Phong về phía Di Chân. Nếu để hấn tự đi không biết sẽ đến khi nào. Liếc Vỹ Phong một cái, ánh mắt cảnh cáo. Dù hấn có mạnh đến đâu, mạnh hơn cả nàng cũng được. Nhưng với một con yêu tinh, đáng sợ hơn dị thú nhiều, hấn có thể tiếp chiêu sao?

Vỹ Phong hẳn không cải lại. Đúng, hẳn rất lo cho nàng, rất muốn thay nàng giết con yêu lang đó, rất sợ nàng bị tổn thương. Nhưng mà, một khi nàng đã quyết định, thì với con người ngang bướng cứng đầu đó, dù là diêm la hiện diện cũng không thể xoay chuyển.

Ánh mắt đau lòng, cực kì đau lòng nhìn nàng. Nếu nàng có mệnh hệ gì, e rằng hẳn khó có thể sống được. Nhanh chóng, hẳn ngồi tư thế ngồi thuyền, miệng niệm chú. Lập tức, một thứ ánh sáng màu xanh tạo thành vòng tròn bao phủ thân thể hẳn và Di Chân. Là kết giới.

Nàng có chút yên tâm. Mỹ yêu nghiệt như người, ta thật không nỡ để người bị trầy xước gì cả. Dù sao thì thân thể của ta cũng không dễ bị hủy hoại, cứ để ta chịu thay người.

Miệng nàng ôn nhu khẽ nở một nụ cười, nhẹ nhàng tự gió xuân, rực rỡ hơn cả đóa mẫu đơn diễm lệ. Nụ cười mãn nguyện, nụ cười của sự hứa hẹn.

(t/g: thông cảm cho tác giả, tại ta mê nữ cường, sủng mỹ nam nên không dễ cho nam 9 xuất trận như thế. Nhưng mà không phải Vỹ Phong ca vô dụng, vô tâm hay gì đâu nhá >_

Sói xám sở dĩ không động không tĩnh này giờ, là vì nó đang quang sát mọi chuyện diễn ra. Xác định được điểm yếu của kẻ địch là một điều quang trọng.

Nhân lúc nàng đang để lộ sơ hở. Giống như lúc này, nó tung một trào về phía nàng.

Mâu quang khẽ chuyển, ánh mắt sắc lạnh tựa đại bang câu mồi. Mang luồng sát khí ưu việt.

Mắt thấy chướng lực với nguồn năng lực hắc ám mà đen đang đánh về phía mình, bụi bay lên cuồn cuộn. Nàng nhún chân một cái, thoát khỏi địa tử.

Chướng lực đánh phá cả một khoảng rừng trúc, những cành cây gãy rạp, bão vũ mù mịt.

Con sói sổng mất lưu chuyển, tư thế tựa như săn mồi. Nó phóng về một phía. Hay cho con sói có thị giác và khứu giác bén nhạy, nó nhắm thẳng hướng nàng mà tấn công.

Hàm răng sắc nhọn há to, sát khí theo đó cuộn cuộn tuôn trào. Nàng chặt vật né tránh, không ngờ tốc độ của con vật này lại nhanh đến như thế.

Nhanh chóng lấy lại phong độ, nàng lại một cái nhún chân, thân người biến ảo nhảy lên, đập lên đầu con sói.

Tức giận, con vật yêu tinh oai hùng này kịch liệt tức giận. Nó gầm lên một tiếng vang dội. Con mồi nó săn dám sỉ nhục nó.

Nó cũng lập tức quay đầu, nhưng lần này không chọn cách tấn công trực diện. Nó nhảy xuống đất. Mi mắt nàng nheo lại, nó đang có ý định gì?

Chưa kịp có một cái xúc tiến. Con sói đã nhanh chóng phóng ngược trở lên, hướng cái chân nàng mà toàn lực cắn nuốt. Con mồi của nó được có cái chân nhanh nhẹn, vì thế nó sẽ tước đoạt khả năng bay nhảy này.

Nhưng nàng cũng không thể dễ dàng bị con súc sinh này hạ gục. Rút lên cái chân có nguy cơ bị cắn trúng, nàng hướng lá trúc đang bay giữa không trung kia lấy làm trụ lực. Đạp khẽ kháng lên nó, lần này là con sói không biết ý định của nàng.

Không để cho nó kịp suy nghĩ, nàng duỗi thẳng chân lên song song với thân người, dùng toàn bộ lực đẩy chân xuống.

Oành một tiếng, con sói bị nã một cú lên lưng, lập tức bị đập xuống đất. Bụi một lần nữa thành bão vũ.

Nàng nhướng mi mắt, khứu giác mãnh liệt hoạt động. Con sói không còn ở phía chính diện nữa. Bỗng, lỗ tai phải khẽ nhích, nó đang ở phía sau.

Lại là cái hàm răng gớm ghiết ấy. Lần này nó định quạm vào vai nàng.

Gập người xuống 90o, nàng thừa dịp các cơ đang có lực co giãn, tung một cú đá ngược từ dưới lên ngay bụng con sói.

Nó lại một lần nữa bị đánh bật ra. Con vật này quá thật rất mạnh, có thể đấu thể thuật[tức đánh bằng tay không, không sử dụng vũ khí hay nội lực] từ nãy đến giờ, thời khắc đã qua kha khá lâu rồi.

Con sói không biết mệt mỏi, nhưng lần này nó thông minh hơn. Phóng về phía nàng dùng song trảo toan bắt lấy nàng. Tốc độ chớp nhoáng làm nàng không kịp dùng chiêu phản kích mạnh.

Ngã ngửa về phía sau, nó phóng ngang đầu nàng, nàng dùng móng tay của mình vạch 5 đường dưới cơ bụng của con sói.

Huyết dịch loang lổ, con sói đau đớn gầm lên một tiếng. Móng tay nàng có độc.

Không thể đấu thể thuật trên không trung với nàng được nữa. Nó chuyển sang dùng yêu lực, năng lượng hắc ám. Sóng mắt vàng hạnh lưu chuyển, một cỗ yêu lực trỗi dậy phùng phùng tựa như một ngọn lửa màu đen cháy trên cơ thể to lớn của con sói, huyết dịch dưới bụng vẫn không ngừng rỉ ra.

Nàng cảm nhận được hương vị nguy hiểm đang cận kề. Đúng, tuy nàng có rất nhiều tài năng, rất nhiều biến hóa. Nhưng duy nhất nàng không có yêu lực này. Vì đơn giản, nàng không phải là yêu tinh. Yêu lực mang tính chất hủy diệt cực mạnh. Chuyện ngày càng khó giải quyết rồi.

Chấp tay làm kí hiệu cầu thuật ninja. Miệng nàng ám chú. Một luồng gió mạnh mẽ tiến về phía nàng, xoay chuyển xung quanh giống như cơn bão nhỏ. Mắt nàng lạnh lùng nhìn về phía con vật đó.

Cánh tay nàng vươn ra, luồng gió mạnh như vũ bão quét qua rừng trúc, đem những chiếc lá rơi cành nhanh như chớp nhoáng, bén như phi tiêu đánh về phía con sói.

Nó cũng không vừa. Năng lượng hắc ám đại thịnh, tạo thành một lồng kính bao quanh cơ thể nó. Những chiếc lá sắc bén va chạm vào lập tức bị phản lực, lần này nó bay hướng về phía nàng.

Nguy hiểm, đại não vang lên một hồi chuông cảnh báo. Nàng lập tức tạo nên một kết giới tạm thời tránh né những chiếc lá sắc nhọn.

Ngay lúc kết giới vừa được giải, con sói nhanh chóng phóng đến dùng yêu lực nắm lấy nàng.

Không kịp trở tay, nàng bị yêu lực màu đen kia bắt lấy, tạo trói chặt nàng lại.

Mi mắt khẽ nhú, cái thứ đang trói nàng lại, nó đang hút lấy năng lượng của nàng. Không thể nào.

Những ngọn lửa nóng rực trong cơ thể bùng cháy. Bên ngoài nàng cũng đang phát cháy ngọn lửa màu vàng kim chói mắt.

Con sói lập tức thu yêu lực của nó về. Ngọn lửa kia không phải yêu lực như nó, cũng không phải nội lực của nàng, năng lượng thì càng không. Thế thì thứ đó là gì?

Cái này, đối với nàng mà nói thì nàng chưa sử dụng lần nào cả. Nó là do sự kết hợp tinh nguyên của 2 loại năng lượng mà sư phụ và sư mẫu truyền dạy. Nóng một cách kinh diễm nhưng hàn một cách băng sương.

Nhưng là, loại năng lượng này nàng không quen dùng, nó có sức tàn phá quá lớn, nếu sử dụng không đúng mức, chỉ e rằng cả tánh mạng nàng cũng khó giữ.

Nay nó bị ép đến bộc phát ra rồi. Nguyên nhân chính là cái yêu lực mang tà khí kia. Cái thứ nồng đậm mùi tử khí ấy làm nàng kinh tởm. Và nàng đang trong trạng thái bị hút cạn năng lượng. Nên nguồn năng lượng này mới thoát ra.

Con sói hơi giật mình nhìn ngọn lửa màu hoàng kim đang cháy. Ngọn lửa đó không phải thánh khiết, không phải mang năng lượng của “mẫu oa nương nương” cứu người. Mà chính là, ngọn lửa ấy còn nguy hiểm hơn yêu lực của nó. Không phải tà, nhưng cũng chẳng phải chính.

Nhưng là, trước mắt thấy nàng vẻ mặt có chút biến khi xuất ngọn lửa nàng. Nó chột hiểu ra, nàng không thể điều khiển nó được như ý.

Nàng lại để lộ sơ hở rồi. Tại sao trong những lúc thế này một ninja sát thủ lại có thể để lộ sơ hở được chứ?

Coi sói không cho thời gian nàng định thần lại, nó đã dùng năng lượng hắc ám của mình dần dần phân tán rộng ra. Bao trùm lấy ngọn lửa vàng kim của nàng, cắn nuốt thân thể của nàng.

Còn nàng? Nàng bây giờ đang suy nghĩ về điều gì? Tại sao lại có thể bị nó chiếm thể thượng phong như thế?

Vũ Hoàng Linh ngu ngốc, tại sao bây giờ người lại nhớ đến sự phụ của sư mẫu người cơ chứ? Người đang suy nghĩ một thứ ý nghĩa điên rồ gì? Một ninja sát thủ không thể có tình cảm. Nếu bị tình cảm chi phối, người chỉ có 1 con đường chết. Con sói xám kia sẽ giết chết người, ăn tim của người, thậm chí sẽ ăn luôn cả những người bên cạnh người. Mau giết nó đi, giết nó đi.

Trong tâm linh của nàng, vang lên một giọng nói đáng sợ như ác quỷ. À, mà nó chính là một con ác quỷ trong mỗi con người đầy thôi.

Nó muốn ăn tim của ta? Ăn cả những người bên cạnh ta? Vỹ Phong...Vỹ Phong...Nó sẽ ăn tim của Vỹ Phong? Phải giết nó. Phải giết nó. Phải giết nó.

Nàng đang bị gì? Bây giờ là lúc nàng đấu tranh tư tưởng sao? Là lúc trao đổi với thiên thần và ác quỷ sao? Điên rồ, thật điên rồ.

Thiên thần trong lòng nàng bị giam cầm rồi. Bị giam lại rồi. Nàng vốn giết người không chớp mắt, tại sao lúc này chỉ giết một con sói mà cân nhắc đến như thế? Rốt cục là vì sao?

70. Chương 71

Chương 71: Giam giữ thiện tâm [2]

Nhưng mà, nàng không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Tuy lý trí của nàng vang lên một tính hiệu kì lạ, hiện lên một số hình ảnh kì lạ, nhưng nàng không còn thời gian để phân tích nó.

Mở mắt ra. Nàng giật mình. Tối đen, trước mắt nàng là một mảnh tối đen như mực. Nàng loạn choạng đi trong bóng tối.

Bỗng nhiên, một bóng sáng hiện lên trước mặt. Là Vỹ Phong, hắn đang làm gì thế?

Hắn ta....hắn ta....

Nàng cảm thấy lý trí của nàng đang dần trở nên lu mờ đi.

Vỹ Phong hắn đang nắm tay lấy một cô gái xinh đẹp, một sắc đẹp khuynh đảo hoàng thành. Bọn họ nhìn nhau, rất sâu, rất sâu, đôi mắt đầy tình ý.

Hắn ta.....hôn nữ nhân đó. Choáng ngợp, nàng cảm thấy đầu óc quay cuồng, tim như thất lại, cổ họng nghẹn đắng.

Nàng chạy đến....miệng không thốt lên một lời nào, đứng trước mặt hắn, lùi kéo hắn tránh xa nữ nhân kia ra, không cho hắn hôn nữ nhân đó nữa.

Nhưng mà...hắn lại không một chút để ý đến nàng, tùy tiện phất tay một cái, nàng vô lực ngã xuống đất.

Hắn lại tiếp tục nụ hôn đó, dây dưa không dứt...

Rồi, từng lớp từng lớp y phục của 2 người rơi xuống đất. Họ triền miên không dứt, những âm thanh bản thủ vang lên đáng sợ.

Nàng cảm thấy trời đất như sụp xuống. Vô lực. Nàng chỉ biết mở mắt trần trối nhìn.

Cái hình ảnh khủng khiếp ấy dây lấy tâm trí nàng. Đáng sợ, đáng sợ quá. Tim nàng đau quá, đau vô cùng. Tâm can như vỡ vụn, đau đến tê tâm liệt phế. Tại sao? Tại sao vậy?

Bỗng dưng, trong cổ họng nàng cảm nhận được mùi vị tanh nồng của máu. Phốc....nàng phun ra một ngụm máu. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy 2 má nàng ươn ướt. Chạm tay lên, một giọt nước trong suốt vươn lên ngón tay ngọc ngà của nàng. Là nước mắt....

Tâm kịch liệt một trận giao động mạnh. Không, nàng chưa bao giờ khóc ra nước mắt cả, thứ nàng khóc ra mà máu, là huyết lệ. Ảo ảnh, mọi thứ là ảo ảnh.

Nàng đang bị con sói đỏ khống chế, tạo nên một màn ảo ảnh để ức chế thần kinh, để nàng chết vì ức chế thần kinh.

Đúng vậy, nhất định là thế. Nàng đang đấu với con sói, Vỹ Phong đang ở dưới kia bảo vệ cho Di Chân. Vả lại, nàng tin, Vỹ Phong sẽ không bao giờ làm chuyện đó. Không nghĩ nữa, phải đem mọi chuyện bỏ xó. Nếu ko e rằng nàng sẽ không ra được ảo ảnh thuật này.

Nhưng mà Hoàng Linh ơi Hoàng Linh, cái cảm xúc trong đầu của người đang nghĩ là gì thế? Người không tự hỏi vì sao người đau khi thấy hấn triền miên cũng nữ nhân khác không? Người có tự hỏi vì sao người tự tin cho rằng hấn sẽ không làm như vậy không?

Người là không hiểu hay cố tình không hiểu? Bởi vì một phút vô tâm của người. E rằng sau này người sẽ hối hận. Dù biết rằng trong thời gian này người không có thời gian để nghĩ, nhưng người cũng phải để nó ở trong lòng để về sau còn có thể nhận biết. Cư nhiên lại đem nó vứt đi?

Nàng nhắm mắt lại, đôi mi cong cong không một chút động tĩnh. Sau đó mở mắt ra, quả nhiên, hình ảnh ấy biến mất.

Nhưng mà, tại sao tâm nàng lại có cảm giác không ổn thế này? Biết là do lúc này bị nội thương phun ra một ngụm máu, nhưng cũng không đến nỗi đầu óc quay cuồng như thế.

Vận nội công, nhưng lần này nàng lại dùng cái thứ nguy hiểm mà nàng vẫn không dùng, đó chính là ngọn lửa màu vàng kim lúc này. Nàng không còn kiên nhẫn nữa rồi, tâm nàng đang kịch liệt dao động.

Ý chí kiên định quyết phá vỡ màn ảo ảnh này. Và...bùng một cái. Ngọn lửa rực cháy đem những mảnh đen đốt hết đi, còn lại là hình ảnh rừng trúc hiện hữu. Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi. Nàng quay mặt sang hướng đó. Đôi con người kinh hãi, sắc mặt xám lại.

Nguyên nhân làm ột con người lãnh đạm lạnh lùng như nàng kinh hãi ư? Quay lại khắc trước sẽ rõ.

Ngay lúc nàng bị yêu lực hắc ám khi bao lại. Tâm tư Vỹ Phong kịch liệt biến chuyển.

Ngay lúc ấy, kết giới hấn tạo ra lung lay có sơ hở. Yêu lang kia nắm bắt thời cơ. Nó tung một trảo gió cuộn lu mờ.

Khí tức màu đen rầm rộ cắn nuốt kết giới của Vỹ Phong.

Bất hảo. Vỹ Phong trong lòng kinh hô một tiếng. Hấn bị khí tức nặng nề này đè nén đến thống khổ. Cuối cùng, chịu không được nữa. Hấn lập tức đen thân thể Di Chân thấy đi nơi khác, khắc ấy, hấn bị vàng khí màu đen làm nội thương nhẹ.

Vội vàng lao ra khỏi đó. Chưa kịp lấy lại uy thế, con sói ấy lao ngay về phía hấn. Trảo thủ được bao bọc bởi yêu lực vương ra nhằm ngay ngực trái hấn toan móc ra trái tim đỏ.

Nhưng thân thủ hấn cũng không thể gọi là tầm thường. Tuy so với nàng, hấn không giỏi về việc đấu không trung, sử dụng lực lượng. Nhưng hấn lại có một thân cổ võ tuyệt đỉnh. Về phần này e rằng nàng còn phải chào thua.

Vận khinh công thoát ra khỏi tử địa. Hấn tay phải giơ lên cao, kinh hô một tiếng. Lập tức một cổ hàn khí lam quang ẩn hiện trong không gian. Soi rọi lên khuôn mặt đẹp tựa điêu khắc của hấn, ngũ quang tinh xảo đến chói lòa.

Thần binh lợi khí được hấn gọi chính là Đoạn Thiên Dạ Dao được khảm Ngọc Đoạn Tình mang đầy hàn khí, lạnh đến cắt da. Thanh đao trực tiếp đem những giọt hơi nước đóng thành băng. Nhiều giọt nước tụ hợp lại thành từng khối băng sắc bén lạnh đến kinh người.

-Băng Tinh Huyết Vũ.

Hấn kinh hô một tiếng. Tay phải đem thanh đao xoay tròn, xoay tròn nhu những vòng xoắn ốc. Những khối băng như có linh tính theo vòng xoáy mạnh mẽ này mà vun vút những tiếng xé gió.

Đại phong từ dưới nổi lên, đem bụi cát và lá cây kịch liệt dao động, mịt mù ám đoán, không còn phân biệt được đâu là trời đâu là đất nữa.

Nhưng trong thời điểm này, đôi mắt vàng hạnh của con sói xám lóe lên tia nguy hiểm. Đôi đồng tử bạc lạnh lẽo tựa hồ còn lạnh hơn Đoạn Thiên Dạ Dao kia ánh lên sát khí nồng đượm.

Một đao đánh xuống, mạnh theo uy lực kinh thiên động địa, bão vũ cuộn cuộn. Băng sát theo đà được phóng đi, hướng thẳng phía con sói xám mà đánh. Đồng thời, lưỡi đao vừa chạm đất, một tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất ngay tức khắc bị chia thành 2 nửa, 2 rãnh lớn được tạo ra nứt dần lên phía đối diện.

Đất trời mịt mờ, minh nhật bị che khuất bởi bão cát. Một chiêu thức đánh ra mạnh mẽ kinh động trời đất, tựa như muốn đem tất cả đánh thành cát bụi xa mờ.

Những tiếng động bị nứt, vỡ, đổ, ngã không ngừng vang lên....Những khối băng sắc nhọn trong suốt tựa pha lê phá khoảng không bay thẳng vào rừng trúc phía xa. Cự nhiên lại không trúng con sói kia? Tốc độ quá kinh hãi đi?

Ngay lúc bão vũ còn chưa tan, thì dưới sau hắc âm ngoan hiện lên một màn sát khí bén nhọn.

Phản ứng nhanh nhẹn với kinh nghiệm chiến trường phong phú, hắc dễ dàng tránh né đòn đánh lên này.

Nhưng mà....

71. Chương 72

Chương 72: Giam dữ thiện tâm [3]

Ngay lúc bão vũ còn chưa tan, thì dưới sau hắc âm ngoan hiện lên một màn sát khí bén nhọn.

Phản ứng nhanh nhẹn với kinh nghiệm chiến trường phong phú, hắc dễ dàng tránh né đòn đánh lên này.

Nhưng mà....Con sói ấy nham hiểm hơn nhiều. Cái chiêu thức vỗ mồi ấy chỉ là cái chần cho cái mục đích thật.

Vàng khối đen nhem tách một phần ra thân thể con sói, nó trực tiếp bao lấy Vỹ Phong như nó bao lấy Hoàng Linh nàng.

Làn khối này có độc, và nó đậm đặc hơn nhiều so với cái đang bao trùm nàng lại. [vì tỷ ấy làm hao tổn yêu lực nên nó loãng hơn]

Trong lúc ngàn vạn lần nguy cấp nàng. Vỹ Phong hắc lại bình tĩnh đến lạ thường. Đôi con ngươi màu bạc lóe lên tia sáng ỳ dị trong màng tối.

Dung mạo “khuyển đảo hoàng thành” đã yêu nghiệt này còn tà mị hơn. Cánh môi mỏng khê lay lay, một câu chú ngữ được tạo nên.

Ngay lập tức, từ tay phải cái ánh sáng màu xanh lam mang hơi thở nhẹ nhàng khoảng khoái đại thịnh.

Từng tia, từng tia mạnh mẽ xuyên thẳng làn khối độc lóe sáng lam quang, cắn nuốt đi bóng tối ma mãnh. Và lúc đó, con sói cũng đã ẩn nấp ngay một nơi nào không xa.

Một nguồn sức mạnh từ tay phải truyền đến, làm đầu óc hắc trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Nó giải đi độc tính đang dần xâm nhập vào cơ thể. Bảo trợ nội công, ngũ giác trở nên tinh tường và nhạy bén.

Nhắm mắt lại, tập trung lắng nghe mọi việc xung quanh. Cái hắc nghe đầu tiên là tiếng thở dồn dập và đứt quãng của nàng. Nàng.....đang xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà tại thời khắc này, muốn cứu nàng thì phải diệt tận gốc cái mầm móng gieo rắc nó. Đôi tai nhạy bén lại tiếp tục chăm chú lắng nghe.

Có một hơi thở rất nhỏ, rất nhẹ phát ra từ.....

“Grào.....”

Ngay sau khi cái âm thanh ấy phát ra. Hắc nhanh chóng dùng tốc độ cực nhanh di chuyển lên phía trước. Con sói cũng dùng tốc độ nhanh không kém đuổi theo phía sau.

Hắn một chân đạp lên cây trúc, lấy thế bậc người lên trên không trung. Thanh đao vươn thẳng lên trời giáng một đòn xuống, mang theo hàn khí băng sương đáng sợ.

“ầm”

Ầm thanh sự va chạm khùng khiếp vang lên làm một đường nứt lớn được tạo ra trên mặt đất. Cư nhiên...cư nhiên lại không trúng nó.

Không kịp có thời gian để nghĩ ngợi hắn vọt về phía con sói một đao rồi lại một đao giáng xuống. Nhưng vẫn không trúng.

Và thế là một người một sói lao vào nhau đánh không ngừng. Cát bay như bão, lá trúc loạn xạ trên nền trời, rừng trúc bị đổ ngã hết phân nửa lung lay xào xạc.

Những luồng sáng màu lam cùng khối khí màu đen va chạm lẫn nhau vang lên những âm thanh đinh tai nhức óc.

Tiếng gào thét của con sói cùng tiếng kinh hô của hắn vang lên dội cả rừng.

Trong không khí bắt đầu có dấy lên mùi máu tanh nồng. Trên mặt đất cũng loan lỗ vết máu.

Vỹ Phong hắn rất điêu luyện về lối đánh cận chiến, những môn võ hắn học thuộc hạng thường đẳng mà khó có ai so bì kịp. Hôm nay cư nhiên lại đánh đại chiến 300 hiệp với một con sói. Là do năng lực hắn quá yếu hay do con sói kia quá mạnh?

Không biết qua bao nhiêu lâu thời gian. Cả trời đất vang lên một tiếng va chạm cực mạnh của 2 khối ánh sáng 1 lam 1 hắc. 2 thứ ánh sáng này hình thành nên một khối bán cầu bao trùm toàn bộ, nó lan dần lan dần ra. Cuối cùng, sức mạnh quá lớn không thể trụ được nữa, nó nổ một phát làm cuộn phong bão vũ, lá cuộn cát bay, đem rừng trúc xanh um đẩy ngã hết.

Lớp bụi tản ra, mờ dần, mờ dần....

2 thân ảnh sừng sững đứng cách xa nhau đang trừng mắt nhìn nhau, đáy mắt ánh lên tia nguy hiểm.

Vỹ Phong hắn bị sau một hồi kịch liệt đánh nhau. Quần áo bị móng vuốt của con sói làm rách nhiều chỗ, lộ ra những cơ bắp tuy cuộn cuộn rắn chắc mà lại hài hòa không thô kệch. Làn da trắng như nư nhân bây giờ lại loan lỗ toàn máu. Tay cầm Đoạn thiên dạ đao nắm chặt hơn, lưỡi đao dính máu. Gương mặt anh tuấn mang nét thuần túy yêu nghiệt cũng hiện lên những vết dài đỏ chói. Không những không làm mất đi vẻ động lòng người của hắn, ngược lại làm hắn càng chói mắt hơn. Oai phong lẫm lẫm, khí thế ngút trời, bá chủ một phương, câu hồn đoạt phách.

Con sói kia cũng không toàn vẹn. Bộ lông màu xám đẹp đẽ cũng lóm dóm máu đỏ. Trên người nhiều chỗ còn bị thanh Đoạn Thiên Dạ Dao làm rách da rách thịt, huyết nhục lẫn pha. Nhưng cái đôi mắt tà ác ngoan độc màu vàng hạnh kia không lúc nào không mang vẻ khát máu. Hàm răng nhọn hoắc nhe ra, cái lưỡi dài lông thông trước cửa miệng. Cái đuôi hùng dung cũng không ngoại lệ, máu me lan tràn.

Con dã thú kia vẫn không bỏ cuộc. Nhanh như chớp phóng tới vỗ lấy hắn. Hắn không tránh né mà trực tiếp dùng thanh đao bổ xuống.

Con sói phản ứng nhanh chóng, gầm một tiếng nhảy sang một bên.

Hắn nhảy phốc lên trời, tung ra một thêm một chiêu thức mạnh mẽ của thanh đao nữa:

-Tỏa Hồn Phong.

Ầm thanh cực kì mạnh mẽ cũng ngoan cường như giật dậy sự sống.

Thanh đao theo sự điều khiển của Vỹ Phong bắt đầu thu gió. Hắn vung tay đem thanh đao giáng xuống một đòn đoạt mệnh.

Từ những luồng gió nhẹ không biết tự khi nào nó trở thành một vòi rồng lớn với sức công phá có thể đem một tòa thành đập nát đi âm âm rơi xuống đất. Nó cuốn lên những lớp đất đá trên bề mặt, cuốn những cây trúc gãy đổ vào trong, cuốn những lá trúc bẻ nhọn xoáy vòng vòng.

Vòi rồng to lớn nhanh chóng cắn nuốt con sói ngay khi mà nó còn đang bàng hoàng không kịp tránh.

Vỹ Phong ngay sau đó ngồi sụp xuống đất, thở hổn hển. Mồ hôi ướt đầm trán, từng giọt từng giọt theo đường nét gương mặt tinh xảo mà chảy xuống. Ướt đầm cả chiếc áo không toàn vẹn, rửa trôi bớt những vết máu lưu trên cơ thể. Một trận đau nhứt từ từ chi truyền đến, sắc mặt nhợt nhạt.

Đòn vừa rồi như muốn lấy đi hết sức lực của hắn. Cả nội thương và ngoại thương đều ngày càng trầm trọng hơn. Trong lúc dao chiến với con sói, hắn đã sơ ý bị trúng một trảo của nó, may mắn là con tim của hắn chưa bị moi ra, nếu không hắn cũng tới hạn rồi. Nhưng một trảo đó cũng đủ là, hắn bị nội thương nghiêm trọng rồi.

Ánh mắt hắn dời lên quả cầu màu đen ở phía xa xa kia. Nàng vẫn còn trong đó. Con dã thú tàn bạo ấy vẫn còn sống.

Như âm hồn bất tán, con sói đó cứ nhiên vẫn không chết. Từ trong vòi rồng, nó rống lên một tiếng, sau đó lại bùm.....Nó phá tan chiêu thức đang dần suy yếu của hắn.

Quả thật thì chiêu Tỏa Hồn Phong này hắn luyện vẫn chưa đạt đến cảnh giới cao nhất, nếu không thì nó không mau chóng suy yếu như thế.

Mi tâm của hắn chau lại chặt chẽ. Tuy tình thế đang lâm vào nguy kịch, nhưng trong mắt kia, không hề có một tia nào gọi là sợ hãi. Hắn khó khăn đứng dậy, tứ chi đau đến nỗi không thể di chuyển được nữa.

Con sói ấy tuy bản thân cũng tàn tạ lắm rồi, nhưng con tim đang đập của hắn vẫn tạo nên sự hấp dẫn lớn với nó. Một lần nữa ngọn lửa yêu ma bốc cháy, như muốn đem nó nhốt vào trong. Nó lao vun vút lại phía hắn.

Từ đầu hắn đã nhìn thấu, con vật kia chính là muốn ăn tim của hắn. Chẳng hề đá động gì tới con dị thú [Di Chân] kia, cũng chỉ muốn giam nhốt nàng lại. Thật không ngờ, hắn lại có “vinh dự” lớn tới nỗi làm cho con yêu lang kia chú ý.

Ánh mắt hắn hiện lên tia cười yếu ớt thập phần khinh bỉ. Tròng mắt đảo lên nơi vị trí của nàng. Nhu tình không đổi, hắn không thể dễ dàng chịu chết như thế. Hắn là ai? Hắn là Thiên Vỹ Phong người duy nhất có tư cách khiến nàng chú ý, là người duy nhất có thể sánh vai cùng nàng. Và, nàng cũng là người duy nhất mà hắn quang tâm, là người duy nhất làm bận lòng của hắn.

Cho dù toàn thân không còn sức. Hắn vẫn ngoan cười xông lên. Trên gương mặt lộ chút vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn không qua được vẻ tuấn mỹ phiêu dật, mạnh mẽ oai hùng kia.

72. Chương 73

Chương 73: Giam giữ thiện tâm [4]

Khi con người ta cận kề cái chết, ai cũng có những biện pháp sinh tồn riêng để duy trì mạng sống của mình. Nhất, chính là những con người mang những thứ sức mạnh huyền bí như Vỹ Phong và nàng. HỌ ĐỀU ĐƯỢC SINH RA TRONG MỘT THỂ GIỚI KÌ ẢO.

Vỹ Phong vốn chính là không còn một chút sức lực nào cả, tứ chi cũng rã rời không còn có thể di chuyển được. Nhưng mà, ý chí của hắn quá mạnh mẽ, quá mãnh liệt. Trí não thúc giục một loại sức mạnh vốn ẩn dấu sâu trong cơ thể. Và nó thức tỉnh.

Loại sức mạnh nàng ngủ dài từ lâu, rất lâu rồi mà chính hắn cũng không biết. Đến khi bị bức ép đến đường cùng, nó sẽ thức dậy và chống chọi bằng một thứ năng lượng ghê gớm. Nếu nàng sẽ trở thành một con Ma cà rồng và mang ngọn lửa ma màu vàng kim[cái ngọn lửa ma ấy thức tỉnh một phần là do nàng tinh luyện từ 2 loại võ công bài xích nhau do sư phụ và sư mẫu truyền đạt] thì hắn lại không biến thể, nhưng lại nở rộ ra một ngọn lửa mặt trời có sức mạnh hủy diệt cao gấp 10 lần so với ngọn lửa ma của nàng. Tiếp đến là thứ ánh sáng chói mắt mang nhiệt độ nóng như mặt trời tỏa sáng.

Hắn tuy mang vẻ đẹp yêu nghiệt, nhưng lại có thứ sức mạnh của ánh sáng, đại diện cho vị thần mặt trời. Còn nàng, đầu đó mang một vẻ thuần khiết nhưng lại có sức mạnh của bóng tối, đại diện cho đế vương bóng tối.

Hắn và nàng, là bổ trợ cho nhau? Hay xung khắc lẫn nhau? Nếu bổ trợ cho nhau, thì hắn và nàng chính là bộ đôi tối thượng. Nếu xung khắc lẫn nhau chính là hủy diệt đối phương. Nhưng chuyện này lúc khác nói. Bây giờ quan trọng nhất, hắn đang sử dụng sức mạnh mà hắn chưa một lần sử dụng qua.

Chính lúc này, nàng đã phá bỏ cái lồng bằng yêu lực. Nàng kinh hãi, cái sức mạnh khủng khiếp đó.....còn mạnh hơn nàng, rất nhiều lần. Ánh sáng kia làm nàng phải nhắm mắt lại, nhiệt độ này như muốn đem nàng nướng lên ấy.

Tâm tư nàng một mảnh hỗn độn. Lo lắng, nàng rất lo lắng. Bởi vì thân thể hắn không còn nguyên vẹn, nhiều phần da bị rách toạt còn đang chảy máu. Bộ trường bào màu lam phiêu dật lúc này đã tả tơi nhuộm hồng của máu và màu nâu của đất. Hắn vẫn thế, vẫn mang một nét đẹp khó tả làm say đắm người nhìn. Nhưng đôi mắt màu bạc kia ánh lên vẻ mệt mỏi.

Mặt trời đã gần khuất sau bụi trúc phía xa tít kia rồi. Khung cảnh hoan tàn không còn vẻ đẹp đầy linh khí nữa. Nàng bị nhốt trong ấy khá lâu rồi. Hắn vẫn duy trì được cho đến bây giờ. Nàng khẽ than....Hắn mạnh quá. Một sức mạnh mà nàng không thể nào ngờ tới.

Đằng kia, con sói xám vốn là đang lao tới phía hắn. Nhưng khi thấy ngọn lửa cùng ánh sáng kia, nó kinh hãi. Ánh sáng mặt trời, chói chang và mạnh mẽ. Nó là yêu, vốn có thể đứng dưới ánh nắng mặt trời, nhưng không thể tiếp nhận một chiêu đòn nào lấy năng lượng từ đó.

Đôi mắt vàng hạnh hung tằng lóe lên tia nguy hiểm. Yêu lực như ngọn lửa đen cháy phừng phừng trên cơ thể không được lành lặn[bị thương] của nó.

Hai chi trước sững lại, rồi nhanh chóng nó đổi hướng. Trốn chạy.

Tốc độ của nó có thể so sánh ngang bằng với nàng. Nhanh. Những tàn ảnh còn lưu lại khẽ chuyển động rồi biến mất. Nhưng cho dù là yêu hay dị thú, thì loài sói vẫn không thể chạy theo đường ngoằn ngoèo, chỉ có thể theo hướng thẳng mà chạy.

Giờ đây hắn không còn là một Thiên Vũ Phong chỉ biết cổ vũ với tốc độ trung bình nhanh nữa. Mà giờ hắn là vị thần của mặt trời, mang một thứ ánh sáng của mặt trời.

Thử hỏi, có tốc độ của thứ gì trên vũ trụ này nhanh hơn tốc độ của ánh sáng?

Chạy trời không khỏi nắng. Nơi đâu có nắng là nơi đó có Thiên Vũ Phong.

Hắn thoát một cái, đã xuất hiện chặn đầu con sói.

Con yêu lang kia tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn ứng phó rất tốt. Nó dùng một chiêu toàn lực đánh vào hắn, ý đồ muốn phân tâm hắn để chạy.

Nhưng mà, hắn sao có thể chậm hơn nó chứ? Lại thoát một cái, chiêu vừa rồi đánh vào khoảng không làm những vật sau đó vỡ tan tành. Hắn một lần nữa xuất hiện trước mặt con sói kia. Lần này hắn không để mất thời gian nữa, đóa hỏa liên nổ ra trên tay hắn, một chưởng đánh thẳng vào con sói khi nó còn chưa kịp ra đòn.

Oành.....

Trời đất rung chuyển. Màu rang chiều bị lặn áp bởi cái ánh sáng mang nhiệt độ cao kia. Ngọn lửa bốc cháy cao, phập phùng như đóa hoa sen thánh khiết khổng lồ giữa bầu trời. Ánh sáng chiếu sáng cả một vùng to lớn, ở bên chiến trường kia cũng chịu ảnh hưởng không thôi.

Nàng hoảng hốt, thật sự hoảng hốt. Một chiêu của hắn đánh ra mang sức mạnh làm người ta muốn ngẹt thở.

Nàng là người ở gần nơi đó nhất, nhất thời bị chưởng lực kia lan rộng sang đây và đánh bị thương nàng.

Vết thương khá nghiêm trọng: nội thương khá nặng. Cổ lực lượng kia hình như đối nghịch với sức mạnh của nàng, nó bấp xích lẫn nhau. Tuy không đem toàn bộ năng lượng của nàng diệt triệt để, nhưng cũng không có nghĩa là nó không tổn thương nàng. Trên môi một tơ máu ẩn hiện.

Bên ngoài thì lúc này cũng có bị cháy da, nhưng năng lực của một con ma cà rồng đã nhanh chóng trả lại cho nàng một làn da mịn màng như cũ.

Nàng nữa nằm nữa ngồi trên đất. Cố gắng nhìn tình hình trước mắt.

Con sói kia nằm dài trên mặt đất, nhìn bên ngoài, nó dường như không chịu một tổn thương gì, nhưng mồm nó lại đầy máu, loang ra trên mặt đất thành một vũng, tanh tưởi.

Nhưng nó đã chết rồi, tim không còn đập, máu trong cơ thể khô cứng, lục phủ ngũ tạng cháy đen từ bên trong cơ thể. Một cái chết thảm khốc và đau đớn.

Còn hắn, vẫn đứng ngay chỗ cũ, quay lưng về phía nàng nên nàng cũng không nhìn được biểu tình trên gương mặt yêu nghiệt kia. Chỉ biết hắn không còn lưu lại ánh sáng chói chang kia nữa. Mà đứng dưới bầu trời rặng đỏ, hắn trở nên to lớn hơn, oai hùng hơn, nhìn từ phía sau, hắn thật sự rất đẹp.

Nhưng mà, hắn cô đơn. Cái bóng lẻ loi đó làm nàng dâng lên một cảm giác khó tả. Đây là gì?

Nàng không rõ, cũng không suy nghĩ được gì. Nàng dần dần chìm vào trong vô thức, cảm giác đau nhói làm gương mặt tinh xảo của nàng nhăn lại.

Và, nàng còn cảm nhận được một chút hơi ấm, một vòng tay rộng, một vòm ngực rắn chắc. Còn có, một bàn tay xoa xoa mi tâm đang dính lại của nàng. Giọng nói trầm trầm nhưng lại ấm áp:

-Ta thật vô dụng, thật vô ý. Tại sao lại đả thương cả nàng thế này? Nàng phải cố chịu, ta sẽ mau chóng chữa trị cho nàng. Linh nhi!

Nàng cảm thấy bớt đi đau đớn, lâm vào tình trạng mê man.

73. Chương 74

Chương 74: Trong vô thức của nàng.

Không biết qua thời gian là bao lâu, nàng chỉ biết vô cùng mệt mỏi. Những vết thương khá nhẹ trong cơ thể cũng dần dần hồi phục. Chỉ có nội thương trầm trọng do ngọn lửa ấy gây nên vẫn chưa thuyên giảm.

Chỉ gián tiếp bị trúng một phần nhỏ của ngọn lửa, và hầu như bề ngoài khá nhẹ nhàng, thì nàng đã như thế này. Nàng không phải người bình thường, nàng là một con ma cà rồng bị phong bế sức mạnh, nhưng nàng vẫn không thoát khỏi sự thương tổn của ngọn lửa có màu mặt trời kia. Nàng chắc chắn rằng chỉ cần trực diện bị ngọn lửa đó tấn công, thì e rằng dù nàng có 10 cái mạng cũng không đủ chết.

Nếu sức mạnh của nàng có thể sang bằng cả toàn thành, thì sức mạnh của hắn có thể huyết nhuộm cả một quốc gia lớn. Nếu sức mạnh của nàng có thể đã kích cả biển cả, thì sức mạnh của hắn có thể che phủ cả bầu trời. Nàng nghĩ cũng không hề nghĩ tới, ẩn trong con người kia, lại có một sức mạnh khủng khiếp như thế.

Dựa theo những gì nàng quan sát được, thì hắn là hắn vẫn chưa thuần thục sử dụng ngọn lửa ấy, và cũng chưa tiếp thu toàn bộ sức mạnh kia. Hắn có võ công, nội lực và chiêu thức đều nghiên về trường phái cực âm. Bên trong lại có ngọn lửa thuộc trường phái cực dương. Đúng là mọi chuyện trên đời đều không có thể lường trước được.

Trong giấc mộng, nàng thấy một ngọn lửa chói chang giữa một khung cảnh bị bao trùm giữa màu đen hắc ám. Ngọn lửa ấy lan rộng ra, một hình ảnh hiện lên.

Mái tóc màu bạc, được cắt ngắn, bông bông như có linh tính. Ôm lấy khuôn mặt có nét mềm mại của châu á và cứng cáp của châu âu, đường nét tinh xảo tựa như điêu khắc. Đôi mày kiếm tuyệt mỹ, hùng dũng mà hài hòa. Đôi mi dài cong cong che một đôi đồng tử bạc lạnh lẽo cùng cô độc, đuôi mắt sắc sảo tựa như họa ra, uyển chuyển và mềm mại. Chiếc mũi cao tự nhiên làm nổi bật đôi môi màu hồng ửng ửng.

Thân ảnh kia mặc một bộ trang phục của quý tộc châu âu mà đồ rực rỡ. Thân hình thon dài nhưng lại cứng cáp. Bờ vai rộng, vòm ngực to. To lớn quá, vững chắc quá.

Bóng tối không che khuất đi vẻ đẹp tuyệt luân đó. Ngược lại càng làm tăng thêm vẻ yêu nghiệt mỉa mai, cuốn hút khó dời mắt. Như có như không, đôi đồng tử lướt nhanh không dừng lại ở bất cứ nơi nào cả. Nơi đó ẩn ẩn bị thương cùng cực, chặt vật cùng đau xót. Vì có gì?

Thân ảnh kia cô đơn quá, chỉ một mình, chỉ một mình đứng giữa bạt ngàn màu đen xa cách. Tại sao thân ảnh đó lại làm tim nàng đau đến thế? Một cảm giác lạ lẫm len lỏi trong trái tim, nàng cảm thấy chua xót.

Đôi đồng tử lạnh nhạt kia nhìn về phía nàng, hỗn tạp những cảm xúc rối loạn ở đáy mắt. Là hấn, chính là hấn. Hấn là Thiên Vỹ Phong.

Vỹ Phong....

Vỹ Phong....

Từ khi nào hấn lại có thể giống một con người hiện đại đến thế? Tại sao hấn lại đẹp đến khiến người ta ngừng thở thế kia? Nhưng mà....vì sao ánh mắt hấn nhìn nàng lại trở nên lạnh nhạt như thế? Tựa như một người không quen, tựa như hấn chẳng có quan hệ gì với nàng cả, tựa như mọi thứ nàng và hấn từng trải qua chỉ là hư ảo.

Đau, tim nàng đau quá. Đau như muốn vỡ nát ra, đau đến tê tâm liệt phế, đau đến quên cả hô hấp. Tứ chi không còn sức lực nữa, nàng vô lực nhìn đôi mắt ấy, đau đến tai ù đi, miệng đắng chát, mắt cũng không còn thấy rõ nữa. Nàng ôm ngực trái, cảm giác từng tế bào trong cơ thể như muốn rách toạc ra, trái tim này cũng dường như chẳng muốn đập nữa. Không có sự sống.

Hấn vẫn đứng đó, vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt xa xôi và lạnh lẽo đến tận cùng. Nàng không nhìn ra từ trong đôi mắt ấy một tia nào là tình cảm, dù chỉ một chút thôi, là bạn cũng được. Nhưng mà, không có. Ngay cả trong con người kia cũng không lưu lại hình ảnh của nàng.

Nàng mất đi cảm giác, đôi mắt khép lại. Dường như buồn xuôi tất cả thì một giọng nói vang lên bên tai:

“Linh nhi, nàng cứ nằm mãi như thế sao? Nàng có thể hé đôi mắt ra, nhìn ta một lần, chỉ một lần thôi. Được không? Tại ta, mọi thứ đều tại ta. Bởi vì ta là một thằng vô dụng. Ta làm tổn thương nàng, làm nàng bất tỉnh, làm nàng phải chịu đau đớn. Ta thà rằng, người chịu đau đớn là ta, người bị thương là ta, ta cũng không muốn nhìn nàng chịu dù một chút thương tổn. ”

Giọng nói trầm thấp nhưng lại ấm áp và ôn nhu. Như trách cứ nàng, như trách cứ bản thân, như hối hận, như bất kể. Âm thanh vang lên mang lại cho nàng một chút ấm áp trong con tim, một chút sự sống trở lại. Nàng cố gắng mở mắt ra, thân ảnh hấn vẫn đứng đó, vẫn nhìn nàng xa lạ.

Nàng nghi ngờ, khó hiểu, giọng nói đó là của hấn, chính là của hấn, tại sao hấn vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt đó, đối xử với nàng bằng thái độ thờ ơ và vô tâm kia.

“Mau tỉnh lại nàng nhé. Nàng đừng im lặng như thế, đừng nắm đó, đừng đối xử với ta thờ ơ đến thế. Nàng có nghe ta nói không, ta nhớ nàng, nhớ nàng lắm. Tỉnh dậy và trách mắng ta đi, thậm chí đánh ta ta cũng cam chịu, nàng đừng lạnh nhạt với ta như thế.”

Rõ ràng, âm thanh đó vẫn vang lên bên tai nàng, nhưng thân ảnh phía trước một cái nhếch miệng cũng không có. Vậy.....là thế nào?

Âm thanh kia bảo, nàng đang ngủ sao? Nàng đang bất tỉnh. Vậy, hình ảnh phía trước là ảo ảnh sao? Đúng thế, nhất định là thế. Vỹ Phong của nàng chưa từng lạnh nhạt với nàng như thế, Vỹ Phong dù có bá đạo, có phúc hắc, có lạnh lùng nhưng không bao giờ nhìn nàng bằng ánh mắt kia. Không bao giờ đối xử với nàng như thế, không bao giờ.

“Nàng có nhớ không? Lần đầu nàng gặp nhau, là ở trong Hư Vô Hỏa Băng Động. Lúc đó ta trúng độc, rất nặng, ta đã tự đóng băng mình để duy trì sự sống. Nàng đã giải thoát cho ta, đã giải độc cho ta, truyền cho ta sự ấm áp mà ta từ lâu đã mất. Nàng đã cứu ta, rất nhiều lần. Tại sao ta lại làm như thế này đối với nàng? Lấy oán báo ân? Ta là một con người tồi tệ, rất tồi tệ. ”

Như một cuốn phim quay chậm đang từ từ chiu lại trong đầu nàng. Nàng nhớ lại, đúng thế, nàng đã gặp hắn như thế. Nàng còn nhớ rất rõ, thân hình tuấn mỹ đập vào mắt nàng, làm nàng phải mất một thời gian để trấn định trái tim đập loạn của mình. Nàng đã cứu hắn, và lấy cả ngọc bội của hắn. Hiện giờ, mảnh ngọc bội ấy vẫn ở bên người nàng, không rời đi dù chỉ một khắc.

“Khi ta tỉnh lại một lần nữa, thì nàng đã đi mất rồi. Ta cảm thấy trống vắng lắm. Ta đã đi tìm nàng, rất lâu, rất lâu nhưng vẫn không hề nhận được tin tức nào của nàng cả. Ta đã lập lại Cung Vô Tâm, tạo nên một thế lực ngầm để điều tra về nàng, điều ra về một người con gái mà ngay cả tên ta cũng không biết. Ta có trái tim đã chết, không còn cảm nhận được sự yêu thương nào cả. Ta lúc trước, lạnh lùng và bất kể. Không một ai có thể chạm đến trái tim của ta. Cho đến khi nàng đến. Trái tim này một lần nữa được sống trở lại. Nàng khoét một lỗ trong trái tim ta, chảy vào nó một dòng nước ấm, làm tan chảy nó ra. Và chỉ lưu lại một mình hình ảnh của nàng”

Thì ra, lúc trước nàng bỏ quên hắn tại Hư Vô Hỏa Băng Động đó, hắn đã trải qua rất nhiều sự việc như thế. Không ngờ rằng....

“À, nàng có biết không, lần đầu tiên ta gặp nàng, không phải ở sơn động đó. Mà chính là lúc nàng hình như đang đi hái thảo dược. Nàng lúc đó xinh đẹp như thiên tiên, trong sáng và thuần khiết, không hề nhiễm bụi trần. Ta chưa thấy gương mặt nàng, nhưng thân ảnh của nàng lại khắc sâu và tâm trí của ta. Ta lúc đó bị trúng độc, trước khi vào sơn động thì tim ta đã lưu lại nàng rồi”

Thật không ngờ, trước đó hắn đã thấy nàng, đã gặp nàng. Trong tim nàng không khỏi một trận vui vẻ.

“Nàng có biết rằng, ta yêu nàng, rất yêu nàng, nàng có biết không? Ta hiểu rằng, trái tim nàng vẫn chưa rộng mở để chào đón ta. Nhưng ta sẽ chờ, chờ cho đến khi nàng chấp nhận ta. Nàng sợ phải không? Nàng sợ rằng khi mở trái tim ra, sẽ một lần nữa bị tổn thương. Từ lúc sư phụ sư mẫu nàng chết, đã để lại nỗi ám ảnh to lớn trong nàng. Và nàng không cho phép bất cứ ai vào nữa....”

Giọng nói yếu dần, yếu dần đi....

“Ta phải làm sao đây? Làm sao đây khi mà ta đã không thể sống thiếu nàng nữa rồi. Ta sẽ chết đi, nếu nàng không tỉnh lại. Ta không thể....”

Giọng nói ấy tắt đi, rồi một mảnh im lặng tràn về.

Nàng bối rối, rất bối rối. Nàng phải làm sao? Nàng phải làm sao? Hắn yêu nàng, hắn yêu nàng....

Nàng có yêu hắn không? Nàng không biết, nàng không biết gì cả. Nàng rối lắm, rất rối. Nàng làm sao thể này? Con tim nàng làm sao thể này? Nó không nghe lời nàng nữa rồi, nó không thể thờ ơ với hắn nữa rồi, nàng đã rung động sao? Trái tim nàng đang khắc dần hình ảnh của hắn sao?

Nếu như...nếu như nàng yêu hắn, một ngày nào đó, hắn ra đi, thì nàng phải làm sao? Con tim nàng sẽ xóa sạch hình ảnh hắn sao? Trí não nàng sẽ quên cái tên Thiên Vỹ Phong này sao? Nàng không dám mở cửa con tim, vì nàng sợ bị tổn thương một lần nữa.

Rồi mọi chuyện sẽ ra sao đây?

74. Chương 75

Chương 75: Trái tim Vũ Hoàng Linh

Nàng không phải một con người thiếu quyết đoán, càng không phải con người không dám đối diện với tình yêu của mình. Nhưng nàng lại có một cảm giác bất an về tình yêu này. Nó mơ hồ không rõ, nó mông lung và lạ lẫm. Nàng không thể phân tích rõ những ý nghĩ phức tạp này.

Giọng nói ấy đã ngừng rất lâu rồi, nàng đã không còn nghe nữa. Hắn đã đi đâu rồi sao?

Nàng chậm rãi hồi phục lại trái tim đang đập loạn nhịp, cũng rất chậm chạp điều khiển trí não của mình. Bình thần, mọi hình ảnh trước mặt đều biến mất, thay vào đó là ánh sáng của mặt trời, khung cảnh khá quen thuộc và mờ ảo.

Nàng cố gắng hít thở thật sâu cho đầu óc tỉnh táo lại, nhưng mỗi cái hô hấp của nàng cũng vô vàng khó khăn cùng ần ần đau nhứt từ bên trong. Cảm giác bị thương tổn nội tạng này đúng là không dễ chịu chút nào.

Nàng đang có thắc mắc rất lớn trong đầu. Đó chính là cho dù nàng có bị trúng một chưởng nội lực toàn phần của người khác, và cho dù võ công của người đó hơn nàng gấp nhiều lần, thì nàng cũng chẳng bị gì nghiêm trọng. Dòng máu quý có thể hồi phục tất cả điều đó.

Chẳng lẽ.....ngọn lửa của hắc là...?

Mi mắt nặng nề nhắm lại rồi mở lên một lần nữa. Cảnh vật hiện ra cũng trở nên rõ ràng hơn. Động đậy thân người, một trận đau đớn tận xương tủy làm nàng nhúm mày. Cảm thấy bàn tay có gì đó là lạ, nàng nhìn xuống, là hắc, hắc đang nắm tay nàng và gục trên mép giường.

Nàng ngẫm thật kĩ khuôn mặt kia, đem nó khắc sâu vào trái tim nhỏ bé của nàng.

Mái tóc dài màu đen tuyền mềm mại như suối chảy dài đến lưng, một vài sợi tóc mai lòa xòa trước mặt. Hắc đã thay đổi y phục rồi, một thân bạch y tuấn lãng phiêu dật.

Mi mắt dài thong dong khép lại, che đi đôi đồng tử màu bạc hút hồn kia. Mũi cao thẳng không chút gượng gạo, môi hồng nhuận giờ có chút mím lại, có chút nhợt nhạt đi, ướm áo hấp dẫn. Khuôn mặt mềm mại và mạnh mẽ tinh tế đan xen vào nhau.

Hắc không còn vẻ yêu nghiệt hay lãnh khốc nữa rồi, mà bây giờ hắc mang một vẻ đẹp bình yên làm cho nàng cảm giác thập phần dễ chịu. Chỉ cần nhìn đến nó thôi, nàng có thể chìm sâu vào giấc mộng.

Không biết hắc mộng thấy những gì, đôi môi khẽ mấp máy, mày kiếm châu lại với nhau:

-Linh nhi.....không được.....không được....phải.....ta....

Những câu chữ đứt đoạn không có nghĩa, nhưng mà biểu tình trên mặt hắc làm nàng có chút lo lắng, nó biểu thị sự bi thương nhân nhậ, một nỗi lòng cùng khó chịu.

Hắc...gọi tên nàng...trong giấc mộng của hắc. Hắc yêu nàng đến mức đó sao?

Trái tim có chút co rút, nàng vương tay còn lại vuốt ve đôi mày kiếm, làm nó chậm rãi giãn ra, trả lại vẻ mặt bình thản thanh bình như lúc này.

-Vỹ Phong, chàng hãy cho ta một thời gian nữa nhé, đến khi ta sẵn sàng, ta nhất định sẽ trói chặt chàng không buông.

Không biết hắc có nghe thấy những lời nàng nói hay không, như cố ý như vô tình, môi hồng nhuận hé nụ cười xuân, xinh đẹp và rạng rỡ, mũi lực hút hồn.

Nàng cảm thấy nụ cười của hắc, làm cho tim nàng có chút ấm áp mà nhẹ nhàng như một cơn gió xuân thổi qua. Nàng sửa lại tư thế nằm, gương mặt nàng áp sát mặt hắc hơn, tay kia cũng chạm vào tay hắc đang nắm chặt nàng, một lần nữa nàng lại chìm vào giấc mộng, và trong giấc mộng đó...có hắc.

Thiên Vỹ Phong vì quá mệt mỏi, hắc đã thiếp đi đôi chút. Trong mơ hồ, hắc nghe được giọng của nàng, dịu dàng và ấm áp. Hắc nghe được nàng bảo hắc chờ nàng, không cần biết đó có phải là giấc mộng hay không, hắc vẫn sẽ chờ, tình nguyện chờ nàng.

Giật mình thức giấc, hắc mở ra đôi mắt đẹp hẹp dài. Nhìn thấy gương mặt đẹp tựa thiên tiên phóng đại trước mặt hắc. Bất giác, con tim kia đập chệch một nhịp, rặng mây hồng lốt phốt làm mới khuôn mặt bơ phờ kia.

Nàng thực đẹp. Đôi mi dài cong vút, mí mắt khép hờ nhẹ tựa như một vầng trăng khuyết trong sáng và tinh xảo. Đuôi mắt khéo léo mềm mại. Mày lá liễu nhẹ nhàng và thanh thoát. Da thịt phần non nà đầy mũi lực. Và đôi môi kia, cánh môi anh đào mềm mỏng và mộng nước.

Nàng không tô son, không trét phấn. Nàng đẹp một nét đẹp tự nhiên đến tận mắt. Nàng không sắc sảo và lạnh lùng như bề ngoài, mà nàng còn có vẻ tinh nghịch đáng yêu dấu sâu trong lớp vỏ bọc đầy hận thù và chết chóc.

Nàng không yêu nghiệt như con hồ yêu, cũng không chói mắt như đóa mẫu đơn điểm lệ. Nàng chỉ có nét ngây thơ trong trắng, thanh thoát và xuất trần mà ít người có thể thấy.

Háy vương tay, chạm vào đôi mắt ngọc ngà kia. Những ngón tay thon dài khẽ run run. Lặng lẽ lướt xuống đôi má phún phính yêu kiều, rồi khẽ khàng chạm lên đôi môi hồng anh quyền rũ.

Đây là Vũ HOàng Linh, là người mà hần yêu nhất, là người đã cứu hần khỏi diêm vương, cũng là người duy nhất trên quả đất này....làm hần run động.

Nàng sinh ra không phải để chém giết đâm máu như thế, nàng sinh ra là để người khác thương yêu và quý trọng. Thế nhưng số mệnh trở trêu, lại để nàng mất tất cả, bán xa định mệnh ấy vô tâm đến vô tình cán nát hạnh phúc của nàng, chà đạp lên tình thương của nàng, hủy bỏ tất cả những gì mà nàng có.

Tim hần kịch liệt co rút đau đớn. Nếu có thể, thì hần xin hãy để cho những đau đớn ấy một mình hần gánh chịu thôi, hần sẽ thay nàng cảm thụ tất cả vết ố của cuộc đời, để giữ nàng nguyên vẹn tinh tươm và trong sáng.

Hần phải làm thế nào, phải làm thế nào đây?

Hần vô dụng, hần làm nàng bị thương rồi.

Hần tại sao lại có thể làm người hần yêu bị tổn thương như thế?

Và, chính hần cũng không ngờ, hần lại có thể làm nàng bị thương. Hần cũng có biết đâu trong cơ thể hần lại chứa một cổ khí kì lạ đó chứ. Hần thậm chí còn không hề biết đến sự hiện diện của nó nữa là.

Nhưng mà, chuyện đó không quan trọng. Hần bây giờ quan tâm nhất chính là nội thương của nàng, nàng bị thương rồi, thì làm sao có sức để lo cuộc chiến tranh ngoài kia.

Được, hần sẽ thay nàng, thay nàng làm những gì nàng muốn. Thay nàng cướp đoạt Miên Lập để quốc này. Hần không màng đến cho dù nó đúng hay sai, hần chỉ cần biết, nàng muốn làm, hần sẽ lấy tính mạng của mình để thực hiện nó.

-Linh nhi, nàng cứ nằm đây tịnh dưỡng nhé. Khi nàng tỉnh lại, ta sẽ đem Miên Lập để quốc này tặng nàng....bằng mọi giá.

Hần nhẹ nhàng, hần nâng niu, hần đặt một nụ hôn thay uôn ngàn yêu thương, vạn lần đau xót. Cũng như một lời hứa, hần đã ngắm nhìn nàng quá lâu rồi, đã đến lúc hần làm một việc gì đó cho người hần yêu.

Nàng tự tôn, hần biết, vì thế hần chỉ đứng ngắm nhìn nàng, âm thầm tán thưởng thành quả của nàng, nàng vui. Bây giờ, nàng có chút mệt mỏi, hần sẽ thay nàng làm nốt việc còn lại, chỉ có 1 mục đích, để thấy nụ cười thuần khiết trên gương mặt kia.

Hần đứng dậy, vẫn còn lưu luyến không muốn rời đi, hần chỉnh lại tư thế nằm của nàng. Ung dung ra ngoài, phong thái vạn phần rực rỡ, một vẻ đẹp ngàn lần chói mắt.

-Cung Vô Tâm, đã đến lúc náo loạn giang hồ rồi.

Một tiếng nói không một biểu xúc, nhẹ nhàng tựa mây trôi, nhưng lại mang theo một điềm báo chẳng lành cho sự hiện diện của ác quỷ.

Ngoài trời, mây vẫn trôi, gió vẫn thổi, mặt trời vẫn sừng sững chiếm ngự trời cao. Một vẻ đẹp bình lặng và yên tĩnh, báo hiệu một cơn sóng dữ đang mạnh lên và ập tới.

75. Chương 76

Chương 76:

Hắc y nhân quỳ dưới đất một lần lạnh mạch rõ ràng thông báo kết quả điều tra về đất nước kia.

Hần một thân hắc bào yêu nghiệt thêu hoàng chỉ màu vàng nổi bậc tiêu soái nâng tách trà ung dung tao nhã mà uống. Mắt bạc không động tĩnh, lạnh tựa hàng băng yêu nghiệt mị nhãn. Tóc cùng màu với hắc

bào xỏa dài không trật tự. Gió thổi lay tóc mai bay trước gương mặt yêu nghiệt kia càng làm hấn vạn phần hút hồn người.

Kê bên hấn, Dạ Hỏa một thần hồng y rực lửa cũng yêu nghiệt không kém, bắt quá cái gương mặt non nớt kia không làm y lạnh lòng mà ngược lại làm y trở nên tinh khiết đáng yêu. Đôi mắt màu nóng[màu cam] đảo đảo giao hoạt, nhìn thấy hấn không nói gì, y lập tức hiểu ý:

-Tiếp tục nhiệm vụ, lui ra.

Dạ Hỏa ra lệnh, hắc y nhân không dám bất tuân ngay tức khắc rời khỏi môn chính liền thoát một cái biến mất không thấy tăm hơi. Không hổ danh là thuộc hạ tình báo của Cung Vô Tâm này.

Người ta không biết, nhưng Dạ Hỏa y biết, Cung Vô Tâm tên y như nghĩa, không có lòng nhân ái. Những gì người giang hồ nhìn thấy, bắt quá chỉ là một cung có danh tiếng về độ tàn nhẫn và độc ác khiến người ta nể sợ, thực lực cũng không nhiều nhưng lại tinh nhuệ cao thâm khó lường. Y không phủ định người giang hồ đồn đãi là sai, nhưng cái họ nói chỉ là phần đỉnh của tảng băng ngầm, thế lực của Thiên Võ Phong hấn không đơn giản chỉ nằm ở Lữ Minh quốc, mà nó rải dài khắp đại lục nơi đây.

Lữ Minh quốc, bắt quá chỉ là một đất nước nhỏ bé nơi hấn sinh ra, vì thế hấn dùng nơi đây làm căn cứ chính.

-Chủ nhân, người thấy bước tiếp theo nên làm thế nào?

Dạ Hỏa chậm rãi hỏi, thái độ cung kính xen lẫn sự tôn sùng.

-Thế nhân muốn loạn, ắt sẽ tự loạn.

Một câu nói ra ít tự hữu ý. Thứ hấn muốn nói chính là thế cục của đất nước đó đã thác loạn tột cùng rồi, cộng thêm sự đả kích thế lực của nàng, làm cho tình hình ở thâm cung càng trở nên rối bời. Ngoại xâm nội loạn, thử hỏi tình hình như thế đất nước này sẽ chống cự được bao lâu. Hấn thầm nghĩ, sẵn tiện rót thêm một tách trà chậm rãi nhấp tiếp một ngụm.

-Mượn lực lượng của Ngọc Diễm Cung tăng cường đột kích.

Hấn lại phán thêm một câu. Dạ Hỏa khe khẽ mỉm cười, chủ nhân y chính là muốn đem danh tiếng của người hấn yêu lên tột đỉnh của sự vinh quang sao?

Haha, khi con người ta yêu rồi cũng thật là lạ. Không biết dị thú khi yêu sẽ như thế nào nhỉ? Dạ Hỏa một thoáng vu vơ mơ mộng tưởng, đột nhiên trong đầu xuất hiện một thân ảnh làm y khẽ giật mình. Người kia một thân hồng phấn diễm đam đáng yêu dung nhan thanh tú thoát tục, tính tình hài hòa chu đáo và thấu hiểu, tuy y chưa từng tiếp xúc với nữ tử đó dù chỉ một lần, nhưng y lại âm thầm nhìn lên. Người đó không ai khác chính là Điệp Phấn Phấn, muội muội kết nghĩa của Vũ Hoàng Linh.

Vỹ Phong thấy Dạ Hỏa không trả lời, có chút khác thường ngẩng mỹ mạo lên nhìn. Dạ Hỏa vẫn đang thất thần suy tư nhìn về một phía không chớp mắt.

-Dạ Hỏa, ta không ngờ người đã có người trong lòng rồi đấy.

Ngữ điệu trêu đùa nhưng gương mặt lại không biểu cảm. Dạ Hỏa giật mình.....Chủ nhân hấn nói gì? Người trong lòng? Là ý gì a~?

Chắc chắc, tuy Dạ Hỏa y sống cũng nhiều năm rồi, nhưng lại ít tiếp xúc với nhân loại, trừ chủ nhân vô tình lạnh nhạt không màn nhân duyên của y thì y cũng không có cơ hội nói nhiều chuyện với con người, nên mấy chuyện sâu xa này y làm sao biết được chứ. Chủ nhân y có từng nói mấy chuyện vớ vẩn này đâu

-Chủ nhân....ý ngài là sao?

Vỹ Phong không trả lời, khóe môi chỉ hơi nhếch, một đường cong tuyệt mỹ rực rỡ hơn ánh mặt trời, huyền bí hơn cả mặt trăng và rất ư là.....đều giả.....

Dạ Hỏa thấy hấn không nói gì, chỉ ôm đầu chầm hói trong lòng mà gặm nhấm. Haiz, hấn phải tìm cơ hội để hỏi nữ chủ tử của y thôi, chắc lời này chỉ có 2 người tâm tư tương thông với nhau mới hiểu. Chắc chắc.

Bên trong một giang phòng ở Ngọc Diễm tiêu cực, Thượng Ngọc Thiên Sương đang ngồi hí hoái chỉ chỉ chỗ chỗ gì đó trên bảng đồ, còn Ngạo Thiên Khai thì chán nản dòm dòm ngó ngó những cái mà Sương Sương chỉ điểm.

Trong những tháng qua, trong lòng y không khỏi bồn chồn bởi thân ảnh kia, đôi mắt màu biển thâm sâu ngậy ngất ấy bao phen khiến y chóng mặt. Nhưng mà, Vũ Hoàng Linh trong lòng Y cũng không hề nhỏ. 2 bóng dáng cứ đan xen nhau trong khối óc làm tâm trí Y cứ lao đao bực bội. Y sẵn tiện lấy việc đánh giết người ra mà phát tiết, thật là bực mình mà.

Vũ Hoàng Linh, chủ nhân của y, lúc trước thì xinh đẹp thoát tục như thiên tiên, linh hoạt và vô cùng tinh nghịch khiến trái tim của y dao động không ngừng. Bây giờ nàng mang một vẻ đẹp thần bí và lạnh lùng khiến y muốn chinh phục. Nhưng mà, bên cạnh nàng không chỉ có y, còn có Thiên Vỹ Phong làm kì đà cản mũi, chiếm hết phúc lợi của y. Lúc này lại có một nhân vật thành linh xuất hiện nữa, nữ tử này đầu óc thông minh, xinh đẹp sáng suốt, tính tình tuy có chút không trầm ổn, nhưng khi vào lúc nguy hiểm nhất thì nữ tử ấy lại trầm tĩnh hơn bao giờ.

Không nói cũng biết, nữ tử ấy chính là Sương Sương nhà ta rồi.

76. Chương 77

Chương 77: Vỹ Phong....

(Huyền Vũ tóm tắt lại thành chương 77, vì trong thời gian qua viết cũng khá nhiều nên có chút tạp nham, viết vắn tắt lại những cái chính thôi ạ!)

Không bao lâu sau đó, cả võ lâm giang hồ chấn động với cái chiến tích mà Cung Vô Tâm với người cùng chủ là Thiên Vỹ Phong.

Miên lập đế quốc, một quốc gia hưng thịnh kinh tế[bề ngoài] và đội quân với hàng vạn tinh binh mạnh mẽ đã bị hạ gục với kế sách tướng lui mà tiến, tướng tiến mà lui của Thiên Vỹ Phong.

Hắn không phải một con người đơn giản. Ừ thì đúng đấy, trước kia Cung Vô Tâm đã bị triều đình Lữ Minh quốc ám sát, nhưng hầu như cái lượng bị diệt đồ chỉ là hòn đảo giữa một quần đảo to lớn.

Trước kia à, hắn là một con người vô tâm đến tàn nhẫn. Hắn không có tình thân, không có bạn bè, hoàn toàn bị cô lập và tách biệt với mọi người.

Vì sao ư? Vì cha của hắn là Thiên Vỹ Kỳ ngày xưa là một người có tiếng trên giang hồ mà ai cũng phải nể sợ. Mẹ của hắn lại có quan hệ phức tạp với Lý Tịch Thiên kia.

Khi biết toàn gia tộc của hắn đều bị giết dưới tay của Lý Tịch Thiên, không một ai dám lại gần hắn. Họ cho rằng hắn là một tiểu tử xui xẻo, chơi với hắn chỉ có chuốt họa vào thân.

Một đứa con cô không cha không mẹ, không gia đình không người thân, không bạn bè không quan hệ. Một cá thể hoàn toàn tách biệt với thế giới.

Hắn không biết yêu thương nên cũng chẳng coi trọng nó. Hắn lạnh lùng với tất cả mọi thứ, hắn hận triều đình đã hại toàn gia nhà hắn.

Chỉ có sự phụ của hắn, người đã chấp nhận và truyền thụ võ công cho hắn.

Hắn hóa cường, hắn cao ngạo, hắn coi trời bằng vung.

Không trọng tình cũng chẳng quý nghĩa. Bất kể là nam hay nữ, bất kể là trẻ hay già, ai dấn tội với hắn, hắn đều cho họ chết không toàn thây, hắn cho bọn triệt hậu không có con dòng dõi.

Chỉ có cách đó hắn mới cảm thấy bản thân mình đang được sống. Chỉ có cách đó hắn mới biết hắn đang thực sự tồn tại. Và chỉ như thế hắn mới có thể khiến người khác chú ý tới hắn, tồn sùng hắn và nể phục hắn.

Có lẽ hắn giống nàng, đều tự giam giữ trái tim mình lại, đều tự hóa đá nó đi để nó không bị tổn thương nữa.

Lần đầu tiên có một người quan tâm đến hần, có một người trân quý mạng sống của hần, có một người đã nhìn hần như nhìn bao người bình thường khác, lần đầu tiên có người trộm ngọc bội trên người hần, và cũng là lần đầu tiên hần tình nguyện trao một vật thuộc sở hữu của mình cho người khác.

Ngay giờ phút đó, hần biết con tim của hần đã trao trọn cho người đó rồi. Và người đó, không ai khác chính là Vũ Hoàng Linh.

Bây giờ, con tim hần đang quặn thắt, rỉ máu từng giờ, trong lòng lúc nào cũng không khỏi tự trách bản thân. Hần không biết phải nói như thế nào, cũng chẳng biết phải biểu lộ ra sau, nhưng hần muốn thay nàng gánh chịu mọi đau đớn, thậm chí hần có thể chết vì nàng.

Hần không không chế được bản thân, làm tổn hại nàng. Hần phải biết làm thế nào đây?

Nàng thích Miên Lập đế quốc, hần đã cướp cho nàng. Giang sơn này bây giờ chính là của nàng.

Hần khôn ngoan, không hề lấy chuyện chiến tranh mà lạm sát người vô tội. Hần biết muốn chiếm một quốc gia trước tiên phải lấy được lòng dân, và hần đã thành công. Đợi khi nhân dân muốn đứng dậy khởi nghĩa thì hần nhanh chóng chớp lấy thời cơ mà đường đường chính chính lấy danh nghĩa nhân dân mà đấu với quân triều đình không một chút kiên dè.

Đội quân bị thương khá nhiều, đó là chuyện dĩ nhiên mà trận chiến nào cũng có. Bên triều đình cũng thế, số lượng binh lính thiệt hại muốn đếm cũng không xuể.

Hần đường đường đánh triều đình, nhưng chiêu thức đánh ra lại không minh minh bạch bạch như vậy, chẳng lẽ chen theo một chút thủ đoạn để mau chóng hạ gục thôi.

Đến một lúc nào đó, binh lính triều đình ngày càng nhiều lên, và lượng vong mạng cũng tăng theo tỉ lệ thuận. Không còn lí do nào lí giải cho sự diện binh hùng hổ này ngoài hoàng đế miên lập đã xuất cấm vệ quân bảo vệ triều đình ra chiến đấu.

Hần rút lui. Nhưng không đơn giản thế, hoàng hôn vừa kết, chính là bóng tối lan tràn. Cũng giống như thế, binh lính chính nghĩa vừa rút, thì lập tức biệt đội bóng tối chính thức hành động.

Những tia chớp đen len lỏi khắp hoàng cung, nhưng lại không có một cái gì gọi là đổ máu. Đơn giản là hần đem trói tất cả những người mang dòng dõi hoàng tộc lại, đuổi tất cả tì nô chôn này đi. Hần không giết vua, không đoạt vị, bởi vì hần bắt chúng lại, trao lại nó cho nhân dân.

Nhân dân vô cùng đồng tình với hần. Bởi vì hần tôn trọng quyền quyết định của bọn họ, cho dù có chém giết như thế nào thì những người này đều là người của quý quốc, không đến lượt những người ngoài xen vào.

Cũng vì thế mà danh tiếng của hần lại tăng thêm một bậc. Nói thế nào nhỉ? Hần là một ma đầu, nhưng lại không phải một ma đầu. Loạn, đúng là loạn, hần dùng những biện pháp và thủ đoạn đáng ghê, nhưng lại tôn trọng chính nghĩa và hầu như rằng dựa vào nó mà đối nhân xử thế.

Chưa kể đến, chức vị của hần lại tăng thêm một bậc nữa khi những nước nhỏ láng giềng bắt đầu nhòm ngó đem quân sang dò thám tình hình. Hần sẵn dịp này đem mình lên một tầm chức mới.

Lúc mà tướng chùng Miên Lập đế quốc lâm vào tình cảnh nước mất nhà tan, thì hần lại xuất binh yểm trợ trong im lặng. Tuy mang tiếng trong im lặng nhưng không ai không biết người phía sau chống lưng cho bốn quốc của họ.

Vì sao hần lại mạnh thế ư? Không ngờ thực lực của hần lại đáng kinh như thế à?

Đúng vậy, thật bất ngờ mà. Bởi vì thuật che giấu này của hần quá tài ba đi, lượng tình báo đầy giẫy trên giang hồ. Trong thời gian ngỡ như Cung Vô Tâm đang im lặng, thật ra cung này lại hoạt động ngầm tích cực hơn bao giờ hết. Mục đích chính là một bên hỗ trợ cho người hần thương yêu.

Ngoài ra, binh đoàn dị thú trên Đỉnh Vân Sơn đầy rẫy cạm bẫy của hần cũng không phải là ít.

Muốn khoe, hần có binh đoàn dị thú để khoe, muốn đo, hần có thực lực ngầm để đo. Im lặng không có nghĩa là bình yên hay là yếu ớt, mà đó chỉ là vỏ bọc hay dấu hiệu trước cơn sóng dữ mà thôi.

Hắn ngồi đó, nhìn con người đẹp dễ tựa thiên tiên đang nằm trên giường kia, không một chút cử động. Sắc mặt hồng nhuận, môi thắm má đào, có ai biết là nàng đang trong tình trạng nguy hiểm chứ?

-Linh nhi, chẳng phải nàng muốn Mien Lập đế quốc sao? Ta đã thay nàng chiếm lấy nó rồi.

-Linh nhi, nàng có biết rằng, nàng nằm đó không nói, không cười, cũng không thèm liếc nhìn ta một cái, làm ta đau lòng như thế nào không? Nếu là người khác, ta từ lâu đã giết họ, còn người làm nàng như thế này, nàng bảo ta phải làm sao đây?

-Không phải ta sợ chết, không phải ta trốn tránh trách nhiệm. Mà là, ta phải chính mắt thấy nàng mạnh khỏe, thì ta mới có thể yên tâm mà chết đi. Ta không tha thứ ình, ta là cội nguồn của mọi chuyện. Ta chờ nàng, chờ nàng tỉnh dậy. Ta để cho nỗi đau dần xéo con tim, bởi vì ta đáng nhận được điều đó.

Giọng hắn nhỏ nhẹ, như thì thào, như nài nỉ, như tự trách vang lên trong không gian thoáng vắng nơi căn phòng này. Bây giờ đã là mùa xuân rồi, những cây hoa đào bên ngoài đã nở rộ. Đẹp lắm, rất đẹp, nhưng nó vẫn thua xa nàng, nàng có biết không?

Mùi hương của hoa anh đào này chính là mùi hương của nàng, nhẹ nhàng gieo rắc vào tâm hồn của hắn. Từng chút, từng chút một....

Cửa phòng mở toan mặc cho những cơn gió nhẹ mang chút hơi lạnh sót lại của mùa đông ừa vào, mang theo tư vị dịu nhẹ cùng màu sắc tinh tươm của hoa anh đào.

Một thân ảnh thoát nhìn đầy lạnh lùng nhưng cũng lắm bi thương kia ngồi ở mép giường đang nắm tay rất chắc một vị cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp tựa như thiên tiên đang nằm ở đấy.

Ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân tràn đầy nhu tình ấm áp. Còn nữ nhân kia thì có chút tàn nhẫn không đếm xỉa đến.

Hắn thật sự rất bối rối, không cách nào bình tĩnh được. Vị chân nhân lão sư của đệ tử hạc trắng Di Chân kia nói rằng thể chất nàng đặc biệt kì lạ, cực âm cực hàn, nhưng lại bọc bên ngoài một lớp cực hỏa đáng sợ. Và đâu đó một nguồn năng lượng ghê ghớm bị đè nén phía sau kia làm chặn lại tiềm thức của nàng, không cho nàng tỉnh lại.

Ông lão chân nhân kia bảo rằng, người giết được coi yêu tinh sói xám kia là người có số mệnh to lớn và không thuộc về nơi này. Người đó sẽ có con đường tình duyên trở trêu, bị vòng quay định mệnh đùa giỡn và số phận của người đó sẽ cô đơn và đau khổ đến hết cuộc đời. Người đó...chính là hắn sao?

Lời ông lão nói là có ý gì? Liên quan đến chuyện tình duyên sau này của hắn à?

Hắn cũng khá quan tâm, nhưng trên hết là quan tâm đến tánh mạng của nàng khi ông lão nói rằng: nội thương của cô nương này không có thuốc chữa, bởi vì cái thể chất bị những lớp bọc bài xích nhau kia sẽ làm tan biến hoàn toàn tác dụng của dược liệu hay nội công khác ngoại nhập, là sống hay chết, do cơ duyên của cô nương này mà thôi.

-Ta đã làm gì thế này? Ta đã gián tiếp giết nàng sao? Ta đáng chết, đúng là đáng chết mà. Bất quá, dù nàng có đi đâu, ta sẽ bám theo nàng đến đó, dù thiên đàng hay địa ngục. Không có trường trường cửu cửu, chỉ là đến khi nào nàng còn tồn tại trên thế gian này, ta đều sẽ bám theo nàng. Dù là bất cứ nơi đâu....

Hắn nói xong, gục xuống giường. Tay choàng ôm thân thể bé nhỏ đến không ngờ kia, tựa vào bụng nàng mà ngủ, ản chút đậu hủ và hương thơm nhẹ nhàng toát ra từ người con gái này.

Còn nàng, nàng nghe hết đấy chứ, nàng biết hết tất cả, tâm nàng rung động, kịch liệt rung động. Tuy nàng nằm đấy, nhưng tâm nàng vẫn hướng theo hắn, từng hành động, từng việc làm của hắn nàng đều biết rõ, nàng đều khắc sâu tận trong tim.

Nhưng mà, mắt nàng không tài nào mở được, nó cứ nhắm nghiền lại. Không phải là do nội thương quá nặng, không phải dòng máu quý không cho nàng thức, càng không phải nàng không muốn tỉnh dậy. Mà là từ bên ngoài, có một cái gì đó, có một cỗ quái khí nào đó luôn bao bọc quanh đây, khiến cho nàng trở nên giống như người thực vật, à không, phải nói là tệ hơn cả thế nữa.

Cổ quái khí đó không giống như bất kì cái gì ở nơi đây, mà, có gì đó giống như ở thế kỉ 21 kia. Nó...dường như luôn bám theo nàng. Nó thậm chí muốn giết nàng nữa. Cái đó theo nàng đến tận đây, là cái gì? Rất cục là cái gì?

77. Chương 78

Chương 78:

Ý thức của nàng từ lâu đã thức tỉnh, nhưng thân thể nàng lại không tài nào có thể thoát khỏi sự ức chế của một cái gì đó vô hình nhưng lại cực kì mạnh mẽ.

Nghe được những lời nói thắm đậm chân tình đó của Võ Phong, từ sâu trong con tim lạnh lẽo đã từ từ được nung nóng bởi ngọn lửa nồng cháy mang tên “tình yêu”.

Nàng cảm nhận được hơi thở của hắn, cảm nhận được khí tức của hắn, cảm nhận được da thịt của hắn đang đặt trên người nàng. Và cũng cùng lúc đó, nàng cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo đang ức chế nàng đó. Nó...ở trên người Võ Phong sao?

Đó là thứ gì? Tại sao cả Võ Phong và nàng trước đây đều không hay biết, nó lợi hại đến thế sao?

Bộ não của nàng kịch liệt hoạt động, bỗng dưng, trên người nàng có một cái gì đó rung lên nhẹ nhẹ. Nàng không mở mắt được, không lên tiếng được nhưng nàng biết được, thứ đang rung lên đó chính là nửa mảnh ngọc bội màu đen mà trước đây nàng đã trộm của Võ Phong, hắc ngọc bội đó.

Tại sao nó lại rung lên như thế? Mảnh ngọc bội này có linh tính, chỉ khi nó cảm nhận được một nửa của mình thì mới có phản ứng. Vậy Võ Phong cũng đang mang nó bên người.

Nhưng mà những chuyện này sao lại xuất hiện cùng một lúc? Sâu chuỗi nó lại với nhau thì trong trực giác của một ninja sát thủ, nàng khẳng định rằng nguyên nhân khiến nàng giống như người thực vật như thế này chính là nửa mảnh ngọc bội kia. Không có nguyên nhân, chỉ có trực giác.

Làm sao nàng có thể báo cho hắn biết đây? Nàng phải đợi đến bao giờ mới có thể hồi phục lại. Ý chí, chắc chắn phải nhờ đến ý chí để chiến thắng nó.

Đột nhiên, từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân, dựa theo khí tức này, chính là của Dạ Hỏa...

Tiếng bước chân ngày càng gần và dừng lại ở trước giường, một tiếng nói thanh thanh trong trẻo vang lên.

-Chủ nhân, tình hình có biến.

Âm thanh này vừa vang lên, trên bụng nàng Võ Phong đang nằm cũng có động tĩnh.

-Chuyện gì?

Tiếng của Võ Phong vang lên cũng đã xa hơn chút, có lẽ là hắn đang ngồi trên bàn ở giữa phòng.

-Chủ nhân, quân đội của bọn liên minh đánh Miên Lập để quốc xuất hiện một người tự xưng là Lý Tịch Nhan, muốn đến để trả món nợ cũ.

-Lý Tịch Nhan? Tên tàn phế mất tích lúc phụ thân hắn chết sao?

-Ân, theo mật báo, Lý Tịch Nhan đó không còn võ công nữa.

-Không có võ công?*cười khẩy*Thế hắn trả thù bằng cách nào?

-Thưa chủ tử, hắn dùng độc. Nghe nói rằng hắn xuất môn từ Vạn Độc Cốc nơi có loại độc cổ quái nhất mà trên thế gian ngay cả Độc Quý Vương cũng không có thuốc giải.

-Ngay cả đệ nhất độc y vang danh võ lâm sư phụ của Linh nhi cũng không thể giải sao? Vạn Độc Cốc.....Làm sao hắn có thể tới?

-Thuộc hạ không rõ. Chỉ biết rằng hắn được nhật về, lấy hận thù làm thuốc dẫn độc mà có.

-Lấy hận thù làm thuốc dẫn độc sao? Người làm biến thành người bao lâu nay mà vẫn không biết cách nói chuyện cho hợp lý chút sao?

-Thuộc hạ.....

-Ý người là.....trong người hần mang một mối hận lớn, và ngọn lửa hận thù này đã làm cho hần ăn độc mà không chết, trong người hần đều là độc được. Máu của hần là thuốc dẫn tất cả các loại độc trở nên đáng sợ hơn....

-Ân ân...đúng là thế. Ngài có biết cách thức hần trả thù, và trả thù ai hay không?

-Cách thức hần trả thù à? Ừm, có lẽ một con người không có võ công như hần sẽ không dùng chiến thuật đánh nhau....mà có lẽ, hần sẽ dùng tánh mạng mình để giết người mà hần hận. Và, người mà hần hận là ta cùng Linh nhi. Còn về phần hần đối phó ai....có lẽ là....

Nàng nằm đó thôi, nghe rất rõ cuộc đối thoại kia. Lý Tịch Nhan, Lý Tịch Nhan....Nàng lại để lại một mầm móng hiểm họa rồi sau? Từ khi nào nàng lại có thể sơ suất như thế nhỉ?

Dương Bách ki đã chạy thoát 2 lần, nàng không cản lại, không biết y sẽ có kế hoạch gì để trả thù nàng nữa đây. Con người này nàng không sợ, bởi vì kẻ ngu ngốc đó chắc chắn là không làm nên tích sự gì, chỉ biết ôm nỗi đau mất tình nhân.

Còn Lý Tịch Nhan kia thì lại khác. Nàng lúc giết Lý Tịch Thiên không để ý đến sự mất tích của y. Sau khi trận đấu kết thúc nàng đã ngắt đi, lúc tỉnh dậy nàng cũng không bận tâm mấy. Đến bây giờ thì tình hình lại có chuyển thế này, đúng thật là....

Cơ thể y mang kịch độc. Có thể sao? Một con người làm sao ăn kịch độc mà còn sống được. Ngọn lửa hận thù quá lớn à? Điều này nàng chưa nghĩ tới. Có lẽ còn một nguyên nhân nào đó, chí ít là phải hy sinh một tánh mạng để duy trì sự sống của y, ít nhất cũng là thế.

Đối với độc nàng không phải kẻ nông cạn về kiến thức, là đệ tử đời cuối cùng của Độc Quý Vương tiếng tăm lừng lẫy không phải chỉ là hư danh.

Nàng biết, sự phụ nàng cả đời đều nghiên cứu cách giải các loại độc và sáng chế các loại kịch độc chí mạng khác. Và chỉ có một loại độc mà khiến cho người bận tâm nhất đó chính là Vạn Trùng Thiên Cổ. Không phải người không biết cách giải, mà là không còn nguyên liệu để điều chế nữa. Thảo dược đó cũng đã tuyệt chủng theo phương chế độc thật truyền đó rồi.

Nàng đột nhiên có cảm giác bất an, con tim bé nhỏ dường như đang co thắt lại. Có một loại không khí áp bức đến gần như nín thở. Lại là trực giác, trực giác nàng cho thấy có một chuyện lớn đang ngầm diễn ra.

Trong sâu thẳm, nàng nhìn thấy một màu đỏ, đỏ, rất đỏ, màu đỏ của máu, của chết chóc hay là màu của tình yêu cháy bỏng đang xen vào nhau, nàng không biết.

p/s: Chắc chắn, bắt đầu từ chương sau là đến sự khởi đầu của sự việc bầm dập mình mảy của nữ chính và nam chính rồi, hic.....Và cái gọi là “Diêm La Thế gian mang tên Vũ Hoàng Linh” cũng sắp bắt đầu...

78. Chương 79

Chương 79: Tỉnh

Nàng không suy nghĩ thêm nữa, chỉ lẳng lặng nghe ngóng xung quanh. Võ Phong hần cùng Dạ Hỏa đã rời đi, cổ áp bức kia giảm xuống còn phân nửa. Tuy áp lực lỏng lẻo nhưng nó vẫn khiến nàng khá chặc vật. Bất quá nó chỉ mạnh nhất khi có Võ Phong hần bên cạnh mà thôi.

Ngón tay nàng khẽ động, màn áp lực xung quanh cũng động dậy theo. Nếu mở mắt nàng sẽ thấy màn không khí xung quanh vụn vẹo theo từng cử động của nàng.

Mỗi khi nàng khởi động thân thể muốn mở mắt bật dậy thì cái áp lực kia lại đè nặng lại. Cứ lặp đi lặp lại như thế khiến nàng cảm thấy nóng máu. Lần này nàng quyết định sẽ ra tuyệt chiêu cuối cùng.

Nàng thật cố gắng gồng mình lên, mạch máu cuộn cuộn chảy trong cơ thể bắt đầu nổi sóng. Cơ thể nàng có chút thay đổi. Phía đuôi mắt hằn lên một vết đen đáng sợ nhưng lại đẹp như họa. Khóe miệng chiếc răng nanh nhỏ thon dài khê khằng lộ ra ma quái. Móng tay dài ra từng chút một. Nàng gọi dậy dòng máu quý trong cơ thể mình.

Móng tay dài ra không ngừng, nó bấm thủng lớp da dưới lòng bàn tay của nàng. Một dòng máu đỏ thẫm mang theo nặng nề âm khí bắt đầu lớn dần lên đấu tranh với cỗ áp lực bên ngoài.

Sau một thời gian rất lâu, rất lâu sau đó. Máu của nàng lan ra ngày càng nhiều. Đến một lúc nào đó, dòng âm khí hội tụ đầy đủ thì chỉ nghe “Oanh” một tiếng. Đem tất cả những thứ đồ làm bằng miễn sành sứ đều vỡ nát hết.

Trong lớp bụi, một con mắt đỏ như máu hiện lên mang theo sát khí dường như vô tận. Nàng ngồi dậy trên giường, bắt lại nhắm mắt và đem tâm tư bình tĩnh xuống.

Tiếng động đó vang lên khắp Đỉnh Vân Sơn...

-Phu nhân....người....

-Vỹ Phong đâu?

-Bấm phu nhân, chủ tử đã đi đến...à....đi đến....

-Chỗ của Lý Tịch Nhan?

-Vâng..A! Sau phu nhân lại biết?

-Lắm lời, mau đưa ta ra khỏi đây.

-Nhưng mà chủ tử...

Dạ Hỏa lung ta lúng túng trước mặt nàng. Đơn thuần bởi vì bây giờ nàng mặc bộ đồ ngủ mỏng tan làm hân không dám đối diện.

Còn nàng sốt ruột muốn gần chết rồi mà còn nghe y ấp a ấp úng, nàng tức đến muốn điên lên đây.

Không nói không rằng, nàng vẫn mang theo bộ dạng của ma ca rồng mà nhảy ra ngoài. Chỉ thấy xoẹt qua một cái, nàng đã không còn tăm hơi.

Dạ Hỏa hồn vía lên mây. Hơ...phu nhân của y nội thương chưa khỏi mà có tốc độ quỷ sấm không kịp kia vẫn không một chút giảm sút. Quá tài, quá tài...Nhưng mà nội thương của nàng...

Nhìn lại thì bóng dáng của phu nhân đã không còn nữa. Xem ra lần này hân phải lãnh tội trước chủ tử rồi.

Về phía nàng, sau khi từ bên trong khu biệt viện của Đỉnh Vân Sơn đi ra, nàng cũng chẳng thêm để ý tại sao nàng lại ở đây, tại sao Vỹ Phong lại đưa nàng đến đây làm gì? Khóa chân nàng lại sao? E rằng không đơn giản như thế.

Lấy cây sáo ngọc từ trong tay áo ra. Đã từ lâu nàng không dùng đến nó rồi, cây sáo thổi ra vũ khúc mang theo hơi thở của tử thần kia.

Đưa lên môi anh đào, một bản nhạc được thổi ra. Lập tức trên bầu trời xuất hiện một mảnh màu đỏ rực lửa.

Nàng trực tiếp phóng lên lưng con linh thú Chu Tước ấy mà biến mất không chút dấu vết. Cái nàng đến không liên là chỗ của Lý Tịch Nhan, mà nơi nàng đến chính là Ngọc Diệm Sơn Trang.

Tới nơi với vận tốc ánh sáng không bì. Nàng phóng như bay xuống dưới, nhanh như cắt nàng vượt qua cầu trúc đồ sộ nơi đây chui tọt vào một căn phòng, chưa đầy khắc sau, nàng bước ra với bộ đồ mà nàng mặc lúc mới rút xuống đây, trên đó có súng, có đạn, có dao, có lựu đạn, có những thiết bị tối tân nhất của hiện đại.

Lại một lần nữa nàng leo lên lưng con chu tước, lại lấy tốc độ ánh sáng không bì kia mà biến mất vô tung.

-Chủ tử, ngài muốn làm gì? Ngài biết rõ kẻ y muốn giết chính là ngài.

-Bởi vì thế, ta càng phải đến. Ta không muốn có người vì ta mà bị liên lụy.

-Ngài tốt đến vậy sao?

-Người đang chỉ trích ta đây à?

-Không dám, chỉ là một chút tò mò.

-Haha, đương nhiên không đơn giản như thế. Ta thật muốn xem một kẻ bạch độc bất xâm như ta sẽ bị chết vì độc nào?

-Ngài không phải là người.

-Người nghĩ thế à?

-Ta không nghĩ, chủ tử à, người cũng đừng khinh thường bản năng của Linh thú như ta chứ.

-Vậy người nói xem tại sao người nói thế?

-Dòng máu trên người của ngài nói cho ta biết. Bởi vì một con người sẽ không mang dòng máu cực âm, cực độc này. Ta dám khẳng định, máu của ngài được tích lũy từ những thống khổ, đau đớn và hận thù của những vong hồn chết dưới tay của ngài.

-Hay ột linh thú như người. Đúng thế, những cái người nói đều đúng. Ta là một con ma cà rồng hút máu. Nhưng bất quá bản năng của ta lại tự khắc chế được bản tánh khát máu của mình.

-Không phải từ nhỏ ngài đã ở bên con người chứ?

-Đúng thế đấy.

-Haha, chủ tử, người bị khuyết tật à?

-Nhảm nhí.

-Hmm, nhưng bất quá cái mà người nhà của ngài thấy chỉ là vẻ ngoài của ngài. Bởi vì một vị chúa tể cần phải được toi luyện, cần phải được xem là những thành viên mặt hạng nhất của thế giới. Để từ đó có thể thấu hiểu hết, có thể ra tay tàn độc nhất.

-Người đang khuyên ta à?

-Chủ tử, ta nào dám?

-Người nói không phải là không có lý. Linh thú Chu Tước Tử Nguyệt người có đầu óc nhạy bén thật. Nhưng bất quá, ta sẽ làm chúa tể sao? Ở cái thế giới này à?

-Ngài không thuộc về thế giới này, sẽ có một ngày ngài sẽ phải quay về nơi ngài đã sinh ra, ở đó, ngài là chúa tể.

-Ta thậm chí còn không biết được cái nơi ta sinh ra là ở đâu.

-Ngài sẽ biết thôi. Ngài, bạn của ngài, tình nhân của ngài và cả sủng vật của tình nhân ngài đều không thuộc thế giới này. Ngài nên cẩn thận với con Kì Mã kia.

-Sủng vật của Vỹ Phong? Bọn họ đều không thuộc thế giới này?

-Ân, sở dĩ ngài bị phong bế bấy lâu nay đều do con Kì Mã kia làm ra. Thậm chí nó còn sẽ làm ra nhiều cái đáng tổn hơn nữa.

Nàng không nói gì, chỉ âm thầm suy nghĩ. Con Kì Mã đó được nhốt ở trong không gian 3 chiều của mảnh ngọc bội kia?

Chu Tước Tử Nguyệt, không ngờ con linh thú này lại biết nhiều như thế, thậm chí là nó biết được nàng không thuộc về thế giới này. Hm, nếu nói thể Ngạo Thiên Khai là tiểu vương gia của bọn chúng, đồng nghĩa với việc y cũng biết?

Môi anh đào hiện lên một đường cong bí hiểm. Nàng cười? Nàng cười cái gì nhỉ? Cái đó, chỉ có nàng mới biết...

79. Chương 80

Chương 80: Sương Sương và đầu bứt tóc.

Sương Sương một thân y phục màu hồng phấn nhẹ nhàng phiêu dật. Đôi mắt xanh thăm sâu vô bờ bến lơ đãng nhìn lên bầu trời. Đôi môi hồng nhẹ nhàng mím lại. Xung quanh cô tỏa ra một loại hào quang khiến người ta không hện mà cùng nhau chìm đắm.

Phía bên, Thiên Khai vận trường bào màu lục đơn giản, tóc không búi xỏa tự nhiên tuấn lãng vô ngần. Đôi mắt tựa như hồ ly mê hoặc và yêu mị. Cánh môi bạc nhồn lên nụ cười nửa miệng cao ngạo vạn phần.

Cả hai sánh bên nhau tựa như tiên đồng ngọc nữ không vướng một tia phiền muộn của chốn nhân gian. Chỉ có điều...

-Khai, ta đã bảo người đừng có nói cho Vỹ Phong biết, vậy mà cứ nhiên lại làm trái lời ta.

-Thế thì thế nào? Kẻ thù là của hần, liên quan gì đến ta mà bắt ta phải che giấu mà xử lý chứ hả?

-Đúng là đồ ngu. Kẻ hần tìm là Hoàng Linh, người đưa Vỹ Phong ra chính là đưa ra con mồi nhử đó hiểu không hả?

-Làm mồi nhử thì sao? Dù gì thì bây giờ chủ tử của ta cũng đang hôn mê bất tỉnh. Dụ cái quái gì?

-Con bà nó. Ngu đến thế là cùng. Người không hiểu hết con người của Hoàng Linh...

“Bởi vì nó có ý chí mạnh mẽ hơn cả một con người. Nó bất chấp thủ đoạn, để đạt được mục đích nó thậm chí hy sinh cả bản thân của mình. Đến đường cùng, nó sẽ trở nên đáng sợ hơn bất cứ những gì người đã thấy trên cái thế giới này. Nó.....chính là quỷ....một con....quỷ hút máu...”

Đương nhiên những lời này cô chỉ giấu riêng ở trong lòng. Hoàng Linh, một cô gái quật cường không bao giờ chịu thua số phận. Cô là bạn của nàng, rất rất nhiều năm rồi. Nhiều gấp đôi con số mà người ta có thể tưởng. Tính tình của nàng, cô là người hiểu rõ nhất.

Chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ của mình, nàng đã từng rút cạn gần hết máu của nàng để cho chất độc từ cội nguồn máu quỷ lan tràn, lấy không khí để giết người.

-Này, cô sĩ nhục tôi như thế là đủ rồi đó.

Ánh mắt Thiên Khai lóe lên tia sáng quỷ dị. Y ghé sát đầu mình thò vào tai của cô. Ý định chính là thò vào huyết tử của một cô gái.

Y xoay người cô lại, nâng cằm nhìn vào đôi môi đỏ mọng kiêu gọi người ta phạm tội kia. Không biết cô như thế nào, nhưng y cảm thấy bắt đầu.....hơi khó thở. Má ửng phấm hồng.

Đột nhiên bờ môi kia hiện lên một nụ cười mê hoặc. Tiến gần lại...càng ngày càng gần.....Chỉ một chút nữa thôi thì hai môi chạm nhau. Y cảm thấy thỏa mãn đôi chút vì ít ra thì mình không bị từ chối.

Nhưng mà y lần này đã thua trí óc của một ninja. Cô đầu hơi chuyển một chút, hàm răng trắng ngà hơi hơi lộ ra cắn phập vào mũi của y. Để lại dấu “răng kí” đỏ lựng trên chiếc mũi cao kênh kiệu kia.

-Hahaha, muốn dùng mỹ nam kế với bốn cô nương sao? Còn khuya chưa ạ!

Cô cười hả hê nhìn khuôn mặt biến chuyển như các kè của y. Gì chứ nha, cô là một ninja đó, một ninja thì nhiều khi khá là phóng túng khi đối mặt với kẻ địch. Dùng mỹ nhân kế với kẻ thù chính là con đường đến địa ngục gần nhất với kẻ đó.

Thiên Khai giật mình, đầu tiên là hơi hoan mang, kế tiếp là hốt hoảng, sau đó chính là giận dữ vô cùng.

-Sương Sương cô to gan lắm, cô dám....

Chưa hết câu thì ở môn chính xuất hiện một thân ảnh toàn thân trường bào màu đen to lớn. Mắt phượng hẹp dài, bờ mi cong cong rũ xuống che bớt phần nào đôi đồng tử bạc lạnh lẽo tàn khốc. Môi hồng không thất sắc. Mày kiếm cao ngạo càng tô thêm vẻ tuấn mỹ lạnh lùng. Mặt như điêu khắc, không mềm mỏng, không khô cứng. Tất cả gộp lên tạo nên một Thiên Vỹ Phong lãnh khốc vô tình.

-Nha, mỹ nam nha....Đến đây nhanh vậy sao?

Thiên Khai định mở miệng nói ra câu “Ta không mỹ hả?” thì bị ánh mắt giết người của Vỹ Phong đảo qua mà cảm bậc.

-Hãy, có cần dùng ánh mắt đó để đối diện với chúng ta không chứ?

Sương Sương tuy lòng có hơi cảnh giác trước con mắt kia nhưng miệng vẫn hoàn là trêu chọc.

-Lý Tịch Nhan đâu?

-Hỏi ngu thế, tất nhiên là ở bên bọn đồng minh của kẻ thù rồi.

Hắn lại ném cho cô một ánh mắt giết người đầy cảnh cáo. Cô chỉ hơi cười cười đáp trả.

-Nàng ta sao rồi?

Thiên Khai hỏi thăm sức khỏe của nàng. Trong lòng thập phần lo lắng. Chỉ vì nhận lời nàng ở lại đây trông chừng con ma nữ này mà không trở về thăm nàng được. Thật là tức chết mà.

-Thấy hắn đến đây một mình cũng biết Hoàng Linh vẫn chưa tỉnh rồi. Bị một kích kia sao mà chịu nổi chứ.

-Bớt nhảm đi.

Mắt lạnh đảo qua đầy sát khí.

-Sương Sương cô không bỏ được cái tật xen vào chuyện người khác à?

Thiên Khai khó chịu chỉ trích. Vừa dứt lời vừa vận nhận được một cước đầy uy lực giáng xuống.

-Ai ui....cô là trâu hả?

Dứt câu lại bị thêm một đòn tay mạnh mẽ làm y muốn ná thở.

“Cho cái tội dám sỉ nhục chị mày trước mặt mỹ nam” Cô càn rỡ nghĩ.

-Ồn ào.

Hắn phán một câu xanh rờn làm cả cô và Thiên Khai nổi máu điên. Bất quá hắn nói đúng nha, 2 con người này lúc nào mà chẳng nhoi nhoi như còn zoi.

-Thôi được rồi. Haizz, vốn định trêu chọc mỹ nam lạnh băng này một chút, nhưng bất quá cái thái độ kia thật làm người ta mất hứng mà. Vào vấn đề chính....

3 người bắt đầu bàn bạn kẻ sách. Người đưa ra chủ kiến luôn là Sương Sương, kẻ hay bác bỏ là Thiên Khai và người im lặng nhất chẳng ai khác là Vỹ Phong nhà ta rồi.

-Cô đúng là chẳng ra làm sao. Làm như thế thì chẳng khác nào đem lợi đưa cho bọn đó.

-Người mới chẳng ra làm sao đó. Người ngu thế là cùng, làm như vậy thì được lợi ở chỗ abc, thiệt có chút ở chỗ cba thôi.

-Tuy được lợi ở chỗ abc, nhưng cái cba đó chịu thiệt thì không ổn chút nào.

-Cách khác.

Hắn một câu làm dứt tư tưởng tranh cãi của 2 người kia. Trong lòng bất mãn. Đầu óc của bạn nàng đúng là kì cục. Nếu người ngồi ở đây là Linh nhi của hắn, thì mọi việc đã xong từ lâu rồi.

Nhưng bất quá hắn không nhìn ra ở cô một sự...tàn ác phía sau những kế hoạch kia, đều là triệt để thủ tiêu không chừa lại một móng. Chỉ là cái kẻ sách hơi bị hiện đại hóa, không phù hợp với cái thể giới cổ này. Cộng thêm cái não của những vị cổ nhân này không được phong phú lắm. Họ đều tưởng tượng những cái cô nói là hoang đường.

Cô chỉ là dụng kế sách mượn thời tiết ở nơi đây để thúc đẩy cái quả trình “tự hủy”. Ở chiến trường hiện đại toàn dùng đạn pháo thuốc súng, chỉ cần thả một ít xăng, thêm một ít lửa thì toàn bộ đều phát nổ. Cổ đại

không có sung đạn, chủ yếu lấy kim loại làm vũ khí, thì chỉ cần lấy axit đổ xuống, mọi thứ đều trụ lủi thôi. Có điều, những con người này lại không biết “axit” là cái quái gì huống chi là biết để lấy nó chứ.

Nếu có nàng ở đây thì bảo nàng hảo hảo giáo huấn một sủng vật một tình nhân của nàng lại. Chỉ có nàng mới hiểu những cái cô nói thôi. Hơ hơ, đúng là số khổ. Người ta thường nói kẻ khôn đừng nên nói chuyện với kẻ ngu nếu không sẽ tức chết. Theo cô thì nói với kẻ ngu thì ít ra kẻ đó còn hiểu được chút chút nha. Còn đằng này kẻ khôn nói chuyện với người cổ thì máu dồn tới não mà chết luôn a~ Mình nói một đằng những kẻ này lại hiểu một nẻo. Hảo khổ, hảo khổ a~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-sat-am-ki>